

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEVIL MINE

KHAI HARA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Bir Londra Yeraltı Dünyası Kitabı

DEVIL MINE

KHAI HARA

DEVIL MINE Copyright © 2024 by Khai Hara
Tüm hakları saklıdır.

*Eğer "karım" kelimesi omurganızda özel bir ürperti yaratıyorsa,
bu kitap tam size göre.*

BİRİNCİ BÖLÜM

*Sıkıldı
m*

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Thiago

"Onu öldürecek kişi ben olabilir miyim Diablo? Yeni bir şarjör doldurmayalı neredeyse bir hafta oldu," diyor Marco, kalçasında duran dokuz milimetrelik tabancanın kabzasını okşarken dizlerini çılginca zıplatıyor. "Biraz seğirmeye başladım."

Bakışlarımı pencereden Thames Nehri'ne diktiğim yerden Rolls'un arka koltuğunda karşımda oturan tetikçi teğmenime kaydırıyorum. Her zaman yanımda taşıdığım tarçınlı şekerlerden birini açıp ağzıma atıyorum ve bir yanağıma götürüyorum.

Mizahsız bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor.

Marco, kırbaçlanmamış bir kısırağın gençlik coşkısına ve kafeste dövüşen bir pitbull'un kana susamışlığına sahiptir. Potansiyel şiddetin bir boğanın önündeki kırmızı mendil gibi önünde sallanmadığı en iyi zamanlarda bile zar zor dizginlenir.

O mendil şu anda önde ve ortada uçuyor. "Bana borcunun tamamını ödediğinde onu öldürebilirsin."

Silahını sıkıca kavrayan Marco'nun bacağı daha da tedirgin bir şekilde zıplıyor. Çenesi bükülür ve dudakları, acımasız bir tetikçi değil de genç bir kız olsaydı somurtma olarak adlandırılabilen bir şekilde büzülür.

Babam bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce onu kişisel korumam olarak bana atadığında, Marco'nun birini öldürmemesi emredildiği için duyduğu öfkeyi yönetmek için bu kadar zaman harcamak zorunda kalacağım konusunda beni uyarımadı.

Her şey düşünüldüğünde, karteli yeni bir bölgede kurarken tam da ihtiyacım olan türden bir teğmen oldu - şiddet yanlısı, ahlaksız ve psikopat.

Kana susamışlığı benimkiyle yarışıyor ama bu tutkunun gözünü kör etmesine izin veriyor, dik kafalılığı sürekli başını belaya sokuyor. Birlikte, yerle bir ettik

Hem alanımızı genişletmek hem de ihtiyaç duyulan cevapları bulmak için Londra'yı yerle bir ettik.

Yanımda Arturo dilini dişlerine vuruyor ve Marco'ya sitem dolu bakışlar fırlatıyor. Marco'nun dizginlenemez tarzından ve *şefi* olarak bana gösterdiği saygısızlıktan hoşlanmıyor.

Başka biri benimle bu kadar açık bir meydan okumayla konuşsaydı, gözlerinin arasına bir kurşun sıkardım.

Şeffaf olmak gerekirse, benim için çalıştığı ilk günlerde bunu yapmayı düşündüm, ancak hayatıma kattığı sadece eğlence değeri bile bu kararı vermeme zorlaştırdı.

Ayrıca, psikopatın yorulmak bilmeyen bir sadakatinin yanı sıra, düşmanlarımızı dehşete düşüren bir dramatik yetenekle işi halletme konusunda bir eğilimi olduğu ortaya çıktı, bu yüzden beyni sağlam kaldı.

Arturo ondan şikâyet etmeyi seviyor ama onun bile genç teğmene karşı bir zaafı var, her ne kadar bunu itiraf etmektense kendi parmaklarından birini kesmeyi tercih etse de.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, her ikisi de babam tarafından potansiyel genişleme için dünya çapında yeni bölgeleri keşfetmek üzere gönderilen seçkin bir teğmen grubunun parçasıydı, bu yüzden bir süredir birlikte yakın çalışıyorlar.

Yüzünde sürekli bir kaş çatma ve dilinde azarlayıcı bir kelime olan ikinci komutanım, Marco'nun tam zıttıdır. O daha ölçülü, acımasızlığı o kadar açık değil ve çok daha beyinsel.

Babamın Kolombiya'nın Medellin kentinde başlattığı da Silva kartelinin bir kolunun, sonunda genişlemeye karar verdiğimiz yere, geçtiğimiz yıl bulduğum İngiltere'nin Londra kentine kurulmasına yardımcı oldu.

İlk bakışta Arturo'yu hafife almak kolaydır. Burnunun ucuna taktığı gözlükleri ve göbekli haliyle sık sık kartelin muhasebecisi sanılır.

Bu yanlış değerlendirme ona büyük ama gereksiz bir avantaj sağlıyor - düşmanlarımız hatalarını anladıklarında, o çoktan onların kafalarını uçurmuş oluyor. Şiddeti yüzeyin altında gizleniyor olabilir, ama o da Marco ve benim kadar acımasız.

O benim babam olmadan önce babamın adamıydı ve ben onu ergenlik öncesi bir çocuk olduğumdan beri tanıyorum. Dolaylı olarak güvendiğim birkaç kişiden biridir.

"Her zaman önce öldürmek ve sorunları sonra çözmek istiyorsun, *cabrón*," diye azarlıyor. "Hedefe odaklanmaya ne dersin?"

"Geri kalanımız için yeterince endişelendiğini biliyorken bunu neden yapayım ki?" Marco şakacı bir sırıtişla alay ediyor. Alnını işaret ediyor. "Dikkatli olmalısın, biliyorsun. Kubbedeki o çizgiler biraz daha belirginleşirse botoks yaptırman gerekecek. Belki oraya gitmişken dudaklarını gülümsetmek için küçük bir ağız germe operasyonu yapmalarını isteyebilirsin. Sadece bir fikir," diye ekliyor yardımsever bir tavırla ve ellerini masum bir ifadeyle havaya kaldırıyor.

"*Hijo de p-*" Arturo başlıyor, Marco'yu yakalamak için boşluğa doğru hamle yapıyor. "Dur," diye emrediyorum, yakasından tutup geri fırlatıyorum.

koltuğuna oturdu. "Yeter." Sesim öfkeyle damlıyor ve ikisinin de donup kalmasına neden oluyor.

Marco'nun bacağı anında zıplamayı bırakıyor ve bu sinir bozucu alışkanlığa bir son vermek için oynadığım bıçağı kalçasına saplamak için duyduğum neredeyse fiziksel dürtüyü durduruyor.

"Arturo haklı. Bizden ödünç aldığı her kuruşu geri ödemedi olmeyecek," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bu ona bir mesaj göndermene izin vermeyeceğim anlamına gelmiyor," diye ekliyorum.

Marco'nun gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor, benim tavizim karşısında gözlerinde barbarca bir parıltı belirliyor.

Yapması kolay bir şey.

İnsanlar da Silva karteline olan ödemelerini aksatamaz ve bundan kurtulamazlar. Ziyaret etmek üzere yola çıktığımız adam da bunu anlamak üzere.

Elimdeki bıçağı huzursuz parmaklarımın arasında döndürüyorum. Keskin uç, derimin altından bir damla kan fışkırıp bileğimden aşağı akana kadar işaret parmağıma saplanıyor.

Fark ediyorum ama hissetmiyorum.

Acı beynimde kayıtlı değil. Yıllardır uyuşmuş durumdayım, toleransım alışılmadık derecede yüksek, kesintisiz kan dökülmesiyle körelmiş. Vücudum, kazandığım savaşları göstermek için iyileşmiş kurşun delikleri ve dağlanmış bıçak yaralarından oluşan bir tuval. Onları da vücudumun yarısından fazlasını kaplayan dövmelerim gibi gururla sergiliyorum.

Rolls Londra'nın kalabalık caddelerinde ağır ağır ilerlerken, aklım buraya gelişimde.

Londra bizim için o kadar mükemmel bir yerdi ki izciler görevlerinden ortak bir mesajla dönmüşlerdi - seçim belliydi.

Büyük bir uluslararası şehirdi, dikkatleri üzerimizden uzaklaştırmak için çok sayıda yasal sevkiyatın geldiği bir sahile yeterince yakındı ve daha da önemlisi, Avrupa'nın geri kalanına bir giriş noktasıydı.

Ama aynı zamanda, küresel meşruiyeti olsun ya da olmasın, neredeyse her çete, mafya, kartel ve suç girişiminin aynı toprak, aynı para ve aynı güç için savaştığı oldukça tartışmalı bir bölgeydi.

Da Silva kartelinin arkasında Amerika'daki en büyük suç şebekesi olmanın ağırlığı vardı. Kuzey ve Güney'deki rekabeti bitirdikten sonra genişlemek için Doğu'ya baktık.

Londra'daki varlığımızı, çeşitli kaynaklardan gelen beş yüz kilodan fazla ithal patlayıcıyı havaya uçurarak ustaca duyurduk. İtalyan, Ermeni, Rus, İngiliz, fark etmezdi.

Thiago da Silva buradaydı ve bunu bilmeleri gerekiyordu.

O zamandan beri Avrupa'da edindiğimiz yeni toprakların her santimetre karesi için savaşmak zorunda kaldık. Kan, çamur, ter ve ölümle geçen zorlu bir yıl oldu.

Ve her lanet dakikasını sevdim.

Adrenalin, planın suya düşmesinin verdiği telaş.

İster tek bir adam olsun, ister koca bir ordu, bir düşmanı ortadan kaldırırken duyulan heyecan dalgası.

Merhamet dilenirken ve ben onlara merhamet etmezken attıkları çığlıkları, boğazlarını deşerken ve ellerimi kanlarıyla yıkarken yüzlerine güldüğümü, ellerimle öldüklerini.

Artık hepsi benden, "*El Diablo*" dedikleri kişiden korkmaya başladılar ve korkmalılar da.

Da Silva kartelinin Avrupa kolu sadece ve sadece bana ait. Ben burada imparatorluğumu büyütmeye devam ederken babam Kolombiya'da işin bu kısmını denetlemeye devam ediyor.

Ben tahtta oturmayan bir kralım. Bu liderlik pozisyonunda rahat ettiğim an, boğazımın kesileceği andır.

Rahatlık hırsın düşmanıdır ve şiddetin bana verdiği manik duygu beni daha yükseklerle taşıyor. Avrupa tamamen bizim olana kadar durmayacağım.

Tamamen *benim*.

Buraya geldiğimizden beri edindiğimiz tamamen acımasız ve merhametsiz olma şöhretini tamamen benimsiyorum, hem daha eski oyunculara karşı kendimizi kurarken gereklilikten hem de tamamen içgüdüsel bir intikam ihtiyacından doğdu.

Çünkü Londra'da bulunmamın gerçek nedeni, fırsat, para ve gücün ötesinde, buranın başka bir şehir değil de genişleme üssümüz olması için kampanya yürütmemin nedeni çok basit.

Adriana'nın cesedini bulacağım ve bunu yapmak için tüm ülkeyi yakmam gerekse bile umurumda değil.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Thiago

Rolls, Şehir'deki devasa bir gökdelenin önüne yanaşıyor. Sinirim omurgamdan aşağı yuvarlanıyor. Bu görgülü, gümüş kaşık sahibi İngiliz sosyeta orospu çocuklarının şatafatlı zenginlik gösterilerine gelince dünyanın parası var ama iş borçlarını ödemeye gelince yok.

Kapı açılıyor ve dışarı çıkıyorum, takım elbise ceketimin düğmelerini iliklerken boyuma göre düzeliyorum. Binaya ve yoğun iş merkezinde koşuşturan insanların etnografik yapısına değerlendirci bir bakış atıyorum.

Marco düşüncelerimi yüksek sesle tekrarlıyor.

"Burada karşısına çıkılmasından nefret edecek," diyor sırtarak.

Onaylarcasına homurdanıyorum ve ekliyorum: "Paramı geri almak için ne gerekiyorsa onu değerli binasının penceresinden taşaklarından asarım."

Marco yüksek sesle gülüyor ve ben döner kapıya doğru ilerlerken peşimden geliyor, ikisi de etrafımızı kolaçan ederken yanımda duruyorlar.

"Jefe," diyor Arturo, "Konuştuklarımız hakkında daha fazla düşündün mü?"

Yüksek sesle inleyerek onu kovuyorum.

Aile mücevherlerine silah dayanmadıkça vazgeçecek biri değildir, devam eder.

"Bunu ertelemeye devam edemezsin, baban-"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve onunla yüzleşiyorum. Aniden durdu, bu sırada neredeyse bana çarpıyordu. Çoğu erkek ona yönelttiğim karanlık bakışların altında ezilirdi ama o sadece bakışlarını kaçırıyor.

"Benim için mi çalışıyorsun yoksa babam için mi?"

"Benim sadakatim sana-"

"Güzel," diyorum ve arkamı dönüyorum.

"*Ve* tüm da Silva karteli," diye bitiriyor.

Binaya girmeden önce dikkatleri üzerimize çekmek istemediğim için hırıltımı bastırıyorum.

"Bu konuyu hafife almıyorum Thiago," diye devam ediyor. Gözlerim ona dikiliyor. Beni yatıştırmak için adımı kullanıyor, yıllardır benim *consejero*'m, danışmanım olduğunu ve güvenimi haklı olarak kazandığını hatırlatıyor. İstemeyerek de olsa devam etmesi için başımı sallıyorum. "Ama oynamamız gereken bir sonraki hamlenin bu olduğunu biliyorsun."

"Diğer kartelleri yok ettik. İtalyanlar, dikkatimizi bir sonraki aşamada onlara yönelteceğimiz korkusuyla sinmiş durumdalar. Ermeniler küçük bir baş belası. İrlandalılar müttefikimiz. Ruslar yolumuzdan çekiliyor. Blackdown ile güçlü bir ittifakımız var, bu da bize meşru bir iş görüntüsü veriyor. Biz kazandık. Senin ya da babamın neden bir eşe ihtiyacım olduğunu düşündüğünüzü anlamıyorum. Bu bana tam olarak ne kazandıracak?"

"*Şimdilik* kazandık. Kibrin bizi dokunulmaz kıldığını düşünerek gözümüzü kör etmesine izin vermemeliyiz. Londra'daki konumunuzu gerçekten sağlamlaştırmak, geçen yılki savaşın geçici bir güç kapma olmadığını ve bir sonraki iyi finanse edilmiş kartel tarafından kolayca değiştirilebileceğinizi, da Silva hanedanının burada kalıcı olduğunu kanıtlamak istiyorsanız, o zaman evlenmeniz gerekir."

Kapıyı açıyor ve peşimden binaya giriyor. Resepsiyondaki güvenlik görevlisi turnikelere yaklaştığımızı görünce ayağa kalkıyor.

"Sen ne-"

Marco ona bir silah doğrulttuğunda cümlesi aniden kesilir. Parmaklarındaki, da Silva kartelinin bir üyesi olduğunu gösteren beş hançer dövmesini fark edince yüzü kızarır.

"Bırakın geçelim," diye emrediyor.

Emre hemen itaat etmediğinde, korku onu olduğu yerde dondurur, Marco ona yaklaşır ve silahı alnına dayar.

"Geçmemize izin verin ya da masanızın dekorasyon için beyninizle birlikte nasıl görüldüğünü öğrenin."

Yutkunuyor ve tekrar tekrar başını sallıyor, titreyen parmakları çıkıntının altına gizlenmiş bir düğmeye uzanıyor. Bir ışık yeşil renkte yanıp sönüyor ve metalik bir ses kilidin açıldığını gösteriyor.

Arturo ve ben içeri girerken Marco güvenlik görevlisine "Sana bir tavsiye," dedi. "Bu gece eve, ailene dönmek istiyorsan bu aramızda kalsın."

"Kartelin dışında evlen, Thiago," diye devam ediyor Arturo, arka plandaki tehditleri görmezden gelerek. Asansörü çağıran düğmeye basıyor. "Londra'daki evini kalıcı hale getirdiğini kanıtlamak için iyi bir İngiliz kadınla evlen."

"İyi bir İngiliz kadınıyla evlendikten sonra onunla ne yapacağım? Parkta uzun yürüyüşler ve ardından günlük çay ve çörekler mi?" Başımı sallıyorum. "Bu hayata uymayacağını biliyorsun ve ihtiyacım olan son şey yoluma çıkan bir eş gibi bir şey."

"Onunla ne yaptığın kimin umurunda? Onunla sadece evlenmen gerekiyor, birlikte yaşamam değil. Evlilik cüzdanını imzalat, kısa bir balayı dönemi için şov yap, bir yıla yayılmış birkaç etkinliğe birlikte gidin ve sonra onu kimseyi rahatsız etmeyeceği bir kır evine yerleştirin."

Teklifini düşünürken çenemi ileri geri oynatıyorum.

"Birinin bunu isteyerek kabul edeceğini mi düşünüyorsun?"

Bana bir bakış attı. "Onların kadınları bizimkiler gibi değil. Hangi İngiliz gülünü koparmaya karar verirseniz verin, muhtemelen her gece eve kanlar içinde gelmenizle uğraşmaktansa kırsalda sakın bir yaşamı tercih edecektir."

Asansöre bindik ve o en üst katın düğmesine bastı. Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum, dişlerim birbirine çarpıyor.

"Artı," diye ekliyor. "Kimse isteyerek gelmek zorunda olduğunu söylemedi. İsterseniz beğendiğinizi alın. Sertifika imzalandıktan sonra kimsenin yapabileceği bir şey yok."

Yanıt olarak homurdanıyorum ve konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırıyorum.

Gerçekçi olmak gerekirse, bir karar vermem gerekene kadar bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorum. Bir yanım evliliği kartelin çıkarlarını ilerletmek için bir fırsat olarak kullanmamın mantıklı olduğunu biliyor. Diğer yanım ise bir eşe, özellikle de istemediğim bir eşe sahip olmanın sorumluluğuyla uğraşmak istemiyor.

Buraya geldiğimden beri neredeyse tamamen işime ve büyümeye odaklandım. Başka hiçbir şey ilgimi çekmedi, bir kadının içinde on santim derinlikte olmak bile.

Becerdiğim son kadın, sönük ve sıkıcı bir karşılaşmaydı. Dizlerinin üzerine çökmüş, sikimin ne kadar büyük olduğundan bahsediyor, umutsuzca eliyle gevşek sikimi sertleştirmeye çalışıyor, ağzı saatte bin mil hızla çalışarak saçma sapan şeyler söylüyordu. Ağzını bantladıktan sonra

ve onu arkadan, yüzüstü yatağa yatırıp siktiğimde, hayatımın en heyecansız doruk noktasına ulaşmadan önce ona beş kez pompalayabilecek kadar uzun süre dayanabilmişim.

Onun özenle hazırlanmış sahte zevk çılgınlıkları kafamı allak bullak etmişti. Elimde kıyafetlerle onu dışarı atmıştım ve o zamandan beri kimseyle sikişmemiştim.

Bu bir yıl önceydi.

Bu fırsat eksikliğinden kaynaklanmıyor.

Hayır, kadınlar kendilerini sürekli bana atıyorlar. Da Silva kartelinin kraliçesi olmak imrenilen bir pozisyon, özellikle de bugünlerde ve bana gelen teklifler hiç de az değil.

Sırf iktidarı ele geçirmek için vajina özgürce sunulduğunda seks parlaklığını yitiriyor. Kadınlar bana doğru bir bakış bile atmadan bacaklarını açıyor, gözleri karım olma ihtimaliyle parlıyor.

Onları suçlayamam.

Ailem bir zamanlar yoksulluk ve pislikten kurtulmaya çalışıyor, kanlı güç merdivenlerini basamak basamak ve ölüm ölüm tırmanarak zirveye ulaşıyordu. Yani oyun oyunu tanır ve bunun için onları yargılamıyorum. Ama hiçbir şey ereksiyonumu bir kadının üzerindeki çaresizlik kokusu gibi öldüremez.

Aletimi yumruğuma sokmak ve bu şekilde boşalmak, sayısız meçhul tek gecelik ilişki kadar heyecan veriyordu ve geceleme için pazarlık yapmaya çalışan kimseyi kovmak zorunda kalmadığımda orgazm sonrası baş ağrısız berraklık bonusu da ekleniyordu.

Görünüşe göre bu yavan sosyete kızlarından birini eşim olarak seçeceksem buna alışmam gerekecek. Hiçbir şey olmasa bile, Arturo'nun böyle bir anlaşmanın işe katacağı değerle ilgili argümanını anlıyorum.

Ve kartel, ailem, her zaman önce gelir, kendi çıkarlarımdan bile önce gelir.

Kim bilir, belki yanımda tutmaya değer bir gelin bulurum.

Nefesimi tutmuyorum.

"Bunu düşüneneğim," diyorum sonunda.

Marco şok içinde ıslık çalıyor, bunu düşünmeme bile şaşıyor.

Arturo telefonundan başını kaldırıyor ve bana şaşkın bir bakış atıyor.

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme, bunu kabul etmekten çok uzağım," diye karşılık veriyorum. "Ama kabul edersem, seçme hakkım olacak."

Ellerini kaldırıyor.

Kapılar geniş bir resepsiyon alanına açılırken, "Bunu söylemeye gerek yok, *şef*," diyor. Bir konsiyerj masasının her iki yanında iki koridor var, her birinin köşesinde büyük bir toplantı odası ve daha fazla ofise giden iki koridor daha var.

Arturo dışarı çıkıyor, ardından Marco bana sırtarak ve hızlıca, "Karınız için alışverişte yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin, *jefe*. Karar vermeden önce ürünleri sizin için test etmekten mutluluk duyarım."

İkili, kalabalık resepsiyon alanından geçerek CEO'nun ofisinin bulunduğu yere doğru ilerliyor.

Hala derin düşüncelere dalmış bir halde on adım arkalarından gidiyorum.

Baş döndürücü, karamsar bir koku çarpıyor bana, yıldız anasonu ve siyah meyankökü, beni geriye savuruyor ve iç gözlemimden koparıyor.

Ani ve beklenmedik bir şekilde duyularıma yapılan saldırı karşısında şaşırılmış ve kafam karışmış bir halde olduğum yerde duruyorum. Hazırlıksız yakalandım ve ben *asla* hazırlıksız yakalanmam. Benim işimde ölümle yaşam arasındaki fark budur.

Hemen alarma geçtim.

Göz bebeklerim bu güçlü koku karşısında büyüyor. Bu açık alanda etrafımda dolaşıyor, beni kızdırıyor ve daha fazlası için çaresiz bırakıyor. Bir köpek gibi havayı kokluyor, büyüleyici kokunun kaynağını arıyorum. Gözlerim katın iki farklı bölümü arasında dolaşan insanları takip ediyor, bulduğumda anlayacağımdan emin olduğum bir şeyi arıyor.

Ve sonra onu gördüm.

Odanın öbür ucunda ters yönde yürüyor, benden giderek uzaklaşıyor ve kokusunu da beraberinde götürüyor. Bir gölge gibi onu takip ediyor ve beni neredeyse dizlerimin üstüne çöktüren büyüleyici deneyimden mahrum bırakıyor.

Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyorum ama yine de aylardır ilk kez aletim seçiriyor. İlgimi çekti ve uzun süredir uykuda olan merakımı uyandırdı ve sırf bu yüzden peşinden gitmek istiyorum.

Uzun bacaklar, ilerlemesini engelleyen ancak çok lezzetli kıcının kıvrımını vurgulayan dar bir eteğin altından dışarı bakıyor. Özel dikim bir ceket düz karnını ve diri göğüslerini sarıyor ve vurguluyor. Acaba ceketin düğmelerini sonuna kadar mı iliklemiş, yoksa etrafındaki kadın ve erkeklere işkence etmek için göğüs dekoltesinin bir kısmını görünür mü bırakmış?

Kokusu içimde dehşet verici bir reaksiyona neden olmasa bile onu özleyemezdim. Tepeden tırnağa pembe giyiyor, stilettolarından

Uzun sarı saçlarının yüzüne düşmesini engelleyen tokaya kadar. Çevresiyle uyumsuz, kasvetli koyu tonlar denizi arasında bir renk patlaması.

Meslektaşının söylediklerini onaylamak için başını hafifçe yana çeviriyor ve yüz hatlarını ilk kez kısmen görebiliyorum. Koyu bir makyajla zenginleştirilmiş mıknaş gibi mavi gözler, kalın kirpiklerin altından fırlıyor ve yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde duruyor. Hafifçe kalkık burnu tepki olarak kasılıyor ve dolgun dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Sadece bir profil şeridi ve nefesim kesildi.

'Güzellik' onu tanımlamak için çok küçük bir kavram. Çok fazla insanı tanımlamak için kullanılmış bir tanımlama.

O, kendi kelimesini hak eden, sadece ona ait olan ve başka hiç kimseyi tanımlamayan türden bir mükemmel.

O kim lan?

Soru beynimin duvarlarında tekrar tekrar zıplıyor, giderek daha yüksek sesle ve daha gürültülü bir şekilde.

Gözlerim onu bırakmıyor, göz kırpmaya ihtiyacı uzun süredir yok. Beni fark etmiyor, her nasılsa yüzünün yan tarafında bir iz bırakan bakışlarımın ağırlığını hissetmiyor.

Aletim pantolonumun içinde taş gibi sertleşti ve onun peşinden gitmemi talep ediyor. Ama daha da endişe verici olan, göğüs kafesimi sıkıştıran ve ana organlarımı boğan yabancı bir his. Neredeyse acı veren ve kesinlikle tanınmayan bir çimdik var.

Bu düşüncelerden kurtulmak için başımı sallıyorum.

Belki de biriyle yatmamın zamanı gelmiştir. Çok uzun zaman oldu, bu yüzden bir yabancıya karşı bu kafa karıştırıcı ve tamamen aşırı dramatik tepkiyi veriyorum.

Yine de onu takip etmeyi planlıyorum.

Sadece bir adım atmıştım ki bir ses beni gerçekliğe geri döndürdü.

"Thiago." Omzumun üzerinden bakıyorum ve Arturo'yu elinde Elleri ceplerinde, kaşları çatık. Marco görünürde yok. Belli ki onların gerisinde kalmışım ve Arturo'nun yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa nedenini bilmek istiyor. "Geliyor musun?"

Onu gördüğüm yere bakıyorum, uzaktaki pembe figürü görmeyi umuyorum ama o gitmiş.

Yumruklarım sinirlenerek sıkılıyor ve ruh halim aniden kararıyor. Verdiğim bu tepki de ne? Açıklanamaz bir şey. Beni sarstı ve

kararsız, her iki duygu da bana yabancı.

Sakinleşmek için ağzıma bir tarçınlı şeker atarak Arturo'nun yanından geçip koridorda ilerliyorum ve köşedeki gösterişli ofisin kapısını ardına kadar açıyorum.

Büyük masanın arkasında oturan adamın gözleri benimkileri bulduğunda duvara çarpıyor ve menteşeleri takırdıyor. Adam yüz hatlarını duygusuz bir maskeye dönüştürmeden önce korkudan gözleri açılıyor.

Ama artık çok geç. Beni korkusuyla besledi ve benim öfkem de onunla ziyafet çekmeye hazır. Bıçağımı çıkarıp açtığımda Marco sırtıyor, gümüş rengi parlak ışıkların altında ölümcül bir hassasiyetle parlıyor. Borçlarını ödeyemeyen adamla yüzleşmek için döndüğümde kendi sadist sırtışım dudaklarımı çekiştiriyor.

"Alexander Noble," diye anons ediyorum, sesim ofisin duvarlarında yankılanıyor. "Söyle bana, yaratıcınla buluşmaya hazır mısın?"

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Tess

Sıkıldım.

Aslında, hayatımdan sıkılmadığım bir zaman hatırlamıyorum. O kadar sıkıldım ki sıkılmaktan bile sıkıldım.

Ne kadar trajik, değil mi?

Ve en kötüsü de bunu kendime ben yaptım. Son sekiz yılda verdiğim her karar - cehennem, dünyada işgal etmem beklenen konumu anlayacak ve bundan memnun olmayacak kadar büyüdüğümünden beri verdiğim her karar - beni bu ana getirdi.

Bilgisayarımı kapatıp masamdan kalkıyorum ve ofisimin cumbalı penceresinden dışarı bakıyorum. Hiçbir iş yapamıyorum. Birkaç gün önce babamla yaptığım konuşma canımı sıkıyor ve beni dehşete düşürüyor.

Onun şirketine, *bizim şirketimize* verdiğim onca emekten sonra, yıllar boyunca hayatımı askıya alıp kendimi Finans Direktörü olarak Noble Group'u büyültmeye adanmıştıktan sonra, sonunda kendisinden sonra CEO'luk görevini devralmaya layık olduğumu göreceğini umuyordum.

Bunun yerine, o üç harfi söylediğim anda sözümü kesmiş ve bir el hareketiyle beni başından savmıştı.

"Kardeşin Noble Group'un bir sonraki CEO'su olacak, Tess," dedi sinirli bir iç çekişle. "Seni tatmin edeceğini düşünerek fantezilerini çok uzun süre şımarttım. Şimdi anlıyorum ki yanılmışım ve senin bu aptalca hayallerini teşvik etmekten başka bir şey yapmamışım."

İçimde bir acı kabardı. Kardeşimi severim ama babamızdan sonra görevi devralmaya hiç ilgi duymuyor ve hatta bu konuda daha da az niteliklere sahip. Şirketin anahtarlarının ona teslim edilmesinin tek nedeni, bacaklarının arasında benim sahip olmadığım bir alete sahip olması.

"Ama baba-"

"Hayır." Sesi sert ve acımasızdı. "Bu durumu düzeltmemin zamanı geldi. Kardeşin İsviçre'de işlerini yoluna koyarken senin burada bir yıl daha çalışmana izin vereceğim."

Bir sürü skandaldan sonra babam Tristan'ı bir yıllığına zengin ve ayrıcalıklı kişilerin çocuklarının gittiği özel bir okul olan RCA'da öğretmenlik yapması için sürgüne göndermişti. Oradayken onunla hiç iletişim kurmama izin verilmedi.

O benim en iyi arkadaşım ve en yakın müttefikimi ve ses tahtamı kaybetmek çok zor oldu. Daha şimdiden onsuz nasıl idare edeceğimi merak ediyordum ve aradan sadece birkaç ay geçmişti.

"...Bu bana uygun bir eş bulmam için zaman tanıyacaktır."

"Bekle, sen neden bahsediyorsun?" Cümlesinin ilk yarısını kaçırmış olduğum için sordum.

Beni ne kadar az düşündüğünü ortaya koyan küçümseyici bir bakış fırlattı.

"Ben sana uygun bir koca bulana kadar Noble Group'taki pozisyonunu bir yıl daha koruyabilirsin. Sana çok ihtiyacın olan disiplini öğretebilecek birini."

Sözleri beni ikiye böldü. Bir adım geri attım, içimde esneyen bir çatlak oluştu.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Yirmi beş yaşındasın, Tess. Hiç gençleşmiyorsun," diye alay etti. "Kim bilir, belki kocan çalışmana izin verir." Sadist bir gülümseme dudaklarını çatlattı. "Ama bundan şüpheliyim."

Görücü usulü evlilikler bizim toplumumuzda standarttır, ancak babam benim için bundan hiç bahsetmemişti. Bir istisna olabileceğimi düşünmüştüm. Bunun için çalışmıştım.

Benim dünyamda gerçek, büyük kadın rol modelleri yok. Kadınlar neredeyse sadece kocaları tarafından tanımlanıyor. Sadece kocaları onları görmezden gelen ve aldatan şanslı eşler var ve bir de şanssız eşler var. Eşleriyle evde oldukları her an bir savaşa karşı karşıya olanlar. Benim annem gibi olanlar.

Bazıları kocalarından sağ çıkamıyor.

Kaçan ya da ailelerine sırt çeviren kızlar istisnadır, ancak onlardan bir daha haber alamazsınız.

Bu yüzden tüm enerjimi başarılı olmaya harcadım. Değerlendirileceği her konuda kardeşimden daha iyi olmak için. Şansıma, bu yarışta yarışmak gibi bir niyeti yoktu, ben de onun tozunu attırdım.

Önce Cambridge'den mezun oldum ve ardından Wharton'da MBA yaptım. Sınıfımın en iyisiydim, insanlarla olduğu kadar veriler ve sayılarla da çok iyiydim.

Ben yaptım.

Her şeyi doğru yaptım.

Her şeyi.

Ve hala yeterli değildi.

Kaçırılan onca deneyim. Hiç seyahat etmediğimiz, arkadaşlarımızı görmediğimiz. Başı eğik, kitabı açık.

Çalışmak, okumak, ezberlemek, tekrar etmek, sınavlara girmek. Erkeklerin sadece kendileri için yarattığı bu berbat yüksek sosyete dünyasında başarıya ulaşmak için gerçek dünyayı askıya almak.

İyi olduğum şeyi, verileri benimsemiş ve diğer her şeyi bir kenara bırakmışım. Romantizm için hiç zamanım olmamıştı. Birileriyle çıktım ama hiç aşık olmadım. Deneyimlerim cansızdı çünkü benden beklenenden daha fazlasıyla hareket ediyordum.

Son iki yılda kârımızın yüzde yirmi artmasına yardımcı olmuşum ama yine de yeterli değildi.

Çünkü günün sonunda önemli olan tek şey benim bir kadın olmamdı ve kadınlar evlenirdi, özellikle de biraz fazla bağımsız olduklarında. Bir kısrakın hevesini kırmanın en iyi yolu onu çite zincirlemektir.

"Franklin Marsh-Sackville maçına ne dersiniz? Harika bir maç olur."

Artık beden dışı bir deneyim yaşadığımdan emindim. Nasıl olur da dünyayı sona erdirecek bir duyuruyu bana bu kadar umursamazca söyleyebilir ve beni bir eşya gibi satabileceği adamların isimlerini sıralayabilirdi.

Franklin bizim Operasyon Müdürümüz ve sertifikalı bir sürünge. Bana açıkça bakıyor ve rutin olarak gardırobum hakkında yorum yapıyor. Ofiste her zaman pembe giyerim, hem en sevdiğim renk olduğu için hem de güçlü bir pozisyonda bir kadın olduğum ve bu binada bulunma hakkı için savaşmak zorunda kaldığım gerçeğini göstermeye inandığım için. Erkeklerin arasına karışmayı ya da kendimi herhangi bir şekilde küçültmeyi reddediyorum.

Ayrıca, neden zeki ve güzel olamıyorum?

Franklin'in çift fiçı soyadı, soyağacının gösterişli bir göstergesidir. Kraliyet ailesiyle çok ama *çok* uzak bir akrabalığı var, ancak birlikte çalıştığımız iki yıl içinde beş ayrı vesileyle bundan bahsedecek kadar yakın.

Ayrıca benden 20 yaş büyük.

Onun bana dokunduğunu düşününce tüm vücudumu bir ürperti kapladı.

Be

n. "Lütfen bunu tekrar düşünün baba," diye yalvardım.

Öfke yüzünü gevşettiğinde yanlış bir hamle yaptığımı anladım.

Öfkesinin kontrolünü kaybetmeden önce ofisinden hızlıca çıktım. Bana daha önce hiç vurmamıştı ama ben burada kalıp, o gün başlayıp başlamayacağını öğrenecek değildim.

Bu noktada tek umudum fikrini değiştirmesiydi. Benim değerimi daha önce hiç görmediği bir yerde görmesi ve ofiste ona rastgele bir adama zincirlenmekten çok daha faydalı olabileceğimi fark etmesi.

Babamla yaptığım konuşmayı tekrar gözden geçirmek beni huzursuz ediyor. Ofisim boğucu, başarılarımın dört duvarı bunaltıcı. Burada bir dakika daha kalamam.

Nereye gideceğimi biliyorum.

Ben ofisimden çıkarken satış bölümünden bir meslektaşım olan Carl yanımdan geçiyor. Koridorda bana eşlik ediyor ve resepsiyon alanını geçerek yük asansörünün bulunduğu diğer koridora doğru ilerliyor.

Yürürken ve bana verdiği güncellemeleri dinlerken, bir şey ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. İzleniyor olmanın ağır hissi gibi farkındalık da içime çarpıyor.

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış attığımda, olağan dışı bir şey olmadığını görüyorum. İnsanlar resepsiyon alanında dolaşıyor, toplantılara gidip geliyorlar.

"Artık resmen kafayı yiyorsun Tess," diye mırıldanıyorum kendi kendime nefesimin altında.

Muhtemel görücü usulü evliliğimin haberini yeniden yaşadığım için vücudum hâlâ alarmda olmalı. Bu hissi üzerimden atıp asansöre tek başıma bindim.

Kapılar ikinci kattaki karanlık bir koridora açılıyor. Bu alan bir kişi dışında tamamen ıssız ve o da böyle olmasını tercih ediyor.

"Hey, Wiz," diyorum ofisine girerken.

Antoni "Wiz" Wyszynski girişimi görünce irkilmiyor ya da arkasını dönme zahmetine bile girmiyor. Bunun yerine başını bilgisayarının derinliklerine gömüyor, bakışları dört monitör arasında gidip geliyor.

"Yine mi saklanıyorsun?" diye soruyor.

İnleyerek ayakkabılarımı çıkardım ve köşedeki rahat kanepeye uzandım.

Eskiden burada oturduğu sandalye, masası ve duvarları kaplayan düzinelerce sunucu ve diğer bilgisayar ekipmanları dışında hiçbir mobilyası yoktu. Ama bir gün, ben buraya gelmeye başladıktan kısa bir süre sonra, üst kattaki testosteron dolu çılgınlığa ara vermek istediğimde ortaya çıktı.

Bunu özellikle benim için getirdiğini düşünmek istiyorum. Pembe ve tamamen siyah alanla tam bir tezat oluşturuyor, bu yüzden tahminimde haklı çıktım.

"Yakın zamanda babamın beni evlendireceğini öğrendim. Bunu hazmetmeye çalışıyorum."

Sandalyesinde iki büküm oldu, tek kaşı şaşkınlıkla kalktı. "Kime?"

Omuz silkiyorum, koltuk minderinden sarkan gevşek bir kumaş parçasıyla oynuyorum.

"En yüksek teklifi verene."

Cevap vermiyor, yüzü ifadesiz. Birkaç dakika sonra arkasını dönüyor ve bilgisayarında sessizce yazmaya devam ederek işine geri dönüyor. Wiz konuşkan biri değil, insanlara güven vermekte de iyi değil ama buraya gelme nedenim bu değil.

Onun sessizliğini, sessiz desteğini takdir ediyorum. Yukarıdaki amansız ve acımasız tempodan uzakta güvenli bir alana ihtiyacım var.

"Bilgisayarına tüm sistemini çökertecek bir solucan yerleştirmemi mi istiyorsun?" Bunu kayıtsızca söylüyor ve yazmaya devam ediyor.

Başımı sallayarak usulca gülüyorum.

"Bu çok nazik bir teklif ama sorun değil, meşgul olduğunuzu biliyorum."

Omuz silkme sırası onda. Kaşlarını kaldırması dışında, dışa dönük duygu spektrumundaki aralık bu kadardır.

"İki dakikadan kısa sürede yapabilirim. Zaman tutmak ister misin?"

Wiz bizim bilişim müdürümüz. Klavyemin üzerine kahve döküp sabit diskimi yaktığımda arkadaş olmuştuk. Wiz'i görmeye gitmek için yönlendirilmiştim.

benimkinin altındaki katta çalışan bazı asları. Hepsi de verilerim için umut olmadığını söylemişti.

Sıkıştırıldıklarında bana ikinci kattaki patronları olan bir adamdan bahsettiler. Ondan bir tür köprü trolüymüş gibi bahsettiler ama aynı zamanda herhangi bir bilgiyi geri almak için tek umudumun o olduğunu söylediler.

Bir eşek şakasının parçası olarak boşa kürek çekip çekmediğimden emin olmadan buraya gelmiş ve Wiz'i bu karanlık, penceresiz odada büzülmüş halde bulmuştum.

Beni gördüğüne en az benim onu bulduğuma şaşırdığım kadar şaşırmıştı. Görünüşe göre, birkaç yıl önce burada çalışmaya başladığından beri yanına gelen ilk kişi bendim. İnsanları sevmezdi, hâlâ da sevmiyor. Başkalarından uzakta, tek başına çalışmayı talep etmiş ve sırf yaptığı işte en iyisi olduğu için istediği her şey kendisine verilmişti.

Ertesi sabah tüm verilerimi geri almıştı.

Teşekkür etmek için ona komik bir kupa aldım ve iki gün sonra ona vermek için geri geldim. Hediye alarak için hazırlıksızdı ve uzatmış olduğum elime bir dakika boyunca baktı ve sonra geçici olarak uzandı.

Bilgisayarına dönmek için arkasını dönmüş ve tek kelime etmemişti. Ama kapıdan çıkmak için hareket ettiğimde, bana kalmamı söyledi.

Yani, vardı.

O zamandan beri, az sayıda kelimenin değiş tokuş edildiği ama yine de karşılıklı anlayışın hakim olduğu, beklenmedik bir dostluk gelişmişti.

Şimdi buraya kaçmak için geliyorum ve o da birkaç dakika sosyalleşmek için kalmama izin veriyor. Misafirliliğimi asla fazla uzatmıyorum; kıpırdanmaya başladığında yalnız kalmak istediğini anlıyorum.

İçimi çektim. "Hayır, eğer bilgisayarı çökerse beni suçlamanın ve bana bağırmanın bir yolunu bulacaktır. Yine de teşekkür ederim."

Onaylarcasına homurdanıyor ve sormadan önce birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz.

"Peki ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

Gerçek şu ki, özgürlük için yanıp tutuşuyorum.

Tüm hayatımı kız olarak doğmanın ölümcül günahını telafi edecek kadar iyi olduğumu kanıtlamak için çalışarak geçirdim ve bunun hiçbir önemi olmayacak çünkü babam erkek kardeşimi benim CEO'luma zorlayacak.

Ben evlenilebilir ve yatılabilir biriyim, babamın onun için değerli gördüğü tek varlığım bunlar.

"Bunu öylece sineye mi çekeceksin? Bu sana göre değil." Wiz'in sesinde hiçbir yargılama izi yok. Her zaman olduğu gibi, hakkımda bildiği bir dizi gerçeğe dayanarak zekice bir çıkarım yapıyor.

O haklı.

Neden şimdi savaşmayı bırakayım ki?

Ben mantık ve olasılığa göre karar veren biriyim. Duyguların kararlarımı gölgelemesine izin veren biri değilim. Bu *duygusuz* olduğum anlamına gelmiyor, sadece öncelikle duygularım tarafından yönlendirilmiyorum.

Babama karşı da aynı duygusuz yaklaşımı sergileyebilirim, belki onu ikna edebilirim. Dinleyeceği bir argüman olmalı.

Ayağa fırlıyorum, bir elimle ayakkabılarımı tutuyorum ve yalınayak kapıya doğru koşuyorum.

"Onunla tekrar konuşacağım," diye sesleniyorum kapıdan aceleyle çıkarken. "Teşekkürler, Wiz! Sen en iyisisin!"

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Tess

Babamın ofisi binanın daha تنها bir bölümünde, ana katın gürültü ve karmaşasından uzakta yer alıyor. Kendisine erişmek isteyen insanları filtrelemeye yardımcı olmak için kendi özel resepsiyonu var.

Oraya gittiğimde asistanı Eileen masasında değildi. Saatime baktım ve 12:30'u geçtiğini gördüm.

Öğle yemeği vakti. Bu onun yokluğunu açıklıyor.

Babamla aramızda randevu almadan ofisine girebileceğim türden bir ilişki yok. Aslında, hiç bir ilişkimiz olmadığını söyleyebilirim ve bu son evlilik duyurusu var olan azıcık ilişkiyi de bozdu.

Haber vermeden içeri girmemden hoşlanmayacak ama ben de beni golf arkadaşlarına satmaya çalışmasından hoşlanmıyorum, o yüzden ödeştik diyelim.

Doğruluyorum, omuzlarımı geriye çekiyorum ve ofis kapısına doğru kararlı adımlarla yürüyorum. Kapı açık, ki bu çok tuhaf. Kadınların konuşmasından nefret ettiği kadar sözünün kesilmesinden de nefret ediyor ve bu da bir şey ifade ediyor.

Burada çalıştığım iki yıl boyunca, o ofisindeyken bu kapının açıldığını hiç görmedim. Ama bir ses duyuyorum, o yüzden evde olduğunu biliyorum.

Aslında, birden fazla ses duyuyorum.

İçgüdülerim ve sezgilerim beni topuklarımın üzerinde dönüp diğer tarafa yürümem için uyarıyor ama merakım beni daha da yaklaştırmaya, neler olduğunu görmeye itiyor.

Acı dolu bir uluma kapıdan içeri süzülüyor. Kaçmam gerektiğini biliyorum, ama belki de sandığım kadar zeki değilim, çünkü onun yerine yaklaşıyorum.

Ayakkabılarımı çıkarıp sessizce kapıya doğru ilerliyorum. Her ofis, mahremiyet gerektiğinde pencereleri komutla kapatan bir teknolojiyle donatılmış. Neyse ki, babam bu ayarı doğru şekilde açmış.

Şimdi. Sırtımı pencerelere dayayarak, açık kapıya ulaşana kadar yana kayıyorum. Acı dolu inilti sızılıyor. Bu sesleri daha önce hiç duymamış olsam da, babamın sesleri olduğunu anlıyorum. İçeride neler oluyor?

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden çıkacak diye korkuyorum. Daha da kötüsü, içeride babamla birlikte olan kişinin bunu duymasından korkuyorum. Bu imkânsız bir düşünce ama kalp atışlarım kulaklarımda o kadar yüksek sesle yankılanıyor ki, duymamaları daha da imkânsız görünüyor.

Yüzüstü dönüyorum ve kendimi kapının kenarına kadar itiyorum. Ulaştığımda çerçevenin kenarından bakıyorum ve sahneye ilk bakışımı atıyorum.

Babam dizlerinin üzerine çökmüş, başı öne eğik, yüzündeki çeşitli kesiklerden bolca kan akıyor. Önünde bir adam duruyor, uzun boylu ve yapılı, parmaklarında muştalar var.

Korku kaslarımı kilitliyor, savaş ya da kaç içgüdüm bana kaçmak yerine donup kalmamı söylüyor. Hareket edecek gücüm yok ve nedense başka tarafa bakamıyorum.

Başka bir adam kenarda durmuş, bir kolunu karnına dayamış, diğer kolunun dirseğini karnına dayamış ve yüzünü ellerinin arasına almış. Daha yaşlı ve kanlı sahneye kayıtsızca bakıyor.

Genç Adam onu saçlarından tutup başını geriye doğru çektiğinde bakışlarım babama geri dönmek zorunda kalıyor.

"Bu zor bir soru değil, *huevo*," diye homurdanıyor. "Paramız nerede lan?"

"Sana söyledim, bende değil."

Cevaptan tatmin olmayan Genç Adam dizini yukarı doğru kaldırıyor. Babamın yüzüne çarpıyor. Burnundan kan fışkırıyor ve yakındaki tüm yüzeylere sıçırıyor.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diyor Paunchy Guy, yaklaşarak. "Bütün bu bina, Kensington'da bir şehir evi, kırsalda bir malikane, Yunanistan, İtalya ve Fransa'da üç ev, Bali'de bir villa ve sen yirmi milyon poundluk küçük bir borcu ödeyemiyor musun?"

Meblağ karşısında gözlerim doldu. Babam bu insanlara, her kimlerse, bu kadar borçlanacak kadar kendini ne hale soktu?

Pirinç mafsallı el bir kez daha babamın yüzüne indiğinde ağzım sessiz bir çığlığa dönüşüyor. Ağzından kan fışkırıyor

ve duvarda asılı beyaz minimalist tablonun üzerine düşüyor. Titriyorum, dizlerimin bağı çözülüyor, korkudan mesanem pes etmekle tehdit ediyor.

Bu arada, iki adam sanki sıradan bir Çarşamba öğleden sonrasıymış gibi rahatça konuşuyorlar. Bu sadece dehşeti iliklerime kadar işlemeye yarıyor, tıpkı buz gibi soğuk bir günde kışlık ceketimin içinden süzülen ve beni iliklerime kadar üşüten rüzgar gibi.

"Yemin ederim! Bende değil ama bulabilirim. Söz veriyorum," diye yalvarıyor babam. "Sadece zamana ihtiyacım var!"

Babamın bırakın yalvarmasını, kekeleyeceğini bile hiç duymamıştım ve son bir dakika içinde bunu iki kez yaptı.

Kan kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, Genç Adam'ın cevap olarak ne söylediğini kaçırıyorum. Sadece muştanın kemiğe çarpma sesini duyuyorum ve sonra babam yere yığılıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ya onu öldürürlerse?

Titreyen ellerimle eteğimi ve ceketimi sıvazlayarak telefonumu arıyorum. Masamda unuttuğumu fark ettiğimde kalbim mideme iniyor. Wiz'in yanına bile götürmemiştim.

"Dur."

Donup
kaldım.

Şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir korku, başımın tepesinden başlayıp aşağı doğru inerek vücudumdan aşağı kayıyor ve içime kutup soğukluğu yayıyor.

Ölmek üzere olduğumu, keşfedildiğimi düşünüyorum.

Bu düşünce gözlerimi yaşartıyor. Bir şey yapamadan ölemem.

Daha *yaşamadan* ölemem.

Ama aynı anda iki şeyi fark ettim. Birincisi, emir bana değil, iki adama yönelikti. Tek hece söylendiğinde ikisi de saygıyla geri adım attı.

İkincisi, ofiste üçüncü bir yabancı var, fark etmemiştim çünkü ofisin köşesinde, pencere duvarının dibindeki bir sandalyede oturuyordu.

Sadece onun ayağa kalktığını ve ardından ayak seslerinin babama yaklaştığını duyduğum için orada olduğunu anlıyorum.

Kapıdan uzaklaşıp sırtüstü dönüyorum, içime dolan histeriyle savaşılmaya çalışırken göğsüm kabarıyor. Heyecanımı yatıştırmaya çalışıyorum.

Çünkü nefes alış verişlerim giderek daha yüksek sesle, daha sıkıntılı ve gerçekten duyabileceklerinden emin olduğum şekilde oluyor.

"Alex," dediğini duyuyorum adamın, sesi fısıltılı bir tehditten başka bir şey değil. İçime bir ürperti gönderiyor. Kimse babama "Alex" demez. O bundan nefret eder. Bunu saygısızlık olarak görür. "Annen sana, borcunu ödemediğin için seni öldürecek insanlardan para almamayı öğretmedi mi?"

Ses tonunda ne kadar ciddi olduğunu sessizce vurgulayan karanlık bir kenar var. Bu adam, her kimse, ona borcunu ödemezse babamı öldürecek.

Yüreğim ağzımda, arkamı dönüp bir kez daha kapı aralığında bakıyorum, yabancıyı görebilmeyi umarak. Göbekli Adam kapıya daha yakın ve önünde durarak onu görmemi neredeyse tamamen engelliyor. Tek görebildiğim siyah takım elbisesi ve sol eliyle göğüs hizasında bir bardak tuttuğu. Babamın özel viski koleksiyonundan kendine yardım etmiş.

Elinden aşağıya doğru uzanan bir dövme var. İşaret parmağının üstünden başlayıp başparmağına kadar uzanıyor. Dövmenin orta noktasından bileğine kadar inen bir zincir var. Korkuyla ürpererek bunun açık bir metal tasma olduğunu fark ediyorum.

Eğer o uzun parmaklarını birinin boğazına dolasaydı, dövme boynunun etrafını saracak ve sanki onu yakalamış gibi görünecekti.

Karnımın alt kısmı dönüyor, beklenmedik bir his. Neredeyse... beklenti gibi. Korku değil.

"Ben çalmadım! Ben... geri ödeyeceğim. Şu anda nakit sıkıntısı çekiyorum, birkaç kötü yatırım yaptım, anlarsın ya." Kendi kulaklarıma bile acınası geliyor. Artık o dehşet saçan kule değil.

Bir yanım onun bu şekilde aşağılandığını görmekten hoşlanıyor.

Ama para sıkıntısı çektiğini ilk kez duyuyorum. Şirketin defterlerinden ben sorumluyum ve açıkçası iyi gidiyoruz, ancak kişisel mali durumuyla ilgili hiçbir görünürlüğüm yok.

"Kumar oynadın ve kaybettin Alex," diyor adam, sesini asla konuşma ses seviyesinin üzerine çıkarmadığı halde korkutucu. "Ve şimdi bedelini ödemem gerekiyor."

Babam irkildi ve başka tarafa baktı.

Gözümü kırptım ve adam gitmişti. Hızı sinir bozucu, odanın bir ucundan diğer ucuna bir saniyede geçebilmesi düpedüz korkutucu. Diğer ikisi onun etrafında saygılı bir şekilde hareket ederek, onun

bir parçası oldukları şirketin patronu. Acaba babam onların parasını alırken neye bulaştığının farkında mıydı?

Onun parası.

Şimdi önünde duruyor, sırtı bana dönük. Bacaklarını açmış, duruşu rahat, sol eli bardağı dudaklarına götürüyor, sağ eli pantolonunun cebine gömülü.

Takım elbisesi tam oturmuş. Tasarımcı. Pahalı. Beklediğim gibi değil. Bir haydut değil.

Arkadan bile güç çılgınlıkları atıyor. Gövdesinden yayılan güç, neredeyse boğucu dalgalar halinde üzerine düşüyor ve onu olduğundan daha büyük gösteriyor.

Ve o büyük. En az 1.80 boyunda, geniş omuzlu. Takım elbisesinin içinde şişkin, güçlü kolları var. Görebildiğim tek derisi elleri ve boynu ve her santimi dövme. Gömleğinin yakasından iki kanat çıkıyor ve ensesinin iki yanına yayılıyor. Siyah saçlarının arkası ve yanları kısa, tepesi ise daha uzun. Daha fazla dövme başının arkasına doğru ilerliyor ve saçlarının altında kayboluyor - güller, bir taç, büyük bir kafatası ve bu açıdan seçemediğim, yan tarafa damgalanmış kelimeler.

Hastalıklı bir hayranlık - hissettiklerimi tarif etmenin başka bir yolu yok - beni bir an için sersemletiyor.

Ona benzeyen biriyle hiç tanışmadım.

Öne çıkıp bir sandalye kaparak babamın yanına yerleştiren Göbekli Adam'a başıyla selam veriyor.

"Ne yapıyorsun?"

Aynı adam onu omzundan tutup koluna doğru hamle yaptığında çırpınmaya başlar.

"Hayır! Hayır, ne yapıyorsun! Bırakın beni!" Dudaklarından kan donduran bir çılgık kopar. Genç Adam masasından birkaç kâğıt alır, onları toplar ve boğazına tıkarak onu etkili bir şekilde susturur.

Göbekli adam babamın yüzüne yumruk atıyor. Kafası karıştı, bir an için dövüşmeyi bıraktı. Göbekli Adam bu hatadan yararlanarak babamın kolunu yakalıyor ve sandalyeye sabitliyor.

"Kolunu yukarı it."

Genç Adam takım elbisesinin altından uzun, ince bir pala çıkardığında, babam bir kez daha çılgık atıyor, ancak ses

Kağıt. Kaçmaya çalışarak çırpınıyor, ama başaramıyor.

Genç Adam elinde palayla ona yaklaşıyor. Işıktaki mide bulandırıcı bir şekilde parlıyor ve midemin dönme tehlikesi geçirdiğini hissediyorum.

Çığlığımı bastırmak için avucumu ağzıma kapatıyorum.

"Lütfen, ben öderim," diye yalvarıyor babam. Burun deliklerime ekşi bir koku çarpıyor ve hemen ardından korkunun onu rahatlattığını fark ediyorum.

Genç Adam acımasızca güler. "Altına işedi, iğrenç herif. Korkuyor musun, *cabrón*?"

Patron, adamını görmezden gelerek, "O parayı geri ödemen gerekiyor Alex, bu yüzden ne yazık ki seni öldüremem," diyor. "Bu, bana paranın tamamını ödeyene kadar senden parça parça kesmeye başlayamayacağım anlamına gelmiyor."

Bir baş daha sallıyor ve Genç Adam palayı babamın kolunun omzuyla birleştiği yere yerleştiriyor. Şimdi düpedüz hıçkırıyor, daha önce hiç görmediğim bir manzara.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Müdahale edemiyorum, izleyemiyorum. Başka tarafa bakamam.

Serbest bırakılmayı talep eden çığlıkların dudaklarımdan dökülmesini engellemek için iki elimi de ağzıma bastırıyorum.

Genç adam palasını kaldırıyor.

Gözlerim kapanıyor.

"Bir daha düşündüm de."

Kelimelerle birlikte geri açılıyorlar. Pala Genç Adam'ın böğrüne saplandı. Patron öne doğru eğiliyor ve babamın yanağını iki kez sertçe okşuyor, bu hareket küçümseyici ve aşağılayıcı.

"Kolunuzu keserek cezalandıracağım tek kişi, yerdeki kanınızı temizlemek zorunda kalacak olan temizlikçi kadındır. Zaten o da senin çişini halıdan temizlemek zorunda kalacak."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı babam.

Patron doğrulur ve güler. Tüm vücudu titriyor, ballı ses bariz bir eğlenceyle kalınlaşıyor.

Ona doğru yaklaşıyor, bacağını kaldırıyor ve topuğunu babamın omzundaki eklem üzerine şiddetle indiriyor. Mide bulandırıcı bir çatırtı duyulur ve ardından kolu doğal olmayan bir açıyla arkasına doğru bükülür.

Babamın acı dolu feryadı sessizliği yırtıyor. Midem bulanıyor. Sanırım hasta olacağım.

Göbekli Adam babamı dirseği sandalyeden sarkana kadar yarıya kadar ileri itiyor. Patron hareketi tekrarlıyor.

İkinci bir çatırtı, ikinci bir uluma. "Bir şey değil."

Göremesem bile sözlerindeki sadist gülümsemeyi duyabiliyorum. Duvardan uzaklaşıp geriye doğru tökezliyorum.

"Otuz günün var, Alex. Yirmi milyon sterlin artı gecikmen ve bugün sana gösterdiğim merhametin karşılığını ödemen için benim seçtiğim bir faiz ödemesi. Eğer buraya geri dönmek zorunda kalırsam, seni yüz parçaya böler ve çok sevdiğin bu ofisin etrafına dağıtırım."

Yüzleşmenin sona ermek üzere olduğunu fark ettiğimde beni yeni bir panik kaplıyor. Eğer şimdi ortaya çıkarlarsa, beni bulurlar.

Çılgınca etrafıma bakındım, gözlerim Eileen'in masasında durdu. Resepsiyon alanını hızla geçip tam zamanında çalışma masasının altına giriyorum.

Birkaç dakika sonra masasının önünden geçip koridorda ilerleyen ayak seslerini duyuyorum. Adımları sakın ve telaşsız geliyor. Az önce yaptıkları şey yüzünden tutuklanmaktan hiç korkmuşa benzemiyorlar.

Ve bu beni neredeyse her şeyden daha çok korkutuyor.

Uzun dakikalar boyunca o masanın altında kalıp sakinleşmeye çalışıyorum. Yaprak gibi titriyorum, vücudum uzun süren korku ve travma nöbetinden sonra sakinleşmek için mücadele ediyor.

Tanık olduğum şeye tamamen inanamıyorum. Bu bizim hayatımız değil. Suç, şiddet, *işkence*. Bunlar, bırakın tanık olmayı, kullanmak zorunda kalacağımı bile düşünmediğim kelimeler.

Bacaklarımın titremesi ayağa kalkmama yetecek kadar durduğunda, masanın altından sürünerek çıkıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Onun yüzünü görmüş olmayı dileyen küçük parçamı boğuyorum. Görmüş olsaydım muhtemelen yürüyen ölü bir kadın olurdu. O adam her kimse, umarım onu bir daha asla görmem.

O bir canavar.

Ama belki de sonunda ondan daha iyi değilim, çünkü gidip babama yardım etmiyorum.

Bunu düşünmek için durmuyorum, ofisine dönüp bakmıyorum bile. Pembe stiletlerimi tekrar giydim ve uzaklaştım.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Thiago

"Burada olmamalıyız, jefe. Burası tehlikeli."

Başımı oturduğum kadife koltuğun yumuşak minderlerine dayadığım yerden kaldırıp Arturo'ya bakıyorum.

"Bırak gelsinler," diyorum, başımı kanepeye yaslayıp gözlerimi kapatarak.

"Bu kulübe adım attığınız andan itibaren izlendik. Sayımız çok az, tamamen açıktayız ve etrafımız yüzlerce sivil tarafından sarılmış durumda," diyor onaylamayarak. Daha sonra ekliyor. "Dikkatsiz davranıyorsun."

"Sakin ol, Turo. Beni burada öldürmezler."

Kulüp müziği eşliğinde kafamı zıplatıyor, rahatlama anının tadını çıkarıyorum. Yoğun bir iki hafta geçirdim ve bırakın uyumayı, dinlenmeye bile fırsat bulamadım.

"Peki bundan neden bu kadar eminsiniz?"

"Çünkü rakip bir örgütün kulübüne sadece beş adamla, tamamen açıkta ve hiçbir çıkış yolu olmadan gelecek kadar aptal olamayacağımı düşüneceklerdir," diyorum ona sırtarak. "Kalabalığın içinde gizlenmiş başka adamlarım ve dışarıda takviye kuvvetlerim olduğunu varsayacaklar. Kendilerinin de kuşatılıp kapana kısılmadıklarından emin olmadan bir şey başlatma riskine girmezler."

Arturo, *Firenze* gibi bir kulübe gitmeye karar vermenin ne kadar aptalca olduğunu sorgulama hakkına sahiptir. İtalyan mafyasına ait ve Ermeni organize suç örgütüyle ortak bir girişim olarak işletiliyor. Bir zamanlar yeraltı dünyasının zirvesi olan *famiglia*, mevcut yönetim altında kanserleşmiştir. Ahlaki değerlerini ve bir zamanlar sahip oldukları sert çizgileri kısa vadede feda ettiler.

Karlar. Her zamanki uyuşturucu ve silahlara ek olarak, Ermenilerin kulüp aracılığıyla bir seks kaçakçılığı çetesi yönetmesine izin verdiklerini biliyorum.

Tiksinti yumruklarımı sıkmaya zorluyor. Da Silva karteli kadın ticareti yapmaz. Asla yapmadı, asla yapmayacak. Bu kötü bir iş, çok fazla açık kapı bırakan ve kolluk kuvvetleri tarafından kolayca ve sıklıkla hedef alınan bir iş.

Bu kuma çizdiğimiz bencilce bir çizgidir, merhamet ya da iyilikten doğan bir çizgi değil. Kadınlar için onları seks köleliğine zorlamaktan çok daha iyi kullanım alanları vardır.

Marco güler. "Yani saldırmamalarının nedeni, tam olarak yaptığınız şeyi yapacak kadar aptal olacağınıza inanmamaları. Saygılarımla," diye ekliyor.

"Aptalca, belki." İçkimin kalanını yudumluyorum ve yeniden doldurması için adamlarımdan birine el sallıyorum. "Ya da belki de hepsini alt ettim."

"Haklı olsan iyi edersin, Thiago. Bu çok büyük bir risk."

Öne doğru eğilip gözlerimi Arturo'ya dikiyorum. Burada tam olarak ne yaptığımı herkesten iyi biliyor. "Burası onun kaybolduğı yer. Muhtemelen onu öldürdükleri yer de burası. *Risk* umurumda değil. Bu gece, yarın, bir hafta ya da bir yıl sonra hepsini öldüreceğim. Hepsi ölecek."

Başını eğiyor, bu konudan uzak durması gerektiğini biliyor. Marco bana yeni bir bardak uzatıyor ve sessiz bir dayanışma içinde omzumu sıkıyor.

Onu silkeleyip atıyorum. Kimsenin merhametine ihtiyacım yok. İntikama ihtiyacım var.

İşte bu yüzden bu gece buradayız.

Ben Londra'ya gelmeden üç ay önce, kız kardeşim Adriana en yakın arkadaşıyla, gayri resmi evlatlık kız kardeşimizle buraya tatile gelmişti. İkisi de üniversiteden yeni mezun olmuşlardı ve Londra'da kutlama yapıyorlardı, genç olmanın tadını çıkarıyorlardı ve geleceğin vaatleri için heyecanlıydılar.

Yirmili yaşlarının başındaki pek çok genç gibi *Firenze*'ye içki ve eğlence dolu bir gece geçirmek için gelmişlerdi.

O gece sadece bir tanesi eve geldi.

Adriana bir daha haber alınamamak üzere ortadan kayboldu. Birçok kaynaktan, o gece yolunun kesiştiğı bir Ermeni tarafından tecavüze uğradığı ve öldürüldüğü bilgisi geliyordu. Adamlarımdan biri olan Joaquín'in bir muhbirden aldığı isimle bana geldiğı düne kadar kimliği belirsiz kalan bir

Ermeni.

Yuri Dadurian.

Adriana hiçbir zaman kartel işine bulaşmadı. Babam ve ben bundan emin olduk ama yine de hiç ilgilenmedi. Kimliğini gizledik ve onu derslerine odaklanması için teşvik ettik. Başarılı oldu ve mezun oldu ve sonra etrafındaki tehlikeden tamamen habersiz bir şekilde aslanın inine doğru yürüdü.

O masumdu. Ölmeyi hak etmiyordu.

Neden öldürüldüğünü anlamadım. Hiç mantıklı gelmiyordu. Ermenilerin bunu yapması daha da mantıksızdı. Elbette, o zamanlar Avrupa'da bir varlığımız yoktu ama da Silva ismi hala dünya çapında tanınıyordu.

Uzak durmaları gerektiğini bilmeliydiler. Çenemdeki kaslar tehlikeli bir şekilde titriyor.

Onun ölümüne karışan herkesin, onun çektiği acıdan yüz kat daha fazla acı çekerek ölmesini sağlayacağım. Ve onun cesedini bulacağım, böylece onu eve döndüğümde uygun bir şekilde defnedebileceğim ve babam sonunda kızının ölümünün yasını huzur içinde tutabilecek.

"İşte bu yüzden buradayız," diyor Arturo, sonunda noktaları birleştirerek. Bakışları temkinli bir hal alıyor. "Adriana hakkında bir ipucun var mı?"

"Yuri Dadurian."

Marco'nun gözleri büyür. "Kim o?"

"Kiralık Ermeni silahı. O gece onunla birlikte görülmüş. Ve bu gece burada."

Turo burnunu kaşıyor. "Peki neden onun peşinden sokakta ya da evinde gidemedik. Ya da açıkçası *burada* olmayan herhangi bir yerde?"

"Çünkü" diyorum, ayağa kalkıp balkonun kenarına doğru yürüyorum ve altımdaki insan kalabalığına bakıyorum. Omzumun üzerinden ona bir bakış fırlatıyorum. "Bir mesaj göndermek istedim."

Arturo ayağa kalkıyor ve balkonda bana katılıyor. "Gitmemiz gerek. Bizi öldürteceksin."

"*Consejero*'m olmak için imza attığında bunun bir olasılık olduğunu biliyordun." Bakışlarım kalabalığı tarıyor. "Ayrıca, bu gece ölmek gibi bir planım yok."

"Evet, hadi yapalım şunu," diye haykırıyor Marco, heyecanla yanımda zıplıyor, kana susamışlığının doyurulması gerekiyor. "Buraya daha önce de gelmiştim, arka odayı hazırlayayım ve Dadurian'ı bulmaya çalışayım."

Arturo, "Thiago, bunu bir düşün," diye yalvarır.

"Öyleyim," diye cevap veriyorum, gözlerim kalabalığı tarayarak dün gece gördüğümünden beri saatlerce fotoğrafını incelediğim adamı arıyor.

Arturo muhtemelen cevap olarak bir şeyler söyler.

Söylese de duymuyorum çünkü tam o anda gözlerim pembeye takılıyor.

Kalabalığın içinde pembe bir elbise, ofisinde olduğu kadar gece kulübünde de bir fener gibi parlıyordu.

Bu o.

Beklenmedik bir şekilde, kaderin çılgın bir cilvesi gibi, o burada. Kolları başının üzerinde, boynu geriye atılmış, vücudu müziğin ritmiyle dalgalanırken yüz hatlarına zevk damgasını vurmuş bir şekilde terk edilmişlikle dans ediyor.

Şehvet, geçen seferkinden daha fazla uyarı vermeden, kaçak bir tren gibi içime çarpıyor. Bir anda büyülendim ve gözlerimi başka tarafa çeviremedim. Acaba boşalırken böyle bir yüz ifadesi mi takınıyor?

Öğrenmeye niyetliyim.

Seks benim için her zaman sadece işlemsel olmuştur; istekli ve müsait olan kişiyle biraz gerginlik atmanın bir yolu, isim yok, bir ve bitti, bağlanma yok.

Ve şimdi onu nasıl becereceğimi hayal ediyorum. Onu masamın üzerine nasıl egeceğimi ve kalçaları morarana kadar ona nasıl vuracağımı. Onu nasıl duvara yaslayacağımı ve etrafımda paramparça olmadan önce gözlerinin parlamasını nasıl izleyeceğimi. Onu dizlerinin üstüne çökmeye zorlayacağım ve sikimi boğazına öyle bir sokacağım ki beni günlerce hissedecek.

Etrafındaki insanları tararken, onu fark eden tek kişinin ben olmadığımı sıkıntıyla fark ediyorum.

Birden kalabalığın içine ateş etmek artık o kadar da kötü bir fikir gibi görünmüyor. Turo mutlu olmayacak ama ben başka hiçbir şerefsizin ona elini sürmeyeceğinden memnun olacağım ve önemli olan da bu.

Ona karşı olan tepkimi anlamıyorum. Açıklanamaz bir şekilde, o bir dikkat dağıtıcı. İhtiyacım olmayan bir şey. Alex Noble ile uğraşırken de dikkatimi dağıtmıştı.

Parfümünün belli belirsiz izlerini koklayabildiğime yemin edebilirim, sanki beni ofisine kadar takip etmişti. Benimle alay etmiş, beni o kadar meşgul etmişti ki, onunla ilgilendiğimiz ilk yirmi dakika boyunca sessizce oturup Marco'nun onunla olan ilişkisini izlemiştim.

O zamandan beri, rastgele aklıma geliyor ve odağımı elimdeki görevden uzaklaştırıyor. Geçen hafta dikkatsizliğim yüzünden neredeyse göğsümden vuruluyordum.

Ve şimdi yine burada, pembeli kadın.

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. Çirkin ve sahiplenici bir şey karnımın alt kısmını çekiştiriyor. O sarı saçları yastığıma yayılsın, bana karşı uyurken kışını aletime yaslasın istiyorum.

Bu takıntı her neyse, onu takip etmeye niyetliyim. Bir şeyin ya da *birinin*, bırakın iki kez, bir kez bile elimden kayıp gitmesine izin verecek biri değilim.

"Ne?" Arturo yüzümdeki büyülenmiş ifadeyi görerek soruyor. "Onu buldun mu?" Gözleri benimkileri takip ediyor ve kime baktığımı bulana kadar kalabalığı tarıyor. Kaşları bir an için çatılıyor, sonra tanıma duygusu onları gevşetiyor. Başını sertçe, tekrar tekrar sallıyor. "Hayır. Lanet olsun hayır. Bu kötü bir fikir *jefe*."

Bana hayır demekle giderek daha rahat davrandığı gerçeğini görmezden geliyorum ve önemli olana odaklanıyorum. Arturo'nun İngiltere'deki en güçlü ve yasal işlere sahip aileler hakkında bilgisi var; eğer onu tanıyorsa, bu onun tanınmaya değer biri olduğu anlamına gelir.

"Kim o?"

Kimliğinin ortaya çıkma ihtimali kollarımdan ellerime, oradan da korkuluğu kavrayan ellerime kadar heyecanla dolup taşıyor.

"Truvalı Helen."

Döndüm ve ona etkilenmemiş bir bakış attım.

Kalabalığa doğru onu işaret ediyor. "Mecazi *anlamda tam olarak o*," diye açıklıyor. "Ona bulaşırsan savaş başlatırsın."

Ona bakarken dudaklarımda merak dolu bir gülümseme yavaşça yayılıyor. "Öyle mi?"

Ses tonumu duyunca inledi. Beni istemedi bir meydan okuma yaptığını anlayacak kadar iyi tanıyor. Kaçıramayacağım bir meydan okuma.

"*Hayır*, bunu bir tür meydan okuma olarak söylemedim," diyor sinirli bir şekilde. "Beni dinlemiyorsun. Onu değil. Babasını tanıyorsun."

Şaşkınlık yüz hatlarımı çarpıtıyor. "Öyle mi?"

Arturo iç çekti. "Birkaç hafta önce omzunu yerinden çıkardın ve dirseğini kırdın." Arkasını dönüp korkuluklara yaslanıyor. "Bu," diyor, "Alexander Noble'ın kızı."

Başımı arkaya atıp gülüyorum. *İşte bu çok histerik. Gerçekten.*

Bir şekilde, bu sadece ona olan ilgimi güçlendiriyor. O, bugünden iki hafta sonra *kalıcı olarak* çözmeyi düşündüğüm bir sorun ve o *da* onun kızı.

Kirli, kanlı parmaklarımla koparmaya niyetlendiğim güzel bir İngiliz gülü.

Şimdi o gün neden orada olduğunu, o gittikten çok sonra neden ofisinde kokusunu almaya devam ettiğimi anlıyorum.

Kalabalığa dönüp baktığımda, bakışlarımın bir anda onunkilerle çarpışmasına hazırlıksızdım.

Gözlerimizin ilk kez karşılaşmasının etkisiyle ayaklarımın altındaki tektonik plakaların kaydığını hissediyorum. Damarlarımdaki bir uyuşturucu gibi vücudumda kesintisiz dolaşan elektriğin zaplamasının aşırı farkındayım. Öne doğru eğildim, bakışlarım onunkilere perçinlendi.

İrkiliyor, sanki temas onu fiziksel olarak bir adım geriye itiyor. Artık dans etmiyor; kalabalığın arasında kıpırdamadan duruyor, yüzünüzce bana bakıyor.

Bu mesafeden bile, benim bakışlarımın ona yaptığı gibi onun bakışları da beni yakalıyor. Bu bağlantı her neyse o da en az benim kadar etkilenmiş görünüyor.

"O benim bir şeyimi aldı, Turo. Karşılığında ondan bir şey almaktan daha iyi bir adalet olabilir mi?" diyorum Arturo'ya. Uyarılma sesimi boğuklaştırıyor, bu yüzden boğazımı temizliyorum. "Herhangi bir ödeme yaptı mı?"

"Hayır, ama ben ciddiym Thiago. Eğer onu becerir ve bir kenara atarsan, kalbini kırarsan, babama ve tüm dostlarına koşar ve bunun bedelini cehennemde öder. Kumar borçlarına karışmazlar ama kadınlarına karışmaya başlarsan bu değişir."

"Belki de onu almam o zaman," diyorum acımasız bir gülümsemeyle, bir fikir oluşurken. "Onların kurallarına göre oynayacağım." İsteksizce başımı çevirip ona doğru dönüyorum. "*Senin* kurallarına göre."

Anlayış yüz hatlarını yumuşatmadan önce kaşlarını çatıyor. Başını ellerinin arasına alır ve şakaklarını ovmaya başlar.

"*Joder*, bu daha da kötü bir fikir."

Hiç sanmıyorum, özellikle de onu Tanrı'sının sunağında ibadet eden bir mümin gibi bana bakarken gördüğümde.

Gözlerini kaçırıyor, bağlantıyı koparıyor ve kan basıncımın yükselmesine neden oluyor. Ben onunla işimi bitirmeden önce gözlerini benden kaçıramaz.

Arkadaşının omzuna dokunarak dikkatini çekmeye çalışmasını izliyorum.

"Jefe!" Marco sesleniyor. Döndüğümde onu VIP alanına geri dönmüş, yüzünde siyah bir ifadeyle buluyorum. "Dadurian gitmiş. Görünüşe göre burada olduğunuzu duyunca arka taraftan kaçmış."

Öfke etrafımı sarıyor ve sıkıyor. Beynimin etrafındaki bir bant, kontrolüm dışındaki bir öfkeyle beni kör ediyor. Ellerim parmaklığı kavırıyor, parmak eklemlerim çabayla beyazlaşıyor. O kadar sert sallıyorum ki menteşelerin gevşediğini hissediyorum.

"Nereye gitti?"

Marco cevap verirken gözlerimle karşılaşmayacak kadar sağduyulu. "Onu görmüyoruz," diye itiraf ediyor.

Balkondan uzaklaşıp duvarı yumrukluyorum. Yumruğum ucuz sıvayı delip geçiyor ve saplama katmanına saplanıyor.

Boktan bir kulüp.

Yumruğumu duvardan kurtarıırken hayal kırıklığı içinde kükrüyorum.

"Gidiyoruz," diye anons ettim. "Marco, o pisliğin nereye kaybolduğunu bul. Hafta sonuna kadar ölmesini istiyorum."

Sarsıldım. Bu bana göre değil. İnsanların kaçmasına izin vermem, beni alt etmelerine izin vermem.

Onun yüzünden. Yine dikkatimi dağıttı, odağımı önemli şeylerden uzaklaştırdı.

Adriana'dan.

Ve hala delilik öfkeyi delip geçmenin bir yolunu buluyor. Arturo'ya döndüm. "Adı ne? Noble'ın kızı mı?"

Başını sallıyor. "Bilmiyorum."

"Öğren," diye emrediyorum. "Ve önümüzdeki birkaç hafta nerede olacağını öğren. Bu iş daha bitmedi."

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Tess

Önümden geçen tepside bir şampanya kadehi kapıp **İçiyorum**. Garson uzaklaşmak için hamle yaptığında onu durduruyorum.

"O kadar çabuk değil," diyorum, yeni bir bardak alarak. "Buna ihtiyacım olacak."

Bana yarı etkilenmiş, yarı sempatik bir bakış atıyor ve uzaklaşıyor.

"Her şey yolunda mı hayatım?" Annem dans pistinin çevresinde yanıma gelerek soruyor.

"Sadece şeftali," diye cevap veriyorum, bir yudum alıyorum ve gevrek baloncukların boğazımda lezzetli bir yol açmasının tadını çıkarıyorum.

Öğleden sonrayı makyajımı yaptırarak, saçlarımı her yöne doğru taratarak ve vücudumu bu dar elbiseye sığacak şekilde şekillendirerek geçirdim, bu yüzden yemek yemeye vaktim olmadı. Bir buçuk bardak içtim ve şimdiden hafif bir vızıltı hissediyorum.

Bu geceyi atlatmak için tam da ihtiyacım olan şey. Doğa Tarihi Müzesi'nde düzenlenen hayır galası iyi bir amaç için - evsizlere sürekli barınma ve iş yardımı sağlamak - ama beni rahatsız eden bu değil.

Bu etkinliğe Londra sosyeta ve ötesinden kimler katılıyor. İngiltere'de zerre kadar gücü olan herkes bu gece burada olacak.

Diğer bir deyişle, babamın benim için potansiyel kocaları belirlemesi için mükemmel bir yer.

Gag.

Bu düşünce içimde bir endişe yaratıyor ve midemde ekşi bir his bırakıyor. Büyük bir yudum daha alıyorum ve alkolün bana sırtmak ve katlanmak için ihtiyacım olan gücü vereceğini umuyorum.

Babam buralarda bir yerde, bana bulaştırabileceği uygun bekarları araştırdığından hiç şüphem yok. Ve bunu kolunu özel yapım bir Christian Door askısıyla destekleyerek yapıyor.

Üç hafta önce o gece tökezleyerek eve döndüğünde, karşıdan karşıya geçerken bir bisikletin kendisine çarptığını ve çarpmanın etkisiyle savrulduğunu anlattı. Ona göre birkaç kez yuvarlanmıştı, bu da omzundaki ve dirseğindeki yaraları açıklıyordu ve yüzüstü kaldırıma düşmüştü, bu da yüzündeki dikişli kesikleri açıklıyordu.

Yalan söyledi ve başkalarına da onun için yalan söyledi.

Ofisteki hiç kimse bir şey söylemedi. Eileen'e babamı yaralandıktan sonra görüp görmediğini sorduğumda, yüzünü buruşturup başını salladı ve göz temasından kaçınarak sıvışıp gitti.

Saldırıya uğramasının iyi tarafı dikkatini dağıtmış olması. O zamandan beri evlilik konusunu açmadı, ancak kararını unuttuğunu düşünecek kadar saf değilim. Muhtemelen yirmi milyon poundluk borcunu ve buna bağlı faizleri nasıl ödeyeceğini düşünmekle meşguldü.

O canavarla tekrar karşılaşacağımı düşündükçe midem bulanıyor.

Şeytan.

Daha önceki ekşi duygudan farklı bir his. Daha çok... beklenti.

Tanık olduğum şey yüzünden alevler içindeydim ve bunu tamamen geride bırakamıyordum. Yüzü olmayan adam rüyalarımda beliriyor, karanlık ve korkunç, elleri beni yakalayacakmış gibi uzanmış. Nefes nefese, kalbim gümbür gümbür atarak, ince bir ter tabakasıyla kaplı olarak uyanıyorum.

Hatta kendimi onun benim için geleceğine inandırdım.

Mantıksız davrandığımı biliyorum. Bunların hiçbirisiyle bir ilgim yok. Babam mezarını kazdı ve eğer ödeme yapmazsa, şeytan onu mezara gömecek. Bu kadar.

Ona acımakla dolup taşmıyorum. Mantıklı tarafım, eylemlerin sonuçları olduğunu ve bunlarla başa çıkmaya hazır olması gerektiğini biliyor. Duygusal tarafım ille de ölmesini istemiyor ama ne olursa olsun ona yardım etmekten de geri durmuyor.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun hayatım," diyor annem. "Bu renk sana çok yakışmış."

Bu gece giymek için seçtiğim tozlu pembe gece elbisesine bakıyorum. *Karayip Korsanları* filmindeki bir sahnede olduğu gibi inanılmaz derecede sıkı bir korsesi var. Göğüslerimi göğsümde o kadar yukarı kaldırıyor ki neredeyse kare yakamın üstünden dışarı fırlayacaklar. Korse, giderek koyulaşan pembe tonlarında kat kat tüllere ve nehirlerle doğru akıyor.

En iyi tasarımcı arkadaşım Dagny tarafından benim için özel olarak üretilen bu parça gerçekten çok çarpıcı. Gözyaşı damlası pırlanta küpeler ve sol tarafı arkaya yatırılmış ve kulağımın arkasına tutturulmuş eski bir Hollywood saç modeliyle eşleştirmemi istedi.

Kolumu anneminkiyle birleştiriyorum ve kalçamla onu dürtüyorum. "Teşekkürler anne. Sen de kesinlikle gerçek dışı görünüyorsun."

Uzun kollu klasik lacivert bir elbise giymiş, her iki bileğine altın bilezikler takmış ve kırmızı bir dudakla süslemiş. O kolların bir moda tercihindense çok işlevsel olduğunu biliyorum - babamın ona verdiği morlukları gizliyorlar.

Annemin dudaklarını gerçek bir gülümseme süslüyor. Bu bana acı veriyor. Acaba en son ne zaman biri ona güzel olduğunu söyledi? Daha dikkatli olmalıyım.

Tuhaf bir farkındalık üzerime çöktüğünde bu düşüncelerden uzaklaşıyorum.

İzleniyormuşum gibi hissediyorum.

Dans pistini, barı, odanın çevresinde dolaşan katılımcıları tarıyorum ama hiçbir şey yok.

Yine de ensemde çöken ve tüm vücudumdaki tüyleri diken diken eden açılanamaz bir ağırlık var.

"Tess." Başımı kaldırdığımda Franklin'in karşımda durduğunu görüyorum. Sahte bir selam veriyor ve sanki on yedinci yüzyıl balosundaymışız gibi elini bana doğru uzatıyor. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Oh, Tanrım.

Kesinlikle olmaz, çılgılık atmak istiyorum. Avuç içim onun eline vurmak için kaşınıyor.

"Aslında annemin arkadaşlığından hoşlanıyorum-"

"Çok isterdi," diye araya giriyor babam. Kötü bir rüya gibi birdenbire ortaya çıkıyor.

"Harika," diye cevap veriyor Franklin, kendi cevabımı görmezden gelerek elimi tutuyor ve beni dans pistine çekiyor.

Peşinden sendeleyerek gidiyorum, omzumun üzerinden anneme endişeli bir bakış fırlatıyorum ve sözsüz bir şekilde yardım istiyorum. Gözleri açılıyor ve peşimden geleceğini sanıyorum ama babamın eli tehditkâr bir şekilde koluna dolanıyor ve donup kalıyor.

Franklin beni döndürdü ve kollarına düştüm. Nemli sağ eli benimkini kavırıyor ve yukarıda tutuyor. Sol eli belimi buluyor, uygunsuz bir şekilde aşağıda ve tehlikeli bir şekilde kıcıma yakın.

Yarı sert penisini karnımda hissedebileceğim kadar beni kendine doğru bastırıldığında midemde iğrenme duyguları kabarıyor. Orada hissedilecek pek bir şey yok ama korse için Dagny'ye zihninden hızlıca teşekkür ediyorum. Çok ihtiyaç duyulan bir koruma katmanı sağlıyor.

Boşta kalan elimle nazıkçe göğsüne bastırıyorum, tüm nezaketimi koruyarak.

"Bence İsa'ya biraz yer açmalıyız," diye şaka yapıyorum, mizaha iyi yanıt vereceğini umarak.

Kokuşmuş nefesi yüzüme çarpana kadar beni kendine daha da sıkı bastırıyor. "Babanla aramızda bir eşleşme olması konusunda konuştuğumu bilmelisin. Bu birliktelik Tanrı'dan çok daha güçlü güçler tarafından kutsanacak."

Yani babam düşündüğüm gibi sadece borçlarına odaklanmıyordu.

Franklin'in ayağına basmanın artılarını ve eksilerini düşünüyordum ki, o tanıdık ağırlığı bir kez daha üzerimde hissettim. Birinin bakışlarının tenimi okşadığını ve ardında yakıcı bir yol bıraktığını hissediyorum.

Gerçekten aklımı mı kaçırıyorum?

Franklin beni o kadar sıkı tutuyor ki dudaklarımızın birbirine değmesinden korkmadan başımı çevirip etrafıma bakamıyorum bile. Böyle bir şey olursa gerçekten midem bulanacak.

Bir parçam, gitmeme izin verecekse buna değip değmeyeceğini merak ediyor.

Franklin daha önce hiç duygularıma bu kadar saldırgan olmamıştı. Ama yine de beni hiç şimdiki gibi hırpalamamıştı.

Beni etrafında döndürüyor, kalabalık dağılıyor ve bakışlarım *onunkilere* çarpıyor. Altın gözler bana bakıyor, karanlık, kaotik bir bakış parlıyor.

Midemdeki şehvet dalgası aniden yükseldi.

Hayır. Olamaz.

O olduğundan emin olmak için başımı çevirip arkama bakıyorum ama Franklin bir kez daha ona dönene ve sırtım adama dönük olana kadar beni döndürmeye devam ediyor.

Firenze'de gördüğüm adam.

Dagny o gece kulübe gitmemiz için ısrar etmişti. Görmek istediği konuk bir DJ vardı ve gitmem için bana yalvarmaya hazırды.

Buna ihtiyacı yoktu. Benim bir gece eğlenmeye, gevşemeye ihtiyacım vardı. Evlendirileceğimi öğrenmek, zaten elimden alınacak olan bir şey için çalışarak hayatımı boşa harcadığımı fark etmek ve tüm bunların üzerine babamın saldırısına tanık olmak çok fazlaydı.

Bir molaya ihtiyacım vardı.

Bu yeni bir Tess'in başlangıcıydı; başkalarına ya da onların istediklerine değil, kendisine öncelik veren bir Tess.

Kendimi izlendiğimi hissettiğimde alkolün, müziğin ve kaslarımın gevşemesinin tadını çıkararak dans ediyordum. Bu gece yaşadığım duyguya o kadar benziyordu ki, ikisini birbirine bağlamadığım için utanıyorum.

Gözlerimi açtığımda yüksek bir balkona tünemiş, ellerini parmaklıklara açmış, *bana bakan* bir adamla karşılaştım.

Utanmadan.

Bana karşı.

Çok uzaktaydı ve kulübün karanlığında yüz hatlarını seçemiyordum ama o altın gözler kolay kolay unutabileceğim gözler değildi. Gözlerini benden ayırmadan beni inceliyorlardı ve ben de kendimi ona bakarken buldum. Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdiğinde, bacaklarımın arasında sıvı bir sıcaklık birikti.

Onu Dagny'ye göstermeye çalıştım ama dikkatini çektiğimde gitmişti.

O olmasına imkan yok. İhtiyaç anımda hayal kuruyor olmalıyım, gerçekten isteyebileceğim bir adam hayal ediyor olmalıyım.

"Beni tekrar döndürür müsün?"

diye soruyorum. Franklin

sırıttıyor. "Hoşuna gitti mi?"

Bir öğürmeyi bastırıyorum.

"Elbette."

Dediğimi yapıyor ve kendimi bir kez daha dönerken buluyorum, bu sefer gözlerimi az önce gizemli adamı gördüğüm yere odaklıyorum.

Bakışlarına hazırlıklıyım, ya da ben öyle sanıyorum.

Gözlerimiz bir kez daha çarpıştığında ve nefesim ciğerlerimden kaybolduğunda farklı olduğunu çabucak öğreniyorum.

Bu kesinlikle o ve kesinlikle bana bakıyor.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Tess

Ben tekrar dönmeye başlamadan önce birbirimize bakmak için ancak bir saniyemiz var, ama bu süre içinde gözleriyle beni hızla soyuyor. Üzerimde sıcak bir şekilde geziniyorlar, karnımda uykuda olduğunu bile bilmediğim bir şeyi ateşliyorlar. Takdirle dudaklarını yavaşça ıslatıyor ve ben neredeyse oracıkta boşalıyorum.

Dörtnala atan kalp atışlarımı ya da içimde domino taşları gibi yuvarlanan felaket zincirleme reaksiyonunu sakinleştirmek mümkün değil.

Fazla zamanım olmasa da, gece fantezilerimi besleyecek kadar iyi bir görünüm elde ediyorum.

Bazı insanlar sessizce çekicidir, ama o öyle değil. Her şekilde *gürültülü*. Seks ondan sızıyor ve kalın, güçlü dalgalar halinde bana çarpıyor, beni bir dalgakıranın gücüyle içine çekiyor. Onunla ilgili her şey siyah - takım elbisesi, saçları, dövmeleleri, yüz hatları, tüm aurası.

Her ikisi de bal gibi altın olan gözleri ve teni dışında her şeyi.

Ona bakmaya doyamadan geri çekiliyorum ve Franklin'in kollarında ezildiğim hüznü gerçekliğime geri dönüyorum.

Bu lanet şarkı ne zaman bitecek?

"Mükemmel bir eş olacaksın," diye kulağıma bastırıyor. Cevap olarak verdiğim ürpertiye tahrik olmuş bir titreme sanıyor. "Dokunuşuma çok tepkilisin," diye mırıldanıyor. "Babanın sana bir hobi vermesi çok nazık bir davranıştı ama benim olduğunda her şeyi ben devralacağım. Tek işin bacaklarını açıp benim eve gelmemi beklemek olacak." Eli, parmakları kıcımın üst kısmına değene kadar aşağı kayıyor.

Elini tutup parmaklarını kendi parmaklarımın arasında ezdim ve sırtımın ortasına doğru çektim. "Elini kıcımdan çek Franklin, tabii kaybetmek istemiyorsan."

Yüzü zalimleşiyor. Eli belime öyle sert giriyor ki korsenin içinden bile derimin moraracağını biliyorum. "Sana biraz disiplin öğretilmesi gerekiyor. Evime taşındığın andan itibaren eğitiminin en önemli öncelik olmasını sağlayacağım." Beni kendine doğru bastırıyor, tehditleri kulağıma doğru mide bulandırıcı bir şekilde mırıldanıyor. "Seni kırmaktan zevk alacağım."

Paniğin beni ele geçirmesine izin vermem. Londra'da çok daha uygun talipler var. Babamın beni, tek güç iddiası tahtın seksen yedinci sırasındaki kişinin üçüncü kuzeni olmak olan biriyle evlendireceğine inanmayı reddediyorum.

Omzunun üzerinden Dagny'yi görüyorum. Gözlerinde acımaya benzer bir şeyle Franklin'in sırtına bakıyor, muhtemelen yüzümdeki iğrenmiş ifadeden dolayı. Dikkatini bana çekmek için boştaki elimle ona el sallıyorum.

"O burada," diye bağıryorum. Bu, iletişim yöntemleri arasında ideal olmaktan çok uzak, ama şu anda elimdeki tek şey bu. Gizemli adamı tekrar görmeyi kaçırmamasını istemiyorum.

Neyse ki, Dagny ve ben bir keresinde yanlışlıkla on iki turluk bir bar sessiz sinema yarışmasına sistemlerimizde zaten bir şişe tekila varken girdik ve kazandık, bu yüzden bu an için hazırlıklı olan biri varsa, o da biziz.

Yanından geçmekte olan masum bir yoldan geçeni yakaladı ve onu da kendisiyle birlikte dans pistine çekti. Zavallı adam kendini Franklin ve benden bir adım ötede, elleri Dagny'nin belinde vals yapmaya çalışırken bulduğunda aya roketle fırlatılmış gibi görünüyordu.

"Kim var burada?" diye karşılık veriyor.

"*Firenze*'den gelen adam," diye cevap veriyorum, başımı omzumun üzerinden ona doğru eğerek. Gözleri komik bir şekilde açılıyor.

"Hadi dostum, gidiyoruz," dediğini duyuyorum dans partnerine.

"Tamam" diye ciyaklıyor ve daha iyi görebilmesi için yanımdan itilmesine izin veriyor. Birkaç dakika sonra şarkı bittiğinde ve onu serbest bıraktığında rahatlaması benimkinden sonra ikinci sırada geliyor.

Müzik biter bitmez Franklin'i itip uzaklaştırıyorum. "Bana bir daha asla dokunmayacaksın," diye yemin ediyorum. "Bundan emin olacağım."

Cevap bekleme zahmetine girmeden topuklarımın üzerinde dönüyorum, Dagny'nin elini tutuyorum ve dans pistinden çıkıyorum. Üzüntüm çok büyüktü, gizemli adam gitmişti, bir kez daha ortadan kaybolmuştu.

Etkinliğin düzenlendiği ana salondan çıkıp görkemli koridorlardan birine giriyoruz. Yüksek sesli müzikten ve partinin seslerinden kaçarken kalp atış hızımın dengelenmeye başladığını hissediyorum.

"Sen iyi misin? Franklin sadece bira göbeğinin gücüyle seni boğarak öldürmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu," diye soruyor Dagny endişeyle.

"Ben iyiyim. Pazartesi günü Wiz'e tüm cihazlarına virüslerin anasını yükleteceğim," diyorum ve elimi sallayarak tüm bu etkileşimi geçiştiriyorum. "Bu sefer gizemli adamı gördün mü?"

Heyecanla başını sallıyor. "Evet! Delicesine seksi. Franklin'e nasıl baktığını görmeliydin. Onu senden sürükleyecek sandım."

Keşke o kadar şanslı olsaydım. "Keşke."

"Onunla daha önce tanıştınız mı? Neden sana öyle bakıyordu?"

Beynimi zorluyorum. Onunla ilgili bir şeyler tanıdık geliyor ama hiç tanışmadığımıza eminim. Yüzünü, bana bakışını hatırlardım. "Hayır, asla... ve onu diğer cemiyet etkinliklerinde de hiç görmedim."

"Aynı. Dövmeleri ve bakışlarıyla kesinlikle ortama uymuyor. Etrafındaki insanlar ona çok uzak duruyordu. Lydia Hightower'ın büyükannesinin onu görünce bayıldığını gördüğüme yemin edebilirim."

Kıkırdıyorum. "Ve yine de, açıkça davet edildi. Ya da davet edilmediyse bile en azından partiyi bastıktan sonra kalmasına izin verilmiş. Yani birileri onun kim olduğunu biliyor olmalı."

Dagny, "Onu bana bırakın, ben izini bulurum," diye anons eder.

Buna gülümsüyorum. Dagny yarı Amerikalı, yarı Norveçli, en iyi arkadaşım ve utanmadan kendini dedikodu kraliçesi ilan eden biri. Onun deyimiyle uluslararası "çay" ağı çoğu suç örgütüne rakip olabilir. Gizemli adamın kim olduğunu çabucak bulabilecek biri varsa, o da odur.

"Teşekkürler."

Bana eğlenerek kaşlarını çatıyor. "Onun kim olduğunu öğrendikten sonra ne yapacaksın, Tessie?"

"Ben... bilmiyorum," diye cevap verdim dürüstçe. "O kadar ilerisini düşünmedim."

Bir garson mutfaktan çıkıyor ve elinde taze şampanya flütleriyle dolu bir tepsiyle yanımızdan geçiyor. Dagny bir tanesini kapıyor ve ona arsızca bir öpücük gönderiyor, sonra da fincanı bana uzatıyor.

"Onun kemiklerinin üzerine atlamalısın,"

diyor. Yudumun ortasında boğuluyorum.

"Şimdi *ne* yapmalıyım?" Öksürerek soruyorum.

"Sik onu," diye açıklıyor. "Onu kesinlikle becermelisin. Baban seni hayatının geri kalanında cinsel Sibiry'a göndermeden önce mümkün olduğunca çok pozisyonda mümkün olduğunca çok kez."

"Tanrım. Kendimi daha iyi hissetmemi sağladığın için teşekkürler, Dags," diyorum kuru bir sesle.

"Merak etme benim de zamanım gelecek ve o zaman bana karşı şu anda sana karşı olduğum kadar acımasızca dürüst olabilirsin," diyor şefkatle omzumu okşayarak. "Cidden, o adam kadar çekici ve cinsel açıdan yetenekli biri tarafından el değmeden bırakılamayacak kadar güzel göğüslerin var."

Elbisemle aynı renkte
kızarıyorum. "Ortalama biri
olabilir."

"Öyle değil," diye iddia ediyor. "Onu sana bakarken izlerken kendimi Tess-Mystery Man'in özel seksi zamanına izinsiz girmiş gibi hissettim. Gözlerinin ardında *çok* açık fanteziler vardı, sana söz veriyorum." Dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Bir erkeğin bana böyle bakması için neler vermezdim."

Beni izleme biçiminde kesinlikle açık bir şeyler vardı. Sanki bakışlarıyla beni damgalamaya çalışıyordu. Gözlerinin hayaletini hâlâ üzerimde fiziksel bir okşayış gibi hissedebiliyorum.

Daha fazlasını arzuluyorum.

Hiçbir zaman spontane olmadım. Ben her zaman açıkça düşünülmüş ve araştırılmış bir planı olan ve sonra onu harfiyen uygulayan biriyim, ama nedense aramızdaki bu şey her neyse onu keşfetmeme düşüncesi beni göğsümde hayal kırıklığına uğramış bir hisle bırakıyor. Daha önce hiç kimseyle bu kadar hızlı bir cinsel bağ kurmamıştım ve ben bile yakın zamanda böyle bir bağ kuramayacağımı anlayabiliyorum.

Özellikle de seksen yaşında biriyle
evlendirilirim. "Nereye gittiğini gördün mü?"
diye sordum.

Dagny'nin gözleri muzipçe parlıyor. "Bu, gidip onu bulmaya ve sana ağza alınmayacak şeyler yapmasına izin vermeye karar verdiğin anlamına mı geliyor?" Ellerini mutlulukla çırpıyor ve çantasını açıp pembe bir ruj çıkarıyor. "Büzül," diye emrediyor ve ben dediğini yapınca yeni bir kat sürüyor. "Bil diye söylüyorum, vereceğin her kötü kararı yüzde yüz bin destekliyorum" diyor ve ruju kapatıp çantasına geri koyuyor. Korsemin altından tutup aşağı çekiyor ve göğüslerimin neredeyse diğer ucundan fırlamasına neden oluyor.

"Dags!" Bir elimi yakama götürerek haykırıyorum.

"Franklin bu güzellikleri o ięrenę göğsüne sıkıştırdı, bu yüzden Gizemli Adam onları hiç göremedi ve bu çok utanę verici. Bu sefer, senin sunacaklarına uzun uzun bakmasını istiyorum."

"Parlak zekamı ve keskin zekamı mı kastediyorsun?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Bu da içimdeki rasyonel ve mantıklı tarafın ortaya çıkmasına neden oluyor ve beni bir anda ayıltıyor. Ampirik olarak baktığımda, bu vermek üzere olduğum karar istatistiksel olarak sağlam bir karar değil. Bir yabancının peşinden koşarak kazanacağım hiçbir şey yok. Daha önce tek gecelik bir ilişkim bile olmadı.

Bunun yerine eve gitmeli, pijamalarımı giymeli, bir bardak dondurma almalı ve değersiz bir filmin karşısında yemeliyim.

Dagny yüzümü ellerinin arasına alıyor ve yanaklarımı sıkarak zihinsel sarmalımı kesiyor.

"Ah," diye bağırıyorum şişmiş yanaklarımın arasından.

"Parlak zekanı şimdilik bir kenara bırak, zaten hiçbir erkek bunu gerçekten takdir etmeyecek. Bu tamamen fiziksel. Gerçekten iyi bir seks gecesini hak ediyorsun. Risk aldığın ve kendine hiç benzemeyen bir şey yaptığın bir geceyi hak ediyorsun. Tıpkı istediğin gibi  zg r bir gece."

Hâlâ emin değilim. "Bu iyi bir fikir mi?"

"Muhtemelen hayır, işte tam da bu yüzden yapmalısın," diyerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu, yüzümü bıraktı ve kıçımı tokatladı. "şimdi çeneni kaldır, omuzlarını geriye at, göğüslerini dışarı çıkar ve git o adama yirmi dakika önce tatmak için can attığı şeyi ver."

"Seni evcilleştirecek birine gerçekten ihtiya ın var, bunu biliyorsun değil mi?" Acıyan yanaklarımı ovarak ona söyledim.

"Biliyorum ve kimse bunu yapmak için sıraya girmiyor. Çok trajik." Dolambaçlı bir taş merdiveni işaret ediyor. "Onu ve başka bir adamı bu yoldan yukarı çıkarken gördüm. Muhtemelen sergilerden birindedir." Bana son bir kez sarıldıktan sonra, "Seni tamamen kirletene kadar geri gelme. Karışık bir topluluk için uygunsuz g r nmeni ve *en az* beş uluslararası yasayı nasıl  iğnediğine dair hikayeler anlatmanı istiyorum. Merak etme, bu arada ailenin dikkatini dağıtacağım ve işin bittiğinde seni gizlice dışarı çıkaracağım. Ve sen sevişirken onun kim olduğunu bulmaya çalışacağım."

Başımı salladım, şampanyamı içtim, boş kadehi ona uzattım ve merdivenlere yöneldim. İlk katın yarısına gelmiştim ki geç kalmış bir uyarı yaptı.

"Bir konuda dikkatli ol, Tess." Duruyorum ve ona bakıyorum. "Bu gece sana bakma şekli... Eğer onu bulursan, bilmelisin ki seni asla bırakmayabilir."

Geriye dönüp baktığımda, onu gerçekten dinlemeliydim.

Karanlık koridorlarda yürüyorum, burada olmaya iznim olup olmadığından bile emin değilim.

Hiçbir yaşam belirtisi yok.

Onu aramak için bütün bir sergiyi dolaştıktan sonra, açık bir kapıdan süzülen bir ışık çizgisi gördüğümde vazgeçmek üzereydim.

Onunla yüz yüze gelebileceğimi düşününce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Müzenin bu karanlık bölümünde ne yaptığımı nasıl açıklayacağım? Onu buraya kadar takip etmem biraz çaresizlik değil mi? Dans ederken gözleri üzerimdeydi, isterse araya girebilir ya da en azından işim bittiğinde beni bekleyebilirdi.

Belki de hiç ilgilenmiyordur.

Tanrım, kesinlikle çaresiz olduğumu düşünecek.

Burada olduğumu ikinci kez tahmin ediyorum. Tam arkamı dönüp etkinliğe doğru yürüyecektim ki bir çığlık duydum.

Açık kapıdan geliyor.

Tüm bunlar ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyor, durum ofislerimizde tanık olduklarıma çok benziyor.

Belli ki ilk şiddet deneyimimden hiçbir şey öğrenmemişim çünkü yapmam gerektiği gibi, akıllıca bir şey olduğunu öğrenmiş olduğumu düşündüğünüz gibi ayrılmak yerine daha da yaklaşıyorum.

Üç hafta içinde ikinci kez, kendimi bir kapıyı dinlerken ve kesinlikle görmemem gereken bir şeye bakarken buluyorum.

Yüzümü çerçeveye bastırıyorum ve bakıyorum. Daha önce olduğu gibi, bir tartışmanın ortasına geliyorum. Tanımadığım ama etkinlikte kısa bir süre gördüğümü düşündüğüm diz çökmüş bir adam ve onun yanında duran üç adam daha var.

Öncekilerden farklı olarak, bu sefer farklı bir son var.

Çünkü sahneyi anlamaya başladığım anda bir kol kalkıyor ve yüzüstü yatan adamın kafasına bir silah doğrultuluyor. Hemen fark ettim.

Elini süsleyen çok tanıdık bir dövme - açık bir yaka ve zincir.

Babama saldıran adam.

Gerçeküstü bir şekilde, dövmeye o kadar odaklanmışım ki, fiilen silaha bakıyor olmama rağmen, tetiği çekip ateş edene kadar öyle olduğumu fark etmiyorum.

Kulakları sağır eden bir patlama oldu.

Adamın kafası patlıyor, beyni her yere saçılıyor. Vücudu öne doğru düşüyor ve parke zemine çarparak beni zıplatıyor.

Bir saniyeden kısa sürede bitti.

Dehşete düşmüş bir çığlık boğazıma doluyor ve serbest bırakılmayı talep ediyor. Onu boğmak için ellerimi ağzıma kapatıyorum. Çığlık atıyorum, çığlık atıyorum ve kafamın içinde çığlık atıyorum ama hiçbir şey dışarı çıkmıyor.

Her nasılsa, kendimi koruma içgüdülerimi keskin tutmaya yetecek kadar korkuyu delip geçiyor.

Beni bulurlarsa, ölürüm.

Kapının dibine çömelmiş, topuklarımdan üzerinde sallanıyorum. Bir kez daha yaprak gibi titriyorum. Dehşet beni buz gibi soğuk bırakıyor. Umutsuzca kendime hareket etmemi söylüyorum ama yapamıyorum. Uzuvarım kilitlendi.

Adamın eli kayıtsızca yanına indi. Gözlerim silahtan, birini kolayca öldüren parmaklardan ayrılmadı.

"Onu burada öldürmemeliydin," diyor Göbekli Adam iç çekerek. Dudağında bir kesik ve ağzının kenarında kan var. "Temizlemek imkânsız olacak."

Sanki bir adamın beyni değil de halıya dökülmüş şarap gibi konuşuyorlar.

"Vücudunu duvara çivileysin ve onu terk edin," diye emrediyor komuta eden bir ses. "Sana söyledim, bir mesaj gönderiyorum. İtalyanlar saldırı altında olduklarını bilmeli." Buz gibi, acımasız ses tonu sırtımdan aşağı bambaşka bir ürperti gönderiyor. Bu soğuk, öldürücü öfke, onun klinik otoriter ses tonuyla birleşince beni iliklerime kadar korkutuyor.

Sonunda bakışlarımı silahtan kaldırıp yüzünün yan tarafını bulana kadar kolundan yukarı kaldırabiliyorum.

Ve dünya altımdan kayıp gidiyor.

Çünkü az önce dizlerinin üzerindeki adamı öldüren adamın, babama saldırıp kolunu kıran adamın, yakası açık dövmeli adamın *Firenze*'de gördüğüm adamla aynı adam olduğunu şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyorum. Franklin'in kollarındayken bana bakan adamla aynı kişi.

Tek gecelik bir ilişki umuduyla bulmaya geldiğim kişi.

O bir şeytan.

Kelimenin tam anlamıyla dövmesi var.

Profilinden kafasının yan tarafına kazınmış harfleri görebiliyorum; kulağının hemen üzerinde büyük, kalın, siyah harflerle "*El Diablo*" yazıyor.

Korkudan düşünemez hale gelene kadar başım dönüyor. Dünya kendi ekseninde dönüyor ve ben hangi yönün yukarı, hangi yönün aşağı olduğunu bilmiyorum.

Kapıya doğru döndüğünde dudaklarımdan korkmuş bir ciyaklama çıkıyor, sanki beni orada hissedebiliyormuş gibi. Burun delikleri sanki *kokumu* alıyormuş gibi parlıyor ve bu bir erkeğin yaptığını gördüğüm en ilkel, en hayvani şey. Bunda vahşice cinsel bir şey var ve boğazım yutkunmam imkansız hale gelene kadar kuruyor.

İçimden geçen feci tepkiye rağmen, onun ne kadar güzel olduğuna inanamıyorum.

Hayır, o ölümün vücut bulmuş

hali gibi görünüyor. O ölüm.

"Demek ki gerçekten İtalyanlar yapmış. Onu onlar aldı," dediğini duyuyorum diğer adamlardan birinin.

Bu şeytanın dikkatini dağıtır ve gözlerini kapıdan kaçırır. "Onu öldürdüler." Alçak sesi tehditkâr bir şekilde yankılanıyor ve onu düzelterek herkese meydan okuyor. "Ve Adriana'ya yaptıkları için her birini tek tek öldürene kadar rahat etmeyeceğim."

Çok kararlı. Daha önce hiç duymadığım bir öfke seviyesi, söylediği her korkunç tehdidi renklendiriyor.

Belli ki sevgilisi öldürülmüş ve o da intikam peşinde. Midem bambaşka bir nedenle, kıskançlığa benzer bir şeyin çılgınca bir karışımı ve hiç kimsenin beni onun sevdiği kadar sevmediğinin korkunç bir şekilde farkına varmak için kıvrılıyor.

Onu seviyor.

Sessizliğin içinde büyük bir gürültü yankılanıyor ve kalbim tamamen duruyor. Etrafımdaki her şeyin üzerine dünyevi olmayan, ölüm sessizliği çöküyor. Bu benim telefonum, yüksek sese ayarlanmış ve gelen mesajlarla ping atıyor.

Çılgınca, titreyen ellerimle çantama dalıyorum, hala titrediğim için tokasını açmakta zorlanıyorum. Zamanın yavaşladığını hissediyorum, her yeni ping sesi etrafımda bir silah sesi gibi yankılanıyor.

Beni izleyen tanrılara, bildirimlerin adamların duymayacağı kadar sessiz olması için dua ediyorum. Sonunda telefonumu çantamdan çıkarıp sessize alıyorum ve ölümümün bana gelmesini beklerken acı dolu bir bekleyişle onu göğsüme bastırıyorum.

Uzun saniyeler sonra hiçbir şey olmayınca ekrana bakıyorum ve Dagny'den gelen panik mesajlarını görüyorum.

Dagny: GÖREV İPTAL!!!

Dagny: ONUN KİM OLDUĞUNU BİLİYORUM.

Dagny: ONU BULMAYA GITME, TESS. ARKANI DÖN VE HEMEN GERİ GEL.

Dagny: NEREDESİN?

Dagny: Onun adı Thiago da Silva, o lanet olası bir kartelin başı.

Midem bulanıyor. Bu ismi biliyorum.

Arkasına saklandığım çift kapı ardına kadar açıldı ve duvarlarda gürültüyle yankılandı.

Başımı kaldırıyorum ve kendimi yüzüme doğrultulmuş bir silahın namlusuna bakarken bulduğumda kanım donuyor. Alnıma o kadar yakın ki metalden gelen bir ürperti hissedebiliyorum.

"Vay, vay, vay. Burada neyimiz varmış?"

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Tess

Göbekli adam beni kollarımdan tutup ayağa kaldırdı. Bir mucize eseri bacaklarım ağırlığımı taşımayı başarıyor ve dik duruyorum. Beni acımasızca ve morartıcı bir şekilde kavırıyor ve arkasından kapıları tekmeleyerek beni odaya sürüklüyor.

Korkudan bakışlarımı kaçırmak ya da gözlerimi kapatmak istiyorum, bu gerçeğe yüzleşmemek için her şeyi yapabilirim ama temel içgüdülerime karşı savaşıyorum ve başımı dik tutmam için kendime bağıriyorum. Az önce burada ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmanın bir faydası yok, zaten çok şey gördüm.

Artık beni kurtaracak bir şey yok ama sinmeyeceğim.

Eğer beni öldürecekse, bunu yaparken gözlerinin içine bakmaya niyetliyim. İçindeki merhamet kırıntılarına hitap edebilmek için kendimi insanlaştırmak. Gerçi, az önce ölü adamı klinik bir şekilde öbür dünyaya gönderişini izlediğimden, merhameti olduğundan şüpheliyim.

Düşün, Tess. Bundan nasıl kurtulabilirsin?

Ona yaklaştıkça cesaretimin azaldığını hissediyorum. Aramızda sadece birkaç metre kaldığında duruyoruz ve o çok daha korkutucu bir şekilde yaklaşıyor. Fiziksel varlığı beni küçeleştiriyor. Topuklu ayakkabılarımla bile, başımın tepesi sadece çenesinin ucuna ulaşılıyor.

Başımı kaldırarak kadar kendime gelene kadar bakışlarım onun takım elbise ceketinin yakasında geziniyor.

Sonunda ölümün gözlerine bakıyorum. Ölümcül derecede siyah bir bakış, kesintisiz bir yoğunlukla bana bakıyor.

Altın rengi gözleri yontulmuş bir yüzü yumuşatıyor. Keskin elmacık kemikleri, daha önce kırılmış bir burnu, kare bir çenesi var. Gözleri büyük bir kedinin avına bakışı gibi - duygusuz ve duygusuz. Dövmeler yakasından fırlıyor ve çenesinin altı da dahil olmak üzere boynunun tamamına yayılıyor,

ve saçlarına doğru devam ediyor. Yüzünde, kulağının hemen yanında dikey olarak işlenmiş bir gül dövmesi ve sol gözünün köşesinin altına kazınmış bir gözyaşı damlasının ana hatları var.

Kırık parmak eklemlerinden parmaklarındaki hançerlere, boynunda ve yüzünde görünen yara izlerine kadar tüm görünüşü sert. Bir centilmen değil -muhtemelen bunu bir hakaret olarak kabul ederdi- ve etrafında büyüdüğüm erkeklerin hiçbirine benzemiyor. Hissettiğim tek şey korku olmalı ve kesinlikle korku var, ama aynı zamanda daha önce hissettiğim o çekim de var.

Bir şey emiyor, ağzının bir tarafından diğerine yuvarladığı bir tür tatlı. Ağzı hafifçe aralanıyor ve dili kalın dudaklarını ıslatarak içeri giriyor. Az önce tanık olduğum vahşet ve şiddet ile bir şekeri emmek gibi neredeyse çocukça bir eylemin yan yana gelmesi beni ürpertiyor. Hiç bu kadar acımasız ama aynı zamanda çekici birini görmemiştim. Zihnimin hissettiği tiksinti ve nefret, bedenimin ona karşı verdiği içgüdüsel tepkiye tamamen zıt. Beynim onu bir sosyopat olarak etiketledikçe, şehvet karnımda daha güçlü ve amansız bir şekilde ortaya çıkıyor.

Onu incelememden neredeyse eğlenmiş görünüyor ve benim onu izlememi izliyor. Benimle oynadığını hissediyorum ve onu hafife almakla aptallık edeceğimi anlıyorum - o sadece akılsız bir vahşi değil, o ölü gözlerin ardında gizlenen kurnaz bir zekâ var.

Cesede bakmaktan dikkatlice kaçınıyorum.

Onu incelememden bıktığında, kanımı donduran iki kelime söylüyor.

"Merhaba, Tess."

Sesi derin, aksanı adımın tek hecesinin etrafını nefis bir şekilde sarıyor, sanki bunu bilmeye hakkı varmış gibi, bırakın konuşmayı. Ama sanki ona aitmiş gibi söylüyor.

"Adımı nereden biliyorsun?"

Sesimin mükemmel tonu beni memnun etti. Sesinin titrek ve bozuk çıkmasından korkuyordum.

"Bırakın onu," diye emretti. Hemen serbest bırakıldım. Gözlerini benden ayırmadan iki adama bir kez başını salladı. "Bizi yalnız bırakın."

Bu emir hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. En son istediğim şey onunla yalnız kalmak, ama bu bana silah doğrultan ve şu anda hala bana doğru bakan Göbekli Adam'ın gideceği anlamına geliyorsa, buna karşı koymayacağım.

"Hemen dışarıda olacağız," diyor Paunchy Guy ve bana son bir kez ters ters bakıyor. Anlaşmasının ne olduğunu bilmiyorum - patronu silahlı olan ve

Sosyopatik eğilimleri olan ben değilim.

O ve Genç Adam kapıyı arkalarından kapatarak çıkıyorlar ve oda daha büyük görünmek yerine etrafımızda sıkışmış gibi hissediyoruz.

"*Firenze*'den sonra seni aradım," diye cevap veriyor şeytan. Sözlerini soğukkanlılıkla söylüyor ama yine de o geceden sonra beni araştırarak kadar ilgisini çektiğimi de ortaya koyuyor. "Adımı biliyor musun?"

Başımı sallıyorum ve gözleri kararıyor. Tepkisi karşısında tüylerim diken diken oluyor.

"Kim olduğunu biliyorum."

Londra'daki herkes Thiago da Silva ismini biliyor. Şehrin üzerine yağdırdığı şiddet ve yıkım, son bir yıldır herkesin konuştuğu tek şey. Hiç fotoğrafı çekilmedi ve belli ki sosyete etkinliklerine davet edilmedi, bu yüzden şimdiye kadar yüzünü hiç görmedim.

Ünü olduğundan çok daha çirkin. Şimdi kim olduğunu bildiğimden, palayı babamın üzerinde kullanmamasına şaşırdım. İnsanları kesmek kesinlikle onun imzası.

Nefret ettiğim her şey onda var. Halk arasında Yeraltı Dünyası olarak adlandırılan, sevdiğim şehrin keyifsiz yeraltı dünyasının yönetici sınıfının bir parçası. Uyuşturucu, silah ve büyük olasılıkla kadın ticareti yaparak bu suç kalesinde büyüyor. Cinayet, onu yargıladığım uzun suçlar listesinden sadece bir tanesi.

"Peki ben kimim?"

"Bir suçlu, bir katil, bir sosyopat, istediğinizi seçin."

Eğer çenemi kapatmazsam gözümü kırpmadan gözlerimin arasına bir kurşun sıkacak.

Zaten kendimi kontrol edemiyor gibi görünüyorum.

Gözlerinde kötü niyetli bir pırıltı parlıyor ve bana doğru bir adım atıyor. Yerimde durmak ve geriye doğru tökezlememek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. "Yukarıdakilerin hepsi," diye kabul ediyor. "Adımı söyle."

"Thiago."

İstedğimden daha nefessiz bir şekilde ağzından kaçırıyor. Memnun bir uğultu göğsünden yükseliyor ve beni tam bacaklarımın arasından vuruyor. Bu benim için tehlikeli bir bölge, muhtemelen hala elinde tuttuğu silahtan daha tehlikeli.

"Babama ne yaptığını gördüm." Bunu ona korkmadığımı, beni yıldıramayacağını göstermek için söylüyorum. Belki de en son birine saldırdığına tanık olduğumda ispiyonlamadığımı fark ederse beni öldürmez. "O gün oradaydım, ofisinin hemen dışında duruyordum."

Başını yana eğiyor ve gülümsüyor.

Gülümsüyor amına *koyayım*.

"Gerçekten mi? Ve sen müdahale etmedin mi?" Omuz silktim.

"Ölmek istemiyorum."

Gülümsemesi, inci gibi beyaz dişlerini ortaya çıkararak düpedüz bir sırıtışa dönüşüyor. "Yeterince adil."

Verdiği cevap yüreğimi dağlıyor. Benimle çelişmiyor, beni öldürmeyeceğini söylemiyor. Sanırım gerçekten kaybedecek bir şeyim kalmadı.

Thiago bana düşünceli düşünceli bakarken elindeki şekeri ağzına götürüyor. "Seni öldürtecek konuşmalara rastlayıp durmanın bir nedeni var mı?"

Beni gerçekten öldürmeden önce ölümle korkutarak bundan zevk mi alıyor? Annesi ona yemeden önce yemeğinle oynamanın kötü bir davranış olduğunu öğretmedi mi?

"Ömür boyu kötü şans mı?" Cesurca cevap veriyorum.

Thiago karşılık olarak gülüyor, yüzündeki mürekkep gözünün kenarına akıyor.

"Şansınız pek yaver gitmiyor gibi görünüyor."

Beni ona bakarken yakaladığında dövmesi tekrar düzeliyor.

"Neden yanağında o gözyaşı damlası var?"

Sorumla onu şaşırttım, o kadarını söyleyebilirim. Benden memnun görünüyor, hatta bana bir cevap vermekten mutlu.

"Bu borçlu olduğum bir ölüm. Dökülmesi gereken kan." "Kimin için?"

"Sevdiğim birini benden alan bir adam için." Ah, evet. Adriana.

Karnımda öfke birikiyor. Başka bir kadından intikam almaya kararlıysa neden bana öyle baktı, şimdi bile öyle bakıyor? Ve az önce tanık olduğum şey bağlamında neden *umurumda* olsun ki?

Elini rahatça odanın içinde dolaştırıyor. "Tüm bunları şaşırtıcı derecede iyi karşılıyorsun," diye not ediyor.

Tanrım, bir an için cesedi unutmuşum. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ani bir farkındalıkla kaskatı kesildim ve o da bunu fark etti.

"Ona bakma, seni üzecek," diye kesin bir ifadeyle tahmin ediyor.

Sadece bakmamamı söylediği için bakıyorum ve o haklı. Bu beni üzüyor. Boğazımda safra birikiyor ama saf inatçılık beni şiddetten alıkoyuyor.

Hasta.

"Sen bir aptalsın," diye ekliyor, dilini dişlerine vurarak. "Cesur, ama aptalca."

"Beni korkutmuyorsun."

Bu bir yalan.

Tekrar gülüyor, bu sefer daha keskin.

"Benden herkesten daha çok korkmalısın."

Donup kalıyorum, bakışlarım yavaşça onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. Kıpırdamıyor, yıkıcı bakışları hâlâ üzerimde.

"Neden?"

Bana doğru tekrar geliyor, tembel, mütevazî görünen ama aslında hiç de öyle olmayan bir adımla. Bu kadar yakinken gözlerinin içine bakabiliyor ve ruhu olan kararmış uçurumu görebiliyorum. Bakışlarında, nezaket gösterisinin arkasına saklamaya zahmet etmediği bir şeyler var. Sanırım sol eli sayesinde bizden birkaç adım ötede yatan cansız bir ceset varken buna ihtiyacı yok.

Gürültülü bir çıtırtı bana şekerî dişlerinin arasında ezip toz haline getirdiğini söylüyor. Parçaları kısa bir süre emiyor, sonra yutuyor. Gözlerim boğazının yavaş hareketini takip ediyor, sonra konuştuğunda bakışlarıyla buluşmak için yukarı uçuyor.

"Dikkatimi çektin."

Onun bu açıklaması karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor. Başımı salladım. "İstemiyorum."

"Bu sana bağlı değil, *amor*."

Beni kızgın bir demirle dağlayabilirdi. Dudakları sanki bu iş için görevlendirilmiş gibi 'r' harfinin üzerinde dönüyor. Gözlerindeki çılgın bakışın yerini çok daha tehlikeli bir şey alıyor.

Açlık.

Bakışları yavaşça yakama iniyor, Dagny sayesinde göğüslerim hâlâ müstehcen bir şekilde sergileniyor. Yüz hatlarında bir fırtınanın koptuğunu ve onları öylesine güçlü bir arzuyla çarpıttığını izliyorum ki bu sefer bir adım geri çekiliyorum.

"Bana öyle bakma."

Bakışlarını tekrar benimkilere kaldırıyor, yüzünde hâlâ aynı tahrik olmuş ifade var. "Sana nasıl bakıyorum?"

"Sanki... sanki beni çıplak hayal ediyormuşsun gibi."

Parfümümü içine çeker gibi içine çekiyor ve gözleri kısa süreliğine kapanıyor. Açıldıklarında, gözbebekleri o kadar büyümüş ki altın rengi irisinin dış halkasından başka bir şey oluşturmuyor.

"Seni çıplak hayal etmiyorum," diye mırıldanıyor. Titreyerek, "Güzel" diyorum.

"Ağzını sikerken dizlerinin üzerinde, gözlerini kocaman açmış bana bakarken ne kadar güzel görüneceğini hayal ediyorum. Evet," diye ekliyor ağzım açık tepkime karşılık olarak gırtlaktan. "İşte tam olarak böyle bir surat yapmanı hayal ediyorum."

Bir adım daha atıyorum ve o da beni takip ediyor, aynı tembel adımlar öncekinden çok daha yırtıcı görünüyor. Bakışları baştan çıkarıcı bir şekilde tekrar yakama iniyor.

"Şimdi bu memeleri nasıl becereceğimi ve onları döllerimle nasıl kaplayacağımı düşünüyorum."

Daha fazla yaklaşmasını engellemek için elimi uzattım. Parmaklarım göğsünü sıyırdı ve kolumda bir sarsıntı oldu. Yanık yüzünden elimi çektim.

Sırtım kapalı sergilerden birine çarpıyor. Gidecek hiçbir yerim yok, gerçekten kapana kısıldım.

"Ve senin dar amına ilk kez girdiğimde benim için nasıl inleyeceğini düşünüyorum."

Mutlak şok göğsüme saplandı. Daha önce hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı. Hain amım tepki olarak sıkıştı.

"Beni öldürmeni tercih ederim."

"Yapar mısın?" diye fısıldıyor, yüzüme doğru uzanarak.

Kolunun altına giriyorum ve yüzünü ona dönüyorum. Silahı tutan eli hareket edince yutkundum ama o sadece silahı kılıfına soktu.

"Dokunma bana," diye hırladım. "Seninle ilgili her şey beni iğrendiriyor."

Bana gülerek homurdanıyor. "Bu yüzden mi beni aramaya geldin? Senden iğrendiğim için mi?"

Dokuzuncu Bölüm

Thiago

Güzel mavi gözleri açılıyor. Hemen bir cevap veremiyor, yeterince hızlı bir yalan uyduramıyor. Yakalanmış olmanın verdiği utançla yanaklarının kızarmasını izliyorum.

Ona bu konuda baskı yapmıyorum, bu gelecekte yapmayacağım nadir bir nezaket. Görünüşe göre hem bu gece hem de ofisinde tanık olduklarının şokunu hâlâ yaşıyor. Artık o gün kokusunun neden benimle alay ettiğini biliyorum. Tüm zaman boyunca kapının hemen dışındaydı.

Tess'in omurgalı olduğunu öğrenmek hoş bir sürpriz oldu. O uysal bir sosyete kızı değil. Sırf onu öldürecekimden korktuğu için dediklerimi yapmıyor. Onu kurtaracağını, benimle olmanın ona koruma ve güç sağlayacağını bilerek kendini bana atmıyor.

Hayır, ağzıyla, sözleriyle ve hareketleriyle pervasız. Mesela

Be

n. O mükemmel.

O kadar güzel ki nefesimi kesiyor. "Dans ettiğin adam kimdi?"

Yardım etkinliğine girdiğimde onu bir kadının kollarında buldum.

Yaşlı bir herif, ona o kadar sıkı bastırmıştı ki hareket edemiyordu. Kendini isteyerek ona doğru attığını düşündüğümde içimi ilkel bir öfke kaplamıştı. Yüzünü gördüğümde ve onun her şeyden çok bir tutsak olduğunu anladığımda bu öfke düpedüz öfkeye dönüştü.

Ona doğru bir hamle yaptığımda Arturo beni gömleğimden tutup geri çekmiş ve Adriana'nın izini sürmek için burada olduğumuzu hatırlatmıştı.

Marco, *Firenze*'den bir gün sonra Dadurian'ı bulmuş ve ondan işkenceyle bir itiraf almıştı. O gece Adriana'yı iki kez gördüğünü hemen itiraf etmişti.

Yıllar önce. İçkisine bir şey koymaktan sorumluydu ama onu kaçıran ve sonunda öldüren kişi o değildi.

Bu adam bir İtalyan'dı, Dadurian ölmeden önce ismini vermemişti, sadece Leone olduğunu söylemişti.

Kaptan Augusto Leone'nin ailesi.

Augusto'nun uzaktan kuzeni olan Angelo Leone şu anda ayaklarımın dibinde ölü yatıyor. Meğer aradığım adam o değilmiş, neden bahsettiğim ya da Adriana'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş, ama yine de kafasına bir kurşun yemiş.

Adriana'nın ölümünden sorumlu olan adamı bulana kadar Leone ailesinin her bir üyesini teker teker yok edecektim.

İtalyanların yapmış olması mantıklı. Ermenilerin kulüplerine gelmelerine ve kendilerinin müdahalesi ya da gözetimi olmadan böyle bir karmaşa yaratmalarına izin vermeleri mümkün değildi. Onların aksine, beni alt edebilecek insan ve ateş gücüne sahipler.

Arturo olay çıkarmamı engellemekte haklıydı, bunun yerine beni Marco'nun Angelo'yu yardım galasından koparıp esir tuttuğu nadir türler sergisine yönlendirdi.

Yine de, etkinlikten ayrıldığımız anda, Tess'le arama girdiği için Turo'nun çenesine bir yumruk indirdim.

Ve şimdi bakışlarında öfke yanıyor, ama bana yönelmiş gibi görünmüyor.

En azından tam olarak
değil. "O bir
meslektaşım."

Sanki bir hakaretmiş gibi tükürüyor. Kızdığında çok güzel oluyor, yanakları kızarıyor, o nefis memeleri kaçmak için zorlanıyor. Onu yeterince kızdırırsam, sonunda biri serbest kalıp ısırarak için yanıp tutuştuğum meme uçlarından birini ortaya çıkaracak mı?

"Bütün meslektaşlarının sana böyle dokunmasına izin mi veriyorsun?"
Eğer izin veriyorsa, buna hemen bir son vermeli.

"Hayır." Binlerce yıllık böceklerden oluşan sergiye bakıyor.

Daha yumuşak bir sesle, "Benimle evleneceğini sanıyor," diye ekliyor.

O adamın ya da bir başkasının ona elini sürme düşüncesi gözümün tehlikeli bir şekilde seğirmesine neden oluyor.

Hiç sanmıyorum. "O
yanılıyor."

Esprili bir şekilde gülüyor ve hiçbir şey söylemiyor. Sikim pantolonumun içinde acıyla zonkluyor. Sonunda gelecek yıla kadar becermek istediği birini buldu ve bunu yapmasına izin verilmemesinden hoşlanmıyor.

Sonunda tekrar konuşana kadar aramızdaki sessizliğin uzamasına izin veriyorum. "Öldürdüğün adam," diye başladı, çenesini onunkine doğru sallayarak

yön. "Sana bir şey yapmadı mı?" "Tam olarak değil, hayır."

"Ve sen yine de onu öldürdün?" "Evet."

Bana iğrenç bir şeymişim gibi bakıyor.

"Sen bir canavarsın."

"Evet."

Onun aksine, gerçeği inkar etmeyeceğim.

Ona doğru sinsice yaklaştığımda gözleri kısılıyor. "Sakin bana yaklaşma. Çılgılık atarım."

"Başka şekillerde çılgılık atmanı tercih ederim."

Bana bakakalıyor, ağzı şokla aralanıyor. "Neyin var senin? Babama saldırmanı ve masum bir adamı öldürmeni izledikten sonra gerçekten seninle yatacağımı mı düşünüyorsun?"

Kibirli bir gülümseme dudaklarımı süslüyor. "İstiyorum."

Çenesini ayarlıyor ve meydan okurcasına çenesini bana doğru kaldırıyor. "Yani bana saldırmayı planlıyorsun."

Gülüyorum, gerçek neşe gözlerimde parlıyor. Oynadığımız bu oyundan zevk alıyorum; ne amaçla bilmiyorum ama yıllardır hiç olmadığım kadar eğleniyorum.

"Henüz itiraf etmeye hazır olmasan da ikimiz de beni isteyerek becereceğini biliyoruz." Ona doğru bir adım atıyorum ve bu sefer olduğu yerde kalıyor. Gözlerini benden ayırmamak için başını geriye eğiyor ve açık boğazını ortaya çıkarıyor. Gözlerim teninin genişliğine düşüyor. Onu sahiplenmeye, Thiago da Silva'ya ait olduğunu belli edecek şekilde işaretlemeye can atıyorum. Bakışlarımı tekrar yukarı kaldırdığımda gözlerinin şehvetle buğulandığını görüyorum. "Sadece isteyerek değil, Tess. *Tekrar tekrar.* İçeri girdiğinden beri benimle göz göze gelmeden anlayabiliyorum. Seni boşaltmam için bana yalvaracaksın ve sonra lütfen seni boşaltmayı bırakmam için yalvaracaksın. O gün ne kadar merhametli hissettiğime bağlı olarak, o gün benim için ne kadar iyi bir kız olduğuna bağlı olarak, zevkini bir ödül olarak mı yoksa bir işkence biçimi olarak mı kullanacağıma o zaman karar vereceğim."

Dudakları ayrık, nefesleri sığ. Sözlerimin içinde açtığı şehvet dalgasını sürerken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Ellerimi külotuna sokacak olsam, onu benim için sırlısklam bulacağımı biliyorum.

Aslında ona uzanmamak ve dokunmamak zorunda olmadığım bir kontrol egzersizi.

"Seninle isteyerek yatacağıma bu kadar ikna olduysan, bırak gideyim," diye meydan okuyor.

Sırıtiyorum. Kollarımı gelişigüzel iki yanına uzatarak ona soru sorarcasına bakıyorum. "Seni esir mi tutuyorum?"

Gözleri açılıyor ve sonra temkinli bir hal alıyor. Hareket etmediğimde ya da ona dokunmadığımda, bir ayağını yana kaydırıyor, sonra diğerini. Bu hareketi, ben artık onunla kapı arasında durmayana kadar, yaklaşan bir avcıyı inceleyen ürkek bir hayvan gibi gözlerini bana dikerek tekrarlıyor.

Kaçmak için can attığını bilmeme rağmen kaçmıyor ve bu beni onun için daha da zorluyor. Ona sahip olma, onu becerme ihtiyacından başım dönüyor.

"Tess."

Kapıya bir adımdan az kala dondu kaldı. Sırtının gerilmesi ve omuzlarının kulaklarının etrafında toplanması bana ona zarar vereceğinden korktuğunu söylüyor. Önüne bir kaçış umudu koymuştum ama son saniyede onu özgürlüğün pençesinden geri çektim.

Yine de omzunun üzerinden bana bakıyor. Başını eğmiyor ya da bakışlarını kaçırmıyor. Doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve bana meydan okuyor.

Ona olan şehvetimin şiddetinden korkmalı. Sonunda bana boyun eğdiğinde ona zarar vermeyeceğime söz veremem.

"Sana sahip olmaya karar verdim."

Alay ediyor. "Bu sana bağlı değil. Ben satılık değilim, Thiago."

Adımı kasıtlı olarak kullanıyor. Bu bizi eşitlemek, beni vahşi bir katil ve kartel liderinden, ona biraz merhamet gösterebilecek bir adama indirgemek içindi.

Tam tersini yapıyor, çünkü adımı sık sık duymuyorum ve kesinlikle daha önce hiç bu kadar zehirli bir şekilde bana fırlatıldığını duymamıştım. Onun bu ateşini seviyorum. İstmeden de olsa beni kendi isimle işaretliyor.

"Herkesin bir bedeli vardır." "Benim yok."

Yüzümü ona dönüyorum ve ellerimi ceplerimin derinliklerine gömüyorum.

"Belki de bilmiyorsundur," diye kabul ediyorum. Yavaş, karanlık bir gülümseme dudaklarımı geriyor. "Ama ikimiz de bunu yapan başka birini tanıyoruz, değil mi *aşkı*?"

Bembeyaz kesildi ve solgun yüzünün tüm rengini kaybettiğini görünce pantolonuma boşalmama saniyeler kaldı.

Teslimiyetinin tadı çok tatlı olacak. Islık çalıyorum, havayı delen tiz bir ses ve kapılar açılıyor. "Bırakın geçsin."

Arkamı dönüyorum ve giderken onu izlemiyorum.

Arturo, Marco'yu da yanına alarak odaya geri döndü. Yüzündeki ifadeden ne söyleyeceğimi daha ben söylemeden bildiğini anlıyorum.

"O," dedim ona. "Onu istiyorum."

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Thiago

Bir hafta sonra Alexander Noble telefonu açtı ve Tess'i ofisine çağırdı. Onunla görüşmek için zorla evine girdiğimde evde olduğunu biliyordum ama iş bitene kadar onu görmek istememiştim.

Babasıyla konuşmamızın on dakikadan az sürdüğü ortaya çıktı. Ona bu konuda herhangi bir seçenek sunulmamıştı ama yine de teklifimi kabul etti. O bencil, narsist pislik, ölmeyeceği anlamına geliyorsa, bana tam olarak istediğimi vermekten çok mutluydu.

Kendi kızını feda etmek anlamına gelse bile.

Tess yüzünde kararlı bir ifadeyle içeri girer. Ne olacağını bilemediği halde savaşa hazır gibi görünüyor. Üzerinde bebek pembesi bir kazak, İspanyol paça bir kot pantolon ve bir çift kabarık terlik var. İş kıyafetlerinin ve gece elbiselerinin dışında sıcak ve rahat görünüyor.

Tamamen koparılabilir.

Onu bir haftadır görmemiştim ve onu tekrar gördüğümde midemde bir şeyler gevşiyor. Vücudumun verdiği tepkiyi tarafsız bir ilgiyle not ediyorum.

Artık o kaşmirin altında sakladığı diri göğüslerini bildiğim için dişlerimle koparmak istiyorum.

"Çaldınız mı baba?"

Sonunda beni ofisinin uzak köşesinde kollarımı kavuşturmuş bir şekilde dururken görüyor ve yüz ifadesi önce telaşlanıyor, sonra temkinli bir hal alıyor. Yanaklarına bir sıcaklık yayılıyor, şaşkınlıktan mı yoksa tahrikten mi, emin değilim. Gözlerini bana dikeyor, babasının hâlâ odada bizimle birlikte olduğunu unutmuş gibi görünüyor.

Ta ki o konuşana kadar.

Alex, "Tebrikler, evleniyorsunuz," diye ilan ediyor.

Bu anons üzerine başını çevirip babasına baktı.

"Ne?" Şaşkınlıkla haykırıyor. "Kime?" "Bana, *aşkım*."

Onunla dans eden yaşlı vatandaşın onunla evlenmeyi düşündüğünü söylediği anda kararımı vermiştim. Başka bir erkek ona son kez dokunacaktı.

Memnun gülümsememi gören Tess'in yüz hatları öfkeyle çarpılıyor. Angelo Leone'nin cesedinin yanında dururken olduğundan daha fazla dehşete düşmüş görünüyor.

Gözlerini benden kaçırıyor ve dikkatini tekrar babasına odaklamak için hemen beni reddediyor.

Göz kapağım tepki olarak seğiriyor. Bunu ona ödeteceğim.

"Ciddi olamazsın."

Adam duygusuzca ona bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Şok, sesinin bir oktav yükselmesine neden oluyor.

"Anlamıyorum. Neden? Bir *yılım* olduğunu söylemiştin! Sadece bir ay oldu; Tristan yaza kadar dönmeyecek bile. Neden fikrini değiştirdin?" Adam cevap vermeyip tekrar kâğıtlarına odaklanınca, kadın devam ediyor, kelimeler ağzından bir mil hızla dökülüyor. "Bir işim var, projelerim var, *planlarım* var. Önce benimle konuşmadan bu kararı veremezsin!"

Bir kenarda sessizce durup olanları izliyorum. Noble başını kaldırıp ona bakmaya tenezzül bile etmiyor.

Adam hâlâ konuşmayınca, masaya doğru koşar ve dikkatini çekmek için ellerini yüzeye vurur.

"Bunu bana yapamazsınız! Bu benim *hayatım*."

"Sen benim kızımsın, yani hayatın benim hayatım," diyor ilgisiz bir şekilde. "Onunla ne yapacağıma ben karar veririm."

"Lütfen bunu yapma," diye yalvarıyor, taktik değiştiriyor. "Lütfen."

Sesi titriyor. Benimle evlenmemekten başka bir şey isteseydi, bunu gerçekleştirmek için yeri göğü inletirdim.

"Çoktan bitti."

Boğazından bir hıçkırık yükseliyor ama gözyaşları dökülmeden yutuyor, bu da beni çok üzüyor. Onun gözyaşlarını istiyorum. Öfkesini istiyorum. Gülümsemesini ve kahkahasını istiyorum.

Hepsini istiyorum. Bu yüzden hepsini alıyorum.

Durumunun kesinliğini kavramış gibi görünürken yüzünde bir anlayış belirliyor. Yine de bunu kabullenmeyi reddediyor.

"Eğer beni bu kadar çabuk evlendirmeye niyetliysen, *lütfe*, *lütfe*, başka birini seç. Başka *birini*. Onu değil."

Bunu söylerken bana bakmıyor bile. Ruh halim, bedenimde ve zihnimde gürleyen bir fırtına gibi bir anda kararıyor.

"O bir suçlu!" Profiline baktığımda gözlerinin ne kadar paniklediğini görebiliyorum. Hâlâ askıya sarılı olan koluna dokunuyorlar. "Sana ne yaptığını biliyorum baba. Bunun bir kaza olmadığını, sana gerçekten saldırdığını biliyorum. Geçen hafta bir adamı öldürdüğünü gördüm. O bir *katil* ve sen onunla evlenmemi mi istiyorsun? Beni hiç mi umursamıyorsun?"

Sesinin bu kadar küçük ve kırılgan çıkmasından nefret ediyorum. Sorusuna dürüstçe cevap vermese iyi olur, cevap acı verecek kadar açık olsa bile - Alex Noble sadece kendini önemsiyor.

Bir adım öne çıkıyorum ve cevap vermek için ağzını açtığında ona ters bakıyorum. İrkildi ve Arturo'nun hazırladığı sözleşmeye baktı. İmzalıyor ve tekrar kızına bakıyor.

"Eğer bunu biliyorsan, bu öfke nöbetinin senin için sadece kötü sonuçlar doğuracağını da biliyorsundur. Sana bir tavsiye? Ne isterse yapmanı öneririm."

"Ona herhangi bir tavsiyede bulunmaktan kaçınmanı öneririm," diye çıkışıyorum. Artık onun için endişelenmesine gerek yok, eğer endişelendiyse bile.

Sözleşmeyi alıp bana doğru uzatırken gözleri adamın yaralanmamış elini takip ediyor. Çaresizlik güzel gözlerini karartıyor. Kontratı elime alıp sayfanın altını süsleyen büyük imzaya bakıp gülümsediğimde sönüyor.

Ama mücadelesi aynı hızla geri döndü. Başını sallar. "Nasıl bir anlaşma yaptığınız ya da hangi evrakı imzaladığınız umurumda değil. Bunu yapmayacağım."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döner ve ofisten dışarı çıkar. "Tess!" Noble arkasından bağırır.

"Bırak onu," diye emrediyorum. "Onunla ben ilgilenirim."

O başını sallar sözsüzce ve verir Ben bir
Endişeli Bak, Muhtemelen neden hala burada
olduğumu merak ediyorsundur.

"İşi onun için önemli," diye belirtiyorum. "İşi onda kalmalı." "Ama ben-"

"Alacak," diye tekrarlıyorum yavaşça, ona doğru yaklaşıp tehditkâr bir eli omzuna koyarak, "alacak."

"Evet."

Sözleşmeyi katlayıp ceketimin iç cebine sokuyorum ve Tess'in benim olduğunu kanıtlayan evrakları göğsümdeki gürleyen ritme yakın tutuyorum.

"Bu sadece ilk kısım Noble. Faiz kısmı için ödemenin gün sonuna kadar bana gönderilmesini bekliyorum."

"Yapacağım."

Marco, yanında gevşekçe sallanan palasıyla ofise giriyor ve Alex'e sadist bir sırıtış atıyor. Omzunu sıkıyorum ve Noble'a bakıyorum. "Marco'yu ofisinize yaptığımız küçük ziyaretten hatırlarsınız. İş bitene kadar seninle kalacak. Fikrini değiştirmen ihtimaline karşı bunu benim sigorta poliçem olarak düşün."

Borcun ödenmesi ve mali işlerin halledilmesiyle birlikte oradan ayrıldım ve kaçak nişanlımı aramaya başladım.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Thiago

Evinin karanlık koridorlarında teker teker dolaşıyor, her odayı kontrol ediyor ve yol boyunca evin her katında konuşlanmış dört korumayı geçiyorum. Noble eskiden özel konutunda bu kadar çok tam zamanlı güvenlik tutmazdı. Ofisinde yaptığımız küçük konuşmadan sonra onları işe almış olmalı.

Gururum okşandı.

Beni durdurmak için hiçbir hamle yapmıyorlar, hepsi de bunun kaybedilecek bir savaş olacağını bilecek kadar tecrübeli.

Sonunda Tess'in izini buldum. Beklediğim gibi yatak odasında saklanmıyordu. Aslında, hiç saklanmıyordu. Beşinci ve son kattaki koridorun sonunda durmuş, lomboz penceresinden yağan yağmura bakıyordu.

Gölgelerin içinde hareket ederek sessizce yaklaşıyorum. Ses çıkarmadığımı biliyorum ama Tess havadaki değişimi hissetmiş olmalı çünkü burada olduğumu anladığı anı görüyorum. Omuzları geriliyor ve boynu dikleşiyor.

Öfke, ihanet ve kalp acısı yüzünün her noktasına damgasını vurmuş bir halde etrafına bakınıyor. Yanakları kuru, görünürde gözyaşı izi yok. Öfkeyle yanıp tutuşuyor ama duygularını tamamen kontrol ediyor.

Resmi olarak karım olana kadar onu kirletmeyi planlamamıştım, ama öfkeli ifadesi dikkatle hazırladığım tüm planlarımı sorgulamama neden oluyor. Aletimi boğazına sokarak dudaklarındaki küçümsemeyi silmek istiyorum. Bekârlığımı nişanlımı nefretle becererek sonlandırmak tam da doktorun istediği şey. Bunu düşünürken bile boynumdaki kasların gevşediğini hissedebiliyorum.

"Benden uzak dur," diye tıslıyor. "Orada söylediklerimde ciddiydim. Seninle evlenmeyeceğim ve beni buna zorlayamazsın."

Benim dünyam hakkında ne kadar az şey biliyor.

"Elbette yapabilirim. Ve yapacağım da. Gerekirse seni tekmeleyerek ve çılgılık atarak koridordan aşağı sürüklemekte bir sorun görmüyorum. Aslında, bunu tercih edebilirim. Kavgayı her zaman sevmişimdir."

Ona yaklaşıyorum, yaklaştığımı görmemesi için hareketlerimi kademeli tutuyorum.

Bu sefer sesi titriyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

Alt dudağı hafifçe titriyor ve kendimi öne eğilip onu ısırarak isterken buluyorum.

"Size söyledim; dikkatimi çektiniz."

Bana bakakaldı. "Yani bizi evliliğe mi zorluyorsun?"

Gözleri, dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlayan dilimi takip ediyor. "Sana sahip olabilmemin tek yolu buydu."

Tess kollarını kavuşturuyor ve çenesini bana doğru kaldırıyor. "Seninle evlenmektense kendimi bu pencereden atmayı tercih ederim."

"Dramatik," diye dalga geçiyorum.

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunun tamamen gereksiz olduğunu düşünüyorum. Aslında çok eğlenceli bulduğum bir öfke nöbeti geçirerek nefesinizi ve benim zamanımı boşa harcıyorsunuz. Seninle ilgili konularda sabır ve mizah duygusu geliştirdiğim için şanslısın, *amor*, ben ikisine de sahip olmakla ünlü değilim. Ama benimle ne kadar mücadele edersen et, bu işin tek bir sonu var: Parmağında yüzüğüm ve yatağımı ısıtman."

Gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü görebileceğim kadar gözleri açılıyor. Her ne kadar inkar etmek istese de, vücudu teklifimi aklından çok daha fazla kabul ediyor.

"Beni iğrendiriyorsun."

"Yani, iddia ettiğin gibi."

"Ahlaki kurallarınız yok, etiğiniz yok," diye devam ediyor, yılmadan. "Eğlence olsun diye insanların hayatlarını mahvediyorsunuz. Senin dünyanın acı ve ölümden başka bir şey değil ve sen bundan zevk alıyorsun. Bunu gördüm. Sırf yapabildiğiniz için insanlarla nasıl oynadığınızı gördüm."

Buna gülüyorum, boğazımı tırmalayan karanlık bir ses ve daha da yaklaşıyorum. Şu anda benden bir adımdan daha az uzakta ama o kadar kızgın ki onu kaçıışı olmayan karanlık bir köşeye hapsettiğimi fark etmiyor.

Bu kadar yaklaşıncaya parfümünün kokusunu tekrar alabiliyorum. Sarhoş edici. Koku, pembe kıyafetleri ve yumuşak gözleriyle ondan çok daha karamsar ve

sarı saç. Karmaşık. Katmanlı. Baharatlı, tıpkı benim yanımdayken ortaya koyduğu kişiliği gibi.

Onu izliyordum. Ben yokken iyi bir kız. İşe gidiyor, söyleneni yapıyor, aşağılandığında gülümsüyor. Sadece benimle karşı karşıya geldiğinde o kıvılcım ortaya çıkıyor.

Tavırları ilgimi çekiyor ve beni eğlendiriyor, bu yüzden benimle bu şekilde konuşmasına izin veriyorum.

Başka birinin boğazını uzun zaman önce keserdim.

İçine çektiği öfkeli nefeslerle göğsü kabarıyor. O dudakları kanayana kadar ısırarak istiyorum. Belki de soyadımı alttakinin üzerine dövme yaptırırım, çünkü onu takma fikrinden o kadar tiksiniyor ki.

"Kafanı SWOT analizlerinden ve elektronik tablolardan kaldır ve gerçek hayata dön, Tess. Dünyadaki her bir şehirde oynanan gerçek bir taht oyunu var ve ben de senin gibi bu oyunun bir oyuncusuyum. Her beyaz şövalye için bir siyah şövalye vardır. İyiliğin olduğu yerde, yüzeyin hemen altında gizlenen bir kötülük vardır. İnsanlığın denge ve kontrol mekanizması budur. Dünya böyle *işler*. Ben Yeraltı Dünyası'nın kolaylaştırıcısıyım, yaratıcısı değil. Ben içinde olsam da olmasam da o karanlık var, ben sadece ona hakimim."

Uzanıp saçının bir tutamını parmağıma doluyorum, yine de ona dokunmuyorum. Her geçen dakika, kontrolümde kalan tutuşumu da kaybediyorum.

"Ben bir suçluyum, bir caniyim, bir canavarım. Şeytanım. Bununla gurur duyuyorum. Ben buyum, bu benim kanımda var, bu her gün beslediğim lanet olası bir fiziksel arzu. Güç, nüfuz ve yoluma çıkan herkesi ezmek, benim için önemli olan tek şey bunlar. Ama şimdi sen varsın," diye homurdanıyorum. "Ve sen dikkatimi dağıtıyorsun. Nedenini bilmiyorum, anlamıyorum, ama sırf yapabildiğim için seni almak için bunu anlamama gerek yok. Sadece istediğim için. Bu yüzden yapıyorum. Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil ve bununla ne kadar savaştığın da umurumda değil, çünkü artık *benimsin*. İstesen de istemesen de. İnandığın tanrıya şükretmelisin ki seni isteyen benim - sana sahip olmak için her şeyi yaparım - başkası değil. Yoksa seni dans pistinde taciz eden o sapığa bırakmamı mı tercih edersin?"

Tess'in gözleri benimkiler arasında hızla gidip geliyor, söylediklerime hazırlıksız yakalanmıştı. Bana bakmak için başını geriye eğdi. Onu duvara yaslıyorum ve yüzümü onunkinden sadece birkaç santim ayırana kadar aşağı indiriyorum. Nasıl olduğunu fark ettim

Nefesinin nasıl kesildiğini, nabzının boynunun kenarında nasıl atladığını. Ellerimin bu düzeltme ihtiyacıyla nasıl titrediğini fark ediyorum.

"Beni baban gibi insanlardan ayıran tek şey, ne pahasına olursa olsun güç arayışım konusunda dürüst olmam. Hepsi bu," diyorum ona, sesim bir oktav düşerek. "Milyarlarca dolarlık şirketinizin, mükemmel evinizin ve süslü arabalarınızın benim yaptıklarım olmadan var olabileceğini düşünüyorsanız saflık ediyorsunuz. Beyaz elitler kendilerini haklı olduklarına inandırdılar çünkü insanlara yaptıkları baskılar açıkta ya da sokaklarda değil, meşru iş dünyasının sınırları içinde gerçekleşiyor. Ama sen ve ben aynı madalyonun iki yüzüüz. Biri olmadan diğeri var olamaz."

Tess beni itmek için iki avucunu göğsüme koyuyor ama bana dokunduğu anda tereddüt ediyor. O saniyeyi ona doğru bastırmak için kullanıyorum, vücudumu onun kıvrımlarına göre şekillendiriyorum.

"Hayatının tertemiz dış görünüşünün altında, kendi dünyanın benimkinden farklı olduğunu söyleyebilir misin?" Mırıldanıyorum, yüzüm boynunun tam üzerinde durana kadar eğiliyorum. "Baban anneni dövüyor. Kumar borçlarını kapatmak için seni bana sattı. Diyebilirim ki onun ahlakı ve benim üzerimde hakimiyet kurmak istediğin o değerli ahlak anlayışı da benimki kadar kapkara. Bunu gerçek olarak görebilir ya da kafanı kuma gömmeye devam edebilirsin, bu sana kalmış. Dediğim gibi, benim hakkımdaki görüşünüzün burada bir ağırlığı yok."

Bir parmağımı kazağının yüksek yakasının içine sokup yavaşça aşağı çekiyorum ve teninden uzaklaştırıyorum. Kalp atışları hızlanıyor, boğazında çılgınca dörtnele koşuyor.

"Şimdi söyle bana," diye mırıldandım, "her zaman pembe mi giyersin?"

Sonunda ona dokunmak için duyduğum ihtiyaç karşı konulamaz, hatta durdurulamaz.

Yeterince bekledim. Sadece haftalar olmasına rağmen yıllar gibi geliyor.

Sonunda, *sonunda*, eğildim ve aldım.

Dilim dudaklarımı geçip köprücük kemiğinin açıkta kalan derisine temas ediyor. Yüksek sesle inliyorum ve o da karşılık olarak titreyerek sert sikimin zonklamasına neden oluyor.

Yakasını daha da aşağı çekiyorum, kumaşın yırtıldığını duyduğumda tatmin oluyorum. Sonra dilimi köprücük kemiğinden yukarı, kulağının arkasındaki yumuşak noktayı bulana kadar yavaşça ve lezzetli bir şekilde gezdiriyorum. Tat alma tomurcuklarımı bir lezzet patlamasıyla vururken, tehlikeli bir şekilde dengesiz düşünceler ve yamyamlık arzusuyla saldırıya uğruyorum. Sanki bir gün patlamış mısır yiyormuşum gibi.

İlk seferinde şaşırtıcı, kafa karıştırıcı, bağımlılık yapıcı ve hemen daha fazlası için geri dönmenizi sağlıyor.

Daha ileri gidmeden bir el omzumu kavradı ve beni geriye doğru çekti. Ona o kadar dalmıştım ki, bize doğru yaklaşan kişiyi hissetmedim bile. Duyularımı köreltiyor, bilenmiş hayatta kalma becerilerimi tek bir bakışla öldürüyor. O çok tehlikeli.

Ve sözümüzün kesilmesine çok sinirlendim.

"Çek ellerini Bayan Noble'ın üzerinden," diye homurdanıyor bir ses bana.

Sırtım saldırgana dönük olduğu için onu göremiyorum. O her kimse, ölü bir adam. Ön kolu boğazıma dayanırken diğer elindeki bıçağı yüzüme doğru savuruyor.

Amatör.

Kolunun altına girip arkasından bükerek onu yüzüstü tutuyorum. Beşinci güvenlik görevlisi. Onu hesaba katmam gerektiğini, her katta olduğu gibi bu katta da bir tane olacağını bilmeliydim ama Tess'i gördüm ve diğer her şeyi unuttum.

Diğerlerinden daha genç, zavallı aptal. Muhtemelen onu buraya koydular çünkü onun için riskin minimum olacağını düşündüler. Ölmek zorunda olması çok kötü, ailesi muhtemelen onu özleyecektir.

Suratına dirsek atıyorum ve onu sersemletmiş olmamın avantajını kullanarak diğer elini tutup kendisine doğru yönlendiriyorum. Onun elini kullanarak kendi bıçağını hızla boğazına saplıyorum.

Kanı delinen atardamardan fışkırıyor ve yüzüme sıçırıyor. Sıcaklığında tatmin edici bir şey var. Beni düşman edinmeye karar vermeden önce damarlarında görev bilinciyle pompalanıyordu. Şimdi değil.

Tess arka planda çığlık atıyor.

Gardiyanın gözleri iri ve şaşkın, anlamsızca bana bakıyor, yavaşça düşmeye başlarken elleri havayı kavırıyor. Her şey o kadar hızlı oldu ki, bıçak boğazına saplanmadan önce beyninin saldırgandan saldırıya geçtiğini fark edecek zamanı olmadı.

Yere düşmeden ölmüş.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Tess

Güvenlik görevlisinin cansız bir şekilde yere düştüğünü gördüğümde midemde bir korku çukuru açılıyor. Adını bilmiyorum, beni korurken öldüğü dışında hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Thiago'ya bakarken taş kesildim. Her tarafı kan içindeydi ve bundan zevk alıyordu. Kan alnından göz kapaklarına ve dudaklarına damlıyor. Sanki adam ayakkabılarını kirletmesini istemediği bir çöpten başka bir şey değilmiş gibi dengesiz bir umursamazlıkla gardiyanın cesedinin üzerinden geçiyor ve bana doğru geliyor. Beni kaçamayacağım bir köşeye sıkıştırıyor ve kollarını iki yanıma indirerek beni hapsediyor.

Bir ay önce hissettiğim can sıkıntısını özleyeceğim bir zamanın geleceğini hiç düşünmemiştim.

"Seninle benim arama giren herkesi öldüreğim, *aşkım*. Bunu ilk evlilik yeminim olarak kabul et," diyor Thiago acımasız, şeytani bir gülümsemeyle. "Şimdi nerede kalmıştık?"

Boğazım kapandı, daraldı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiçbir kelime çıkaramıyorum. Tek yapabildiğim, şehvetin bir kez daha bakışlarından geçmesini izlemek, kalın ve kör edici, ve sonra başını eğip boynumun kıvrımına geri itiyor, az önce önümde başka bir adamı katletmemiş gibi cinsel saldırısına geri dönüyor.

Dudakları boğazımın kenarındaki deriye yaklaştığında sırıyorum. Onu ağzına çekiyor, dili hararetle üzerinde geziniyor. Artık kendi bedenimin kontrolü bende değil. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Thiago boğazımı bir hayvan gibi emerken ben ölü adamın gözlerine bakıyorum. Dehşete kapılmalıyım. Midem bulanıyor.

Öyleyim.

Öyleyim.

Ama bedenim bir duygu cümbüşü ve hiçbirinin iğrenmeyle ilgisi yok.

"Sen...sen..." Umutsuzca tam bir cümle kurmaya çalışarak söylüyorum. Hayatımda ilk kez bedenim zihnime hükmediyor. Kendimi tüm mantıklı düşüncelerin dışında hissediyorum ve onlar olmadan ben kimim?

Eli yüzümün diğer tarafını kavrayacak şekilde yukarı çıkıyor, sonra saçlarıma kayıyor. Onu kavriyor ve başımı bir tarafa çekerek boynuma daha iyi erişmesini sağlıyor. Burnunu boğazımın genişliğinde gezdiriyor.

"Evet, evet, ben bir katilim ve benden nefret ediyorsun, bunu zaten konuşmuştuk," diyor Thiago kulağıma doğru içten içe. "Ama burada yeni bir şey var. Görünüşe göre ölüm seni ıslatıyor."

Sesindeki gürlleme bana bu yeni keşiften ne kadar tahrik olduğunu anlatıyor.

"Bu doğru değil," diye nefes alıyorum. Eli kazağımın altından kayarak karnımın derisine temas ettiğinde sesim yükseliyor. "Oh."

Avuç içi karnımın düzleminde kayıyor. Temas sadece bir sıyrık ve bu yüzden kendimi çok hassas, neredeyse kırılgan hissediyorum. Bir elini belime doluyor, parmakları tenimi kazıyor, sahiplenici ve açgözlü, dokunuşuna ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir baskı ekliyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Beni tam olarak Franklin'in canımı yaktığı yerden okşuyor, kötü anıları daha kötü olması gereken ama onun yerine sadece saf, ilkel bir uyarılma olan şeylerle siliyor.

"Kendine bir bak, *amor*. Sana zar zor dokunuyorum." Parmakları hayalet gibi sırtımın alt kısmına iniyor ve kot pantolonumun paçasındaki deriyi okşuyor. "Ve sen titreyen, sızlanan bir karmaşasın."

Titrediğimi fark ettim. Boğuluyormuşum ve o benim cankurtaran salımmış gibi ona sarılıyorum. Gözlerim kapalı ve dudaklarım ayırık.

"Şok yüzünden," diye inkar ediyorum.

Sesimin nefes nefese çıkmasından nefret ediyorum.

"Aminı ıslatan şok mu?" "Hayır değil!"

Utanarak haykırdım. "*Ben ıslanmıyorum*." Bunu nasıl bilebilir ki?

Bu sefer onu itiyorum, ama kımıldamayı ya da gitmeme izin vermeyi reddediyor. Bunun yerine, karnıma yaslandığını *hissedene* kadar beni vücuduna bastırıyor.

Gözlerimi açtığımda onu yüzünde karanlık, erotik bir ifadeyle bana bakarken buluyorum. Yüzümde uçuşan her bir ifadeyi incelediğini fark ettim.

yüz hatlarımda gözünü kırpmadan dolaşıyor. Aletini üzerimde hissettiğimde ağzımı ayırmam hoşuna gidiyor, bunu kapüşonlu bakışlarında görebiliyorum.

"Öylesin. Nefes alıp verişinden bunu hissedebiliyorum. Sana her dokunduğumda o sıcak nefesler yüzüme çarpıyor. Benim için yanıp tutuşuyorsun. *İçime* doğru eğiliyorsun, amını sikime yaklaştırmak için çaresizce çırpınıyorsun." Sesi uyarılmışlığından dolayı düzensiz. Saçımı çekip başımı geriye atıyor ve beni bir tasma gibi kontrolü altında tutuyor. "Tüm bu zarif pembenin, profesyonel takımların ve sosyal olarak kabul edilebilir davranışların altında, sanırım bir sır saklıyorsun." Nefesim kesiliyor ve dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. "Bunu biliyor musun? Sahip olduğun karanlık dürtülerin, içinde boğduğun fantezilerin farkında mısın, çünkü senin gibi iyi kızların bunlara sahip olmaması gerektiğini düşünüyorsun?" Sesi sıvı şehvet, sarhoş edici ve ikna edici, alçak sesle, "Hepsini istiyorum. Onlar bana ait. Onları bana verirsen her birini sana yaparım. Bana hayal ettiğin tüm karanlık, sapkın fantezileri anlat ve ben de sana nasıl iyi bir kız ve benim için bir fahişe olacağını öğreteyim, tam istediğin gibi."

Kukum tepki olarak acıyla sıkılıyor. "Sen bir delisin ve yanıliyorsun."

"Öyle miyim?" Gözlerinde yine o dengesiz bakış beliriyor ve ben beklentiyle kalın kalın yutkunuyorum. Heyecan damarlarımda haince cızırdıyor, ne kadar uğraşırsam uğraşayım söndürmek imkânsız. "Kanıtla."

Birdenbire Thiago'nun elleri kotumun düğmelerinde, fiske vurarak açıyor ve gerçeği öğreneceği düşüncesiyle paniğe kapılıyorum.

Ben de yumruklarımı göğsüne indirip tüm gücümle onu itiyorum. Çaresizlik bana sahip olmadığım bir güç veriyor ama yine de onunla boy ölçüşemiyorum. Ellerimi hafif bir sıkıntıdan başka bir şey değilmiş gibi kavırıyor ve arkamdan tutuyor. Etraflarına bir şey dolandığını hissediyorum ve sonra isteğim dışında sıkıca birbirlerine itiliyorlar.

Onları ayırmaya çalışıyorum ama hareket etmiyorlar. Plastik bileklerime batıyor ve onları arkamdan bağlamak için fermuarlı bir bağ kullandığını fark ediyorum.

"Dövüşmek seni tahrik ediyor mu, fantezilerinin ilki bu mu?" Thiago yüksek sesle merak ediyor, karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Pantolonumun fermuarı aşağı iniyor ve havanın külotumun çizgisinin üzerindeki tene dokunduğunu hissediyorum. Onu durdurmak için bir şey yapamıyorum ama uyarılmışlık hissettiğim tüm alarmı bastırıyor ve bir şekilde bunu biliyor. "Yalanlarını keşfedebilmem için böyle bağlanmayı mı tercih edersin?"

kendim mi? Böylece aslında çaresiz olduğun halde istemiyormuş gibi mi davranacaksın?"

"Ne yapıyorsun?" Yine de ağlıyorum. "Bana sadece istekli olursam dokunacağını söylemiştin!"

"Vücudun istekli, *amor*. Dokunulmak için istekten de öte, *yalvarıyor*. Sana istediğini vermek benim kocalık görevim." Gözleri fermuarımın açıklığından görünen kumaş üçgenine bakıyor. Külotumun pembesini gördüğünde gözleri şehvetten siyaha dönüyor. Altın rengi tamamen kaybolmuş, yerini etraftaki tüm ışığı içine çeken kara bir delik almıştı. "Şimdi sessiz ol, bunun tadını çıkarmalıyım. Nişanlığımın amını ilk kez sadece bir kez görebileceğim."

Aramızdaki tüm nezaket iddiaları yok oldu. Parmaklarını saygıyla külotumun üst kısmında gezdiriyor, bana dokunduğu her yerde kavurucu bir ateş izi bırakıyor.

"Beni bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldanıyor, bakışları neredeyse hipnotize olmuş. Gözleri, parmaklarının külotumun üst kısmına değdiği yere sabitlenmiş durumda.

Thiago bir parmağını külotumun bandının hemen altına sokuyor ve orada kalıyor, varlığı neredeyse bir tehdit gibi. Sonra diğer parmaklarını gizlice sokarak etek boyunun tamamında gezdiriyor.

Sözlerinden ve dokunuşundan ürperiyorum, tenim ısınıyor. Ama başımı sallıyorum ve mücadele ediyorum, ne bulacağından çok bana dokunursa nasıl tepki vereceğimden korkuyorum.

"Lütfen, hayır," diye yalvarıyorum.

"Benden ne saklıyorsun, *amor*?"

"Hiçbir şey. *Yok bir şey!* Bana saldırıyorsun," diyorum ve bunun onu korkutup kaçıracağını umuyorum. Ama şeytanın iyi tarafına hitap etmeye çalışmaktan daha iyisini bilmeliydim.

Öyle bir şey yok.

Gülümsüyor ve bana bakıyor, yüzü hala ölü bir adamın kanıyla kaplı. "Gerçeği öğreniyorum."

Elini külotumun içine sokarken başımı yana çeviriyorum. Ne kadar yalancı olduğumu anladığında gözlerinin içine bakmak zorunda kalırsam bu çok daha aşağılayıcı olacak ve bunu yapmayı reddediyorum.

Bana başka seçenek bırakmıyor.

Yüzümü kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Sana dokunmama bile gerek yok. Uyarılmışlığının kokusunu buradan alabiliyorum. Ama verileri sevdiğini bildiğim ve muhtemelen deneysel kanıta ihtiyacın olduğu için..." Neredeyse rahatlatıcı bir sonlulukla, parmakları kıvrımlarımı ayırıyor ve amımın vadisine doğru kayıyor. Sırılsıklam amıma. "...Bu senin için yeterli mi?"

Bana neredeyse hiç dokunmaması neredeyse zalimce. Sadece klitorisime ve girişime bakıyor ve sonra hemen külotumu çıkarıyor.

Thiago bana orta ve dördüncü parmaklarını gösterirken kibirli bir zafer edasıyla gülümsüyor, her ikisi de parlıyor ve uyarılmamın kayganlığıyla kaplanıyor. Yenilmiş bir halde inliyorum.

Ama o zarif bir galip değil.

Dudaklarım ayrılana kadar çenemi sıkıyor ve iki parmağını ağzıma sokuyor.

"Beni ne kadar istediğinin tadına bak," diye emrediyor.

Gözlerim öfke dolu bir şaşkınlıkla açılıyor ama bunu algılayacak zamanım yok. Diğer eli ilkinin yerini alıyor ve külotumun içine geri itiyor. Kıvrımlarımın arasından girişime doğru kayıyor ve bir parmağını içime sokuyor.

"Omf-" Boğazıma soktuğu parmaklar yüzünden haykırışım boğuklaşıyor.

Thiago amımdan çekiliyor ve parmağını kendi ağzına alıyor. Gözlerinin yuvalarından fırlayışını izliyorum, yüz hatlarını zevk kaplıyor. Parmağı hala benimkiyle birlikte ağzına sokup çıkarıyor. İkimizin birlikte sularımı yalamasında inanılmaz müstehcen bir şey var ve artık amımın içinde olmadığına seviniyorum, böylece az önce gördüğüm manzara karşısında nasıl sıkıldığımı hissedemiyor.

"Tadın çok güzel, suların elimin her yerinde" diyor, kuduz bir hayvan gibi avucunu ve bileğini yalamak için hareket ediyor. Yine de haklı, uyarılmam elini ıslatıyor. "İtiraf etmeye hazır mısın?"

Cevap vermem için parmaklarını ağzımdan çekiyor. "Bunun hiçbir anlamı yok," diye kekeleyorum. "Bu vücudumun kontrol edemediği bir tepki."

Thiago'nun gözlerinde tehlikeli bir şey kıvılcımlanıyor. Saçımı tekrar çekerek boynuma doğru lezzetli bir acı gönderiyor.

"Merak etme. Suçlu nişanlını becermek için ne kadar çaresiz olduğunu kimseye söylemeyeceğim."

Bir parmağını tekrar içime sokup kabzasına kadar soktuğunda nefesim kesiliyor. Saçlarımdan tutuşu üzerine devrilmemi engelliyor ama göz kapaklarımdan çırpınarak kapanmasını engellemek için çaresizim. Yüzümdeki sıcak kanlı bakışlarına daha fazla dayanamıyorum, bu çok

samimi.

Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, ilk parmağının yanına ikinci bir parmak bastırıyor ve içime sokuyor. Sıkı oturuştan tıslıyorum. Amım parmaklarının etrafında gergin bir şekilde gerilmiş ve sadece yarıya kadar girmişler.

Ağzı kulağıma doğru iniyor ve beni ürpertiyor. "Bakire misin?" diye hırılıyor.

"Hayır," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde, ona sadece onun malı olmadığını gösterdiğim için mutluyum.

Çenemin hizasını ısırtıyor, dişleri acımasızca derime iniyor. O yalayarak uzaklaştırmadan önce yüzümün yan tarafında acı patlıyor.

"Kaç tane?" diye soruyor. "Senin daracık amından kaç erkeği sikmem gerekecek?"

Aşırı sahiplenici, kontrolcü erkeklerden her zaman nefret etmişimdir, bu yüzden mantıksal olarak, cevapları talep ettiği kaba, mağara adamı tarzındaki her şeyden nefret etmeliyim.

Mantıksal olarak.

Onun yerine, kaba ve ilkel sözleri kanımı ısıtıyor, ta ki yanacakmışım gibi hissedene kadar. Bunu nasıl yapıyor, kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi nasıl yeniden kuruyor?

"Ben şımarık malım, çoktan tükendim," diye duraksayarak cevap veriyorum. "Kendine bakire bir gelin bul, beni istemiyorsun."

Kendi meydan okumam karşısında mideme zehir yerleşiyor. Adriana'yı ve onun gerçek aşkının yerine nasıl geçtiğimi düşündüğümde içim kaynıyor.

"Mesele başlamak değil, bitirmek," diye mırıldanıyor, şaşırmadan. "Ve bu tatlı amcığı siken son erkek ben olacağım."

İçime girip çıkıyor, beni gevşetiyor, aklımı kaçırmama neden oluyor.

"Yüz," diye nefes nefese kaldım. "Yüz adam."

"Gerçekten mi?" Duraklıyor, sonra kalın parmaklarını kabzasına kadar içime sokuyor. Girişinin sertliği, gerginliği, parmaklarının içimde bu kadar derin olmasının imkânsız hissi karşısında haykırıyorum. "Ve hâlâ bu kadar sıkı mısın?"

Sözleri alaycı, bana bir an bile inanmadığını belli ediyor. Benimle yine oynuyor ama bu sefer onun büyük usta, benimse acemi olduğum bir oyunda.

"Kimi becerdiğin umurumda değil, *aşkım*. Hiçbirinin senin için bir şey ifade ettiğinden şüpheliyim ve eğer ettilerse, aletim bu dar amcığa battığı ve onu evi olarak kabul ettiği anda onları unutacaksın." Onun itiş gücü

Daha sert, cezalandırıcı, yüzünü benimkine doğru yaklaştırırken dudaklarımızı bir saç teli genişliğinde ayırıyor. Bir an için beni öpeceğini sanıyorum ama geri dönmek yerine şehvet çenemi yukarı kaldırmama neden oluyor. "Ama bugünden itibaren amın sadece ve sadece bana ait. Seni başka biriyle flört ederken görürsem, başka bir erkekle dans ederken, ona gülümserken ya da herhangi bir şekilde eğlenirken görürsem." Duraklıyor, ağzı soğuk, korkunç bir gülümsemeye dönüşüyor. "Şeytanın ününü nasıl kazandığını öğreneceksin."

Beni geldiğini bile görmediğim bir uçurumun kenarına yaklaştırdıkça dudaklarımdan anlaşılmaz inlemeler ve çığlıklar dökülüyor. Klitorisime dokunmamaya dikkat ediyor, başparmağının bir fırçasının beni parçalayacağını biliyor. Parmaklarını içimde kıvırıyor ve yıldızları görmeme neden olan yumuşak bir noktaya sürüyor.

Tam oradayım, uçurumun kenarından yuvarlanmadan önceki o lezzetli duraksamayı geçmek üzereyken aniden parmaklarını çekiyor.

Ona doğru sarkıyorum, bacaklarım tutmuyor. Az önce olanları anlamlandırmaya çalışırken boğazımdan hırıltılı nefesler çıkıyor. Hayal kırıklığına uğramış ve bitmemiş durumdayım ama en başta bana dokunduğu için ona bağırırken, beni boşaltmadığı için ona bağırıyorum. Kırpiklerimin altından ona bakıyorum ve bakışlarını çoktan yüzümde buluyorum.

"Yasal olarak benim olana kadar boşalamazsın." Uyarılma, sesini gırtlaktan ve boğuk hale getiriyor.

"Bu asla olmayacak."

Sertleşmiş siki hâlâ bana doğru bastırılmış, ihtiyaçla zonklıyor. Gözleri inatçı dudaklarıma kayıyor ve göz bebekleri bir kez daha büyüyor. Aramıza uzanıyor ve iki parmağıyla uyarılmışlığımı dudaklarıma yayıyor.

Başını eğip ağzımı talep ettiğinde boğazımın tam ortasıdaydım. Şok beni donduruyor. Sonra dudaklarımız birbirine değdiğinde yavaş ve beklenmedik bir elektrik bedenimde keskin bir şekilde cızırdıyor.

Tarçın dilimde patlıyor, şekerinin kalan baharatı başımı döndürüyor. Tadı karanlık gibi. Dökülen kan ve kötü kararlar gibi. Bir elini enseme doluyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. Diğeri saçımı kazıyor ve sıkıca kavriyor. Dili dudaklarımı aralıyor ve ağzımın içine dalıyor. Sormuyor, vuruşları çekingen ve baştan çıkarıcı. Hayır, nefesimi kesen bir hakimiyetle alıyor.

Dudaklarının yumuşaklığı, dilinin saldırısıyla tam bir tezat oluşturuyor. Benimkiyle tutkuyla savaşıyor, diğer her şeyi fethettiği gibi onu da fethediyor. Bu öpücük bir kara deliğin çekim gücüne sahip ve kaçma umudum olmadan içine çekiliyorum. Uzaktan, bir elin beni terk ettiğini, tenimde soğuk metali hissettiğimi ama korkmam gerektiğini bile fark etmediğimi fark ediyorum ve sonra kendi ellerim serbest kalıyor.

Dudaklarımdaki uyarılmayı yalıyor. Saf bir erkek memnuniyetinin iniltisi boğazından çıkıp bacaklarımın arasına çarpıyor ve hâlâ hüsrana uğramış noktayı yeniden ateşliyor. Elimde baskı hissederken aynı anda alt dudağımı ısıtıyor, dikkatimi dağıtıyor ve sonra ağzını benimkinden koparıyor. Arzu onu neredeyse tanınmaz hale getiriyor. Kesik kesik nefes alıp verirken göğsü öfkeyle inip kalkıyor.

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye hırlıyor, sesi şehvetle sertleşmiş.

Bunu neye cevap olarak söylediğini bile bilmiyorum. Öpücük önceki tüm konuşmaları hafızamdan sildi ve nefesimi ciğerlerimden çaldı.

"Benim için iyi bir kız ol, *aşkım*," diyor. "Yakında seni almak için döneceğim.

Bu sefer temelli."

Ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan gitti, ne kadar tehlikeli olduğunu gösteren bir kolaylıkla gölgelerin arasında kayboldu. Beni bir cesetle, dudaklarımda kanla ve çıkışsız azgınlığımla baş başa bırakıyor.

Onun gidişiyle şehvetin sisi hızla dağılıyor. Az önce olan her şeyin ayıltıcı farkındalığı beni keskin bir renkle vuruyor.

Sol elime baktığımda, dördüncü parmağımın yarısını kaplayan devasa bir pırlanta buldum. Ellerimi serbest bırakıp beni öptüğünde takmıştı ve şehvete kapılmış bir aptal gibi fark etmemiştim bile.

Elmasa bakıyorum ve ne olduğunu görüyorum.

Bir suçlunun karısı olarak ömür boyu hapis cezası. Mecazi anlamda - ve potansiyel olarak gerçek anlamda - hor gördüğüm birine tasmalı bir hayat. Şu anda olduğumdan daha fazla kontrol sahibi olmadığım, korku ve şiddetin hüküm sürdüğü bir hayat.

Bana ait olmayan bir

hayat. Sonunda haklıydım.

Kabuslarımdaki şeytan benim için geldi.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi, bana mantıklı gelen tek şeyi yapıyorum.

Hem mantıklı hem de duygusal bir karar.
Ben kaçıyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Kovalan

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Thiago

Marco içeri girdiğinde Knightsbridge'deki evimde Arturo'yla Blackdown'la yapılan son sözleşmeyi çözmeye çalışıyordum. Kötü haberler getirdiğini hemen anladım. Yüzündeki ifadeden, bana söyleyeceği şey her neyse, bundan hoşlanmayacağımı anlayabiliyorum.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"*Jefe*," diyor, orada duraksıyor. Marco'nun kelimeleri bulamadığını hiç görmemiştim. Arturo ona kaşlarını çatıyor.

Sandalyeme yerleşiyorum ve birkaç kez zıplatıyorum, ona değerlendirci bir şekilde bakıyorum. "İtalyanlar mı? Adriana hakkında yeni bir şey mi öğrendin?"

"Hayır," diyor yüzünü buruşturarak. "Ben Tess."

Sandalyemi sıçramanın ortasında durduruyorum ve kalbim de bir anlığına onu takip ediyor. "Ne olmuş ona?"

Onu bıraktığımda iyiydi. Eğer ona bir şey olduysa, eğer babası bir şey yaptıysa... İnsan vücudunda iki yüz altı tane kemik var ve ben her birini bir balık gibi fileto yaparım.

"O gitti."

Aniden ayağa kalkıyorum, iki avucumu da masama koyuyorum. Onun sözleriyle boynuma bir sıcaklık yayılıyor.

"Ne demek gitti? Nerede o?"

"Bilmiyoruz, *jefe*. İstedığınız gibi üzerine birkaç şahin koyduk ve onu kaybettiler."

"Nerede?"

Yüzünü buruşturuyor. "Emin değiller. Normal rutinini takip ediyor gibi görünüyordu. İşe arabasıyla gitmiş, Noble Group binasına girişini izlemişler, öğle yemeği vakti birkaç kişiyle dışarı çıkışını izlemişler.

ve *Bistro Barbès*'e gitmiş. Onlara göre saat bir buçuk civarında ofise dönmüş ve bir daha dışarı çıkmamış. O zamandan beri onu görmemişler."

Saatime baktım. "Şu anda öğlen oldu."

Yüzünü tekrar buruşturuyor, ifadesi acı dolu. "Bu dünden önceki gündü."

Bir kutup soğuğu odanın sıcaklığını düşürüyor. Avuçlarım sıkı, kansız yumruklar halinde sıkılıyor.

Kulaklarım beni yanıltıyor olmalı çünkü ağzından çıkan bilgileri kesinlikle yanlış duyuyorum.

"Bana kayıp olduğunu söylemek için neredeyse kırk sekiz saat beklediklerini mi söylüyorsunuz?"

"Bana haber vermeden önce gerçekten gittiğinden emin olmak istediler. Duyar duymaz geldim."

Öfkeyle kükrüyorum, yumruklarımı masaya öyle bir kuvvetle vuruyorum ki her şey yarım santim yukarı fırlıyor ve bir saniye sonra gelişigüzel bir şekilde yüzeye geri iniyor.

"Öldürün onları," diye emrediyorum soğukkanlılıkla.

"Thiago-" Arturo başlıyor.

"Öldürün onları. Kafalarını ailelerine gönderin, her neredelerse." Kartele ihanet etmenin standart cezası bu. Daha iyi bir kaderi hak etmiyorlar.

"Olmuş bilin," diye cevap veriyor Marco ayık bir şekilde başını sallayarak.

Hissettiğim duygu yabancı. Tedirginliğe benzer bir şey. Nişanlılığımız henüz ilan edilmedi, bu yüzden onun için risk düşük, ancak nişanlım olarak konumu onu savunmasız kılıyor. Tess'in kayıp olması, Adriana'nın kaçırıldığını öğrendiğim zamanki anılarımı tetikliyor. Onu asla geri alamadım.

Aynı şeyin Tess'e olmasına izin vermeyeceğim.

Yüz hatlarım öfke ve belirsizliğimin ağırlığı altında titriyor. Ortadan kaybolduğu haberiyle bu kadar sarsılmış olmam, başka bir dizi nedenden dolayı endişe verici.

"Evde olmadığından emin misiniz? Ya da bir sebepten dolayı geceyi ofisinde geçirmediğinden?"

"Hayır, evine başka adamlar gönderdim. Noble orada olmadığını, Pazartesi işe gittiğinden beri geri dönmediğini doğruladı. Şu anda ofisinde adamlarım var... Bekleyin, bu onlardan gelen bir güncelleme." Telefonuna bakar, ekran bir bildirimle aydınlanır. Her neyse onu okur

Bana anlaşılmaz bir bakış fırlatmadan önce gözleri parlıyor.

Nefesimi düzene sokmak için aktif olarak çalışmam gerekiyor. Sıkılı yumruklarım ağırlığımı masanın üzerinde tutarak beni dengede tutuyor. Eğer bana onun öldüğünü söylemek üzereyse, tepkim pek de hoş olmayacaktır.

"Anlat bana."

"Ofisinde değildi." İçimden rahat bir nefes aldım. "Ama masasında bir not vardı."

"Fidye talebi mi?"

"Hayır." Telefonu bana uzattı. "Kendin okumalısın."

Onu alıyorum ve çıkardığı fotoğrafa bakıyorum. Tess'in adının baş harflerinin yazılı olduğu, masasının üzerinde duran bembeyaz bir not kartının fotoğrafı. Yakınlaştırıyorum ve düzenli bir el yazısıyla yazılmış kelimeleri okuyorum.

*Ne yasal olarak ne de başka bir şekilde
asla senin olmayacağım. Sen bunu bulana
kadar ben çoktan gitmiş olacağım.
Kendine başka bir oyuncak bul ve beni aramaya gelme.*

Siktir git, Tess.

Doğruluyorum, her omurum yerine otururken omurgam gevşiyor. Öfke yüzeyin hemen altında gizlense bile dudaklarımın köşesinde eğlence kıvrılıyor. Demek kaçmaya çalıştı. Hem aptalca hem de cesurca bir hareket, tıpkı ona söylediğim gibi. En azından güvende.

Geçmişte başkalarının kendilerini bana attıkları yerde, o sırf benden kaçmak için hayatından ve evinden kaçmayı seçti. İçimdeki duygusuz sosyopat, onun üzerinde bu tür bir kök söktürücü etkiye sahip olabileceğimi bilmekten zorlanıyor. O bir muamma ile sarmalanmış bir sürpriz olmaya devam ediyor ve ben onu ele geçirmek için her zamankinden daha da çaresizim.

Nişanlım oynamak mı
istiyor? Öyle olsun,
oynayabiliriz.

Ve onu kendime geri sürüklediğimde, bana karşı bir oyunu kaybettiğinde cezanın ne olduğunu ona göstermek benim için bir zevk olacak.

"Onun peşinden gidiyorum," diye ilan ediyorum. Benden iki gün önde olması beni dezavantajlı duruma düşürüyordu, ama benden saklanan insanların izini sürmek

Benim işim yaşamak. Masum, korunaklı, yirmi beş yaşındaki Londralı bir kızın beni alt etmesine imkan yok.

"Thiago, yapamazsın."

Arturo'ya öldürücü bir bakış fırlatıyorum, bakışlarıma zehir sızıyor. "Bana ne yapıp ne yapamayacağımı tekrar söyle."

Benim duruşuma uymak için ayağa kalkıyor.

"Saygılarımla, *şef*, size burada ihtiyacımız var," diyerek az önce okuduğumuz sözleşmeyi eline aldı. "Bunları bu hafta Blackdown'a geri götürmemiz gerekiyor. Kuzey Sahili'nden babanızın yeni bir tedarikçisinden ürün geliyor ve onunla görüşmeniz gerekiyor. Temizlikçilerimiz bu yeni yükü, ihtiyacımız olan geri dönüşle birlikte alamayacaklar. Elimizde birkaç isim daha var ama incelenmeleri gerekecek. Bunu yapabilecek tek kişi sizsiniz. Ayrıca bir de İsviçre meselesi var; eğer Cayman Adaları'na para aktaracaksak, Bachmann sizinle görüşmek isteyecektir."

Elimi yüzüme sürüp düşünüyorum. İşler hızla büyüyor ve bu da paramızı temizlemek ve kolluk kuvvetleri tarafından takip edilemeyecek bir yere yerleştirmek için genişlemeyle ilgili bir sürü sorun yaşadığımız anlamına geliyor. Her yerde olamıyorum, bu yüzden bazı operasyonları Arturo ve Marco'ya devrettim, ancak hala çoğunluğu denetliyorum. Kaçak bir nişanlının peşinden koşmak benim için imkânsız bir zaman.

"Bir eş bul dediğimde, yeni bir baş ağrısı bul demedim," diye temkinli bir şekilde ekliyor. "Nişanlılığınız duyurulmadı, bu yüzden onu bırakıp başka birini bulmanız itibarınızı zedelemeyecek..."

"Bana bir eş dayatıp sonra da seçtiğim eşi beğenmediğini söyleyemezsin. Tess Noble'ı istiyorum ve *alacağım*. Anlaşıldı mı?"

Ağzının etrafında mutsuz çizgiler olmasına rağmen başını sallıyor. Seçimimden hoşlanmadığı konusunda utangaç davranmadı ama ben onu görmezden geldim.

"Onun bulunmasını istiyorum Marco," diye hırlayarak yumruğumu bir kez daha masaya vurdum.

"Evet, *jefe*."

"Onu bulduğunuzda, ona elinizi sürmeyin, duydunuz mu beni? Onunla kendim ilgileneceğim."

Başını sallıyor ve gitmemi bekliyor. İkisine de teker teker bakıyorum ve sonra Arturo'ya hitap ediyorum.

"Onu bulmak için iki haftası var, Turo. Eğer hala kayıpsa, peşinden kendim gideceğim ve beni durduramayacaksın. Ne kadar olduğu umurumda değil.

yanımda getirmem gereken güvenlik ya da işi yürütmek için Londra'ya ne kadar gidip gelmem gerekecekse, bunu gerçekleştireceksiniz."

Marco'ya dönmeden önce "Anlaştık," diye kabul eder. "Onu çabuk bulsak iyi olur, patronu kaybetmeyi göze alamayız."

"Merak etme," diye güvence veriyor. "Onu bulacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Tess

Bir ay sonra

"Bir churro ve cafe con leche daha ister misiniz hanımefendi?"

Gözlerimi kitabımın sayfalarından kaldırıp genç garsona bakıyorum. Yirmili yaşlarının başında görünüyor, ben den sadece birkaç yaş küçük ve fincanımı ve tabağımı temizleyip tepsisine koyarken bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Soğuk bir kış günü öğleden sonra ve ben *Plaça de la Sagrada Familia* manzaralı ısıtılmalı bir verandada oturmuş, tapasların tadını çıkarıyor ve bir suç romanına dönüşen şeyi okuyorum. Hayat güzel.

"Neden olmasın?" Gülümseyerek cevap veriyorum. "Teşekkür ederim."

Üç gündür İspanya'dayım ve sanırım buradan hiç ayrılmayacağım. Burada hayat çok huzurlu ve rahat. Telaşsız. Her anın tadını çıkarmak mümkün.

Londra'dan ayrıldığımda ilk gittiğim yer olan Los Angeles'ın koşuşturmasından çok farklı. Amerikalıların abartılı, üst düzey, hızlı tempolu yaşam tarzından hoşlandım. Partilere, defilelere ve film galalarına gittim. Hafta sonları yürüyüşe çıktım ya da okyanusta yüzdüm.

Her şeyi gördüğümü hissettiğimde Jamaika'ya gittim. Montego Bay'de uçurumdan dalış yapmayı denedim ve yerel bir lunaparkta bir gezinti operatörüyle birlikte - heyecan verici bir şekilde ilk kez - esrar içtim.

Oradan Kazablanka'ya uçtum. Çölde kamp kurdum ve hayatımda yediğim en lezzetli yemekleri yedim, ülkeden Tanca'ya doğru yol aldım ve oradan feribotla Malaga'ya geçerek Barselona'ya ulaştım.

Gittiğimden beri yaptığım şeye devam edeyim.

Yaşamak.

Hayatım boyunca hayalini kurduğum her şeyi yapmak, çok uzun yapılacaklar listemden madde madde geçmek. Tüm bunları yaparken de beni aradığını bildiğim insanlardan bir adım önde oluyorum.

Daha uzakta olmam gerektiğini, İspanya'nın İngiltere'ye biraz fazla yakın olduğunu biliyorum ama *onun* da böyle düşüneceğini umuyorum. Arayışının kendisinden birkaç saatlik uçuş mesafesindeki büyük bir şehre değil, Tayland'daki küçük ücra köylere odaklanacağını.

Thiago ile evimde olanlardan sonra panik içinde Wiz'e koştum ve ona kaçmam gerektiğini söyledim. Kendi adına açılmış bir hesaba yüklü miktarda para aktarmama yardım etti ve hesaba sınırsız erişim sağladı. Bağlantılarından birini kullanarak bana farklı kimlikler altında birkaç sahte pasaport ayarladı. Hatta izlenmeden uzaktan çalışmaya devam edebilmem için kullanabileceğim şifreli bir e-posta adresi bile ayarladı.

Kısacası, ortadan kaybolmama yardım etti.

Ona neden koştuğumu söylemedim ve beni rahatlatacak şekilde hiç sormadı.

Babamdan saklandığımı düşünüyor. Biliyorum çünkü kaçtıktan bir hafta sonra, benim adıma olan her şeyde - eski kredi kartlarım, telefonum, e-postalarım, sosyal medyam - hack tespit ettiğini ve babamın onlara erişirsem kendisine ping atacak izleyiciler koyduğunu söyledi.

Arkasında kimin olduğunu bilmeme rağmen varsayımını düzeltmedim.

Thiago ve adamları ayrıldığım andan beri beni arıyorlar. Bu yüzden her hafta yer değiştiriyorum, bir yerde onu bana getirebilecek bir iz bırakacak kadar uzun süre kalmadığımdan emin olmak için.

Geceleri gözlerimi kapattığımda, o düşünceli gözlerini ve dudaklarının öfkeli çizgisini hayal edebiliyorum. Kaybolduğumu öğrendiğinde ne kadar öfkelenmiş olmalı.

Muhtemelen ona bıraktığım notu duvara fırlatmadan önce yumruğunu sıkması.

Burnunun dibinden kaybolmamdan nefret etmiş olmalı. Bana eşyalarının elinden alınmasından hoşlanmayan bir adam gibi göründü. Ve beni de tam olarak öyle görüyor, sahip olduğu şey.

Sonunda beni aramaktan yorulacak ve kendine başka bir gelin bulacak. İşte o zaman geri dönmeyi düşüneceğim, çünkü sonsuza kadar kaçamam.

Yani, iyi ki
kurtulduk. Ve
yine de.

Bu 'henüz' sinir bozucu, çünkü ayrıldığımdan beri neden bu kadar sık aklıma geliyor?

"Buyurun *hanımefendi*," diyor garson masama bir tabak ve dumanı tüten bir fincan koyarken.

"Teşekkür ederim." Fincana uzanıp onu alıyorum, yüzeyine hafifçe üflerken parmaklarımı ısıtıyorum. "Bu arada adım *señorita*, evli değilim."

Tepsiyi kolunun altına yerleştiriyor ve bana gülümseyerek doğruluyor. "Belki henüz değil, *senyora*, ama nişan yüzüğünüzün büyüklüğüne bakılırsa, nişanlınızın sizinle konuşan herkese piyasadan tamamen çekildiğinizi açıkça belirtmek istediğini söyleyebilirim," diyor arsız bir kahkaha atarak. "*Buen provecho*."

Restorana geri dönüyor ve beni hala sol elimi süsleyen devasa taşla bakmak zorunda bırakıyor. Ona her baktığımda olduğu gibi midem bulanıyor.

Bunu giymemeliydim.

En başta bu yüzden kaçtım.

Öyle olmamın tek nedeni diğer erkekleri uzak tutması. Benim alındığımı düşünüyorlar, bu yüzden dışarıdayken, özellikle de geceleri beni yalnız bırakıyorlar. Yalnız seyahat eden bir kadın olarak, bu ek güvenliğe ihtiyacım var.

Bu kadar.

Bazen dudaklarımda hâlâ onun tadı varmış gibi hissetsem de tek sebep bu, her zamanki gibi yoğun ve sarhoş edici. Rastgele bir şekilde, onun talepkâr ağzını dudaklarımda görüyorum ve kıpkırmızı kesiliyorum, vücudumun sıcaklığı bir anda fırlıyor. Yemin ederim sesinin yankılarını duyacağım, gırtlaktan ve zahmetsizce emrediyor, bana istediğini alacağını söylüyor ve sonra tam da bunu yapıyor.

Boğazımın yan tarafında kaybolması haftalar süren kırmızımsı bir morluk bıraktı, ancak aynaya her baktığımda benimle alay etmeden önce değil. Birden fazla kez, kendimi dalgın bir şekilde hassas ete kararsız parmaklarla sürtünürken buldum, boynumda sadece diliyle beni nasıl tamamen merhametine aldığını düşündüm.

Ve sonunda parmakları amıma girdi.

Oturduğum yerde kıpırdanıyorum, hissetmem gereken rahatsızlığın yerine içimde aniden bir uyarılma dalgası dolaştığı için utanıyorum. Thiago

Benim hakkımda onun bilemeyeceği, kimsenin bilmediği şeyleri çıkarsadı ve bildi çünkü bunları yüksek sesle söylemeye asla cesaret edemedim.

İstemem *gerektiğini* bildiğim şeylere tamamen zıt olan, karnımın derinliklerinde arzuladığım şeyler.

Geçmişte yaşadığım ilişkiler sıkıcı, yavan ve tahmin edilebilirdi. O kadar sönüktü ki düşünmeye bile değmezdi. Yorganın altında görev seksi, beceriksiz parmaklar beni zar zor ve nadiren orgazma ulaştırıyor ve iş bittikten sonra yuvarlanıp hemen uykuya dalıyorum. Şimdiye kadar yaptığım en sapkınca şey mutfakta kıcıımı adaya dayayarak seks yapmaktı.

Thiago yirmi dakika içinde iki parmağını ve dilini kullanarak ve boşalmama bile izin vermeden önceki tüm cinsel deneyimlerimi sudan çıkardı.

Zihnimin onu hor gördüğü yerde, bedenim isyankâr bir muhalefet içinde ve ona açlık duyuyor.

Bundan nefret ediyorum, sadece kendime bile itiraf etmekten nefret ediyorum ama gerçek şu ki kaçtım çünkü beni bir daha yalnız bırakırsa karşı koyamayacağımdan korkuyorum.

Kaçtım çünkü benden her şeyi alabileceğini düşünüyor ve koridordaki o tek karşılaşma, denerse kesinlikle alabileceğini kanıtladı. Daha da kötüsü, eğer zorlarsa, gerçekten de ona *verebilirim*.

Ve işte buradayım, hala onun yüzüğünü takıyorum. O haklı, ben aptalım.

Daha da aptalca olanı, kendimi onun beni aramaya dahil olup olmadığını ya da adamları avlanırken onun her zamanki gibi işlerini yürütüp yürütmediğini merak ederken buluyorum.

Önemli değil.

Bulunmak istediğimden değil.

On Beşinci Bölüm

Thiago

Tam o anda

Tess'in en iyi arkadaşı Dagny Hanssen ortaya çıkana kadar kapalı ön kapıya vuruyorum.

Marco kolunu kaldırıp silahını alnına doğrulttuğunda ağzı açık kalıyor ve korkuyla bir adım geri atıyor.

"Nerede o?" Sakince sordum. Sesimdeki ölümcül tını hiç de öyle olmadığını ortaya koyuyor.

Tess ilk kaybolduğunda hissettiğim eğlence çoktan yok oldu. Sahip olduğum sabır da kısa ömürlü oldu ve içimdeki öfkenin alevleri tarafından kolayca yakıldı.

Gideli bir ay oldu ve her geçen gün akıl sağlığımı biraz daha kaybediyorum. Başlangıçta pek bir şeyim yoktu ve şimdi rezervlerim tehlikeli bir şekilde azalıyor. Onu görmediğim yerlerde görüyorum, kiminle vakit geçirdiğini düşünerek işkence çekiyorum ve ellerimi onun kıvrımlarına geri götürdüğüm ve sonunda benim olanı aldığım rüyalar beni rahatsız ediyor.

Onu son gördüğümünden beri sürekli bir rahatsızlık içindeyim, ruh halim zifiri karanlık ve sikim kızgın, sert ve zonkluyor. Arturo geçen hafta ofisime bir kadın getirdi, onu içeri itti, kapıyı arkasından çarptı ve ortadan kayboldu. Sanırım kadının içimdeki gerginliği atmasını ve geçen ay uğraşmak zorunda kaldığı zorba yerine yanında çalışmaya alışkın olduğu her zamanki pislik olmaya geri dönmemi umuyordu.

Sonunda bakışlarımı incelediğim mali rapordan kaldırıp ona baktığımda, kadın paltosunu yere düşürdü ve altındaki çıtırçıtlak vücudunu ortaya çıkardı.

Hayal kırıklığıma rağmen sikim kıpırdamamıştı bile, sadece ve sadece tek bir kişiye takmıştım.

Dudağım tiksintiyle kıvrılmış ve kadına hırlamıştım. Bakışlarımda öyle bir şey görmüştü ki, çıplaklığını umursamadan atılmış paltosunu almaya bile zahmet etmeden odadan cırılçıplak kaçmıştı.

Mali raporlar tutmadığı için zaten karamsar bir ruh hali içindeydim ama onun ortaya çıkması bunu daha da kötüleştirdi.

Bana ait olan dışında hiçbir bedene bakmak istemiyordum. Tess'i *henüz* çıplak görmemiş olsam da, ellerimi onun kıvrımlarında gezdirerek hafızamda onu canlandırmıştım. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve hayal gücümü kullanarak kendimi boşalttım, gerekli ama tatmin edici olmayan bir sona ulaşana kadar öfkeyle sikimi yumrukladım.

En sinir bozucu olan da onu ne kadar hafife aldığımı. Gittiğinden beri izi sürülemiyor. Telefonu kapalı, kartları kullanılmıyor, işleri şifreli adresler ve aramalar üzerinden yürütülüyor. Bunu kendi başına yapmasına imkan yok ama ona kimin yardım ettiğini de bulamadım.

Resmi olarak sınıırıma ulaştım ve iyi davranmak bugün sona eriyor. Tess kiminle uğraştığını ve kaçtığına neyi riske attığını biliyordu.

Bana dengesiz ve psikopat dedi - haklıydı. Bunu ona kanıtlamanın zamanı geldi.

"*Nerede o?*" Hırladım. "Üçüncü kez sordurtma bana, Dagny." Yavaşça geri çekiliyor, dairesinin derinliklerine gömülüyor ve kaçıışı olmayan bir tuzağa düşüyor. Şaşırmış görünmese de korku yüz hatlarını buruşturuyor.

Tepkisine bakılırsa kim olduğumu çok iyi biliyor. ve neden burada olduğumu.

Onu içeriye kadar takip ediyorum, peşine takılıyorum ve onu oturma odasına doğru tökezlemeye zorluyorum. Benden uzaklaşmak için çaresizce mobilyalarına çarpıyor.

Arkamda, Marco'nun kapıyı kapattığını duyuyorum.

Dagny'nin elleri savunmaya geçer ve şiddetle titrer. "Hiçbir fikrim yok," diye yemin eder. "Lütfen, bilmiyorum! Bana nereye gittiğini söylemedi."

Ona bakarak, uzun süren sessizliğin verdiği rahatsızlığın konuşmasını sürdürmesine izin verdim.

"Yalan söylemiyorum, hiçbir fikrim yok. Ama beni vurursan bir daha asla geri gelmez," diye ikna etmeye çalışıyor.

"Katılmıyorum. Eğer seni öldürürsem, cenazeni kaçırmayacağından eminim."

Dagny kalın kalın yutkunuyor, gözleri açılıyor. Kolları düşer ve onları koruyucu bir şekilde ortasına sarar.

"Bu ne yazık ki harika bir karşı argüman," diye itiraf ediyor, alt dudaklarını kemiriyor ve hala kendisine doğrultulmuş bir silah varken bir şekilde mizaha başvurmak için güç rezervleri buluyor. "Sevdiğim bir argüman değil tabii ki ama yine de harika." Çenesini kaldırıp bana doğru uzatıyor. "Beni öldürürsen senden nefret edecek."

Uğursuz bir sırtış dudaklarımı çekiştiriyor ve onun irkilmesine neden oluyor.

"Sanki umurumdaymış gibi konuşuyorsun. Nefretle çalışabilirim, yoklukla çalışamam. Bana nerede olduğunu söyle, Dagny, yoksa Marco beynine bir kurşun sıkacak."

"Hiçbir fikrim yok!" "Marco."

Başka bir emre gerek kalmadan Marco, Dagny'nin çıplak ayaklarının iki yanında yere iki el ateş eder. Dagny çığlık atar ve vurulmamak için parmak uçlarında zıplar.

O mükemmel bir nişancı. Niyeti onu korkutmak değil de vurmak olsaydı, vururdu.

"Hey!" diye bağıyor, tahtalarındaki delikleri görünce gözleri öfkeyle parlıyor. Sonunda başını kaldırıp ona kızgın kızgın bakıyor. "Bu döşemeleri *daha yeni* yaptırdım. Kurşun delikleriyle delik deşik ettiğin Versailles parkesi, seni kaba herif. Bana tam bir servete mal oldular ve bu akıl sağlığıma olan duygusal maliyeti hesaba katmıyorum, bu yüzden lütfen bana bir iyilik yapıp bir dahaki sefere duvara veya televizyona ateş eder misin?"

Marco'nun eli yana düşüyor, yüz hatlarında kızgınlık ve kuşku karışımı bir ifade beliriyor. "Senin arızan ne kadın? Neden korkmuyorsun?"

Dagny yumruklarını kalçalarına yerleştirir ve ona ters ters bakar. "Çok korkuyorum

- Marco'ydu, değil mi? - Ama muhtemelen dünyadaki son dakikalarımı sevgili daireme işkence etmeni izleyerek geçirmek zorunda değilim, bu yüzden bunu yapmaya devam edeceksen, beni acılarımdan kurtarmanı tercih ederim, tamam mı? Gözlerimin ortasına temiz bir atış işimi görür."

Sinir bozucu bir şekilde, bu kadının neden Tess'in en iyi arkadaşı olduğunu anlıyorum. O da en az nişanlım kadar cesur bir aptal.

Marco yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Hayatında ikinci kez, sanırım gerçekten ne diyeceğini bilemiyor.

"Peki... onu vurayım mı, *jefe*?"

"Bekle, bekle, bekle," diye yalvarıyor Dagny, ellerini bir kez daha kaldırmış, yüzündeki tüm mizah izleri silinmiş. "Beni vurma konusunda şaka yapıyordum. Gergin olduğumda şaka yaparım ve senin de bir silahın var," diye açıklıyor. "Gerçekten nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, yemin ederim. Bana söylememeye özen gösterdi çünkü buraya onu aramaya geleceğini biliyordu."

"Bu onun hatasıydı," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum.

Bir insan vurulmadan önce, farkına varıldığında her zaman bir salise vardır.

Başlarına geleceklerin aniden farkına varmaları, yüz hatlarındaki gevşemede ve bakışlarını ele geçiren dehşette görünür hale gelir. Bu, ölmek üzere olduklarına dair doğuştan gelen bir anlayış, hayatlarının gözlerinin önünden geçtiği ve asla gerçeğe dönüştüremedikleri tüm hayallerini düşündükçe pişmanlık duydukları o an.

O anı, bir hayat sonsuza dek sönmeden hemen önceki katıksız insanlığı çok *seviyorum*. Bu gücün tam tanımı. İnsanların varlıkları sona ermeden önce gördükleri son şeyin *ben olduğumu* bilmek sikimi kaldırıyor; hayatları ellerimdeyken yargıç, jüri ve cellat olduğumu.

Bu karar, o sabah kahvemi hangi bardağa koyacağıma karar vermekten daha kolaydı.

Benim için ne yazık ki ama Dagny için şanslıyım ki bugün o anı yaşayamayacağım çünkü o hayatını ölümün pençesinden kurtarmayı başarıyor.

"Beni kaybetmeyi asla atlatamayacak," diye fısıldıyor Dagny, bakışlarımı tutarak. "Bu onu mahvedecek ve sonsuza dek değiştirecek. Onun eski halini asla geri alamayacaksın."

Bunun benim üzerimde işe yarayacağını düşünmesine imkan yok. Birinin canını almak söz konusu olduğunda dengede duracak son şey duygulardır.

Ve yine de.

Alaycı bir şekilde gülmek üzereydim ki Tess'in en yakın arkadaşının ölümüyle yıkılmış görüntüsü zihnimde canlandı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, gözleri kocaman ve perişan.

Bu imgelem bana kesinlikle şaşırtıcı bir şey yapıyor. Daha önce hiç olmamış bir şey.

Bu beni duraksatıyor.
Ve bu beni tereddüte düşürüyor.

Put a madre.

Nişanlımın üzülmelerini istemediğim için gözümü kırpmadan vereceğim bir kararı vermekten çekiniyorum. Ne oluyor lan?

Ne zamandan beri *umurumda*?

Bulduğum konumda bu şekilde kusurlu olamam - acımasızlığım, kim olursa olsun mavi gözlü bir kadının nasıl tepki vereceğini düşünerek bozulamaz.

Daha sonra Marco'ya yumruklarıyla beni zayıflığımdan kurtarmasını söyleyeceğim.

Umarım bu da aklımı başıma getirir.

İçimden kendime küfrederek, öfkeyle sıkıldığım dişlerimin arasından planı değiştiriyorum.

"*Brazo*," diye bağıriyorum.

Marco ateş ediyor. Öldürücü atışın olmamasına şaşırdıysa da belli etmiyor.

o.

Kurşunun gücü Dagny'nin vücudunun geriye doğru sarsılmasına neden olur. Uçuyor.

birkaç adım atar ve yere düşer, sümüklü böcek sağ koluna gömülürken çığlık atar.

Etindeki görünür delikten gelişigüzel kan fışkırıyor. Çığlık atmaya devam ederken sessiz gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, diğer eli kanamayı durdurmak için yarayı kavramaya geliyor.

Vücudunu geriye doğru sürüklemek için operasyonel kolunu kullanıyor, yaklaşan formumdan elinden geldiğince sürünerek uzaklaşıyor. Önüne çömeldiğimde acı içinde inliyordu, yüzü çatlamıştı.

Kendisine gösterilen merhametin farkına varmış olmalı. Ölümcül olmayan bir kurşun yarası, son sözlerini söylemeden alamayacağı bir cömertliktir.

Ona bir mutfak havlusu fırlatıyorum ve onu yakalıyor, dikkatli gözlerle bana bakıyor. Onunla oynamaya devam ediyorum, canını almak için duyduğum önceki ilgiyi yeniden canlandıracağını umuyorum. Silahımı pantolonumun paçasından çıkarıp boğazının açık derisine bastırdığımda yüzündeki tüm rengi kaybederek bembeyaz kesiliyor.

"Beni öldürecek misin?"

Sorusunun açıklığını takdir ediyorum.

Buna pek kimse cesaret edemez.

Kalın kalın yutkunurken kasları soğuk metalin altında çalışıyor. Ne kadar korkmuş olsa da bakışlarında hâlâ meydan okuyan bir ifade var. İstemeden de olsa ona saygı duyuyorum.

Sorusunu duymazdan gelerek şöyle diyorum. "Tess'in nerede olduğunu bilmiyor olabilirsin ama bilen birini tanıyorsun, bundan eminim." Silahı alnına dayanana kadar yavaşça kaldırıyorum. Bir sonraki konuşmamda kelimelerim alçak ve ürpertici. "Nişanlıma onu *hemen* geri istediğimi söyle. Eğer bana geri dönmezse, seni seve seve ikinci kez ziyaret edeceğim ve bu sefer Marco, sen bir parça İsviçre peynirine benzeyene kadar ateş etmeyi bırakmayacak. Bu ona *ve* sana sözüm. Bu mesajı ileteceğin konusunda sana güvenebilir miyim, Dagny?"

Titreyerek başını sallıyor, gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Parmaklarının arasından ve kolundan kan sızıyor ama buna aldırmış etmiyor.

"Güzel," diyorum, ayağa kalkarak.

Marco çoktan daireden çıkmıştı ve Dagny tekrar konuştuğunda ben kapıda duruyordum.

"Onu uyardım. Gitmesine izin vermeyeceğini söyledim."

Omzumun üzerinden ona baktığımda, ayakta durduğunu, kolunu tuttuğunu ve bana değerlendiren bir bakış attığını görüyorum.

Başımı salladım, yüzümde hiçbir duygu yoktu. "Seni dinlemeliydi."

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Thiago

Ertesi gün

"Bu sabah iki İtalyan daha öldürdük, şef. İkisi de Leone'nin kuzeniydi," diyor Marco.

Evimdeki ofisimde, işin tüm kollarındaki üst düzey teğmenlerimle bir toplantıdayım. Üreticiler, kaçakçılar, distribütörler, tedarikçiler, satış temsilcileri, muhasebeciler, kara para aklayıcıları ve infaz memurları bana durum güncellemeleri yapıyorlar. Son birkaç haftadır ana odağım Tess'i geri almak olduğu için onlara daha fazla güvenmek zorunda kaldım.

Telefonum masanın üzerinde çalışıyor ve Marco'ya cevap vermekten alıkoyuyor beni. Bilinmeyen bir numaraydı, muhtemelen yer seviyesindeki ajanlardan biri kontrol ediyordu, ben de açtım.

"Konuş," diye kaba bir şekilde cevap veriyorum.

Hattan öfkeli bir ses bağırıyor. "En iyi arkadaşımı mı *vurdun*?"

Şiddetli bir sarsıntı bedenimi elektrikleştirirken gözlerim kapanıyor. Haftalardır ilk kez nefes alıyorum, sanki son bir ayımı suyun altında nefesimi tutarak geçirmişim ve ancak şimdi yüzeye çıkıp büyük bir nefes alabiliyorum.

"Çık dışarı," diye emrediyorum, telefonu ağzımdan uzaklaştırarak. Kimse hemen hareket etmeyince kükredim. "*Defol git.*"

Marco'nun yüzünden anlayış geçiyor ve bana sırtarak Arturo'yu yakasından tutup dışarı çekiyor. Diğerleri de hemen onların peşine takılıyor ve beni hattın diğer ucundaki kadınla yalnız bırakıyorlar.

Nişanlım.

Öne doğru eğilip, elim telefonu o kadar sıkı kavriyor ki, baskı altında çatlamasından korkuyorum ve bir aydan uzun bir süredir Tess'e ilk sözlerimi söylüyorum.

"*Amor*," diyorum, tepkimin yoğunluğundan kaynaklanan sesimdeki gürültüyü durduramıyorum. Aradığına inanamıyorum, sanki yetmişli yılların ortaokul çocuklarıymışım gibi bir telefon görüşmesi ihtimalinden bu kadar heyecanlandığıma inanamıyorum.

Sert ses tonum karşısında nefesinin dudaklarının arasında nasıl sıkıştığını duyuyorum.

"Bana öyle deme, seni psikopat. Dagny'yi vurdun. Klinik olarak deli misin? Henüz teşhis konulmadıysa, deliliğine seve seve tanıklık ederim."

Kahretsin, sadece sesinin tınısı bile beni sertleştirmeye yetiyor. Heyecan vücudumdaki her kası acı verici bir şekilde sertleştiriyor. Acil rahatlama ihtiyacım dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Boşalana kadar tek bir mantıklı düşünceye bile erişemeyeceğim.

Fermuarımı indirdim, pantolonumun içine uzandım ve sikimi çıkardım. "Bu bir amaç için bir araçtı."

"Bir amaç için bir araç mı? O bir *insan*."

Elime tükürüp sikimin etrafına sarıyorum, onu kendi öfkesinden elektriklenmiş, omuzları geriye düşmüş ve yanakları duygusallıktan kıpkırmızı olmuş halde hayal ediyorum. Bana hançer gibi bakıyor, bana bağırırken o lanet olası ağzını ayırıyor.

İnleyerek, onu öfkeli ve kollarımın ulaşabileceği bir yerde hayal ederken, uzunluğumu kısır vuruşlarla yukarı ve aşağı pompalıyorum.

"Onu vurmak tam da istediğim şeyi başardı," diye nefes alıyorum. "Dikkatini çekmek. Benden kaçmamalıydın."

"Kesinlikle dikkatimi çektin, seni kaçık-" bir kez daha inlediğimde aniden sözünü kesti. Kurnaz değilim. Onunla tekrar temas kurmanın bu şekilde olacağını hayal etmemiştim ama bastırılmış şehvetten başım dönüyor, düşünemiyorum. "Ne yapıyorsun?" diye ihtiyatla soruyor.

Sesinin şirin ve meraklı tonu karşısında sikimi kavrayışım neredeyse şiddete dönüşüyor. Zevkin zirvesini ararken kalçalarım yuvarlanıyor, akılsızca elime doğru itiliyor.

"Senin sesinle kendimden geçiyorum," diye mırıldanıyorum, kendi sesim uyarılmayla kalınlaşıyor.

Başım sandalyemin arkasına düşüyor, onu düşünerek kendimi tatmin ederken boğazım düğümleniyor.

"Thiago," diye soluk soluğa kaldı, şok olmuştu.

"Evet," diye inliyorum. "Sikeyim evet, adımı böyle söyle."

Sessiz kalıyor ve şu anda yüzünü görmek için dünyada veremeyeceğim para yok. İnmememe yardım etmeyi reddettiğı için mi sessiz kaldığını yoksa gerçekten ne diyeceğini bilemediğini bilmek için. Ona duyduğum ilkel, neredeyse hayvani ihtiyaçla onu şaşırtıp şaşırtmadığını.

"Benim için konuşmaya devam et, *amor*," diye cesaretlendiriyorum, itişlerim hızlanıyor ve güçleniyor. "Benden ne kadar nefret ettiğini söyle."

Keşke onu düşünürken kendime ne kadar çok dokunduğumu bilseydi, o kadar ki elimi fazla kullanmaktan aletimde nasır oluşursa hiç şaşırmam.

"Keşke şu anda senin tadına bakabilseydim," diye hararetle homurdanıyorum, parmağımla onun sularını nasıl emdiğimi düşünüyorum.

"Telefonu kapatacağım," diyor sonunda, yüzü kızarak. "Yapma," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Çok yaklaştım." "Bunu senin için halledecek birini bul," diye ısıırıyor.

"Deniyorum," diye soluyorum, sesindeki öfkeli tonla sikim sarsılıyor. "Ama o benden kaçmaya devam ediyor." Karnımda bir zevk fırtınası toplanırken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kaslarım geriliyor, neredeyse kör edene kadar büyüyor ve büyüyor. "Bu yüzden elimde kalan tek şey, sonunda onu elime aldığımda nasıl olacağını hayal etmek... dudaklarını nasıl ısıracağımı, boğazını nasıl yalayacağımı ve sıkı meme uçlarını nasıl emeceğimi... karnından aşağıya, hayalini kurduğum kalçalarının arasındaki o yere doğru nasıl öpeceğimi hayal etmek. *Siktir*, bu çok iyi."

"Dur."

Nefes nefeseyim, aylardır ihtiyacım olan rahatlamaya yaklaştıkça kaslarım geriliyor.

Nefesim hızlanıyor, o zor doruğa yaklaşırken kalbim göğsümde dört nala atıyor. "Bacaklarını ayırıp yüzümü o tatlı amının derinliklerine gömeceğimi, kokusunu içime çekeceğimi ve o sarhoş edici sularla sarhoş olacağımı. Onu parmaklarımla nasıl becereceğimi, dişlerimi o muhtaç klitoris üzerinde nasıl gezdireceğimi ve *sonunda, nihayet*, sikimi sonuna kadar nasıl sokacağımı. Ona kolay davranmayacağım," diye homurdanıyorum. "Ona haftalarca süren işkencenin bedelini ödeteceğim. Onu *kırana* kadar becereceğim."

"Oh, Tanrım."

Tess'in dudaklarından zar zor çıkan nefes nefese, muhtaç, zor duyulabilir küçük bir inilti tek gereken şey.

Başımı geriye atıyorum ve çılgınca bir kükremeyle boşalıyorum, ucumdan fişkırان döl karnıma, pantolonuma ve masama düşüp ortalığı dağıtırken sikimi öfkeyle yukarı aşağı pompalamaya devam ediyorum.

"Bana yaptığın şey bu," diye nefes nefese kaldım. "İşte bu yüzden sana geri ihtiyacım var."

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Tess

Yatağında donup kaldım, telefonda kesik kesik gelen nefes seslerinin büyüüne **kapıldım**.

Aşağı baktığımda elimin hâlâ külotumun içine gömülü olduğunu görüyorum.

Utanarak ve kendimden utanarak onu çıkardım.

Soğuk, sert, orgazm sonrası, günün ışığında, az önce yaptığım şeyden derinden utanıyorum. Elimde değildi... Kulağımda inlemeye başladığında, neredeyse acı çekiyormuş gibi inlediğinde, onunla konuşmam için bana yalvardığında, sonra bana yapacağı tüm kirli şeyleri o çakıllı sesiyle anlattığında, buna karşı koyacak gücüm yoktu.

Elim kendini karnımdan aşağı kayarken ve ağrıyan klitorisimi aramak için külotumun içine girerken buldu. Onun ateşli pantolonunu dinlerken fiske vuruyor ve ovuyordum. Aldığım zevk tamamen akılsızcaydı, tamamen ona bağlıydı.

Şefini takip eden bir kemancı gibi, ipuçlarımı ondan aldım ve onun dağıldığını duyana kadar sessizce kendimi tatmin ettim.

Aldığı zevk konusunda hiç utangaç değildi, inlemeleri ve homurtuları dudaklarından kendini korumaya yönelik bir ipucu olmadan bolca dökülüyordu, bu da benim kendi doruk noktamı tutmamı imkansız hale getiriyordu. Ben de hemen onu takip ettim ve daha önce hiç olmadığım kadar hızlı boşalmaya başladım.

Yüzümü yastığıma gömüyorum ve bende çok yanlış bir şeyler olduğu şeklindeki aşağılayıcı gerçeği görmezden gelmeye çalışıyorum.

En iyi arkadaşımı vuran adamın kendini boşaltmasını dinlerken kendimi boşalttım.

Ben hastayım.

Bu bir *hastalık*, beynime çoktan metastaz yapmış bir *hastalık*.

Muhtemelen kurtuluşun ötesinde, ölümcül bir teşhis.

"Siktir, bu iyi hissettiriyor," diye homurdanıyor, tatmin olmuş. "Seni gerçekten becereceğim zamanki kadar iyi değil, ama sanırım bu yüzden arıyorsun. Bana ne zaman döneceksin?"

"Şaka yapmıyordum Thiago, geri dönmeyeceğim. Özellikle de en yakın olduğum insanlardan birini incitmişken."

"Bana nerede olduğunu söyle," diye soruyor, beni görmezden gelerek. "Hayır."

"Dagny mesajımı iletmi mi?"

Dagny kendini hastaneye götürmüş ve orada dikiş atılmış. Olanları anlatan bir video kaydetmiş ve Wiz'e göndermiş, o da bana iletmiş. Bana iyi olduğunu, biraz hırpalandığını ve belli ki ağrıları olduğunu söyledi ama her zamanki gibi zemininin durumuna her şeyden daha fazla kızmış görünüyordu.

Ona ailesinin yanına ya da bir otele gitmesini ve parasını ödeyeceğimi söyledim ama hemen reddetti. Dün gece evine geri döndü ve evinden korkutulmayı reddederek kendi yatağında uyudu.

"Öyle mi?" diye üsteliyor ve ben onun kasvetli ses tonuyla nefesimi tutuyorum. "Onu bir daha incitme Thiago," diyorum sesimi çelikleştirerek. "Kameranı aç."

Emir birdenbire geldi ve ben tereddüt ettim.

Birden huzursuz oldum ve yatağımdan fırladım. Eğer o beni görebiliyorsa ben de onu görebiliyorum demektir ve onunla yüzleşebilmemin hiçbir yolu yok.

"Hayır," diye cevap veriyorum, mutfığa giriyorum. Askıdan paltomu alıyorum ve verandaya çıkmadan önce üzerime sarıyorum.

Sesi duvarlarda yankılanmaya başladığından beri evimin içindeki hava neredeyse boğucu hale geldi. Sanki tüm fiziksel varlığı orada, büyüyor, belirliyor ve tüm oksijeni alıyor.

"Kameranı aç, *aşkım*, sonra pazarlık edebiliriz," diye mırıldanıyor, sesi omurgamdan aşağı dayanılmaz bir ürperti gönderiyor.

Cevap veremedim, istek geldi. Telefonum gelen görüntülü arama ile titremeye başlıyor. Kendimi gergin bir şekilde saçımı düzeltirken ve ardından anlaşılmaz bir şekilde aramayı yanıtlarken buluyorum.

Yazılım bizi videoya aktarmak için çalışırken birkaç saniyelik bir gecikme oluyor, beni bu ana getiren her kararımdan pişmanlık duyuyorum ve sonra o orada.

Karanlık, gösterişli bir ofisin ortasında tahtında bir kral gibi oturuyor, kendisi de tamamen siyahlara bürünmüştü.

Şeytani bir varlığın tam resmi.

Bir elinin parmakları çenesini ileri geri okşuyor. Bu hareket o kadar basit ama o kadar baskın bir erkek hareketi ki, bedenim tepki vermekten kendini alamıyor.

Saat beş yönündeki kalın gölgesi zaten tehlikeli olan görünümüne daha da sert bir hava katıyor. Parmaklarımı kirli sakalında gezdirmek ve ne kadar kıllı olduğunu görmek istiyorum. Yüzünü bacaklarımın arasında hayal ediyorum, yeni çıkan sakalının tüyleri kalçalarımı aşındırıyor ve beni daha da hassaslaştırıyor.

Karanlıkta dövmelelerinin hareket ettiğine yemin edebilirim, karanlık dokunaçlar boynunda dalgalanıyor. Gözleri kara bir kedininki gibi parlıyor, hayattan ve renkten tamamen yoksun olmayan tek kısımları. Bana yırtıcı bir şekilde bakıyor, boyun eğmeden ve özür dilemeden inceliyor. Gözlerini görünür her yerimde gezdirirken başı geriye düşüp sandalyesine yaslanıyor.

Telefondan bile etrafındaki uçucu enerjiyi hissedebiliyorum. Bana baktıkça değişiyor ve daha fazla yükleniyor.

Karnımda yakıcı bir ihtiyaç dönerken bile aramızdaki bağ gerginleşiyor. Onun tarafından tahrik edilmek otomatik sinir sistemimin bir parçası haline geldi, bunu kontrol etmekten acizim.

Kaçtığım şey tam olarak bu. "*Amor*," diye sesleniyor.

Bunu kulağıma fısıldamış da olabilirdi, vücudu sırtıma yaslanmış ve elleri boğazımda beni ne kadar etkilediğine dair. Eğer bir sandalyede oturmuyor olsaydım, dizlerimin bağı çözülürdü.

Ama o acımasız bir katil ve bedenim zihnime ne kadar boyun eğdirmeye çalışsa da bunu gözden kaçıraramam.

"Sevdiğim insanlara saldırarak istediğinizi elde edemeyeceğinizi bilmelisiniz."

Demek istediğime odaklanmak yerine, gözleri tepki olarak parlıyor.

"Başka kimi *seviyorsun*?" diye soruyor, dudağı sinirli bir şekilde kıvrılıyor ve yüz hatları aşağıya doğru bir bakışa dönüşüyor. "İsimler."

"Bu konuda endişelenmek için biraz geç değil mi?" İmalı bir şekilde cevap veriyorum.

Hayatımı cehenneme çevirmeye devam ederken ölü bir kadının peşinden koşmasını umursaması ekstra zenginlik.

Aurası düpedüz düşmanca bir hal alıyor. Öne doğru oturuyor ve kameraya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

"Dagny yaşadı çünkü beni bir şekilde sana götüreceğini biliyordum," diye acımasızca hışırıyor, çenesi o kadar gergin ki kırılmaya hazır görünüyor. "Ama seni bekleyen bir sevgilin olduğunu öğrenirsem, *amor*, onu kahvaltıda köpeklerime yedirir ve sana izletirim."

"Hayatımı bu şekilde kontrol edemezsin," diye haykırıyorum.

Dişlerini gösteriyor, şimdi ayakta duruyor. Yüzlerce kilometre ötede oturmasına ve aslında karşımda olmamasına rağmen gözüm korkuyor.

"Evet, yapabilirim," diye hırlıyor.

"Sana *sahibim*." "Kimse bana sahip değil."

Thiago kameranın hemen dışından bir kâğıt alıp görmem için havaya kaldırıyor. "Bu kontratta öyle yazıyor. Senin için yirmi milyon pound ödedim." Evrakları çok yakınında tuttuğu kesin. Acaba her baktığında yatırımının dünyanın öbür ucunda dört nala koştuğunu bilmek onu öfkeliyor mu?

Dünyadan, ondan kaçarak.

Beni ne kadar gelişigüzel satın aldığını hatırladıkça midemde acı kaynıyor.

Babam beni ne kadar kolay sattı.

Bunu düşünürken gözyaşlarımı tutamıyorum ve zayıf anımı örtbas etmek için alaycı bir tavır takıyorum. "Bu kadar mı?"

Cevap verirken sesi tehlikeli derecede alçak.

"Bunun yüz katını ödemeye hazırdım," diye mırıldandı. "Ama bir ömür boyu aptalca kararlar vermiş gibi görünen babanın verdiği en büyük karar, seni bu kadar ucuz bir fiyata bırakması oldu."

Önemi yokmuş gibi omuzlarımı silkiyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Babam benim varlığında hiçbir zaman bir değer görmedi. Ne kadar zeki ya da yetenekli olduğum kimin umurunda? Günün sonunda, ben sadece bir kızım. Muhtemelen birileri benim için o kadar para ödediği için çok sevinmiştir," diye ekliyorum sertçe. "Sizi temin ederim ki anlaşmanızdan kendisinin kazançlı çıktığını düşünüyor."

Thiago o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. Bunu yaptığımda onu bana bakarken buluyorum, gözleri keskin bir ilgiyle parlıyor. Bakışlarında beni tamamen yok eden bir şey var, sanki yüzeyin ötesini görüyor ve beni özüme kadar ortaya çıkarmak için her katmanı soyuyor.

"O senin ne kadar olağanüstü olduğunu görmüyor diye ben de görmüyor değilim. Bu yüzden sana ihtiyacım var."

İhtiyaç, istek değil.

Bu sözleri kasıtsız bir sürçmeden başka bir şey olarak kabul etmek aptallık olur. Yine de, kalbim tepki olarak kendi üzerinde geziniyor. Sözleri sahicilikle cınlıyor, sanki ona inanmam için bana yalvarıyor. Ama o usta bir manipölator - söylediği herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim?

"Arkadaşımı incittin. Bana kolayca zarar verebilecekken neden sana gideyim ki?"

"Canını yakacağım *aşkım*," diye söz veriyor ve beni ürpertiyor. Nedense hissettiğim korku değil, heyecan. "Kötü bir kız olduğun için seni cezalandıracağım ama buna bayılacaksın."

"Sonra-"

"Ama sana kimsenin dokunmamasını da sağlayacağım. Sen benim kraliçem olacaksın ve gerekirse seni son nefesime kadar koruyacağım. Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa gözümü kırpmadan yapacağım."

"Ama beni senden koruyamazsın."

"Geri gel ve sana acının ve boyun eğmenin ne kadar iyi hissettirebileceğini göstereyim. İstedğim her şeyi yapmam için bana yalvaracaksın çünkü içten içe bunu istiyorsun. Mesele sadece bunu kabul etmeni sağlamak."

Başımı sallıyorum, onu görmezden geliyorum. "Neden başka birini bulamıyorsun, anlamıyorum. Beni tanımıyorsun bile."

"Benim olduğunu biliyorum."

Bunu kategorik olarak söylüyor, buna hayatım boyunca hiçbir şeye inanmadığım kadar hararetle inanıyor.

"Nasıl?"

"Seni gördüğüm an anladım." "Ve bu senin için yeterli mi?"

"Önemli olan tek şey bu. İstedğim tek eş sensin."

Sahiplenici sözleri kanımı ısıtıyor, beni titretiyor.

"İnsanları öldürmeyen bir koca istiyorum. Arkadaşlarıma zarar vermeyen ya da bana zarar vermek istemeyen bir koca," diyorum başımı sallayarak. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Bu bir hataydı. "Şimdi kapatıyorum."

Gözleri parlıyor. "Sanırım Dagny amacına hizmet etti."

Tehdidi çok açık; bunu gizleme zahmetine bile girmiyor. Buz omurgamı çelikleştiriyor.

"Ona zarar vermemeni söylemiştim."

"Benden bir şeyler isteyebilecek tek kişi karımdır. Bunun sen olmadığını çok açık bir şekilde ifade ettin," diyor ipek gibi. "Peki, söyle bana - karşılığında bana ne vereceksin?"

Arkadaşımla hayatıyla ilgili pazarlık yapıyoruz ve benim odaklanabildiğim tek şey onun dudakları. Ne kadar dolgun göründükleri, beni öperken nasıl hareket ettikleri ve benimkilerle nasıl dans ettikleri.

Eskiden mantığım tarafından yönetilir ve aklım tarafından yönetilirdim. O halime ne olduğu ve onu geri kazanıp kazanamayacağım hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda ona kesinlikle ihtiyacım var.

Çenemi sıkarak gözlerimi deviriyorum. "Arkadaşımla öldürürsen yarın senden edeceğim nefretin katlanarak artması yerine, şu anda senden ettiğim kadar nefret edeceğim."

"Benim hakkımda ne düşündüğünün bir önemi olmadığını sana zaten söyledim. Sanırım benden nefret etmek seni tahrik ediyor."

"Ciddi sanrılar görüyorsun." "Umarım

Dagny'nin bir vasiyeti vardır."

"Bekle," diye bağıriyorum, artık çaresizim ve ona sunacak bir şey arıyorum. "Arayacağım."

Uzun süre gözlerini kırpmadan bana bakıyor. O kadar uzun ki, telefonun düşmediğini ve sadece onun donmuş bir karesiyle kalmadığımı merak etmeye başlıyorum.

"Orada mısın?"

"Evet," diyor sonunda.

"Tekrar arayacağım." Berbat bir fikir ama Londra'ya dönmem dışında, kabul edebileceğini düşündüğüm tek şey bu. "Konuşabiliriz."

Cevap verirken sesi tanınmayacak kadar hırçın. "Ne zaman?"

"Bilmiyorum."

"Bu gece."

"Ne? Hayır." Neden bugün benimle tekrar konuşmak istiyor? "Ne zaman olacağına ben karar veririm."

"Yarın," diye emrediyor.

"Thiago, şimdi telefonu kapatacağım ve eğer beni zorlarsan bir daha benden haber alamayacaksın."

"Peki," diye huysuzca kabul ediyor. "Ama bu hafta olmak zorunda. Biraz daha uzarsa tetik parmağım huzursuz olacak."

"Sen bir hayvansın."

Yavaş, kendini beğenmiş bir sırıtış dudaklarını çekiyor ve beni tam kalbimden vuruyor. "Sen hiçbir şey görmedin."

Açıklamasındaki cinsel ton tüylerimi diken diken etti.

"Şimdi kapatıyorum," diye anons ediyorum. "Tamam, *aşkım*. Seni özleyeceğim."

Annem, kardeşim ve Dagny dışında hiç kimsenin bana bu sözleri söylemediğini fark ederek duraklıyorum. Ne geçmiş ilişkilerimden biri, ne de diğer arkadaşlarım.

Hatta kalıp beni izliyor. Aramayı sonlandırmamı bekliyor. Kendimi dilimle dövmelelerinin her birinin izini sürmeyi düşünürken buluyorum.

"Geri dönmeyeceğim; bunu biliyorsun değil mi?"

Bunu daha önce de söyledim ama bu sefer farklı. Sesimdeki samimiyeti, ifadelerimdeki kategorik gerçekliği duymasını istiyorum.

Eğer hırlamasını ya da sinirlenmesini bekliyorsam, beni şaşırtıyor. Sadece sandalyesine geri oturuyor ve bir elini diğerinin yumruğuna doluyor.

"Biliyorum."

"Gitmeme izin verecek misin?"

Şaşıarak soruyorum. Hatta belki biraz hayal kırıklığına uğradım.

"Hayır, *aşkım*." Sanki söylediklerim hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi başını yavaşça sallıyor. "Seni bulup buraya kendim getireceğim, tıpkı istediğin gibi."

"Sana iyi şanslar," diye cevap veriyorum kayıtsızca.

Bana verdiği memnun gülümseme beni iliklerime kadar ürpertiyor. Memnuniyeti neredeyse doğal değil.

"Özgüven ile kibir arasında çok ince bir çizgi vardır," diye belirtiyor.

Elim telefonun etrafında sıkışıyor, kendi gülümsemem yerinde geriliyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bir hata yaptın."

"Ne?" Sarsılarak sordum.

Öne doğru eğiliyor ve yaklaşmam için parmağıyla işaret ediyor. İpe bağlı bir kuklanın kuklacısına cevap vermesi gibi, emrettiği şeyi yapıyorum. Öne doğru eğilip yüzümü hafifçe yana yatırıyorum, gözlerimi ona sabitliyorum.

Thiago'nun ağzı açılıyor ve söyleyeceği şeyi beklerken kendi dudaklarım aralanıyor, daha o konuşmadan her kelimesine kilitleniyorum. Gözleri hararetle bana bakıyor, muzaffer ve ukala.

"Barselona."

Hat kesiliyor ve beni siyah ekranda bana yansıyan dehşete düşmüş ifademe bakmak zorunda bırakıyor.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Thiago

Telefonuma bakıp sırtıyorum, uzun zamandır ilk kez neşeye benzer bir şey hissediyorum. Yüzündeki o panik ifadesini tekrar görmek için neler vermezdim, nerede olduğunu bildiğimi söylediğime göre şimdi ne yapacağını görebilmek için neler vermezdim.

Hiçbir şey söylememeliydim. Barselona'da olduğunu bildiğimi söylemem kaçacağı anlamına geliyor.

Ama dayanamadım.

Kabarık süveterinin ve pembe tokasının içinde düpedüz yenilebilir görünüyordu. Onu alt ettiğimi anladığında cildinin nasıl kızardığını görmek istedim, onun için geldiğimi öğrendiğinde tepkisini görmek istedim.

Hayal kırıklığına uğratmadı.

Hatası görüntülü konuşmayı dışarıda yapmaktı. Onu ne kadar çok becermek istediğimden bahsettiğimde yer değiştirmiş, yanlışlıkla arkasındaki arka planı daha fazla ortaya çıkarmıştı. Gündüzdü, yani benimle benzer bir zaman dilimindeydi.

Gizlice, sağ omzunun üstündeki bir kulenin ucunu ve solundaki Gotik mimariye sahip bir binaya benzeyen cephenin ekran görüntüsünü aldım ve resmi teknolojiye gönderdim. Genelde yasal belgelere sızmak ve para izimizi gizlemek için kullandığımız Julio, görüntü tanıma yazılımı ve uydu görüntülerini kullanarak fotoğrafın haritasını çıkardı ve nerede olduğunu tespit etti.

Bana bir cevapla dönmesi on dakikadan az sürmüştü.

İspanya.

Daha da iyisi, Barselona'da belirli bir mahalle.

Elimde tam bir adres yoktu ama önemli değildi.

Oraya gittiğimde onu bulacaktım.

Dört saat sonra özel jetimin merdivenlerinden koşarak iniyor ve Barselona-El Prat Havaalanı'nın pistine ayak basıyorum. Bana Marco, isteksiz bir Arturo ve beş adam daha eşlik ediyor. Arturo, plansız hareket ettiğimiz ve hiçbir dayanağımızın olmadığı bir ülkeye gittiğimiz için ek güvenlik getirmemde ısrar etti. Daha küçük bir ekiple seyahat etmeyi tercih ederdim ama kulağıma söylenmeyi kesmesi anlamına geliyorsa kabul ettim.

Ayrıca, insan gücü Tess'in izini bulmaya yardımcı olmak için faydalı olacaktı.

Uçaktan iner inmez onun gittiğini anladım.

Açıklanamaz bir şekilde, bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Onunla alay etmek bana pahalıya mal oldu, ama şimdi tekrar arayacağını ve tamamen ortadan kaybolmayacağını bildiğim için vücudumdaki huzursuzluk azalıyor.

Eğer istediği buysa onunla kedi fare oyunu oynayabilirim. Bunu şimdi aklımdan çıkarması daha iyi, çünkü onu elime geçirdiğim an, bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım.

Üç siyah araba bizi onun mahallesine götürüyor. Gözlerimi dikip bakıyorum. Dar, kıvrımlı, sadece yayalara açık sokakları, eski moda binaların arasında asılı çamaşır ipleri ve sahiplerinin orada doğup büyüdüğünü ve orada öleceğini söyleyebileceğiniz küçük işletmeleri var.

Şirin, sessiz ve ev gibi bir yer, gösterişli bir malikânenin ya da Londra'daki yüksek binaların tam tersi. Kaçmak için neden buraya geldiği anlaşılıyor.

Adamlarıma doğru dönüyorum. Hazır olda durmuş emir bekliyorlar. "Fotoğrafını mahallede gösterin. Bakalım insanlar onu tanıyacak mı? Burası komşuların birbirlerini isimleriyle tanıdığı bir yer."

"Evet, *jefe*."

Tam telefonum çalmaya başladığında dağılıyorlar. Ceketimin cebinden çıkardığımda, her zaman telefonlarını açtığım birinden geldiğini görüyorum.

Telefonu kulağıma götürüp cevap veriyorum. "Valentina."

"Neredesin? Turo'yu kontrol etmek için eve uğradım ama orada değildi. Diana bana ikinizin de gittiğini söyledi."

Diana benim hizmetçim ve ev müdürüm. Onu yıllardır tanıyorum; Londra'ya taşındığımda Kolombiya'dan benimle birlikte gelen personelin bir parçası.

"O benimle birlikte. Bir işim çıktı," diye cevap veriyorum, belirsiz tutarak.

"Gerçekten tatil yapmanın zamanı mı?" diye soruyor, yanlış anlayarak. Kızgınlık sesine sızıyor. "İlgilenmemiz gereken daha acil şeyler var, Thiago."

Gözlerim kısılıyor, sesim buz gibi bir seviyeye düşüyor. "Dikkatli ol, Valentina."

İç çekiyor. "*Lo siento.*" Sesi yorgun geliyor, basit bir uykusuzluğun ötesinde yorgun. "Gerginim. Daha fazlasını yapmalıymışım gibi hissediyorum."

Nefes alıyorum ve öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Valentina kız kardeşimin en iyi arkadaşıdır ya da öyleydi. Adriana'nın kaybolduğu gece yanındaydı; o gece onu *Firenze*'ye gitmeye ikna eden oydu.

Valentina kulağına tuvaleti kullanması gerektiğini fısıldayana kadar dans etmiş, içmiş ve eğlenmişlerdi. Adriana'ya hemen döneceğini ve beklerken onlar için shot alacağını söyledi.

Banyoda on dakikadan az kalmış. Geri döndüğünde Adriana gitmişti.

Valentina neredeyse bir buçuk yıl önceki o geceyi hiç unutmadı. Kız kardeşimi dışarı çıkardığı için, onu terk ettiği için kendini suçluyor. Bu onu benden daha çok yiyip bitiriyor.

Adriana'nın öldüğü anlaşıldığında, Valentina kartelin intikam işini kendisi olmadan halletmesine izin vermeyi reddetti. Her gün ofisime gelip benim için çalışmasına izin vermemi talep ediyordu.

Defalarca reddettim, yetenekli olmadığını düşündüğüm için değil, bunun onu öldürtecek bir iş olduğunu bildiğim için. Valentina küçüklüğünden beri ailemle birlikte büyüdü, bu yüzden benim için başka bir kız kardeş gibi. Onu hayatta tutmak gibi bir sorumluluğum vardı ve hâlâ da var.

Kaçırılma olayından birkaç ay sonra Vale'yi bir barda iki Ermeni ile girdiği çatışmadan kurtarmak zorunda kaldık. Oraya vardığımızda birini bayıltmıştı ama diğeri onu öldürmek üzereydi. Tam zamanında müdahale ettik.

Onun mantıklı düşünmesini, durup kendini korumasını ve adamlarımla birlikte Adriana'nın katillerini bulmamıza izin vermesini sağlamaya çalıştım ama bana çok fazla kelime kullanmadan siktir olup gitmemi söyledi ve bir hafta sonra başka bir çatışmada kendini bıçaklattı.

Benim onayım olsun ya da olmasın intikam alacağı belli olunca, onu da Silva karteline katmak güvende tutmanın tek yolu haline geldi.

O zamandan beri gelişti ve en güvendiğim askerlerimden ve danışmanlarımdan biri oldu, ancak bugün hala kendini öldürtmediğinden emin olmak için aşırı miktarda zaman harcamak zorundayım.

Bu yüzden her zaman telefona cevap veririm.

Valentina'nın hayatta kalmaya devam etmesi, Adriana için yapmam gereken şeyin bir vekili haline geldi. Onu korumalı, kurtarmalıydım ama başaramadım.

Onunla *ya da* Tess'le *bir* daha başarısız olmayacağım.

"İlerleme kaydediyoruz, Vale. Yapacak başka bir şey yok.

Onu yakında bulacağız, yaklaşıyoruz."

"Ne yani? Öylece oturup parmaklarımı oynatarak şu anda hangi yan görevdeysen oradan dönmeni mi bekleyeceğiz?"

"Aptalca bir şey yapma."

"Beni durdurmak için burada değilsin," diye meydan okuyor.

Boştaki elimle şakaklarıma masaj yaparak dünyadan bıkmış bir şekilde içimi çekiyorum. Kız kardeşlerle, hatta evlat edinilenlerle bile başa çıkmak imkânsız. Özellikle de silah kullanmayı bilen ve hayatları konusunda pervasız olanlarla.

"Git Fabian'ı bul," diye talimat verdim. "Aşağıda, ölüm odasında."

Ölüm odası, evimin bodrum katında, yakalanan mahkumların sorgulamalarını ve infazlarını gerçekleştirdiğimiz yastıklı, ses geçirmez bir bölümdür. Evim şehirdeki bazı operasyonlarımız için bir nevi üs görevi görüyor ve ölüm odası rahatsız edilmeden bilgi almak için mükemmel bir yer.

Fabian kartelin kasaplarından biri ve benim kişisel favorim. Son derece yaratıcıdır ve işkence yöntemleri söz konusu olduğunda her zaman ekstra yol kat eder. İhtiyacım olan bilgiyi almak söz konusu olduğunda alınganlık gibi bir şeyin onu engellemesine izin vermeyen bir adamı severim. İşte gerçek sadakat budur.

"Aşağıda kim var?" "Riccardo Leone."

Dudaklarından şok olmuş bir nefes çıkar.

"Aşağıda bir Leone kuzenin var ve bana söylemedin mi?" diye haykırıyor üzgün bir şekilde.

"Valentina..." Bir kez daha uyarıyorum. "Özür dilerim, özür dilerim."

"Fabian'a Leone'ye ulaşmana izin verdiğimi ve onu öldürmeden önce istediğin soruları sorabileceğini söyle."

Ne yazık ki bu kuzenden bir şey öğrenebileceğimizi sanmıyorum. Adriana kaçırıldığında Roma'da üniversitedeydi ve aile işiyle net bir bağı olduğunu göstermedi.

Onu öldürmemizin asıl amacı, faili bulana kadar Leone soy ağacını araştırmaya devam etmek. Ailelerinin soyu tükenmeden ölümlere bir son vermek istiyorlarsa, katili bana teslim edecekler.

Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu, ancak yine de Made Men artık zeka konusundaki beceriklilikleriyle tanınmıyor.

Bu arada, Arturo'nun Londra'ya dönüp ona göz kulak olması için Valentina'nın dikkatini yeterince dağıtacaktır.

"Teşekkür ederim *Diablo*," diyor sesi rahatlamış bir şekilde. "Neredesin bu arada? Yoksa söyleyemez misin?"

"İspanya."

"Demek tatildesiniz?"

"Bana her dudak büküğünde, Riccardo Leone'ye sorabileceğin sorulardan birini eksiltiyorum."

"Sen bir canavarsın. Nişanlının senden kaçmasına şaşmamalı." Duraksıyor. Ampulün patladığı anı neredeyse duyabiliyorum. "Bir dakika, bu yüzden mi İspanya'dasın? Onu mu arıyorsun?"

Valentina nişanlandığım konusunda güvendiğim birkaç kişiden biriydi. Tess'in daha sonra benden kaçtığını öğrendiğinde çok eğlendiğini söylemek hafif kalır. Buna katlandım çünkü bu onu meşgul ediyor ve beladan uzak tutuyordu.

Şimdi Tess'in kafasının içine girmeme ve bir sonraki adımda nereye gidebileceğini anlamama yardım edip edemeyeceğini merak ediyorum.

"Bir kadın gibi düşünmek için yardımına ihtiyacım var."

Verdiği yanıt küstah olduğu kadar kuru da. "Ben de öyle olduğuma göre benim için fazla zor olmasa gerek."

Gözlerim öfkeyle kapanıyor. "Belki de sana bir koca bulmamın zamanı gelmiştir, böylece devam eden bu küçük komedi gösterin için yerleşik bir seyircin olabilir."

"Ha, hiçbir erkeğin benimle başa çıkamayacağını biliyorsun."

"Kesinlikle, seninle uğraşmak zorunda kalmamam için bana hak ettiğim bir mola verecek. Benim evcilleştirmem gereken kendi kadını var."

"Bana ondan bahset. Bu arada ondan şimdiden hoşlandım. Büyük Thiago da Silva'nın cesaretini kaybedip kıta boyunca peşinden koşmasını sağlayabilen her kadın benim dostumdur."

"Cesaretimi kaybetmedim."

"Bir yılı aşkın süredir Avrupa'dasınız. İngiltere'den en uzak Fransa'ya gittiniz ve bunun tek nedeni sevkıyat hatlarını denetliyor olmanızdı. Sonra nişanlın kaçtı ve şimdi sana bir bak. İspanya'da. Kaybettiğin sinirini arıyorsun."

Yanağımda bir kas kıpırdıyor. "Sana bir koca bulmak öncelik listemin en başına yerleşti."

"Tamam, tamam. Her zaman tehditlere başvurmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?" diyor telaşla. "Adımı tekrar o otoriter ses tonuyla söylemeden önce, bu sefer gerçekten susacağım. Ne bilmek istiyorsun?"

"Nereye gideceksin?"

"Beni biriyle evlenmeye zorlarsan?"

"Evet," diye homurdandım.

"Ay, muhtemelen."

"Fabian'a Leone ile işi bittikten sonra seni masaya yatırmasını söylememe ne dersin?"

"Biliyor musun, neredeyse otuz yıldır mizahtan uzak yaşadıktan sonra durup dururken espri yapmaya başlayacaksan, ses tonunu biraz değiştirmeyi öğrenmelisin. Bu hastalıklı konuşman sanki ciddiymişsin gibi bir izlenim yaratıyor."

Ben cevap vermeyince sessizlik uzuyor.

Cevap olarak huzursuzca gülüyor.

"Söz konusu o olduğunda gülme modunda olmadığını şimdi anlıyorum," diyor gergin bir şekilde. "Anlaşıldı." Sesi düşünceli bir hal alıyor. "Bunun incinmiş bir gururdan daha fazlası olduğunu fark etmemiştim."

"Bana ait olanı geri istiyorum."

"Onu geri istiyorsun."

Benim gözümde tanımlamaya gerek yok. Tess benim, ne eksik ne fazla. "Evet."

"O zaman onu geri getirelim," diyor kararlılıkla. "Onu tanımıyorum, bu yüzden nereye gideceğini tahmin etmek benim için zor." Eklemeden önce duraksıyor. "Ama yardıma ihtiyacım olsaydı, sana gelirdim."

Valentina'nın yardım için bana gelmeyi seçmesine şaşırmadım. Tess'e söylediğimde ciddiymdim - her zaman benim olanı korurum.

Cevap bir anda o kadar açık ki, neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum.

Aslında öyle. Çünkü nişanlım söz konusu olduğunda sağlıklı düşünemiyorum.

"Tess'in erkek kardeşi var mı?" Valentina az önce anladığım şeyi bilmeden yankılayarak soruyor.

"Evet, öyle." Arkamı döndüğümde Joaquín'in sokakta bana doğru yürüdüğünü görüyorum. "Sen bir dahisin, Vale. Gitmem gerekiyor. Ben yokken beladan uzak dur."

"Söz vermiyorum."

Joaquin yanıma geldiğinde telefonumu ceketimin cebine koyuyorum. "Tess'in kardeşinin peşine tam zamanlı bir şahin takın. İsviçre'de bir yerlerde. Bir noktada ona gidecektir."

"Tamamdır," diye beni temin ediyor. Joaquín benden birkaç yaş küçük ama hızla yükselip çekirdek ekibimin paha biçilmez bir parçası haline geldi. Fark edilmek kolay değil, özellikle de benim tarafımdan, ama o zeki, hızlı ve stratejik, hayatta kalmak için güvendiğim tüm becerilere sahip.

"Benim için neyin var?"

"Caroline Mason," diye cevap veriyor. Kaşlarımı çattım.

"Kim?"

"Tess'in resmini etrafa gösterdik ve iki sokak ötedeki bir fırın sahibi onu Londra'dan uzaktan çalışan Caroline Mason olarak tanıdı."

Fırın sahibiyle görüşmek için arabaya doğru giderken beni durdurdu.

"Hepsi bu değil." Arkamı döndüm. "Ev sahibi bana haftalık kiraladığı bir dairesi olduğunu da söyledi. Bilin bakalım en son kiracı kimdi?"

Keyifli bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. "Tess."

Onu kendi isminden başka bir isimle düşünmeyi sevmiyorum.

"Bingo. Görünüşe göre birkaç saat önce aniden taşınmış. Ev sahibi bir bavul ve bir sırt çantasıyla geldiğini, geçen haftanın parasını tamamen ödediğini ve sonra da kaçtığını söylüyor."

"Kredi kartı mı?"

Başını sallıyor. "Nakit." Bana bir anahtar seti uzatıyor. "Adres anahtarlığın üzerinde."

Parmaklarım, tuşları yumruğumda sıkana kadar etraflarına dolanıyor. Memnuniyet içimde kıvrılıyor, parmaklarımın hareketini takip ediyor. "Aferin," diyorum. Bu nadir bir övgü ve hak edilmiş.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Thiago

TESS'in dairesi ne kadar aceleyle ayrıldığını ortaya koyuyor. Dolapta giysiler, lavaboda bulaşıklar ve tezgahın üzerinde açık bir süt kutusu vardır. Oturma odasında yaktığı incir mumu hâlâ kokuyor.

Nerede uyduğunu görmek için yatak odasına doğru ilerliyorum. Seyrek ama geride bıraktığı izler var. Küçük bir masanın üzerinde bir defter buluyorum. Sayfaların üçte biri, ofisine bıraktığı nottan tanıdığım düzgün bir el yazısıyla yazılmış kelimelerle dolu. İlk birkaç sayfaya göz gezdirdiğimde, şimdiye kadar yaptığı seyahatlerin hikayelerini yazmış gibi görünüyor; yaptığı şeyler ve yol boyunca tanıştığı insanlar.

Kitabı kapatırken arka sayfada bir karalama görüyorum. Blok harflerle '*El Diablo*' yazıyordu. Başımın yan tarafına kazınmış dövmemle eşleşiyor. Tıpkı elimdeki dövme gibi, 'o' harfinden kaba bir zincir ve tasma sarkıyor.

Karanlık memnuniyet damarlarıma giriyor ve beni içten içe ısıtıyor. Göründüğü kadar soğuk ve etkilenmemiş biri değil.

Defteri kapatıyorum ve daha sonra okumak üzere ceketimin cebine koyuyorum. Sayfalar arasında başka neler bulacağımı merak ederek dikkatim dağılıyor. Cebimde bir delik açıyor; okumak için can atıyorum, böylece o güzel küçük kafasının içinde neler olup bittiğini bir parça anlayabilirim.

Yatak özenle yapılmış. Yan masada George Soros'un *Finansın Simyası* adlı bir kitabı var. Bu tür bir materyali hafif bir okuma olarak görmesine şaşırmadım. Onun hakkında bildiklerime dayanarak, zeki ve sivri dilli olduğu kadar keskin zekalı biri olduğunu söyleyebilirim.

Yanında pamuklu bir eşarp var.

Pembe.

Rüyalarım ve kâbuslarıma musallat olmaya başlayan renk.

Elim, yumruğumun içine girene kadar malzemenin etrafını sarıyor. Yüzüme yaklaştırıyorum ve burnumu içine gömüyorum. Derin derin içime çekerken gözlerim kapanıyor, yıldız anasonunun o baş döndürücü kokusu koku alma reseptörlerime bir yumruk gibi çarpıyor. Eşarbi yüzüme daha da yaklaştırmak kokusunu burnuma kalıcı olarak kazımaya çalışıyorum.

Bana çarpan güçlü şehvet için çıkış noktamın olmaması başımı döndürüyor. O kadar güzel kokuyor ki, sonunda yüzümü kalçalarının arasına gömdüğümde tadının nasıl olacağını sadece hayal edebiliyorum.

"Thiago."

Eşarbi cebime sokup dönüyorum ve Arturo'yu yatak odasının kapısında dikilirken buluyorum, yüzü hem boş hem de onaylamaz bir ifadeye sahip.

"Adamlar çöpünü karıştırmış. Bundan sonra nereye gideceğini gösteren hiçbir şey yok."

Başımı salladım, çenemi sıktım.

"Bizi Londra'ya geri götürmesi için uçağı hazırlatacağım," diyor. Onu durdurduğumda kapının yarısına kadar gelmişti.

"Hayır."

Arturo hemen geri dönmüyor, onun yerine tüm vücudu geriliyor.

Sonunda omzunun üzerinden bana bakıyor, kısa süre sonra geri kalanı da dönüyor.

"Onu bulana kadar geri dönmeyeceğim."

Hiçbir şey söylemiyor ve gergin sessizlik çok şey anlatıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

Sözünü sakınmamayı tercih ediyor.

"Bazıları odaklanmanızı

sorgulayabilir."

Ona doğru sinsice ilerliyorum, hareketlerim bir panterinki kadar kıvrak ve tehlikeli. Ondaki sadece bir adım ötede duruyorum, onun üzerinde yükseliyorum.

"Ne?"

Ses tonum az önce söylediklerini tekrar etmesi için ona meydan okuyor. "Sen meşgulsün-"

Onu yakasından tutup şiddetle kendime doğru çekiyorum. Yüzüme birkaç santim kala bakışlarını kaçırıyor, bu odaya girdiğinden beri aldığı tek mantıklı karar.

"Aileme olan bağlılığımı *asla* sorgulama," diye hırslıyorum sessizce, dişlerimi göstererek. "Bunu yaparsan ölümünü hissedecek kadar uzun yaşayamazsın."

"Değilim ve olmam da," diye cevap veriyor Turo, öfkeyle bakışlarını tutarak. "Benim işim seni hayatta tutmak ve güvende tutmak. Seni iktidarda tutmak. Aileye olan bağlılığını değil, dikkatinin dağınıklığının seni ne kadar savunmasız bıraktığını sorguluyorum. Seni takip eden bizleri ne kadar savunmasız bıraktığını. Yüzde yüz kartelev odaklanmadığınızı inkâr edemezsiniz."

Onu geri ittim.

"Git," diye emrediyorum, bunu duymak istemiyorum.

"Ne kadar sürecek?" diye soruyor, kovulmayı reddederek. "Londra'dan ne kadar uzak kalacaksın?"

Çenemi sıkıttığım için çenemden ağrılar fişkırıyor. "Ne kadar sürerse sürsün," diye homurdanıyorum.

Sadece Arturo benim için ikinci bir baba gibi olduğu için itaatsizliği yüzünden kafasına bir kurşun yemedi.

"Onun için her şeyi riske atıyorsun ve o bunun farkında bile değil. O buna değmez."

Boş ver.

Silahımı çıkardım ve bir sonraki nefeste alnına dayadım. "Dikkat et," diye tıslıyorum.

Derisine batan metalden hiç etkilenmeden şakayla karışık gülüyor. "Senin *danışmanın* olmamın bir sebebi var, Thiago. Duyduğum için kafama bir kurşun sıkacağını bilsem bile sana tavsiye vermek benim işim. Burada harcayacak sınırsız zamanın yok." Başını sallıyor. "Saplantın gözünü o kadar kör etmiş ki, bunu göremiyorsun bile. Şu anda yaptığın gibi bir kadının işine karışmasına asla izin vermezdin. Senden tek istediğim burada kalarak neyi riske attığını anlamam. Gittiğin duyulursa Ermeniler, İtalyanlar, hatta *İngilizler* bile peşimize düşer, senin yokluğunla zayıf düşeriz. Sudaki kanın kokusunu alacaklar ve saldıracaklar. Tüm bu olup bitenlerden sonra, şu anda bizi alaşağı etmek için her türlü fırsatı kolladıklarını biliyorsun."

Benimle, acımasız bir katile dönüşmeme yardım etmeden önceki eğitimsiz gençmişim gibi konuşuyor ama o çocuk çoktan öldü. Yolculuğumu uzatırsam nelerin tehlikeye gireceğini çok iyi biliyorum. Benim hayatımda olmaktansa kendi hayatından kaçmayı tercih eden bir kadın için ne kadar riske girdiğimi çok iyi biliyorum.

Onun anlamadığı şey - açıkçası benim bile anlamadığım şey - benim her şeyimi ortaya koymaya hazır olduğumdur.

Bu saplantı sistemimin derinliklerine kadar işlemiş, kökleri her yerimi sarıncaya kadar büyümüştür. Onu yok etmek yok, sadece beslemek var.

Bu da onu bulana kadar peşinden gitmek demek.

"Başka seçeneğim var mı?"

"Bırak onu Thiago. Başka birini bul."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Kim bilir, yapabilsem yapardım.

Silahımı indirip kılıfına koyuyorum, ona baktığımda yüzüm her zamanki gibi tavizsiz.

"Yapamam.

" Gerçek bu.

Tek umudum, ilgimi çeken şeyin kovalamaca olduğuna inanmak. Evimde bir kez kilitlendiğinde, zihnimin kenarlarında kaybolacak ve hiç yer kaplamayana kadar giderek daha az istilacı hale gelecek.

Ama o zamana kadar başvurabileceğim bir yol yok.

Başını sallıyor, dudakları düz bir çizgiye düşüyor. Beni bu yoldan dönmeye ikna edemeyeceğini anlıyor. "O zaman onu hemen bulsak iyi olur."

"Londra'ya geri dön," diye emrediyorum. "Sana herkesten daha çok güveniyorum. Ben işleri buradan yürütürken sen de benim yerdeki varlığım olabilirsin. Eğer işler ters gitmeye başlarsa, söz veriyorum geri döneceğim."

Arturo yanıma gelip omzuma vurdu. Aramızdaki gerginlik, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde dağıldı.

"Tüm saygımla söylüyorum, hayır. Seni burada bırakmayacağım," diyor ve gülümseyerek ekliyor. "Onu yakında bulamazsak kalabalığa ateş etmeye başlamaman için birinin seni kontrol altında tutması gerekiyor. Marco gidip gelsin."

Sessiz bir teşekkürle omzuna vuruyorum ve o da beni babacan bir kucaklamanın içine çekiyor.

"*Jefe*," diye sesleniyor Joaquín yatak odasına girerken. "Az önce Julio aradı. Görünüşe göre Caroline Mason adında birinin bir saat önce Roma'ya giden bir uçağa bindiğine dair bir kayıt varmış."

Arturo'ya bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"Uçağı hazırlayacağım, varış yeri: İtalya."

Bir hafta sonra, tam yedi gün geçmeden ve anlaşmamızın kendisine düşen kısmını yerine getirme süresi dolmadan tam bir saat önce Tess tekrar arıyor.

Bilinmeyen bir numaradan, ama o olduğunu biliyorum. "Kestirip atıyorsun," diye gürleyerek telefonu açıyorum.

"Telefonun başında endişeyle bekliyor muydun?" diye tersliyor, nefes nefese sesi içime işliyor.

"Onun gibi bir şey," diyorum onun göremediği bir sırtışla. "Kameranı aç."

"Hayır," diye kesin bir şekilde cevap veriyor. "Geçen sefer beni bu şekilde bulduğunu biliyorum, sen telefonu kapattıktan sonra bir araya getirdim. Buna tekrar kanmayacağım."

"Akıllı kız," diye mırıldanıyorum, övgü sesimde net bir şekilde çınlıyor. "O zaman korkuyorsan kendini içeride boş bir duvarın karşısına koy. Eğer geçmişinde hiçbir bilgi yoksa, seni takip edebileceğim hiçbir şey yok demektir."

"O zaman neden kameramı açmamı istiyorsun?"

"Seni görmek istiyorum. Sen beni görmek istemiyor musun?" "Hayır."

Kıkırdıyorum, sesi derinden geliyor. "Yalancı."

Bir video isteği geliyor ve sonra ekranımda beliriyor, haftalardır onu gördüğüm kadar ete kemiğe bürünmüş olarak.

Saçları at kuyruğu şeklinde, makyajı hafif ama parlak, onu genç ve masum gösteriyor. Pembe papyon küpeler her iki kulağını da süslüyor.

"Ben yalancı değilim," diye haykırıyor ve beni gördüğünde hemen nefesini tutup tıslıyor. "Neden- neden sen...?"

"Gömleksiz mi?"

Başını sallıyor, gözleri göğsümde sabitlenmiş, boğazı yutkunmak için fazla mesai yapıyor. "Evet."

Çıplak gövdeyi iyice görebilmesi için ofisteki yüksek arkalı masa sandalyesinde geriye doğru yaslanıyorum. Gözleri yavaşça göğsümün genişliğinde geziniyor, dövmele ve yara izlerini belirgin bir ilgiyle inceliyor. Bakışları karnımın belirgin kaslarına ve pantolonumun bel bandında kaybolan ince kıllara takıldığında keskin bir şekilde parlıyorlar.

"Sana ait olanı görmeni istedim," diye cevap veriyorum gırtlaktan, sesim kadife gibi.

"Varsayılan olarak," diye mırıldanıyor acı acı. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey," diye hızlıca ekliyor ve el sallayarak beni başından savıyor. Bakışları tekrar çıplak bedenime kayıyor, sanki başka yere bakamıyor gibi. Gözleri parlıyor ve dalgın bir şekilde dudaklarını yalıyor, ifadesi neredeyse açgözlülüğe dönüşüyor.

İnliyorum, pantolonumun içinde kendimi ayarlıyorum ve gözlerinin tepki olarak genişlemesinin tadını çıkarıyorum. Pembe eşarbını masamın üzerinde durduğu yerden alıp gevşekçe boynuma asıyorum.

"Yüzündeki ifadeye bakarak söyleyebilirim ki, *aşkım*, görmek istedin Ben."

Yorumumu görmezden geliyor, pembe malzemenin uçlarına odaklanıyor göğsümde dinleniyor.

"O benim atkım," diye sesleniyor, kafası karışmış bir halde. "Sen... eşarbımı nasıl aldın?"

"Bunu dairende buldum. Diğer birkaç ilginç eşyayla birlikte."

Şok yüz hatlarını boyarken bir eli ağzına gidiyor. Çok güzel görünüyor, porselen bir bebek gibi ince ve kırılabilir ve ben onu istiyorum. Onu rafıma koymak istiyorum. Saçlarını taramak, parmaklarımı pembe dudaklarında gezdirmek ve onu kırmak istiyorum. Sahiplenme ile ona her yönden sahip olmak için aşırı, tehlikeli derecede kontrol edilemez kör edici bir ihtiyaç arasında gidip geliyorum. Karanlık ve ilkel ve bu süreçte kazara yok olmasına yol açabilir.

Bir baloncuğu yakalamaya çalışmanın heyecanı gibi - yakalaması çok zor, aşırı hevesliyse kırması çok kolay.

"Neden sakladın?"

Dairesini bulduğum gerçeğini sorgulamıyor bile.

Eşarbi burnuma dayayıp içime çekiyorum, tam da bildiğim sapık gibi görünüyorum. Gözlerimi açtığımda onunkilerin gözle görülür şekilde açıldığını ve yüzünde büyülenmiş bir ifade olduğunu görüyorum.

"Senin gibi kokuyor," diye homurdanıyorum.

Tepkisini gizlemeye çalışıyor, ama tepki olarak nasıl titrediğini görüyorum. "Görünüyorsun..." diye devam ediyor.

"Devam et."

"Unhinged," diye bitiriyor.

Piposundan nefes çeken bir bağımlı gibi kokusundan bir nefes daha alıyorum. "Peki bu sana nasıl hissettiriyor?"

"Korkuyorum," diye cevap veriyor. "Hepsi bu değil," diyorum.

"Evet, öyle," diyor inatla.

"Buna göre değil," diye karşılık veriyorum, görebilmesi için kameraya bir şey tutuyorum.

Farkındalık yüz hatlarını gevşetmeden önce kaşlarını çatıyor. "Bu..."

"Günlüğün mü?" Cümlesini tamamlayarak söylüyorum. "Evet."

"Bunu okuyamazsın, bu özel bir şey! Hiç terbiyen yok mu senin?"

"Yok," diye takılıyorum, defteri açıp sayfaları karıştırıyorum alaycı bir şekilde. Ona bakarken kibirli bir gülümseme dudaklarımı geriyor. "Benim hakkımda yazmışsın."

O sayfalarda adımları görünce duyduğum memnuniyet, hayatımın en büyük başarıları sırasında hissettiklerimle yarışıyor.

"Senin bir suçlu olduğunu söyledim," diyor burnunu çekerek.

"Benim hakkımda yazmışsın," diye tekrarlıyorum kendini beğenmiş bir şekilde. "Ve haklısın, benim 'suçlu', 'katil', 'psikopat' olduğuma dair her zamanki göndermelerinden bir sürü var" diyorum. "Ama bir de şu küçük giriş var. Aralık ortasındaki kişisel favorim."

"Aman Tanrım, hepsini okudun mu?" diye feryat ediyor.

"*Dün gece rüyamda ne gördüğüme inanamıyorum. O kadar utandım ki kelimeleri zar zor yazabiliyorum,*" diye sesleniyorum, itirafını okurken. "*Uyandığımda rüyamda ne olduğunu anlamaya çalışıyordum; tek bildiğim elimin külotumun içinde olduğu ve kendime dokunduğumdu.*"

"Dur!" Tess çığlık atıyor, yanaklarında kırmızılar patlıyor.

"*'Kendime dokunmak' hafif kalır. Klitorisime, kendime zevk vermeye neredeyse şiddet uyguluyordum,*" diye devam ediyorum, yalvarışını duymazdan gelerek. "*Ama bu gerçekten ben değildim. Elim sadece Thiago'nun rüyamda bana yaptığı şeyin fiziksel bir tezahürüydü. Çıplak. Terli. Baskın. İstediklerini alırken devasa vücudu benimkini eziyordu.*"

"Bunu dinlemiyorum," diye haykırıyor ama aramayı sonlandırmak için bir hamle yapmıyor.

"*Çok kabaydı, kocaman aleti beni cezalandırıyordu, elleri açgözlü ve talepkârdı, sözleri kaba ve ahlaksızdı. Ağzını sıcak bir şekilde bastırdı*

kulağıma karşı, içime girerken onun iyi küçük fahişesi olduğum için beni övüyordu. Ve her saniyesine bayıldım. Parmaklarımın üzerine çok sert boşaldım, beni uyandıran buydu. Neyim var benim böyle? Neden bunu düşünmeden duramıyorum?" Okumayı bitirdiğimde duraklıyorum, sonra kitabı kapatıyorum, kapağını neredeyse saygıyla okşuyorum. "Görünüşe göre benden hiç nefret etmiyorsun," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde. "Kendi sözlerinden saklanamazsın, aşkım. Tıpkı düşündüğüm gibi karanlık arzuların ve isteklerin var. Bence benden çok onlardan saklanıyorsun. Ve sen haklıydın," diye mırıldanıyorum, sesim şehvetle kalınlaşıyor. "Büyük bir sikim var. Sana şimdi gösterirdim ama sadece yüz yüze tanışmalar için uygun."

"Kapa çeneni," diyor, başını ellerinin arasına gömüyor ve bana bakmayı reddediyor.

Nefesimi içime çekiyorum ve telefona birkaç santim kalana kadar ileri atıyorum.

Dördüncü parmağında çok büyük, çok tanıdık bir elmas var.

"Hâlâ benim yüzüğümü takıyorsun."

Genelde sesimdeki duyguları saklamakta daha iyiyimdir, ama sesimin ne kadar şok edici olduğunu ben bile duyabiliyorum.

Yüzü ellerinin arasından fırlıyor ve sanki az önce gördüklerimi geri alabilecekmişim gibi ellerini hızla ekrandan çekiyor.

Dolgun alt dudağını ısıırıyor ve uzaklara bakıyor, yanakları hâlâ pembe ve göğsü maraton koşmuş gibi kabarıyor.

"Sikim için azıyorsun ve benim olduğuna dair kanıtı henüz çıkarmadın," diye homurdanıyorum, sesim o kadar kısık ki zar zor duyuluyor. "Bu gece bana gel ve bu hayalleri gerçeğe dönüştüreyim."

Yirminci Bölüm

Tess

"Gelemem. Dans dersi alıyorum."

Bunun cevaplayabileceğim en saçma şey olduğunun farkındayım, ama şu anda mantıksız bir şekilde yıpranmış durumdayım.

Utanç, işkenceyle ısınan tenimde geziniyor, vücudum hala onun derin, çakıllı sesinin bana rüyamı okumasıyla isyan halinde.

Beni Barselona'dan arkama bakmadan kaçmaya zorladı ve eşyalarımın yarısını geride bıraktım. Defterimin de onların arasında olduğunu fark ettim ama evimi bulacağını hiç düşünmemiştim.

Bu kelimeleri okurken yüzünde beliren tahrik olmuş ifade durumu daha da kötüleştirdi. Benimle dalga geçmiyordu, hayır, dili her kelimeyi niyetle okşuyordu, sanki hayal ettiğim her şeyi yapacağına söz veriyordu.

"Seni dansa götüreceğim."

Bacaklarımın arasında biriken şehvetten çok daha tehlikeli bir tepki olarak kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Yoğun şiddet programınızda buna nasıl zaman bulacaksınız?"

"Önceden planlarsak, takvimimde herhangi bir aksama olmadan iki cinayetin arasına kolayca yerleştirebileceğime eminim," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor.

Gözlerimi deviriyorum, dudaklarımı çekiştiren istenmeyen gülümsemeyle savaşıyorum. Eşarbı tekrar burnuna götürüyor ve bir kez daha içine çekiyor. Kokumdan bu kadar tahrik olmasında zahmetsizce çekici bir şey var.

"Beni yakalayamayacak kadar tembelseniz, işinizi kolaylaştırıp öylece pes etmeyeceğim."

Onu neden kışkırttığımdan emin değilim. "Bana nerede olduğumu sor, *aşkım*."

Sandalyesine geri yerleşerek gövdesinin tamamına bir kez daha bakmamı sağladı. Omuzları inanılmaz derecede geniş, göğsü güçlü ve belirgin, sivrilen beline doğru kaya gibi sert karın kasları uzanıyor. Kıyafetleri üzerinde değilken çok daha korkutucu, vücudunun her bir santimi dövmelerle kaplı.

Hiç benim tarzım değil. Onunla tanışmadan önce dövmelerden hoşlanmadığımı, benim tipimin daha temiz kesimli ve klasik biri olduğunu söyledim. Ama o bir sanat eseri, tüm pürüzleri, şiddeti ve tehdidi ile. Ellerimi omuzlarından göğsüne ve mutlu topraklara giden o saç izine doğru gezdirmek istiyorum.

Kendimi tamamen kaybediyorum, azgın bir ergen gibi onun vücuduyla kolayca dikkatim dağılıyor. Bu noktada, kendime biraz mantıklı bir tokat atmaktan bir kazara göz sikişi daha uzaktayım.

"Neredesin sen?" Dalgın bir şekilde, kendimi kontrol etmeye çalışarak soruyorum. "Roma'dayım."

Gözlerim bir anda onunkilerle buluşuyor. Tepkimi gizlemeye çalışıyorum ama yüzümden yavaşça kan sızdığını hissedebiliyorum ve solgunlaşmam gerektiğini biliyorum.

Hiçbir şeyi kaçırmaz, asla kaçırmaz.

"Demek hâlâ buradasın," diyor. "Bir haftadır seni arıyorum, gitmiş olabilir misin diye merak ediyordum. Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Nerede olduğumu nasıl bilebilir? Farklı bir şey yapmadım, hala aynı kartları, telefonu ve e-postaları kullanıyorum. Hiçbir şey değişmedi ama yine de yerimi buldu.

Hemen gitmem gerek.

"Dagny nasıl?" diye soruyor, sanki telefonu kapatmak üzere olduğumu anlamış gibi.

Koş

Homurdanıyorum. "Sanki umurunda."

Zihnim hala beni nasıl takip ettiğini anlamaya çalışıyor. Ben Hala Londra'da olsaydım yapacağım gibi işimi yapmaya devam ettim, sadece uzaktan yapıyordum. Babamdan hiç haber alamayınca şaşırdım, çalışmamı yasaklamadı ya da hesaplarımı kilitlemedi ama belki de kızartacak daha büyük balıkları vardır diye düşündüm. Şimdi Thiago'nun izimi böyle mi sürdüğünü merak ediyorum. Yarın Wiz'le konuşup tespit edilmediğimden emin olmam gerekecek. Bariz bir hacklenme olsaydı bana söylerdi, ama belki de bir tanesi fark edilmedi?

Soğuk bir kahkaha attı. "Haklısın, yapmıyorum. Benim işimde bağlanmak para kazandırmıyor, her gün insanlar ölüyor."

"Duygusuz, katı kalpli bir pislik olmak para kazandırıyor mu?"

Bana keskin bir gülümseme veriyor. "Önemsiz, gereksiz duyguların yükü altında değilim. Güvendiğim çok az insan var, hatta bir elimin parmakları kadar bile değer verdiğim yok. Diğer herkes benim için harcanabilir. Size daha önce de söyledim, başkaları benim statüm ve gücüm için ne gerekiyorsa yapacaktır ve değer verdiğim çok fazla insan olması göze alamayacağım bir zafiyettir. Bunu asla unutma, özellikle de kraliçem olarak yerini aldığı anda."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor," demekten kendimi alamıyorum.

Düşünüyor, bunu çenesinin ileri geri hareket edişinden anlayabiliyorum. Bana dönüp baktığında çene çizgisi sertleşmişti.

"Öyle."

Başımı salladım. "Anladım."

Hayatlarımız daha farklı olamazdı ama yine de çok bariz bir şeyle birbirimize bağlıymışız gibi görünüyor. Uğruna çok şey feda etmek zorunda kaldığımız ama nihayetinde tatmin edici olmayan bir hayat.

Bakışları esrarengiz ama yoğun bir şekilde üzerimde.

"Gitmem gerek," diyorum, ses tonum hafif. Günlüğümü okuyarak beni küçük düşürmesi dışında, bu geceki konuşmamızdan nefret etmediğimi fark ettim. "Burada olduğunu bildiğim için artık burada olamam."

"Dansa git," diyor usulca. Daha önce duymadığım kadar yumuşak bir sesle. "Yarın tekrar koş. Bu gece seni aramayacağım, söz veriyorum."

Alay ediyorum. "Pff, verdiğin sözlerin bir anlamı var mı?" "Var. Tutamayacağım sözler vermem."

Bakışları yüzümde sahiplenici bir şekilde geziniyor, yanaklarımı ısıtıyor ve içimde alçak bir uğultuyu ateşliyor. O gerçekten muhteşem, açıklanamaz bir şekilde benden etkilenen karanlık bir şeytan.

"Dansa gitmemden sana ne?"

"Çünkü bunu yazmışsın," diyor, o şeytani günlüğü tekrar kameraya tutarak. "*Geceleri dans dersleri almak istiyorum. Yıldızların altında dans etmek çok büyümlü olmalı. Daha önce hiç yapmadım ama hep yapılacaktır listemdedi,*" diye ezberden okuyor.

Aramızda onun benim bir dileğimden alıntı yapmasından doğan bir gerilim var. Kalbimi döktüğüm sayfalara erişebilmesi çok samimi hissettiriyor. Karşılığında benzer bir şey alamayacak olmam haksızlık gibi geliyor.

"Ezbere biliyor musun?" Şakayla karışık söyledim.

Koyu renk gözlerini
benimkilere dikti.

"Yeterince okudum."

Göz kırpıyorum. "Oh." Bu yanıtı beklemiyordum. "Peki, onu geri vermen gerekiyor."

"Tamam," diyor, dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Gel ve al." Yüzümdeki ifadeye düpedüz gülüyor. "Ben öyle düşünmüyordum." Defteri göğsüne yerleştiriyor ve sandalyesinde belli belirsiz ileri geri zıplarken defter orada kalıyor. "Sana sahip olduğumda geri vereceğim. O zamana kadar senden alabileceğim en iyi şey bu, o yüzden bende kalacak."

Beni hararetli bir şekilde takip etmeye devam ediyor. Uzun zaman önce vazgeçeceğini düşünmüştüm. Başka bir yerde dikkatini dağıtacak bir şey bulur, başka birini bulur. Ama o hala burada, beni arıyor, beni kovalıyor.

Benim için savaşıyorsun.

Daha önce kimse benim için savaşmamıştı.

"Öhöm," diyorum boğazımdaki kalın kütleyi temizleyerek. "Ben gidiyorum, yoksa geç kalacağım. Sözünü tutacağına güveniyorum," diyorum onu işaret ederek.

Neden inandığımı bilmiyorum. Bir keresinde bana aptal demişti ve bu da aptalca bir hareket ama içimden bir ses ona inanmamı söylüyor.

"Yaparım."

"Hoşça kal o
zaman."

Aniden oturdu.

"Tekrar arayacaksın," diye emrediyor. Ağzımı açıyorum ama tek kelime edemeden şöyle diyor. "İstersen itaat etmen için seni tehdit edebilirim."

"Tamam, ararım. Berbatsın, bunu biliyorsun değil mi?"

Kıkırdıyor, kahkahası dudaklarından ayrılırken midesindeki kaslar hipnotik bir şekilde hareket ediyor. "Yani bana söyleyip duruyorsun."

"Hoşça kal, Thiago."

"Hoşça kal, *aşkım*. Bu gece bizi tatlı rüyalarda gör, kesinlikle göreceğim."

Yirmi Birinci Bölüm

Thiago

Caroline Mason ertesi sabah Paris'e uçuyor, ben de onu takip ediyorum. Roma'da olduğu gibi, şehirde de bizden kaçmayı başardı. Bir haftadır buradayız ve onu hala bulamadım.

Daha önce kimse benden kaçmamıştı, hele de bu kadar uzun süre ve bu kadar başarılı bir şekilde. Nişanlımın kurnazlığıyla ilgilenen ve neredeyse gurur duyan yanımda gün geçtikçe küçülüyor. Bu çok uzun süredir devam ediyor.

Onu geri istiyorum.

Tedirginim, odaklanamıyorum. Kısmen Londra'dan bu kadar uzun süre uzak kalmaktan endişeliyim ve ayrıca benden kaçmaya devam ettiği sürece iş umurumda değil.

Düşüncelerim onun tarafından tüketildi. Dans dersinden hoşlanıp hoşlanmadığı. Başka bir adamın belini kavrayıp onu kendine çekerek yapılacaklar listesindeki bir dileği gerçekleştirdiğini hayal ederek.

Zehirli safra sadece düşünürken bile boğazımı yakıyor.

Ve şimdi dünyanın en romantik şehrinde, güzel, akıllı ve şüphesiz pembe giyiyor ve onu bulamadığım sürece göz kapaklarım neredeyse hiç durmadan seğiriyor. Bulduğumda, onu bağlayacağım ve geçtiğimiz haftalarda bana yaptığı işkencenin aynısını ona da yapacağım.

Telefonum çalıyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Ekranda yanıp sönen ismi gördüğümde inledim. Bu aramanın geleceğini biliyordum, sadece an meselesiydi.

"Jefe," diye cevap veriyorum.

Kartel için bu benim unvanım. Ama benden daha üstün olan bir adam var, benden çok daha uzun süredir böyle hitap edilmeyi hak eden bir adam.

Babam.

"*Hijo*," diye cevap veriyor, sesi sıcak. "Nasılsın?"

Tomás da Silva acımasız, soğukkanlı bir katil ve kendisine ihanet etmeleri halinde kendi kanından olanları bağırsaklarından asacak biri. İnternet erişiminin hala sınırlı olduğu ve bu nedenle adının yayılmadığı dünyanın uzak bölgeleri dışında tüm dünyada korkulan biri, ancak söz konusu çocukları olduğunda, bir kartel kralının olabileceği kadar büyük bir yumuşaklığa yakın.

Hayatımız boyunca bizi şımarttı. Bu yüzden Adriana anaokulunun ilk gününden eve geldiğinde Valentina adında yeni bir arkadaş edindiğini söyleyip bizimle yaşayıp yaşayamayacağını sorduğunda kabul etti. Bu yüzden mezuniyet gezisi için Londra'ya gitmek için yalvardığında ona izin verdi.

Bu yüzden Avrupa'da genişlemeye yeşil ışık yaktı. Güce aç olduğu için değil, ben aç olduğum için.

Onun sıcak sesini ve rehberliğini özledim. Son zamanlarda pek konuşmadık, kısmen meşgul olduğum için ama aynı zamanda ondan kaçtığım için. Artık müzikle yüzleşme vakti geldi.

"İyiyim. İşler çok iyi gidiyor." Şu anda nerede olduğumdan bağımsız olarak bu kısım hala geçerli. "Peki ya sen?"

Adriana öldüğünden beri babam eskisi gibi değil. İlk darbe, ben on yaşındayken annemi kanserden kaybettiğimizde geldi. Zar zor hayatta kalmıştı. Adriana'yı kaybetmek onun için çok fazlaydı. Dışarıdan bakıldığında aynı görünüyor. Sadece ona en yakın olanlar ruhunun ne kadar yıprandığını görebilir. O yorgun ve ben onu endişelendirerek ona iyilik yapmıyorum.

Soruma cevap vermiyor, onun yerine doğrudan arama sebebine geçiyor.

"Görevlerinizi ihmal ediyorsunuz."

Cevap vermemek için dişlerimi sıkıyorum ve onun yerine arabadan çıkıyorum. Bütün gün Paris'i boydan boya geçtik, mahalle mahalle dolaştık, Tess'i ararken her yeri tek tek temizledik.

Adamlarım beni arabadan inip, küçük hediyelik eşya dükkânlarıyla dolu ve turistlerin akınına uğrayan ünlü bir cadde olan *Rue de Rivoli*'ye kadar takip ederken araba kapılarının açıldığını duyuyorum.

Arturo'nun aksine, babamın iddiasını öylece inkâr edemem.

"Meşguldüm," diye cevap veriyorum, telefonu kulağıma yakın tutarak yürürken

Sokakta gelişigüzel yürüyorum. Yoldan geçenler dövmelemlerimi ve yüzümdeki karanlık ifadeyi gördüklerinde beni görmezden geliyorlar.

"Kaçak nişanlını aramakla meşgulsün."

Çenem sıkılıyor, dişlerim öfkemi kontrol altında tutmak için bir o yana bir bu yana gıcırıyor. Belli ki biri ona hareketlerim ve nerede olduğum hakkında raporlar veriyor. Bunun Arturo olduğunu anlamak çok zor değil.

"Çok yaklaştım. Paris'te olduğunu biliyorum, onu bulup eve getirmem sadece birkaç gün sürecek."

İç çekiyor. "Sana evlenmeni söylediğimde, kendini bir soruna bağlayacağını düşünmemiştim. İyi bir geçmişe sahip olabilir ve Londra'nın elitlerine ulaşmanı sağlayabilir ama seninle alay ederse bunun hiçbir faydası olmaz."

"Bu geçici bir aksilik. Onu yakında bulacağım." Sesimi onun tanıdığı ve fikrimi değiştirmeyeceğimi bildiği şekilde ayarlıyorum.

Beni görmezden geliyor.

"Sana başka birini bulacağım," diye teklif ediyor. "Cardenas'ı hatırlıyor musun?"

Gülümsüyorum. "Gideli sadece bir yıl oldu, tabii ki biliyorum. Generallerinizden biri, *Caribe* bölgesini yönetiyor."

"Claudia adında bir kızı var. On iki yıldır Londra'da yaşıyor. Eğitimi için geldi, bir aristokratla tanıştı, onunla evlendi ve hiç ayrılmadı. Adam birkaç yıl önce öldü ve ona tüm bağlantılarının yanı sıra hatırı sayılır bir servet bıraktı. Çok iyi bir eş olabilir."

Keşke en yakınımıdaki birkaç kişi beni başka birini bulmaya zorlamaktan vazgeçse. Keşke yapabilsem yapacağımı anlasalar. Bir hediyelik eşya dükkânının önünde duruyorum ve kaldırımı çevreleyen kemerlerden birine yaslanıp yola ve yolun diğer tarafındaki *Jardin des Tuileries*'ye bakıyorum.

Babamla bu savaşı yapmanın bir faydası yok. Bu fikre en azından kısmen açılmış gibi davranırsam, bu benim için açıkça reddetmekten çok daha ileri gidecektir.

"Bunu düşüneceğim, *şef*."

Cevabımdan memnun görünüyor.

"İyi," diyor. "Bunun dışında her şey yolunda gidiyor mu? Peki ya..." diye duraksıyor. Cümlesini bitirmesine izin vermiyorum.

"Leone'lerle iyi bir ilerleme kaydediyoruz. Dün iki gardiyan daha yakaladık. Katili yakında bulacağız."

"İyi," diye cevap veriyor, sesi mesafeli bir hal alıyor. "Çok iyi."

Ses tonundaki acı, hala bu dünyada yürüyen her bir İtalyan'ı öldürmek istememe neden oluyor.

"Gitmeliyim," diyorum sonunda, onun daha fazla üzülmesine neden olmaktansa. "Kendine iyi bak, *jefe*."

"Sen de, *mijo*."

Başka bir bakım veya teselli sözü söylemeden aramayı sonlandırıyoruz. Biz hiç öyle insanlar olmadık, ne diyeceğimizi bilemeyiz.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi İki

Tess

"Mersi, mösyö," diyorum dükkan sahibine, tezgahın karşısına uzanıp bana uzattığı çantayı alırken.

"De rien. Bonne journée, mademoiselle."

Topuklarımın üzerinde dönüp çıkışa doğru yürüyorum, satın aldığım için mutluyum. Üzerinde Dagny'nin adı yazan süper sevimli bir magnet buldum, Avrupa'ya geldiğimden beri ilk kez görüyorum. Üzerinde Eyfel Kulesi'nin ve Paris'in ikonik lamba direklerinden birinin çizimi var. Buna bayılacak.

Kısa bir süre duruyorum ve ona göndermeden önce magnetin fotoğrafını çekiyorum. Onu düşündüğümü bilmesini istiyorum çünkü kim bilir onu bir daha ne zaman görebileceğim. Ve belki bu, nişanlığımın onu vurması için özür dilememe yardımcı olur.

Hediyelik eşya dükkânından çıkarken başımı önce sola sonra sağa çevirip hangi yöne gitmek istediğimi düşünürken aniden duruyorum.

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyor ve başımı döndürmeye yetecek bir güçle sekiyor.

Kemere yaslanmış, benden on metre kadar uzakta duran Thiago.

Sırtı bana dönük, turist kalabalığını tararken yüzü yana dönük. Sadece profilini kısmen görebiliyorum ama yüzünü ilk kez o şekilde gördüm.

Onu her yerde tanırım.

Uzun boylu, esmer ve heybetli. Bu süslü caddede göze batıyor, tüm kadınların dikkatini çekiyor ve etrafındaki tüm erkeklerin kıskanç bakışlarını üzerine çekiyor. Kendine özgü siyah takım elbisesini giymiş, bakışları yerinde.

Onu izlerken donup kalıyorum, savaşılan inançsızlık, korku ve cazibe duyguları baskınlık için yarışıyor. Ben sadece ona bakıp, yüz hatlarını içime çekerken aramızdaki kalabalık hızla ilerliyor gibi geliyor.

O kadar yakın ki üç adım atıp ona dokunabilirim. Açıklanamaz bir şekilde dizim seğiriyor, sanki beni o adımları atmaya zorluyor.

Gürleyen kalp atışlarımın sesi kulaklarımda yankılanıyor, etrafımdaki gürültüyü bastırıyor. Duyabildiğim tek şey bu. Keşke kendimi kalbimi hızlandıranın korku olduğuna ikna edebilseydim ama karnımdaki özlemde, daha da aşağıda biriken güçlü şehvetten korku sorumlu değil.

Hâlâ Avrupa'da. Hâlâ beni arıyor. Bir şekilde seyahat ettiğim şehri *tekrar* buldu.

Vazgeçmiyor, tıpkı söz verdiği gibi.

"Thiago!"

Adının havayı delip geçen sesi beni düşüncelerimden koparıp harekete geçiriyor. Dükkâna geri dönüp bir kartpostal standının arkasına saklanıyorum. Hafifçe döndürüyorum, göz atıyormuş gibi yapıyorum ama sıraların arasındaki boşluktan yararlanarak ona bakmaya devam ediyorum.

Dönüyor ve nefesim dudaklarımın arasında sıkışıyor. FaceTime onun hakkını veremiyor; yüz yüze çok daha çekici. Video, bakışlarının gücünü, ondan sızan karizmayı ve fiziksel varlığının büyüklüğünü yakalamak için hiçbir şey yapmıyor. Dövmelerle süslenmiş bir şaheser, bu da onu daha da büyüleyici kılıyor.

Birkaç saniye önce dönseydi beni görecekti. "Ne oldu?" diye sordu. "Onu buldun mu?"

Beş dakika içinde ikinci kez neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Tam beni daha fazla etkileyemeyeceğini düşündüğüm anda elini kaldırıyor. Yumruğunda benim pembe atkım var. Onu yüzüne bastırıyor ve bir hayvan gibi içine çekiyor, gözleri yuvalarından fırlıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve tahrik dalgaları karnıma vuruyor.

"*Mademoiselle?*"

Arkamdan gelen sesle neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Dükkân sahibi bana tuhaf tuhaf bakıyor, muhtemelen yüzümün neden kartpostal standının yarısına kadar sıkıştığını merak ediyor.

"*Desolée,*" diye cevap veriyorum, telaşla. Umutsuzca, ortaokul Fransızcamın kalıntılarına tutunarak mantıklı bir cümle kurmaya çalışıyorum. "*Deux minutes.*"

Nefesinin altında İngilizleri lanetleyen renkli küfürler olduğundan emin olduğum bir şeyler mırıldanarak uzaklaşıyor.

Arkamı döndüğümde Thiago'nun eli yanında, koruması da onunla aynı hizada duruyordu. Teğmeni olarak tanıdığım kişi, zihnimde Genç Adam olarak bahsettiğim kişi.

"Hayır, *jefe*. Üzgünüm."

Devam etmesi için el sallamadan önce Thiago'nun yüzünde bir kızgınlık ifadesi beliriyor.

"Fabian az önce aradı. Dün gece yakaladığımız iki İtalyan'ın icabına bakmış."

"Ona bir isim verdiler mi?"

Gardiyan sırtı bana dönük durduğu için yüz ifadesini göremiyorum ama başını sallıyor.

"Hayır. Kimin sorumlu olduğuna dair hiçbir fikirleri olmadığını söylediler. On iki saat boyunca ölüm odasındaydılar ve bu konuda hiç tereddüt etmediler. Fabian onların doğruyu söylediğini düşünüyor."

Thiago öfkeyle kükrüyor ve bu sırada yanından geçen masum insanları korkutuyor. Yüz ifadesi tamamen kararıyor, artık yüzünde insanlığa dair hiçbir iz kalmıyor.

"Siktir!" diye gürlüyor. Etrafındaki kalabalığın onun hışmından kaçmak için yollarından fırlamasına aldırmadan volta atmaya başlar. Sonunda Genç Adam'ın önünde durur ve parmağıyla onu işaret eder. "Bir bok bilmeyen bu düşük seviyeli uşaklardan bıktım. Augusto'yu istiyorum."

Şimdi Genç Adam'ın yüzünü görebiliyorum ve yüzü bembeyaz oldu. "Yani..."

"Augusto Leone. Kaptan. Ne pahasına olursa olsun canlı yakalanmasını istiyorum. Kimin sorumlu olduğunu bilecek."

Ses tonu tüylerimi diken diken ediyor. Augusto Leone ismini biliyorum, tüm Londra biliyor. İtalyan mafyasının başı, Yeraltı Dünyası'nın önemli bir parçası ve acımasız bir katil. Onun peşinden gitmek ölüm fermanıdır.

"*Jefe*, emirlerini asla sorgulamayacağımı biliyorsun ama Augusto Leone... o dokunulmaz."

Thiago korumasını yakasından tutup göğsüne doğru çekiyor. "Bir yolunu bul, Marco. Çok uzun zamandır iyi davranıyorum. Bu bugün sona eriyor. Ne pahasına olursa olsun bana Augusto Leone'yi getireceksin. Ailesinin Adriana'ya yaptıklarının hesabını ilk elden verecek."

Kartpostal standından uzaklaşıyorum ve mağazanın derinliklerine doğru tökezliyorum.

Yeterince duydum.

Bu, yardım etkinliğinde duyduklarımınla bağlantılı. Beni aramak için Avrupa'yı tararken bile kaybettiği aşkının intikamını alıyor.

Hayal kırıklığı ve hayal kırıklığı içimde dönüyor. Bir an için bile olsa beni aramasının yaralı bir gururdan başka bir şey olduğunu düşünmeme izin verdiğim için hayal kırıklığı. Birinin *benim* için bir şeyler yapabileceğini düşünecek kadar aptal olduğum için hayal kırıklığı.

"*Vous...avez sortie autre?*" Dükkân sahibine bozuk bir Fransızca ile soruyorum. Karşılığında bana şaşkın bir ifadede başka bir şey vermeyince sıkıntıyla iç geçiriyorum. "Oh, lanet olsun." Cüzdanımdan yüz avroluk bir banknot çıkarıp tezgâha atıyorum. "Arka çıkışınızı kullanabilir miyim?"

Faturayı alıp cebine koyuyor ve arkasını işaret ediyor. "Elbette, bu taraftan."

Ve tabii ki artık İngilizce konuşuyor.

Arka kapıya doğru ilerliyorum, bir çeşit depo odasından geçiyorum ve sonunda bir yan sokağa çıkıyorum. Kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için arkama bakma zahmetine bile girmiyorum, koşuyorum.

Metro istasyonuna gelene kadar koşuyorum da koşuyorum. Bir bilet alıyorum ve hangi yöne gittiğini bile kontrol etmeden körü körüne bir trene biniyorum.

Kapının yanına yerleşip pencere camından dışarı bakıyorum. Yorgunluk beni bir anda vuruyor. İliklerime kadar işliyor ve beni ele geçirerek bölüm bölmesine yaslanmama neden oluyor.

Çok, çok yorgunum.

Koşmaktan. Sürekli tetikte olmaktan.

Yalnız olmaktan.

Kapılar kapanırken başımı bölmeye yaslıyorum. Tren henüz hareket etmedi ve ben dalgın dalgın uzaklara bakıyor, özel dikim siyah pantolona sarınmış uzun bacakların basamakları üzer üzer inişini görmeden izliyorum. Üst kısmı henüz görünmüyor ama her kimse geç kalmış olmalı çünkü trene yetişmek için telaşla koşuyor. Treni kaçırdığı için kendimi kötü hissediyorum.

Adam platforma ulaştığında başımı kaldırıyorum. Bakışlarım çok iyi tanıdığım bir çift canlı, bal rengi gözle çarpıştığında aynı anda farkına varıyorum. Doğruluyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

şiddetle boğazıma giriyor. Ağzım anında kuruyor, dilim zımpara kağıdı gibi sertleşiyor.

Oh, Tanrım.

Yorgunluğun hayal görmeme neden olduğunu düşünerek gözlerimi kırıştırıyorum ama gözlerimi açtığımda o gerçekten orada.

Thiago.

Kararlı bir şekilde bana doğru yürüyor, etrafında dönen enerji tehlikeli derecede uçucu ve yıkıcı, ta ki tam önümde durana kadar. Bizi ayıran tek şey iki inçlik pleksiglas.

Bana bakarken göğsü zahmetli bir şekilde kabarıyor ve gömleğinin kumaşını ısrarla itiyor. Gözleri ilk önce neye bakacaklarını bilemiyormuş gibi neredeyse manik bir şekilde yüzümde geziniyor.

Sanki bakmaya doyamıyorlarmış gibi.

Ben de onu incelediğim kadar kendimi kaptırmış olmalıyım ki, elinin tren kapısının dış kolunu kavramak için hareket ettiğini fark etmiyorum, ta ki kapıyı çekip açmaya çalıştığını duyana kadar.

Neyse ki yerinden oynamıyor.

Bir kez daha, sonra üçüncü kez deneyip kapının menteşelerini titretince sersemliğimden sıyrılıyorum. Kapıyı zorla açmayı başaracak diye korkuyorum, zalim herif. Kilitlenmesine yardımcı olmak için iç tutamağı kavıyorum. Gerçekten işe yarar bir şey yapıyor muyum bilmiyorum ama denemek zorundayım.

Bu lanet tren neden hareket etmiyor?

Saniyeler sonra bir operatör hoparlöre gelip hareket edebilmemiz için bir sonraki istasyondaki trenin kalkmasını beklediğimizi söylediğinde cevabımı aldım. Bu arada birkaç dakika daha bu peronda kalacağız.

"Amor."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor. Sesi camın arkasından sanki kulağıma fısıldamış gibi net geliyor.

Yavaşça, bakışlarımı tekrar onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum.

Gözleri gece yarısına kadar kararıyor, gözbebekleri büyüyor ve irislerindeki rengi boğuyor. Bu bakış her şeyi tüketiyor, iki kolun fiziksel olarak beni sarması kadar iddialı. Daha önce hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı.

Yardım edemem ama tehlikeydeymişim gibi hissediyorum. Bedensel bir zarar değil, hayır. Çok daha kötü bir şey.

Bu çok fazla ve göz temasımızı kesiyorum, aşağıya ve uzağa bakıyorum.

Öfkeli, tehditkâr bir hırıltının ardından kemiklerimi titreten ve etrafımdaki diğer yolcuları ürküten yüksek bir çatırtı duyuyorum.

Ses tonu ölümcül. "Bana bak, *amor*," diye emrediyor.

Ben yapıyorum. Sağ elini cama dayamış, parmakları göğüs hizasında genişçe açılmış. Elinin büyüklüğü, ne kadar büyük ve baskın olduğu, görünüşe göre pencerenin yarısını kapladığı beni şaşkına çeviriyor.

Yavaşça, bakışlarım neredeyse hipnotik bir şekilde avucuna kilitlenmişken, benimkini onunkine doğru kaldırıyorum ve usulca bardağın diğer tarafına yerleştiriyorum. Parmakları benimkilerden bir santim daha uzun. Saçlarımı nasıl kavradığını, kulağıma müstehcen şeyler fısıldarken aynı parmakların içime nasıl girdiğini hatırladığımda içimden bir ürperti geçiyor.

Bakışları telaşsızca ellerimizin camda buluştuğu yere kayıyor. Dördüncü parmağımı hâlâ süsleyen elmas yüzüğü gördüğünde gözlerinin rahatsız edici bir şekilde sahiplenici olduğunu fark edene kadar ikimiz de bakıyoruz. Parmaklarını benimkilerle birleştirmek istercesine büküyor ama onu benden uzak tutan engeli hatırlayınca hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

"Seni eve getireceğim," diye yemin ediyor içten içe.

Sözleri boğazında gümbürdüyor, derin ve boğuk ve bir öneriden çok bir garanti. Kapıyı tekrar deniyor ama nafile.

Adamları arkasında toplanmış, peronu geçerek diğer potansiyel yolcuları kaçışmaya zorluyor. Benimle sanki sadece ikimiz varmışsınız, trenin içinde ya da dışında kimse bakmıyormuş gibi konuşuyor, oysa gerçekte düzinelerce göz bizi izliyor.

Operatör trenin birazdan hareket edeceğini duyurmak için hoparlöre geri döner ve böylece büyü bozulur. Gerçeklik geri geliyor. Elimi bardaktan çekip bir adım geri atıyorum.

Anonsu duyduğunda ve bunun sona ermekte olduğunu fark ettiğinde yüzünde bir alarm belirir. Üç uzun bip sesi duyuluyor ve ardından tren hareket etmeye başlıyor, yavaşça istasyondan çıkıyor. Kalbim bir kez daha çarpmaya başlıyor, aramıza mesafe koyduğumuz için aynı derecede mutluyum ve bittiği için dehşete düşüyorum.

Arabamın yanında yürüyor, adımlarını hiç hızlandırmıyor ve kolayca ayak uyduruyor. Ben pencerenin önünde duruyorum, iki elimle kendimi destekliyorum.

"Bir Şey söyle," diye soruyor.

Sözlerinde kanımı ısıtan yalvaran bir not var. Onu nasıl etkilediğimi açıklamaktan hiç çekinmedi.

Başımı hayır anlamında sallıyorum ve sonra daha hızlı yürümeye başlıyor, tüm rahatlık numaralarını bir kenara bırakıyor.

"Bir şey söyle," diye tekrarlıyor. "Herhangi bir şey."

Kullandığı ses tonunun ender rastlanan bir durum olduğundan eminim ve bu ses midemde bir şeyleri aşağıya çekiyor. Tanımlanamayan bir duygunun parıltısı hızla kaybolmadan önce gözlerinin içinden geçiyor. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama boğazımda durdurulamaz bir dürtü kabarıyor ve sesim tanınmayacak kadar yumuşak ve özlem dolu bir kelime şeklinde dudaklarımdan dökülüyor.

"Thiago," diye fısıldıyorum.

Bir şekilde itiraf gibi geliyor.

Aniden durdu.

Şimdiye kadar, tren onu geride bırakacak kadar hızlandı ve ben onu kaybettim.

Onu kaybetmeye henüz hazır değilim.

Boynumu bükerek diğer yan pencerelerden onu aramaya çalışıyorum ama net bir görüntü yok.

Endişe gibi bir şey içimi kemiriyor ve kendimi vagonun sonuna gelip arka pencereden ona bakana kadar kibarca "*affedersiniz*" lerle ve hemen hareket etmediklerinde daha kaba omuz itişleriyle yolcuları iterek vagonda ilerlerken buluyorum.

Platformun kenarında duruyor ve hızla uzaklaşıyor. Ama hala gözünü kırpmadan bana bakıyor ve yüz ifadesi?

Yüzündeki ifade son derece bölgesel, hatta düpedüz hayvani.

Omurgamdan aşağıya doğru yeni bir ürperti gönderiyor.

Ona bir öpücük veriyorum ve kıl payı kurtulduğum için şükrederek arkamı dönüyorum.

Bölüm Yirmi Üç

Tess

"İzini bulmak zor bir adamsın, Tristan."

"Sik beni," diye bağıyor kardeşim sesimden irkilerek sıçrarken.

Döndüğünde, beni yüzümde kocaman bir sırtıyla ön merdivenlerin dibinde dururken buluyor. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu, neredeyse altı ay ve onu çok özlemiştim.

Yüzündeki ifadeden onun da aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyorum.

"Vay anasını," diye haykırıyor, basamaklardan aşağı zıplayarak iniyor ve beni yutuyor

Ayı gibi sarılıyor. Tanıdık kolları beni sardığında gülmekten kendimi alamıyorum, hissettiğim rahatlama anlık. "Burada ne işin var senin? Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

İlk sorusunun cevabı ikincisinin cevabından çok daha karmaşık. Gerçek şu ki, Thiago ile karşılaşmam beni o kadar etkilemişti ki treni hattın sonuna kadar kullandım. Kafam karışmış bir halde indim ve bir taksiye binerek Gare de Lyon'a gittim, oradan da Cenevre'ye giden bir TGV'ye bindim.

Babamızın aramızdaki iletişimi yasaklaması önemli değil, kardeşime ihtiyacım var. Dagny dışında beni rahatlatabilecek tek kişi o ve buna şiddetle ihtiyacım var. Kaçmaktan, sürekli arkamı kollamaktan ve yalnız kalmaktan yoruldum. Tristan'ın beni sadece küçük kardeşinin yapabileceği şekilde güldüreceğini biliyorum ve bu tam da ihtiyacım olan şey.

Thiago'nun beni yakalaması gibi bir tehlike yok. Onu Paris'te bıraktım, muhtemelen kıl payı kurtulduğum için öfkeliydi ve Caroline Mason kimliğimden kurtuldum. Beni bu şekilde takip ettiğini fark etmem çok uzun sürdü. Artık Sabrina Baker'ım, en azından öngörülebilir bir gelecek için.

Sabrina yarın koşmaya devam edebilir. *Bu gece* Tess akşam yemeğinin tadını çıkaracak ve kardeşiyle biraz şakalaşacak.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyorum ona dürüstçe, yüzündeki şaşkın ifadeye hâlâ gülerek.

"Cidden, burada ne yapıyorsun? Neden riske girdin? Zalim nerede olduğunu sanıyor? Annem nasıl?"

Son sorusu midemi ağrıttı. Ona anlatmam gereken çok şey var.

"Yemeğe gidelim ve konuşalım. Sorularına o zaman cevap veririm, tamam mı?"

Tristan İtalyan yemeği için can attığımı doğru tahmin ediyor ve beni Cenevre'de lezzetli bir restorana götürüyor. Orada bana Nera hakkında her şeyi anlattı. Babamızın sürgüne gönderilmesindeki ana kuralı çiğnediği için endişelensem de şaşırmadım - Tristan'ın dürtü kontrolü her zaman zayıf olmuştur, özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda. Sanırım bu da onun anlamsız fetihlerinden biri.

Ama sonra onun hakkında konuşmaya başlıyor, gözleri parlıyor ve ağzının kenarlarında aşık bir gülümseme belirliyor. Sözcükler dudaklarından öfkeyle dklyor, sanki onun hakkında bilmemi istediği her şeye fiziksel olarak yetişemiyormuş gibi.

Onu son gördüğümden farklı. Mutlu. Yerleşmiş. Aşık, her ne kadar henüz aşık olduğunu bildiğinden emin olmasam da. Onun için çok heyecanlıyım ama içimi kemiren kıskançlık duygusuna engel olamıyorum. Kendini erkek düşkünü ilan eden küçük kardeşimin benden önce biriyle tanışacağını hiç düşünmemiştim.

Ona babamızın kumar borçlarından ya da Thiago'dan ve nişanımızdan bahsetmiyorum. Nereden başlayabilirim ki? Bir kez olsun mutlu haberlere odaklanmak istiyorum. Kardeşim aşık ve şef olma tutkusunun peşinde daha fazla zaman harcıyor ve önemli olan da bu.

İnanılmaz miktarda yemeği paylaştıktan sonra hesabı ödüyorum ve soğuk Ocak havasına çıkmadan önce kışlık paltolarımıza sarınıyoruz.

"Nasılsın?" Tristan kapıyı benim için açık tutarak soruyor. "Peki annem nasıl? Babam onu yalnız mı bırakıyor?"

Ve işte, korktuğum soru. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, doymak bilmez ve acımasız. Onu terk ettiğimi ona nasıl söyleyeceğim?

"Aslında bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda.

Tristan kaşlarını çatıyor ve dönüp bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun? Bu sabah buraya gelmeden önce onu görmedin mi?"

Dışarısı inanılmaz soğuk ve pişmanlığım beni ısıtmak için hiçbir şey yapmıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum, bakışlarıyla buluşamıyorum. Ona söylediğimde benden nefret edecek.

"Bu uzun bir hikaye, ama hayır. Görmedim. Onu görmedim-"

Tristan'ın gözleri yüzümden omzumun üstündeki bir şeye kayınca sözlerim yarım kalıyor. Yüzü düşüyor, o rahat gülümsemesi dudaklarından anında siliniyor. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir bakış yüzüne yayılıyor.

Bir varlık hissediyorum, karanlık ve korkunç bir şey arkamda hareket ediyor ve midem bulanıyor çünkü kim olduğunu iliklerime kadar biliyorum. Vücudunun karanlıkta nasıl hareket ettiğine aşınayım, gölgelerde ustalaşan ve onları iradesine göre büken bir suikastçı gibi. Sıcaklık sırtıma yayılıyor, soğuğu sanki hiç orada değilmiş gibi uzaklaştırıyor.

Burası koşmayı bıraktığım yer, bunu şimdi fark ediyorum.

Beni buldu ve Paris'in aksine, bu sefer beni koruyacak pleksiglas yok.

Derin bir nefes alarak arkamı dönüyorum ve kendi şeytanımla yüz yüze geliyorum. Bunu beklememe rağmen, gözlerimiz çarpıştığında boğazımdan şok olmuş bir nefes kopuyor.

Bu sefer kaçmaya çalışmama bile fırsat vermiyor. Eli boğazıma dolanıyor ve sıkıyor. Dudaklarımdan bir gıcırta dökülüyor ve bileğini tutuyorum, ama beni kendine doğru çekiyor, diğer eli üst koluma dolanıyor.

Bakışları yüzümde gezinirken, gözlerindeki dengesiz, çılgın bakıştan birkaç santim uzakta, ona yapışmış durumdayım. Üzerinden dalgalar halinde akan uçucu enerji, bu durumun kolayca patlamaya dönüşebileceğini açıkça ortaya koyuyor. Hava onun öfkesi ve bariz sahipleniciliğiyle dolu. Beni gördüğünden beri gözünü kırpmadı.

Ben de öyle.

Eli boğazımı yakıyor ve yutkundüğümde daha sert sıkıyor. Aramızda görünmez bir ip var, o kadar güçlü ki öne doğru eğildiğinde kendimi çenemi hafifçe yukarı eğerken buluyorum, istemeden

Aramızdaki boşluğu kapatıyor. Konuşmasını beklerken oltaya takılmış bir balık gibi ona bağıyım.

Gözlerim bir parça şeker emdiği ağzına kayıyor. Dudakları ayrılıyor ve tanıdık tarçın kokusu burnuma çarpıyor.

"Seni buldum," diye mırıldanıyor, rahatlamaya benzer bir şey kısa süreliğine yankılanıyor ton.

Korkudan değil ama onun sıcak nefesine tepki olarak keskin bir nefes alıyorum. yüzümü okşuyor. Nefes verışı sinir uçlarımda her birini aşındırıyor ve kelimelerindeki sıkı duyguyu gölgede bırakıyor. Aç gözlerini ağzıma indiriyor ve ben titremeye başlıyorum. Eli boğazımı sıkıyor.

"Sen de kimsin lan?" Tristan talep ediyor. "Çek şu lanet ellerini onun üzerinden."

Gerçeklik çöktü ve balonumuz paramparça oldu. Bir an için kardeşimi unuttuğumu söylemekten utanıyorum. Onun varlığını hatırlayınca güvenliği için endişelendim, özellikle de Marco ve hâlâ adını bilmediğim Göbekli Adam tarafından tutulduğu için. Thiago'nun babama ne yaptığını, yoluna çıkan herkese ne yapmaktan çekinmeyeceğini gördüm.

"Tristan, sorun yok," diye cevap veriyorum, sesim titreyerek. Thiago hâlâ gözlerini benden kaçırmıyor ki bu iyi bir şey. Umarım Tristan bu işten yara almadan kurtulabilir. "Kardeşimi bırakın," diye emrediyorum, hissettiğimden daha fazla güvenle.

Cevap vermiyor. Başını eğip cevap vermese, gözleri beni incelemeye devam etmese beni duymadığına inanacağım.

"Bırak onu, ben de seninle geleyim," diye teklif ettim.

Bu kez Thiago'nun tepkisi anında oldu. Dudağı kıvrılıyor, hırlarken tutuşu morarıyor, "Seni ne olursa olsun alıyorum."

Sözleri buz gibi, bir bıçağın ucuyla söylenmişti ve şu anda kartel patronuyla karşı karşıya olduğumu fark ettim.

Ben de ona her şeyden önce istediğini bildiğim tek şeyi verdim. Tam teslimiyetimi.

En azından şimdilik.

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

"Kendi *isteğimle* gideceğim."

Dudaklarından sert, kısık bir ses çıkıyor. Eli bir parça gevşiyor, sadece nefes almamı sağlayacak kadar, sonra başını sallıyor ve Tristan serbest kalıyor.

Kardeşim yanımıza yanaşan Rolls Royce'a şöyle bir bakıyor ve başını sallıyor.

"Seni kaçırmaya çalışan bir yabancıyla bırakmayacağım."

Thiago sabrını yitirip boğazını kesmeden önce gitmesini istiyorum. Parmakları şimdiden boynumun kenarına vuruyor, nabız noktama sabırsızca vuruyor.

"O değil..." Tereddüt ediyorum, bakışlarım Tristan'inkilerle buluşmak için ilerliyor. "O bir yabancı değil," diye itiraf ediyorum.

Thiago'nun göğsünün derinliklerinden gelen bir gümbürtü sessizliğe karışıyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. Elini enseme dolaştırarak ensemi kapatıyor, başımı geriye atıp gözlerinin içine bakmaya zorluyor, kocaman avuç içi beni tamamen kontrol ediyor.

"Ona kim olduğumu söyle," diye emrediyor, sırtarak keskin dişlerini gösteriyor.

İnliyorum ve başparmağı boynumun kenarında nazik daireler çiziyor. Daha saf bir kız bu hareketin yatıştırıcı olduğunu sanırdı ama ben onun sadece istediğini vermem için beni manipüle etmeye çalıştığını biliyorum.

"O..." Başlıyorum, sonra duruyorum, cümlemi bitiremiyorum. Ağzıma inen gözlerinde vahşi bir parıltı parlıyor. Nefesini tutmuş gibi görünüyor, sanki söylemek üzere olduğum şeye takılmış gibi, ben onun ne olduğunu itiraf edene kadar nefes alamayacakmış gibi.

Bu sözleri hiç yüksek sesle söylemedim. Onları duymak istiyor, ama sanırım benim teslim olduğumu görmeyi daha çok istiyor. Dudaklarım tekrar ayrılıyor ve o büyülenmiş bir şekilde öne eğiliyor.

"O..."

Sabrı taştı.

"Söyle ona," diye emrediyor kısık sesle.

Hayatımdan vazgeçmek için tek gereken üç küçük kelime söylemek. Onları bir kez söylediğimde, geri dönüşü olmadığını biliyorum. Geri dönemeyeceğim bir çizgiyi geçiyorum.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve kalan direncimi de söndürüyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, sonra nihayet, neredeyse bir itiraf gibi, aylardır duymayı beklediğı kelimeleri söylüyorum.

"O benim nişanlım."

Thiago tam boyuna doğru açılıyor, yüz hatlarına kibirli ve son derece muzaffer bir ifade damgasını vuruyor. Gözleri memnuniyet ve gurura benzer bir şeyle parlıyor.

"Ne?" Tristan bana doğru kuşkulu bir bakış fırlattı. "Son konuştuğumuzda, bir dahaki görüşmemizde görücü usulü evlenmemeni söylemiştim. O sabah tüylerini almayı mı unuttun yoksa?"

"Beni savunurken, 'havasız bir hıyarla' nişanlanmamam gerektiğini söylemiştin.

Öyle birine benziyor mu?"

Tristan onu eleştirel bir gözle süzdükten sonra, "Bu iki kriterden birine uyuyor gibi görünüyor," diye mırıldandı.

Gözlerim açılıyor ama Thiago kardeşçe şakalaşmamıza hızlı bir son veriyor. Ensemdeki kavrayışını kullanarak yüzümü tekrar ona doğru çeviriyor.

"Kaybol, Tristan," diye tersliyor, ona bakma zahmetine bile girmeden. Bakışlarında ölümcül bir pırıltı parlıyor ve ona nişanlım dememin sadece geçici bir ateşkes olduğunu anlıyorum. Bana son birkaç ayın hesabını soracak. "Kız kardeşin ve benim konuşmamız gereken şeyler var. Değil mi, aşkım?"

Kavrayışıyla ürperiyorum ve o da bunu hissediyor. İkimizden de bir yanıt bekleme zahmetine girmiyor ve beni arabaya doğru itmek için elini kullanıyor. Kabaca arabanın arkasına itilmeden önce Tristan'a omzumun üzerinden bir bakış atıp hızlıca el sallıyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tess

Rolls'un birbirine bakan iki karşılıklı koltuk takımı var. Birinin üzerine tökezliyorum, diğer taraftaki kapıya bastırılana kadar elbisemle sürünerek diğer ucuna geçiyorum.

Karşımda bir adamın oturduğunu görünce şaşıyorum. O da benim aniden ortaya çıkmamdan en az onun kadar ürkmüş görünüyor ama kimliği hakkında hiçbir ipucu vermiyor.

Beyaz bir yakası olduğunu fark ediyorum ama Thiago beni arabaya kadar takip edip kapıyı arkasından çarparak kapatmadan önce onu ya da bu bilgiyi değerlendirecek zamanım olmuyor. Camlar karartılmış ve bu, onun devasa, fırtınalı varlığıyla birleştiğinde, alanın etrafımızda küçüldüğünü hissettiriyor.

"Baba," diyor Thiago, beni görmezden gelerek.

"Devam edin." "*Baba mı?*" Soruyorum.

Başım tekrar adama dönüyor. Daha doğrusu bakışlarım yakasına düşüyor ve sonunda kafamda noktalar birleşiyor.

"*Jefe*," diyor başını saygıyla eğerek.

"Neler oluyor?" Panik sesimin sınırlarını zorluyor, bir parça mani parlıyor.

Thiago sabırsızca, "Devam et," dedi. "Önemli kısma geçelim."

Adam boğazını temizliyor.

"Siz, Thiago da Silva, bu kadını, Tess Noble'ı, yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Şüphelerim indoğrulanmasıyla dehşete kapılıyorum. Bu bir rahip ve Thiago bizi hemen evlendirmek niyetinde.

"Dur bakalım."

"İstiyorum."

Nefesim kesiliyor, bakışlarım iki adam arasında gidip geliyor. "Hayır!"

Thiago'nun eli bileğime dolanıyor ve ben ona doğru düşene kadar beni çekiyor. Göğsüm onunkine değiyor, geniş gözlerim onun daralmış, öfkeli gözleriyle çarpışıyor.

"Sözünü unutma," diye emrediyor.

İsteyerek geleceğim.

"Sen, Tess Noble, bu adamı, Thiago da Silva'yı, yasal olarak kocan olarak kabul ediyor musun?"

Neye imza attığımı bilmiyordum. Daha fazla zamanım olur sanmıştım.

"Bunu neden yapıyorsun?" Yalvarıyorum.

Thiago'nun eli bir kez daha boğazıma dolanıyor, dövmeli yaka bu hareketle gerçek ve mecazi anlamda kapanıyor ve beni bu kez temelli zincirliyor.

"Böylece benden bir daha asla kaçamayacaksın," diye hırılıyor. "Şimdi kelimeleri söyle."

Kendimi yanıyor gibi hissediyorum. Hava hem yetersiz hem de boğucu. Nefes nefese kalıyorum, seçeneklerimi değerlendiriyorum ve kaybedeceğimi bilsem bile kaçınılmaz olana karşı savaşıyorum. Kaçış yok.

"İstiyorum," diye fısıldıyorum, zar zor duyuluyor. "Daha yüksek sesle."

"Var!" Gözlerim onunkilerle buluşmak için havalanırken öfkeyle parlıyor.

Ama ben sadece onun gözlerinde yanan derin bir memnuniyet buluyorum. "Evet," diye mırıldandı. "Öyle."

Gözlerimde parlayan zehirle ona dik dik bakıyorum. "Beni seninle evlenmeye zorlayabilirsin ama sana boyun eğmeye *asla* zorlayamazsın."

"Bunu göreceğiz," diye söz veriyor.

Karşı koltuklardan rahatsız edici bir boğaz temizleme sesi geliyor. "Harika," diyor rahip. "Şimdi bunu resmileştirelim."

Thiago onun elinden bir kâğıt kapıyor ve kucağıma koyuyor. Ardından parmaklarıma bir kalem tutuşturdu.

Üstte 'Evlilik Sertifikası' damgası var, altta boş bir satırın altına ismim kazınmış.

Anlamsızca ona bakıyorum. Evlilik cüzdanıma bakıyor olmak gerçeküstü hissettiriyor. Bizi birbirimize bağlamak için gereken tek şeyin bu çürük kâğıt olduğunu bilmek. Kaçtığım gün mü hazırlamıştı?

"İmzala," diye emrediyor.

İçimde bir duygu fırtınası kopuyor. Kapana kısıldım. Tıpkı annem gibi sevgisiz, muhtemelen istismarcı bir evliliğe hapsolmuştum. Onun kaderinden kaçmak için çok çaresizdim. Bir an için kurtulduğumu sandım.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına batıyor.

"İmzalayın yoksa oraya geri döner ve kendimi kardeşinize düzgün bir şekilde tanıtırım."

Ona, başka herhangi birini yerle bir edecek sert bir bakış fırlatıyorum. Thiago sadece sırıtıyor, teslimiyetinden olduğu kadar öfkemden de keyif alıyor gibi görünüyor.

Kalem sayfaya temas ederken ellerim titriyor. Ve sonra bitti, bir saniyeden daha kısa bir sürede bitti, şatafat ve gösteriştten yoksun olmasıyla neredeyse ezici.

Thiago kâğıdı avucumun altından çekip alıyor ve uzun bir süre imzama bakıyor, dudaklarını sinsi ve memnun bir gülümseme kaplıyor. Kendi adının üstünü imzalıyor, bir fotoğraf çekiyor ve sonra kâğıdı rahibe geri veriyor.

"Şahitler dışarıda. İmzalatın, sonra da tescil ettirin." "Elbette."

"Yarın ilk iş."

Rahip bu sert emir karşısında gözle görülür bir şekilde yutkunur ve emri yerine getirmese başına geleceklerin pek de ince olmayan alt metnini anlar.

Son on dakika tamamen bulanık gibi geliyor. Benden her şeyi isteyen bu adama hayatımı teslim ettim.

Bu adam her şeyi isterken karşılığında bana aynısına yakın bir şey veremiyor. Acı beni boğuyor, tıpkı içinde bulunduğum koşulların adaletsizliği gibi.

Ben

evliyim.

Evliyim.

Thiago siyah takım elbise ceketini çıkarıyor, bunu yaparken omuz düzlemleri gömleğinin altında erotik bir şekilde hareket ediyor. Tenini göremesem de, kaslarının rahatsız edici giysiyi çıkarmak için nasıl kıvrak bir şekilde hareket ettiğini hayal edebiliyorum.

Katlıyor, sonra diğer koltukların üzerine atıyor. Gözleri donuk bir şekilde rahibin gözleriyle buluşmak için geri döner.

"Çık dışarı," diye

tersledi. "Bekle-"

Rahip bana bir bakış bile atmadan emredileni yapıyor, kendini kurtarmanın mutluluğu içinde. Sonra kapı çarparak kapandı. Evliliğime olan güvensizliğim

Birdenbire avını yemeye kararlı öfkeli bir yırtıcıyla aynı kafeste sıkışıp kaldığını fark ettiğimde durum bir anda buharlaşıyor.

Ama Thiago bana bakmıyor. Kolunu dirseğinden büküyor ve gömleğinin bilek manşetini açıyor, ardından yavaşça - o kadar yavaş ki izlemek işkenceye dönüşüyor - kolunu kolundan yukarı sarmaya başlıyor.

Boğazım kuruyor, gözlerim santim santim ortaya çıkardığı tenine yapışıyor. Kolunun ön kısmı dövmelerle kaplı ve kordonlu kaslardan ve kolunun uzunluğu boyunca ilerleyip gömleğinin içinde kaybolan belirgin, erkeksi damarlardan oluşuyor.

Aynı işlemi diğer kolunda da tekrarlıyor, hareketleri ilkinde olduğu gibi telaşsız çünkü gidecek hiçbir yerim olmadan beni kapana kıştırdığını biliyor. İşi bittiğinde kravatının düğümünü yakalıyor ve aşağı çekiyor. Onu boğuyormuş gibi koparıyor ve pantolonunun cebine sokuyor, bu hareketi kollarına gösterdiği özenin tam tersi. Parmakları daha sonra yakasında dans ediyor, önce bir düğmeyi, sonra diğerini açarak daha fazla dövmeli deriyi ortaya çıkarıyor.

Sonra, ancak o zaman, sonunda bana baktı.

Hayvani gözler benimkileri buluyor ve yakıcı bir bakışla nefesimi kesiyor. Bakışları bir şarapnel patlamasının yıkıcılığıyla içime işliyor, tüm hayati organlarımı paramparça eden ve delip geçen parçalar gönderiyor.

Bana doğru geliyor, tüm alanı kapladığını hissedene kadar vücudu büyüyor ve sonra dudağı geriye kıvrılıyor, dişleri çıplak kalıyor ve tek bir kelime söylüyor.

Bir vaat, bir tehdit.

Fiziksel bir damga.

"Karım."

*Sahip
olunan*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

Thiago

"*Karım.*"

Kelime dilimden kolaylıkla yuvarlanıyor ve *lanet olsun*, sonunda bunu söyleyebilmek içimdeki sahiplenici şeytanı memnuniyetle kükretiyor.

Tess irkilir. "Sen ne-"

Bizi ayıran mesafeyi aşıp bir elimi ensesine doluyorum. Ahlaksız bir sırtış dudaklarımı çekiştirirken kelimeler anında dilinde kayboluyor. Gözlerim onunkilerle buluşuyor, gözbebeklerim erotik bir niyetle büyüyor.

"Gelini öpme zamanı," diye törpüledim karanlık bir şekilde. Keskin bir nefesle tıslıyor.

Güzel.

Buna ihtiyacı olacak.

Onu koltuğa doğru sürüklüyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum. İnliyor, elleri savunmaya geçerek göğsüme doğru geliyor ama onu kendime doğru bastırıyorum. Dilim kabaca dudaklarının arasından geçip onunkini arıyor.

Onca haftadan sonra sadece bir öpücüğü paylaştıktan sonra onun tadını tekrar almak baş döndürücü bir kâbus. Uzaklaşmasını engellemek için saçlarını avuçluyorum ama bu aynı zamanda onun sarhoş edici kokusunun saçlarından burnuma doğru yayılmasına ve beni heyecanlandırmasına neden oluyor.

Bu öpücük bir baştan çıkarmadan çok bir saldırı, mutlu bir kavuşmadan çok benden kaçtığı için planlanmış bir intikam. Dudağını kanayana kadar ısıriyorum ve cevap veren nefesini ağzıma alıyorum.

Sadece bir öpücükle taş gibi oldum.

O kadar tepkili ki, elleri artık beni itmek yerine gömleğimi sıkıca tutuyor. Ve dili benimkiyle buluşmak için ağzından geçici olarak çıktığında, yüksek sesle inliyorum. Tarçınlı şekerimin baharatından bile onun tadını alabiliyorum. Güçlü ve taze, Coca-Cola'nın ilk yudumu gibi.

Sıcak bir yaz gününden sonra kola. Alt dudağını iki dudağımın arasına alıp yumuşamış derisini yatıştırıyorum. Hafifçe inlediğinde, ağzımı çekiyorum.

Geniş, odaklanmamış gözleri benimkilerle buluşuyor, uyarılmanın sisi ile savaşıırken hızla kırışıyorlar. Alt dudağını parmaklıyorum, bırakmadan önce yavaşça aşağı çekiyorum.

"Karımın küçük, ateşli bir ağzı var," diye gürlüyorum. "Başka neler yapabileceğini görelim mi?"

Başını çevirerek elimden kurtuldu. "Hayır!" Gözlerim sertleşti. "Yanlış cevap."

Onu bir kez daha ensesinden tutarak kucağıma yatırıyorum. Bir an yanımda yarı oturuyor, yarı diz çöküyor, sonra yüzü koltuğa gömülüyor, poposu kalçalarımın üzerine mükemmel bir şekilde yerleşiyor.

Elbisesinin kumaşını avucumun içine alarak kalçalarının üzerine doğru itiyorum, güzel pembe bir tangayla bir hediye gibi sarılmış, şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel kıcı ortaya çıkarıyorum.

Onu yakaladığımda mavi giydiğini görünce hayal kırıklığına uğradım. Pembenin nereye gittiğini, sadece bir aşama olup olmadığını ve kaçırmak zorunda kaldığım bir aşama olup olmadığını merak ettim. Meğer en sevdiğim yerde beni bekliyormuş.

Tess beni durdurmak için çılgınca bir elle arkama uzanıyor. "Thiago-"

Bileklerini kavrayıp sırtının alt kısmına sabitliyorum. Adımı söylemesi bana bunu en son söylediği zamanı hatırlatıyor - dün, onu yakalamama saniyeler kala boşaldığım zamanı.

Kardeşini takip eden şahin tarafından nihayet onun dairesine geldiği konusunda uyarıldığımda, sonunda onu yakalayacağımı bildiğim için rahatlamaktan neredeyse kör olmuştum.

Ve şimdi son altı hafta boyunca bana yaptığı her türlü işkencenin bedelini ödeyecek.

Avucum kalçasının üst kısmına değdiğinde titriyor, elim dışarıda olduğu için hâlâ soğuk. Elimini yanağının kıvrımına ve kıcının etli kısmına doğru gezdiriyorum. Ellerimin teninde yarattığı kontrast şehvetten başımı döndürüyor. O, sarışın, minyon ve masum, iri, dövme, kanlı eller tarafından kirletiliyor.

Tess başını kaldırmaya çalışıyor ama pozisyonu bunu imkânsız kılıyor. Yanağını okşamaya devam ettiğimde sesi titriyor, bu hareket uğursuzca kasıtlı.

"Ne... Ne yapıyorsun?"

Parmağım kıcının birleştiği yerde tangasının kumaşının altından kıvrılıyor ve yavaşça aşağıya doğru takip ederek rahatsız edici giysiyi yanaklarının arasından çıkarıp yana doğru kıvrıyor. Parmağım amına değdiğinde tüyleri diken diken oluyor.

"Seni becermemi ister misin?"

Parmağımı kıcının dibine bastırıp ters yönde yarığına doğru ilerlediğimde kıkırdıyor. Sıkı göt deliğine bakıyorum, kontrolün kimde olduğunu anlaması için ağzının etrafında bir tur atıyorum.

"Hayır."

"Hmm, günlüğünde yazdığın bu değildi."

Kızarıyor. "O sadece bir rüyaydı, hiçbir anlamı yoktu. Gerçek çok farklı."

Cevabını duymazdan gelerek soruyorum. "Seni cezalandırmamı mı istiyorsun?" Başını sallıyor. "Hayır."

Kıçına inen ilk tokat onu şaşırttı. Sarsılıyor, neredeyse kucağımdan kalkıyor ve bu sırada ellerini serbest bırakıyor.

"Bana öylece *şaplak* atamazsın!"

Onu tekrar aşağı itiyorum ve yanağına bir tokat daha atıyorum. Bileklerini moraracaklarını bilene kadar sıkıca kavriyorum. Herkesin onları görmesini ve onun benim olduğunu anlamasını istiyorum.

"Birini seç."

Sesi titriyor. "Ne?"

Üçüncü bir tokat, çılgınlığını bastırmak için dudağını ısırmasına neden oluyor. Ben de dördüncüyü ekliyorum ve o lezzetli sesi yine de ondan çıkarıyorum.

"Seç birini. Benden seni becermemi ya da cezalandırmamı iste. Bana telafi etmen gereken şeyler var *aşkım* ve bunlar senin seçeneklerin."

Bana doğru sürünmesini istiyorum. Benim onu istediğim kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu, beni *istediğini* kabul etmesini.

"Beni zaten cezalandırıyorsun!" diye haykırıyor. "Bu nasıl bir seçim?"

Karanlık bir şekilde kıkırdarak, elimi kızarmış, ısınmış teninde gezdiriyorum. Parmaklarımı morarmış yanağına batırarak inlemesini sağlıyorum. Sonra kıçına tekrar şaplak atıyorum.

"Bu bir ceza sayılmaz. Eğer öyle olduğunu düşünüyorsan sikilmeyi seçmelisin."

Her iki yanak arasında dönüşümlü olarak dört sert darbe daha indiriyorum. Elim acımasız, ona bir saniye bile fırsat vermeden tekrar tekrar iniyor.

bir rahatlama. Avucumun her hedefli vuruşunda teni daha da kızarıyor, aletim bu renk karşısında acı içinde zonkluyor.

Tess çırpınıyor ama gidecek yeri yok. Kıçını kaldırıyor ve bu sırada yanlışlıkla daha fazlasını istiyor. Ben de ona tam olarak bunu verdim. Yanaklarının en etli kısmına iki darbe daha indirdim. Haykırıyor ve karnının üzerine düşüyor, bunun yerine kıçını sıkıyor.

"Eğer sıkarsan, sadece daha fazla acır."

Nefes nefese, yüzü yana dönük, gözleri benimkileri buluyor ve bana dik dik bakıyor. Yanakları kıçıyla aynı renkte kızarıyor ve dayanamayıp fotoğrafını çekiyorum. Düpedüz yenilebilir görünüyor ve karımın kıçına ilk şaplak attığım anı hatırlamak istiyorum.

Karım.

Ona bu şekilde hitap etmekten bıkaçağımı hiç sanmıyorum. Bunu her düşündüğümde, onun üzerinde giderek daha fazla hak iddia ettiğimi hissediyorum. Onu kalıcı olarak işaretlemenin bir yolunu bulmak istiyorum.

"Bunun bir ceza olmadığını nasıl söylersin, seni sadist?"

Yanıt olarak gözlerim karardı. Sırtının alt kısmına bastırarak onu sert sikime doğru itiyorum ve bacaklarını açıyorum. Hemen kapatmaya çalıştığında, bacaklarını ahlaksızca açana kadar kalçalarının iç tarafına vuruyorum.

"Bunun yüzünden." Parmaklarımın ucuyla hafifçe amına vuruyorum. Arabanın içi onun damlayan ıslak amının sesleriyle yankılanıyor. "Ne kadar sırlıklam olduğunu dinle, *amor*. Bu sana acı mı yoksa zevk gibi mi geliyor?"

Bacakları uçarak kapanıyor ve elimi kalçalarının arasına hapsediyor. Bu ona ödeteceğim stratejik bir hataydı. Parmaklarımı kıvrarak açıklığını buldum ve iki parmağımı kabzasına kadar soktum.

"Oh, Tanrım," diye haykırıyor, omurgası kamburlaşıyor ve elleri sırtının alt kısmında birbirine dolanıyor.

"Hatırladığım kadar sıkı," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Burada kimsenin sana dokunmasına izin vermedin mi?"

Cevap vermiyor ama vermesi de gerekmiyor. Yüzüğüm hala sol elinde, parmaklarım hala onun sıkı sıcaklığıyla sıkılıyor. Kaçtığından beri kimseye bacaklarını açmadığını söyleyebilirim. Rüyalari onu meşgul etmiş olmalı.

Keşke üçüncü bir elim olsaydı da boynuna sarılıp boğazındaki nefesi de sıkabilseydim diye düşünerek içine girdim.

"Sana dokunmamdan nefret ediyormuş gibi yaptığın her seferinde, sana ne kadar yalancı olduğunu kanıtlayacağım. Gerçeklerden kaçtığın gibi kaçamayacaksın.

benden, sana söz veriyorum."

"Mhmm," diye mırıldanıyor, yüzü koltuğun içine doğru itilmiş. İnlememek için pahalı deriyi ısıırıyor ve bu beni öfkeliyor.

"Seni becermemi iste." Emri bir kez daha tekrarlıyorum, sesim şehvetle o kadar derinleşiyor ki artık tanınmaz hale geliyor. Direnişi beni çıldırtıyor. Bana kendi isteğiyle geleceğini söylemişti ve ben de onun her şekilde bunu kastetmesini istiyorum.

"Asla," diye pantolonunu indirdi.

Gülüyorum, karanlık, mizahsız bir ses ve parmaklarımı onun sıkı sıcaklığından çekiyorum. Kaybettiği için usulca sızlanıyor. Saçlarını avuçlayıp onu geriye doğru çekmek için kullandığımda keskin bir nefese dönüşüyor. Ağzımı kulağına dayadığımda sırtı doğal olmayan bir şekilde eğiliyor.

"O zaman yalvaracaksın," diye uğursuzca söz veriyorum. "Ancak o zaman seni becereceğim. Senden daha uzun süre dayanabilirim, *aşkım*. Sana sahip olmak için yeterince uzun süre bekledim. Ama benden önce dizlerinin üzerine çöküp o tatlı amcığını almam için bana yalvarman gerekecek."

Cevap beklemeden onu tekrar koltuğa itiyorum ve tangasını yırtıp çıkarıyorum. Yine nefesi kesildi. Hızla en sevdiğim seslerden biri olmaya başladı.

"Ceza o zaman," diye homurdanarak kemerimin tokasına uzandım.

Metal sessizlikte tıngırdarak dikkatini belime çekiyor. Bir ucundan çektiğimde ve kemerin tüm uzunluğu uğursuz bir şangırtıyla halkalardan geçtiğinde, gözleri korkuyla açılıyor. Belki de bana sadist demekte haklıydı çünkü onun bariz beklentisi karşısında sikimin daha da sertleştiğini hissediyorum.

"Fikrini mi değiştiriyorsun?"

İnatla başını sallıyor ama bakışlarındaki endişe devam ediyor. "Güzel," diyorum, pahalı deriyi katlayarak elimde bir halka oluşturmamı sağlıyorum.

Elini. "Çünkü artık hiçbir şey beni bu kıcı işaretlemekten alıkoyamaz."

"Sen gerçekten şeytansın," diye ısıırıyor.

Kemerimle kıcını okşuyorum ve soğuk deriyle temas edince irkiliyor.

"Ve sen bir meleksin, *aşkım*. Benim meleğim," diye mırıldanıyorum.

"Ama seni sonsuza dek benimle birlikte cehennemin derinliklerine sürükleyene kadar durmayacağım."

Bununla birlikte kemeri kaldırıyorum ve hızla geri indiriyorum. Kıcına çarpmadan önce havada heyecanla ıslık çalıyor. Çığlık atıyor, boğazı açık bir ses, omurgamdan aşağı hoş bir karıncalanma gönderiyor.

İkinci darbe yanağına indiğinde elleri yumruk olmuş. Cildinde ilkiyle eşleşen parlak kırmızı bir sıyrık oluşuyor. Onların ortaya çıktığını görmek, o gittiğinden beri tehlikeli bir şekilde evcilleşmemiş olan bir şeyi yatıştırıyor.

"Bugün sadece beş, *aşkım*. Ama benden bir daha kaçarsan, kanını akıtana kadar durmayacağım."

Cevap vermeyince onu tekrar kırbaçladım. Cevap olarak attığı çığlık kesik kesikti, acıdan boğazı yırtılmıştı. Neyse ki araba ses geçirmez, yoksa bana ait olan sesleri dinledikleri için Arturo ve Marco'yu vurmak zorunda kalırdım.

"Cevap ver bana."

"Ne söylememi istiyorsun?" Sesinde gözyaşları var, ses tonunda beni durdurması gereken ama durdurmayan bir yalpalama var.

"Bana anladığını söyle."

"Anladım."

"Bana tekrar kaçmayacağını söyle."

Ağzı inatçı bir çizgiyle düzleşiyor ve yüzünü benden çeviriyor.

"İyi. İstedğin gibi olsun."

Kemerimin sonraki üç darbesi hiç ara vermeden birbiri ardına geldi. Kendimi tutmuyorum. Her oturuşunda acı hissetmesini istiyorum. Neden acıdığını, seçimlerinin neden acı verdiğini hatırlamasını istiyorum.

"Altı etti!" diye boğuk bir ses çıkardı.

"Bana bir daha kaçmayacağını söyle,"
diyorum. Sessizlik.

Kemerin ona iki kez daha vururken çıkardığı ıslık sesi hariç. Şimdi düpedüz ağlıyor. Ağladığını duymamam için dudağını ısırıyor ama yine de omuzları titriyor. Onu saçlarından tutup kaldırıyorum ve yanaklarındaki gözyaşlarını yalıyorum.

"Seni becermemi istemeliydin. Bunun yerine şu anda o ıslak amcığını yalayabilir ya da sıkı meme uçlarını emebilirdim."

Rimeli yüzünden akıyor. Hiç bu kadar güzel görünmemişti. Bu anı aşmasının tek yolu sonunda pes etmesi. Ama şimdilik, mücadelenin ve inatçılığın tadını çıkaracağım.

Ona tekrar vuruyorum. Ve
tekrar. "Thiago!" diye
haykırıyor.

Kıç ı şimdi tamamen kırmızı, kabarık, acı veren yaralardan oluşan güzel bir mozaik. Başparmağımla hafifçe okşuyorum ve tıslıyor.

"Ne istediğimi biliyorsun. Söyle yoksa devam ederim."

Taze gözyaşları gözünün kenarından süzölüyor ve yanağından aşağı süzölüyor. Bir tanesini bile ziyan etmek istemediğim için onları parmağımla toplayıp ağzıma alıyorum.

Kemer ı

kaldırıyorum.

"Kaldırmayac

agım..."

Durdum, zar zor duyulabilen kesintisiyle donup kaldım. Ve bekledim. Beş saniye.

On.

Kemer bu kez kalçalarının üst kısmına, kıçıyla birleştikleri yere takılıyor. Sarsılıyor ve çığlık atıyor, koltuğa doğru gevşekçe düşüyor.

"Senden bir daha kaçmayacağım," diye fısıldıyor sonunda, tükenmiş bir halde.

İlk teslimiyetinde damarlarımda sapkın bir zafer patlıyor. Kemer ı arabanın diğer tarafına fırlatıyorum ve bileklerini serbest bırakarak onu kollarımın arasında ters çeviriyorum.

Kıç ı pantolonumun sert malzemesiyle temas ettiğinde çığlık atıyor, ben de onu bir öpücükle susturuyorum ve tüm iniltilerini yutuyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyorum, bir hayvan gibi yüzünü yalayarak gözyaşlarının tuzlu kalıntılarını arıyorum. "O kadar zor muydu?"

"Acıyor," diye inliyor, yüzü acı içinde iki büklüm oluyor.

Ağzını bir kez daha talep ediyorum, biraz zorlukla çekilmeden önce dudaklarını yatıştırıcı bir şekilde yalıyorum. Doyamıyorum.

"İyi kızlar ödülleri hak eder."

Onu koltuğa oturtup bacaklarının arasına yerleşiyorum. Yere diz çöküp kollarımı bükülmüş bacaklarının altından geçirdiğimi gördüğünde gözleri durgunluktan tamamen açık ve uyanık hale geliyor.

Bakışlarım onun şok olmuş yüzünden ayrılıyor ve yavaşça vücudunda aşağı doğru iniyor. Keşke onu çıırılçıplak soyup tüm çıplaklığına hayran kalabilseydim ama şu anda durmayı düşünemiyorum.

Sonunda gözlerim uyluklarının tepesine düşüyor, bacaklarının arasında aylardır hayalini kurduğum ve kendimi tatmin ettiğim o güzel noktaya odaklanıyor.

Mükemmel bir iniş şeridi dışında çıplaktı, amı ve kalçaları uyarılmışlığıyla parlıyordu. Kemerimi kullandığımda ne kadar çılgılık atarsa atsın, ıslaklığı acıdan ne kadar tahrik olduğunu kanıtlıyor.

Aniden acıkmış bir halde sırtıyorum ve tekrar ona bakıyorum. Yüzümdeki açlık ifadesini görünce kalın kalın yutkunuyor.

"Olacağını bildiğim kadar güzelsin."

Lezzetli bir şekilde kızarıyor ve karşılık olarak aletimden döl sızıyor. Acı verici bir şekilde sertleştim. Eğer yakında bu konuda bir şey yapmazsa, oracıkta patlayabilirim. Kalçalarım geri yerleşiyorum, merkezine doğru eğilirken bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum, böylece dilim amına ilk temas ettiğinde, gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve tepkisini alıyorum.

Yumuşak bir hareketle koltuğu kavırıyor, sırtını eğiyor ve amını yüzüme doğru itiyor. Sırtarak birkaç saniyeliğine geri dönüyorum, bu sefer girişini buluyorum ve klitorisine ulaşana kadar kıvrımlarını yavaşça yalıyorum. Hassas çıkıntıya dokunmadan hemen önce, tersine dönüp girişine doğru kaydırıyorum. Klitorisine yeterince ilgi göstermediğim için hoşnutsuzca inliyor ve gözleri kapanıyor.

"Gözlerini aç ve bana bak. Bana bakmaya devam et yoksa dururum. Anladıysan başını salla." Başını sallar. "Aferin kızıma."

Bu sefer bacaklarının arasına tekrar daldığımda, artık yumuşak ya da keşfedici değil. Onu yutuyorum, kıvrımlarını agresif ama ustaca yalıyorum. Girişine doğru ilerlerken dilimi açıklığına daldırıyorum, nefes nefese kalıp adımı inleyene kadar girip çıkıyorum.

Gözlerini kapatma ve yolculuğun tadını çıkarma çağrısına karşı savaşıyor, istediğimi yaparak beni şaşırtıyor ve bunun yerine onları bende tutuyor. Yanıt olarak mutlu bir şekilde inliyorum, ellerimi kalçalarının etrafında sıkıyorum ve onu kısmen koltuktan çekiyorum, böylece amına daha iyi erişebiliyorum.

Şaşırmış bir halde soluk soluğa kalıyor, elleri umutsuzca tutunmaya çalışıyor ama buna ihtiyacı yok çünkü onu yakaladım. Bir elimle göğüslerine uzanıyor, onları sıkıyor, sonra da gergin meme uçlarını çimdikliyorum. Diğer elimle nihayet klitorisine biraz ilgi gösteriyorum, hassas derisinin üzerinde sadece onu çılgına çevirecek kadar geziniyorum ama rahatlamasına izin vermiyorum.

Bacakları omuzlarımin üzerinde, kalçaları başımı sıkıştırıyor ve dizleri beni amının derinliklerine çekmek için sırtımda çapraz duruyor. Dilimle içeri ve dışarı itiyorum, kaslarının sıkılaştığını hissediyorum, umutsuzca

rahatlama arıyor. İçinden akan suları yalıyorum, gözyaşlarında yaptığım gibi bir damlasını bile kaçırmıyorum.

İçime doğru eğilmesi, daha fazlasını, daha sertini, daha derinini elde etmeye çalışması, onun hakkında zaten bildiğim her şeyi doğruluyor. O ahlaksız bir baştan çıkarıcı, canlandırıcı bir şekilde provasız ama baştan çıkarıcılığında kesinlikle ölümcül. Hiç kimseyi yerken kendimi bu kadar tahrik olmuş hissetmemiştim.

Aramızda hiçbir kelime konuşulmuyor, ben onun amına o kadar odaklanmışım ve o da aldığı zevkten o kadar etkilenmiş ki, etrafımızdaki tek ses dilimin onun ıslaklığında çıkardığı sesler. Şu anda o dizlerinden omuzlarıma doğru sallanırken ayağa kalkabilirim ve orada öylece asılı kalacağımı, ona istediğimi yapmama izin vereceğini biliyorum.

Tess'in gözleri kapüşonlu ve puslu, görmüyor ama itaatkâr bir şekilde benimkilere kilitlenmiş durumda ve burada kontrolün kimde olduğunu bilmiyorum çünkü şu anda benden bir şey istese, ona verirdim.

İnlemeleri giderek yükseliyor, hem patlamanın eşiğinde hem de ulaşamayacağı bir doruk noktası ararken hayal kırıklığına uğramış inlemelerle değişiyor. Bacaklarının titremeye başladığını hissettiğimde dilimi amından çekiyorum, klitorisini bir kez yalıyorum ve üzerine bir nefes üflüyorum.

Donup kalıyor, tüm vücudu titreyerek sarsılıyor. Bekliyorum, sonra dudaklarımı aşırı hassaslaşmış klitorisinin etrafına kapatıyorum ve ağzıma alıyorum.

Tess çığlık atıyor, eli başıma doğru uçuyor. Uzaklaşmamı engellemek istercesine saçlarımı yumrukluyor ve orgazm onu vururken yüzümü sürmeye başlıyor.

"Aman... Ben... *Tanrım*."

Zevkin en üst seviyesine ulaştığında gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olur. Kasları geriliyor ve şiddetle titriyor. Kalçaları yukarı ve ağzımın içine doğru itiliyor, daha fazlasını istiyor ve daha yüksek sesle çığlık atana kadar emmeye devam ediyorum, inanılmaz bir şekilde yanıyor, sonra parçalanıyor. Hiçbir şekilde kendini tutmuyor, sadece kendini tamamen bırakıyor.

Orgazmın diğer tarafına geçtiğini hissettiğimde klitorisini bırakıyorum ve o da gevşiyor. Dirseklerimin üzerine kalkarak, dirseklerimi onun iki yanındaki koltuğa dayıyorum ve vücudumu onunkinin üzerine sarkıtıp ağzını bulup öpüyorum. Kendini tatmasını, daha doğrusu ona yaptığım şeyi tatmasını istiyorum. Boynunun arkasını kavrayarak başını eğiyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum.

Beni itmiyor ama karşılık da vermiyor. İlk başta

öpmedi.

Ama sonra dili dudaklarımda tereddütle geziniyor. Yumuşak bir şekilde inliyor ve bir kez daha tatmak için geri dönüyor ve bir üçüncüsünü daha yapıyor.

Sikim karnının alt kısmına bastırılmış durumda ve zonkladığını hissedebildiğini biliyorum, bağımlılığım ile tanışmak için can atıyor.

Geri çekilerek ona karanlık, sahiplenici bir bakış attım ve bileğimdeki bıçağı avuçladım.

"Resmi olarak tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun, seni kartel işlerine burnunu sokarken yakalamıştım?"

"Burnumu sokmuyordum."

Gözleri aramıza soktuğum gümüş bıçağı takılınca açılıyor. Korku gözbebeklerini büyütüyor, takıntılı olduğum berrak maviyi bastırıyor. Kaşlarımı çatarak, onunla ona zarar vereceğimi düşündüğünü fark ediyorum. Bu saplantının ne kadar derin olduğunu açıkça belirtmedim mi?

"Sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Senin hakkında kurduğum fantezileri?"

Kalın bir şekilde yutkunuyor, gözleri bıçağımda sabit kalırken neredeyse belli belirsiz başını sallıyor.

"Bence bunlardan birkaçını gerçeğe dönüştürmenin zamanı geldi."

Bıçağı elbisesinin yakasına kadar getiriyorum ve tek bir ölümcül darbeye elbisesini kesip çıkarıyorum. Ardından sütyeni parçalanıyor, her iki parça da göğsünden düşüyor ve mükemmel bir çift dolgun göğüs ile esmer pembe meme uçları ortaya çıkıyor.

Pembe.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Sekiz

Tess

Göğüslerim sütyenimden kurtulduğunda alarmla haykırıyorum. Hemen kendimi örtmeye çalışıyorum. Thiago az önce ağzını amıma dayamıştı ama onun önünde tamamen çıplak olmak, hazır olmadığım yepyeni bir savunmasızlık seviyesi. Bileklerimi iki eliyle kavıyor ve başımın iki yanına tutturuyor.

Karanlık bir niyetle parlayan gözler, gördükleri karşısında hipnotize olmuşçasına hararetle göğsüme bakıyor. Bana bakarkenki yoğunluğu, beni cezalandırırkenki vahşiliğiyle yarışıyor.

Yanaklarımdaki yanık tüm kıcıma beyaz bir sıcaklık yayıyor. Beynim hala saatte bin mil hızla çalışarak az önce olanları anlamaya çalışıyor. Canımı yaktı ve sonra bana hayatımın en yoğun orgazmını yaşattı, hem beceri açısından hem de tüm bunlar boyunca bana sahiplenici bir şekilde bakması açısından. Bana acı çektirmekten ve boyun eğmemi sağlamaktan zevk alıyordu. Aylar önce bana bunu yapacağına dair söz vermişti, bu yüzden beni kucağına çekip tokatladığında neden şaşırdığımı bilmiyorum.

Bunu yaptığına inanamıyorum, ama daha da şok edici olanı, ona izin verdiğime inanamıyorum. Şaplak ölçülmeyecek kadar canımı yakmıştı ve onun herhangi bir zayıflık görmesini istemesem de kendimi çılgılık atmaktan ve sonunda ağlamaktan alıkoyamamıştım.

Ama kemerini indirdikçe, beni ona boyun eğmeye zorladıkça, içimdeki sıcaklık daha da artıyordu. Yanaklarıma vurduğu her darbede içimde bir elektrik çarpması hissediyordum. İşi bittiğinde, amım ihtiyaçtan o kadar acı verici bir şekilde zonkluyordu ki, ağzını üzerime koyduğunda ona karşı koyacak gücüm kalmamıştı.

Beni yedikten sonra onu becermek isteyip istemediğimi tekrar sorsaydı, hayır diyecek gücü kendimde bulabilir miydim bilmiyorum.

Ve Şimdi bakışlarında daha da sahiplenici bir ifadeyle bana bakıyor, o bal rengi gözlerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, sanki onları hafızasına kazımaya çalışıyor.

Kendimi kurtarmaya çalışarak onun tutuşuna karşı mücadele ediyorum. Bu sadece göğüslerimin göğsümde nasıl zıpladığını gördüğünde gözlerinin daha da kararmasıyla sonuçlanıyor.

"Bırak beni, Thiago. Benden bu kadar," diye tışlıyorum, bir parça zihinsel berraklık bularak.

Parmakları boğazıma dolanıyor ve Şiddetle sıkıyor. Artık boşta olan elimle onları kavıyor, havanın tekrar içeri girmesini sağlamak için tutuşunu gevşetmeye çalışıyorum.

Thiago, yüzü benimkine birkaç santim kalana kadar üzerime eğiliyor. Bu kadar yakinken, vahşi güzelliğın mükemmel bir resmi. Gözyaşı damlası ve gül dövmelele karnımda sıvı şehveti döndürüyor, oksijen eksikliğinden kaynaklanan baş dönmesi düşüncelerimi bulandırmaya başlıyor.

"Artık evliyiz," diye fısıldıyor öfkeyle sıktığı dişlerinin arasından. "Benimle işın asla bitmeyecek."

Bir parmağımı gevşetip tek bir kelime söyleyebildim.

"Boşanma."

Neredeyse anında pişman oldum. Gözlerinde yanıp sönen ve orada kalan çılgınlık bana bunun yanlış bir şey olduğunu söylüyor.

Boğazımı bırakıyor ve onun yerine saçlarını kavıyor, beni arabanın koltuk sırası boyunca yatay olarak aşağı çekmek için kullanıyor. Başımın dibinde ve çiğ kıcımda keskin bir acı yükseliyor. Hiç de nazik davranmıyor.

Koltukta düz bir şekilde yatarken, ellerimi başımın üzerinde birleştiriyor ve üzerime çıkıyor. Daha önce cebine koyduğu kravatu kullanarak bileklerimi sarıyor ve kilitli kapı koluna sıkıca tutturuyor.

Göğsüme oturuyor, üzerimdeki ağırlığı başlı başına bir tehdit. "O kelimeyi bir kez daha söylersen bir daha gün yüzü göremeyeceğinden emin olurum."

Kısıtlamayı boşuna çekiştiriyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir halde tekrar ona bakıyorum. "Beni öldürmeyi senden boşanmama tercih mi ediyorsun?"

Yeminlerimizdeki "ölüm bizi ayırana kadar" bölümünden kocamın sorumlu olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama aynı zamanda evlendikten sonra otuz dakika içinde boşanmadan bahsedeceğimi de hiç düşünmemiştim.

Thiago bir avucunu boynumdan yavaşça göğsümden aşağıya doğru gezdiriyor, gözleri yüzlerce derece ısınıyor, taparcasına

vücudumun kıvrımları. Meme uçlarımın onun dokunuşuyla sert uçlara dönüştüğünü gözden kaçırmıyorum.

"Seni asla öldürmem, seni çok fazla düşünüyorum," diye itiraf ediyor neredeyse kayıtsızca. Kalbim göğsümde sarsılıyor ve onun bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Nazik okşaması tescilli hale geliyor ve nasırlı elleriyle etime kabaca masaj yaparak göğüslerimi avuçluyor. Meme ucumu çimdikliyor ve ben sertçe haykırıyorum. "Ama seni yatağıma zincirleyeceğim ve meraklı gözlerden uzak tutacağım. Kıçını kırbaçlayacağım ve sen artık dayanamayana kadar her gün bu küçük, sıkı vücudu kullanacağım. Öyle bir hale getireceğim ki bensiz yaşayamayacaksın, öyle ki benden boşanma düşüncesi bile seni öldürecek."

Dizlerinin üzerinde doğrulup pantolonunun düğmelerini açmaya başlamasını temkinli ve heyecanlı gözlerle izliyorum.

"Bu anı ne kadar beklediğimi bilemezsin. Seni yakalamayı ve sonunda açmayı nasıl hayal ettiğimi." Fermuarı iniyor, metalik ses inanılmaz derecede erotik. "Seni almanın yollarını hayal ettim, her biri bir diğerinden daha ahlaksızdı. Her biri her geçen gün daha da dengesizleşiyordu. Ve şimdi kusursuz bedenim önümde, hayal ettiğimden bile daha kusursuz ve sen bana kendimi tutturuyorsun. Seni becermemi iste *aşkım*, yoksa kendimi çok farklı bir şekilde tatmin etmek zorunda kalacağımı bil."

Pantolonunu kıçının etrafından aşağı doğru itiyor, siki boxer'ından kurtulup aramızda sallanıyor. Ona ilk baktığımda boğazım kurudu. İri ve kalın, teni de geri kalanı gibi altın sarısı. Şaftının alt tarafı boyunca zonklayan bir damar uzanıyor, ucu hafifçe yukarı doğru kıvrılıyor. Onu gördüğümde ağzımda tükürük birikiyor. Daha önce bir penisin güzel olduğunu düşündüğümü söyleyemem, ama onunki kesinlikle tahrik edici.

Kalın kalın yutkunarak başımı sallıyorum. Sikine nasıl baktığımı görünce dudaklarına karanlık bir sırtma dokunuyor. İki koltuk sırası arasındaki bir bölmeye uzanıyor ve kahverengi sıvıyla dolu küçük bir şişe çıkarıyor. Açıp içindikileri göğsüme boşaltıyor.

Soğuk sıvı bana çarptığında ciyaklıyorum, viski kokusu aynı anda burun deliklerime saldırıyor. Az önce göğüslerime bir mini Jack döktü.

"Ne yapıyorsun?" Bağlarımı çekiştirerek soruyorum.

Saçlarımdan tutup başımı yukarı çekiyor, arkamdaki kapıya yaslayacak şekilde konumlandırıyor, çenem göğsüme geliyor.

"Ağzını aç."

Emriyle vücudumu şiddetli bir ürperti kaplıyor ve kendimi itaat ederken buluyorum.

Dudaklarım ayrılıyor.

"Daha geniş."

Pre-cum ucunda parlıyor. Eline tükürüyor ve uzun aletini yavaşça okşamaya başlıyor, ben dediğini yaparken bana bakıyor. Yüzündeki karanlık ifade karşısında amım sıkıştı.

"Eğer dişlerini hissedersen, kışını çiğ çiğ sikerim," diye uyarıyor. "Ne kadar viski içersen iç, bunu kaldırmam kolay olmaz."

Ben tepki veremedim, iki eliyle göğüslerimi birbirine bastırıyor ve sert aletini o karanlık geçide kaydırıyor. Ucu diğer taraftan çıkıp ağzıma dalıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Yüksek sesle öğürüyorum, onun büyüklüğüne ve onunla birlikte gelen alkol ısırtığına hazırlıksızım.

"Boğazını gevşet," diye emrediyor, çekiliyor ve sonra bir kez daha ileri itiyor. Daha geniş açıyorum ve o kasları gevşetiyorum. "İyi kız."

Göğüslerimi sertçe kavriyor, mümkün olan en dar geçişi yaratmak için onları birbirine bastırırken neredeyse morartıyor. Vadiyi yavaşça pompalıyor, uzunluğunun göğüslerimin arasından geçip doğrudan ağzıma girmesini izlemesine izin veren tempolu itişler.

Aletin dudaklarımı her itiş başımı döndürüyor, büyüklüğü güçlü ve etkili alkolle birleşince sınırlarımı zorluyor. Başım dönüyor, nefeslerim düzensiz, sınırlı patlamalar halinde geliyor ve bayılacağımı düşünüyorum.

Sadece çıkardığı sesler beni bundan alıkoyuyor. Anlaşılmaz inlemeler, bozulmuş zevk sesleri ve kirli övgüler dudaklarından bozuk inilti halinde dökülüyor. Tutkunun sancılılarıyla başını arkaya atıyor ve ben yarağı boğazımın yarısına kadar inmişken adem elmasının dans edişine bakıyorum.

"Bu ağız," diye övüyor.

Kendi nefesleri göğsünün derinliklerinden kopan pantolonlarla geliyor ve beni bağlamış ve üstüme binmiş olmasına rağmen, bu anın gücünü damarlarımda bir adrenalin dalgası gibi hissediyorum. Artık benim merhametime kalmış durumda ve bunun farkında bile değil, bu yüzden dilimi çıkarıp dudaklarımı aletin etrafına doluyorum ve her hamlesinde onu ağzımın derinliklerine doğru emiyorum. Onun içinden geçen şiddetli titremenin cevabını gördüğümde karnımda zafer ateşi yanıyor. Onun da benim kadar etkilendiğini görmek karanlık bir şekilde ödüllendirici.

Çenesi aşağı düşüyor, kararmış, delirmiş gözleri benimkileri buluyor ve kontrolün bende olduğu gerçeğini değerlendiriyor. Gözlerinde çılgınca bir şehvet parlıyor ve göğüslerimi serbest bırakıyor. Bir eli boğazıma dolanıyor, diğeri ise öne eğilip kalçalarını yüzümün üzerinde gezdirirken cama çarpıyor.

Bu yeni aç ı ona ağzıma eşı benzeri görölmemiş bir erişim sağlıyor. Gözlerimin nasıl açıldığını görünce sırtıyor ve sonra içime girmeye başlıyor. İticileri boğazıma o kadar ulaşıyor ki hava kaynağımı kesiyor ve ağzımı tıkıyor.

Dudaklarımdan çıkan boğulma seslerinin tadını çıkararak hızlı ve şiddetli hamlelerle ağzıma giriyor.

"Göğüslerinin her yerine boşalmak istediğimi söyledim, ama bunun yerine tüm sıkı çalışmasına teşekkür etmek için küçük dar boğazını boyayacağım" diye homurdanıyor.

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzölüyor ama ondan başka bir yere bakmayı reddediyorum. Çıkarmaya devam ettiğı seslere bakılırsa kontrol hâlâ bende ve bunu benden almasına izin vermeyeceğim.

Boyunun etrafında mırıldanıyorum, şaftına titreşimler gönderiyorum. Bir lanet ısıyor ve kendini orada tutarak kabzasına kadar sokuyor. Ağzım acının ötesinde gerildi, dudaklarım yarılmaktan bir hamle uzakta. Burnumdan nefes almaya çalışıyorum ama oksijen yok.

"Ağzının kocan tarafından sikilmesinden hoşlanıyor musun?"

Başımı bir kez sallıyorum, ağzımla sikini hareket ettirmeye zorlanıyorum ve o gülüyor.

"Müstehcen görünüyorsun."

Çekiyor. Umutsuz bir nefes alıyorum, ağzım genişliyor ve o da bu fırsatı tekrar içeri dalmak için kullanıyor. Dokuz santimin tamamı morarmış boğazımdan aşağı iniyor.

Bileklerimi birbirine bağı oldukları yerden tutuyor ve kalçalarını çekerken onları bir çapa olarak kullanıyor, hızlı bir ritim tuttururken onları ileri geri yuvarlıyor. Tükürük ve pre-cum birbirine karışıyor ve ağzımın köşelerinden ve yanaklarımdan aşağı sızıyor.

"Bence bayılacaksın. Ve bence bir ağız dolusu dölümle çok güzel görüneceksin."

Thiago'nun gözleri kapanıyor, yüzü zevkle vidalanıyor, itişleri giderek daha çılgınca hale geliyor. Dilimi bir o yana bir bu yana kaydırarak ıslak bir şekilde şaftına sürüyorum ve yüksek sesle inliyor.

Sonunda boğazıma kadar sokuyor ve orada kalıyor. Sert bir ürperti dalgası onu sarsıyor, titretiyor ve sonra yüksek sesli bir küfürle geliyor.

Aleti ağzımda zonkluyor, tıpkı söz verdiği gibi ılık dölleri boğazımın arkasına fırlatıyor. Yutmak için elimden geleni yapıyorum, ama bu ve hala ağzımda olan sert aleti arasında boğuluyorum.

Birkaç dakika daha orada kalıyor, orgazmdan inerken ağzımın sıcaklığının tadını çıkarıyor.

Sonunda çekiliyor. Kendini bir kenara bırakıyor ve pantolonunu kalçalarına kadar çekip gömleğini beline sokuyor.

Kabaca nefes alıyorum, yüzüm tükürük, döl, gözyaşı ve rimelden geçilmiyor. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, gözlerinde yumuşak bir bakış var. Göğsümün derinliklerinde yer alan bir parçamı çekiştirme şekli nedeniyle alışkın olduğum çılgın şiddetten neredeyse daha korkutucu.

Thiago eğilip beni öpüyor, dudaklarımı kendi dudaklarına kararlı bir şekilde bastırıyor, dili güvenle dudaklarıma değiyor. Devam etmesini, yüzüme açı vermesini ve öpücüğü uzatmasını bekliyorum ama bunun yerine geri çekiliyor.

Geri çekilirken bakışları dudaklarımı izliyor, yavaş, ukala bir gülümseme ağzının köşelerini çekip beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve sahiplenici bir bakışla beni yerle bir ediyor; patlamış göz bebeklerimi, ayrılmış dudaklarımı ve geri çekilen ağzını kendi ağzımla aramak için eğildiğim gerçeğini fark ettiğinde gülümsemesi genişliyor.

Bir bakışıyla, burada kontrolün gerçekten kimde olduğunu anlamamı sağladı. Birkaç ay boyunca ondan kaçmış olabilirim, beni kovalamasını sağlamış olabilirim, ama dudaklarını dudaklarıma bastırması kadar kolay bir şekilde, üzerimdeki tüm gücü geri aldı.

Kaçmak için kaçtığım şeyi - tamamen tüketilmiş ve ona takıntılı olma hissini - hiç çaba sarf etmeden içimde geri çevirebileceğini açıkça ortaya koyuyor.

İşte bu yüzden onunla yatma çağrısına direnmem gerektiğini biliyorum. Şimdiden damarlarımda dolaşan dürtü, beni becermesini istemem için yalvarıyor, ama görmezden gelinmesi gerekiyor.

Ancak ona duyduğum çaresizlikle yüzümü ovuşturduktan sonra ağzını tekrar yüzüme indiriyor ve beni yutuyor.

Sonunda ayrıldık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Thiago saçlarımı sevgiyle yüzümden geriye doğru itiyor, bu dokunuş beni yakaladığından beri yaptığı her şeyden daha şefkatli.

Hangi yanının daha sahiplenici olduğunu söyleyemiyorum; bakışları mı, dokunuşu mu, yoksa ağızma sinsice fısıldadığı kelimeler mi?
"Benim küçük güzel karım," diye mırıldanıyor. "Artık tamamen benimsin."

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Thiago

Londra'ya dönüş uçuşunun büyük çoğunluğunu Tess'in Rolls'un arkasında onu soktuğum çeşitli pozisyonlardaki görüntülerini tekrar oynatarak geçirdim.

Ona benim olduğunu söylediğimden beri hiç konuşmadı, arabada bize katıldıklarında Marco ve Arturo'yu tanımayı reddetti. Hava hâlâ ortak şehvetimizle doluydu ama fark ettilerse bile yorum yapmadılar.

Tess uçağa bindiğimizde bizi görmezden gelmeye devam ediyor, uçağın arka tarafına yatak odasına gidiyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. Boktan tavırlarının beni ne kadar zorladığını bilse, taktiklerini değiştirirdi. O böyle öfke nöbetleri geçirdikçe, ben de onu soyup tekrar tokatlamak istiyorum.

Ona dokunmamak lanet bir görev olacak, ama seve seve üstleneceğim bir görev. Sonunda benim için kırıldığını, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini itiraf ettiğini görmek istiyorum.

"Evet, *patron*," diye sırtarak başlıyor Marco ve masaya bir as atıyor. O, Arturo ve ben kart oynuyoruz. "Hayal ettiğin her şey oldu mu?"

"Her şey mi?"

"Biliyorsun, o. Düşündüğün gibi biri miydi? Onun için yeterince beklediğin kesin."

Kartlarımın üzerinden ona bakıyorum. "Bana karımı becermekten zevk alıp almadığımı mı soruyorsun?"

Tekila içiyorduk, her elimizi kaybettiğimizde bir kadeh atıyorduk, bu yüzden dili tedbirin ötesinde gevşemişti.

Marco yutkunur ve yardım için Arturo'ya bakar, ancak söz konusu adam bakışlarını ondan kaçıır. "Şey... o kadar çok kelimeyle değil."

"Bunu duyduğuma sevindim. Karıma saygısızlık etmenin cezasının ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Hayır, bu-"

"Ölüm." Elimdeki kartları masaya fırlatıyorum. "Sorunuzu tekrar düşünmek ister misiniz?"

"Demek istediğim, onu bulduğunuz için mutlu musunuz?"

Ona alaycı bir bakış atıp görmezden geliyorum ve onun yerine Arturo ile konuşuyorum.

"Bizim için bir evlilik duyurusu gönder. Yarına kadar tüm ülkenin Tess Noble'ın benim olduğunu bilmesini istiyorum."

"Hangi fotoğrafı kullanmalıyım? Elimizde mutlu çiftte ait bir fotoğraf olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyor. Arturo Londra'ya ve sorumluluklarına geri döndüğüm için heyecanlanmış olmalı ama yüzünde hâlâ ekşi bir ifade var. Ondan hoşlanmıyor ve ben nedenini bilmiyorum.

Başımı salladım. "Telefonunu getir," diyorum ona, ayağa kalkarak. "Marco, sen burada kal."

Uçağın arka tarafına, yatak odasına doğru ilerliyorum ve kapıyı açıyorum. Tess yatağa yüzüstü uzanmış, kitap okurken ayaklarını şakacı bir şekilde tekmeliyor. Kısa elbisesinin altına külot giymediğini ve sırtüstü yatmadığını sadece ben biliyorum çünkü kıcı acı veren yaralarla kaplı.

İçeri daldığımda irkiliyor ve sonra ayağa fırlıyor, yatağı aramıza koymaya dikkat ediyor. Temizlenmiş olduğunu fark ettim. Saçları düzenlenmiş, makyajı mükemmel. Rolls'dan sonraki dağınıklığını özlüyorum.

"Merhaba, karıcığım."

"Merhaba *şeytan*," diye karşılık veriyor.

Bana kocası olarak hitap etmesini sağlamak için evlenmeden önce yapılacaklar listeme bir not ekliyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Arturo düğün duyurumuz için fotoğrafımızı çekecek." Yatak odasına doğru ilerliyorum. "Şimdi buraya gel ve bana aşıkmiş gibi davran."

Kollarını kavuşturarak homurdanıyor. "Bu benim yeteneklerimin ötesinde. Eğer bu bir gereklilik olsaydı, Oscar ödüllü bir aktrisi seninle evlenmeye zorlaman gerekirdi."

"Buraya gel, *aşkım*."

"Peki ya yapmazsam? Beni yine bağlayacak mısın?"

"Bana yalvarana kadar olmaz. Sana söyledim, sözümü tutarım."

"Mutlu günler o zaman çünkü bu bana bir daha asla dokunamayacağın anlamına geliyor."

Dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. "Sanırım beni kışkırtarak harekete geçirmek istiyorsun, *güzelim*. Unutma ki müzeye beni aramaya gelen sendin ve bunun nedeni kartvizit alışverişi yapmak değildi. Sana bu sözleri yedirmem için iki haftadan daha az bir süre veriyorum."

Alay ediyor. "O zamandan beri *çok şey* değişti. Eğer benim yalvarmamı bekliyorsan, çok uzun süre bekleyeceksin. Mezar taşına 'asla gerçekleşmeyecek bir şeyi beklerken öldü' yazacaklar."

"Ne değişti?"

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Sen ciddi misin? Arkadaşımı vurdun!"

"Ve sen benden kaçtın."

"Bunlar eşitlenebilir eylemler değil, Thiago."

"Benim için öyleler," dedim sertçe. "Sen benim bir şeyimi aldın, ben de karşılığında senin bir şeyine zarar verdim. Ödeştik."

Arturo'nun tüm bu alışverişi izlediğinin farkındayım, yüzünde anlaşılmasa da ikna olmamış bir ifade var.

"Ve işte buradayım," diyor kollarını iki yanına doğru uzatarak. "Tekrar senin elindeyim. Dagny'yi vuramazsın."

"O yaşıyor, değil mi? Dediğim gibi," diye karşılık veriyorum, "*hatta*."

"Bu... tamamen mantıksız. Ona zarar verdin, beni tehdit ettin.

Birkaç saat önce kardeşim, kim bilir başka neler yapabilirsin? Bırakın kendimi, onları bile sana nasıl emanet edebilirim ki?"

Bizi ayıran bir yatak varken tartışmak özel bir ironi. İki kat çileden çıkarıcı çünkü boğazını avucumun içine almak için yanıp tutuştuğumda ona uzanmamı engelliyor. Onun yerine elim yanımda sıkılıyor.

"Seni bulmak dışında hiç kimse ve hiçbir şey benim için önemli değil," diye hırlıyorum. "Çok basit; benden bir daha asla kaçma, beni bir daha asla o sınıra kadar zorlama, arkadaşların ve ailen güvende olacak. Sen elimdeysen hiçbiri umurumda değil."

Bir elimi ona doğru uzatarak, elimi tutmasını ve yatağın bu tarafında bana katılmasını işaret ediyorum.

"Şimdi gel bir fotoğraf çek, yoksa seni yüzüstü ve kış üstü kucağımda çektiğim fotoğrafı kullanacağım."

Tess öfkeyle kızarıyor ama elini benimkine koyuyor ve yatağın üzerinden bana doğru yürüyor. Kenara geldiğinde, belini kavradım ve onu

göğsüm sırtına gelecek şekilde onu kendime doğru çekiyorum. Bir elimi kalçasına koyuyorum, amına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum ve saçlarını omzundan kulağının arkasına doğru tarıyorum.

Başımı eğip ağzımı onunkiyle aynı hizaya getiriyorum ve fısıldıyorum. "Sana arabada hissettirdiklerimi, vücuduna şarkı söylediklerimi kucakla." Boynunun yamacında tüyleri diken diken oluyor, ince tüyler her kelimemde hazırda bekliyor. "Sana karşı tatlı olabilirim *aşkım*," diye nefes alıyorum saçlarına, "eğer izin verirsen."

Başını bana doğru çeviriyor, dudakları dudaklarıma değiyor. Nefesleri ağzımda geziniyor, gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve-

Arturo sertçe, "Bitti," dedi.

Tek bir hece ve büyü bozuldu. Tess kollarımdan çıkıp bana sırtını döndü.

Mülkümün kapıları açılıyor ve araba özel yoldan aşağıya doğru ilerliyor. Tess evimi ilk kez gördüğünde gözleri büyüyor. Geniş bir malikane, yan tarafında devasa bir serası olan etkileyici bir yapı. Ekibimin geliş gidişlerine ev sahipliği yapabilecek büyüklükte bir yere ve şüpheli bakışlardan kaçınmak için sokaktan uzak bir yere ihtiyacım vardı.

Arabadan inip ön merdivenlerden yukarı çıkarken "Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor. "Belli ki cinayet işi kazançlı bir iş."

"Çok," diye onaylıyorum.

Ön kapıya yaklaşırken Marco bana sesleniyor. "*Jefe*." Dönüyorum ve bana doğru yürüyor, Tess duymasın diye kulağıma fısıldıyor, "Augusto Leone elimizde."

Adrenalin damarlarımdan fışkırıyor ve dikkatimi hemen yeni gelinimden teğmenime çekiyor. Bakışlarım onunkilerle buluşmak için havalandığında başını sallıyor, yüzüne kocaman bir sırıtma yayılıyor.

Marco'nun koluna girip merdivenlerin dibine kadar yürüyorum. Tess duraklıyor ve ikimizi de izlemek için dönüyor, yüz hatlarına şüpheli bir bakış damgasını vuruyor.

"Yaşıyor mu?"

"Evet."

"Joder. Nasıl?"

"Bilirsiniz İtalyanlar geleneksel evlilikleriyle gurur duyarlar. Bırakın *kaptanı*, herhangi birinin karısıyla oynaşması bile hoş karşılanmaz diyelim. Augusto'nun bir zaafı olduğu ortaya çıktı; gençlerden hoşlanıyor. Şahinler haftalardır onu izliyor ve her Cuma Madam Marceline'in yerinde bir Lolita'yı ziyaret ediyor. Bilmiyorsanız söyleyeyim, orası bir eskort evi. Her neyse, Bayan Leone'nin bunu öğrenmesini istemediği için yanında sadece iki erkek getiriyor." Düpedüz gülüyor. "Onu pantolonu ayak bileklerinde ve sarkık aleti elindeyken yakaladım. Yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz, *şef*. Paha biçilemez."

Ben Tess'i bulmaya odaklanmışken, Marco sahadaki gözüm kulağım olmak ve Augusto Leone'nin yakalanmasına yardım etmek için birkaç kez Londra'ya gidip gelmişti. Leone paranoyak bir orospu çocuğuydu ve bu nedenle her zaman çok sıkı korunuyordu. Adamlarımın onu bu kadar çabuk yakalayabileceğini tahmin etmemiştim.

Onu omzundan alkışlıyorum. "Aferin Marco. Londra'ya dönerken tam da istediğim türden iyi bir haber."

Yüzünden rahatlamış bir ifade geçti. Uçakta söylediği aptalca sözlerden beri gergindi.

"Nerede o?"

"Bomba sığınaklarından birinde tutuluyor."

İkinci Dünya Savaşı sırasında, sivilleri Alman bombardımanından korumak için şehrin kalbinin altında karmaşık bir yeraltı sığınakları labirenti inşa edildi. Londra'ya geldiğimizde bunlardan birkaç tane satın aldık ve tespit edilmekten kaçınarak şehir içinde uyuşturucu taşımanın kolay bir yolu olarak gördük. Başka şekillerde de faydalı oldular, yani izimizin sürülmesini istemediğimiz mahkumları alıkoymak için.

Beni şüpheyile izleyen Tess'e bakıyorum.

Marco ve Turo'ya, "Beni arabada bekleyin," diye talimat verdikten sonra koşarak merdivenlerden ona doğru çıktım.

Onun hizasına geldiğimde eğilip onu kollarımın arasına alıyorum. "Hey!" diye bağılıyor, irkilerek.

"Yeni gelinimi eşikten geçirmem gerekiyor, değil mi?" Görevliler kapıları açtıktan sonra ikimizi de ön kapıdan geçirirken söylüyorum.

Kolu boynumda, diğer eli göğsümde bana tutunuyor. Farkında olduğundan bile emin değilim.

"Beni bir arabanın arkasında, orada olmaktan en az benim kadar heyecan duyan bir rahip tarafından yapılan bir 'törende' seninle evlenmeye zorladın" diyor, tırnak işareti kullanarak. Şimdi gelenekleri takip etmeye başlamaya gerek yok."

Onu bırakırken vücudunu benimkinin üzerinde kaydırduğımdan emin olarak onu yere bırakıyorum. Gözlerinin açılma şekline bakılırsa, sert sikimin arka tarafına değme hissini özlememiş.

"*Hola, jefe,*" diyor Diana, antreden içeri girip bana sıcak bir gülümseme vererek. "*Bienvenido a casa. Y quién es este?*" diye soruyor Tess'e dönerek.

"Diana, bu Tess, karım." Evli olarak geri döndüğüm haberine tepki vermemesi Diana'nın benim yanımda geçirdiği yıllara bir övgüdür. "İspanyolca bilmiyor. Tess, bu Diana, ev müdürüm."

Tess öne doğru bir adım atar ve elini uzatır.

"*Merhaba Diana, ben Tess. Hablo un poquito de Español, pero estoy mucho más cómoda hablando inglés,*" diyor ona gülümseyerek ve sonra bana ters ters bakıyor. "Belki de benim adıma herhangi bir güvenle konuşmaya başlamadan önce benim hakkımda bir iki şey öğrenmelisin."

Başımı arkaya atıp gülüyorum. Yine onu hafife almışım. Bu üçüncü kez yapacağım bir hata değil.

Bir elimi Tess'in beline koyarak diğer elimle çenesini yukarı kaldırıyorum. "Seninle ilgili her küçük şeyi keşfetmek için sabırsızlanıyorum, *aşkım.*"

Diana aramızdaki alışverişi büyülenmiş gözlerle izliyor. Tess'i bırakıp ona doğru dönüyorum.

"Diana, lütfen Tess'e evi ve araziye gezdir. Odalara gelince, onu ikinci büyük odaya yerleştirebilirsin. Kendisi isteyene kadar benim yatağında uyumayacak," diye ekliyorum sırtarak.

Tess yanıt olarak homurdanıyor ama kalın kalın yutkunduğunu ve bakışlarını hızla kaçırdığını fark ediyorum. "Nefesini tutma."

"Sen yerleş. Ben sonra gelirim," diyorum ve kapıya doğru yöneliyorum. "Bekle," diye seslendi Tess, durmamı sağladı. "Gidiyor musun?" "Gidiyorum."

"Ne zaman döneceksin?"

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. "Umursayacağını düşünmemiştim, *aşkım.* Aslında, gittiğimi duyunca mutlu olacağını düşünmüştüm."

Bana doğru yürüdü. "Beni kaçırdın, zorla uçağa bindirip Londra'ya geri gönderdin, şimdi de beni evinde benim gibi insanlarla bırakacaksın.

Bilmiyor musun? Neden beni İsviçre'de bırakmıyorsunuz?"

Uzanıp çenesini kavıyorum ve başparmağımı alt dudacağının üzerinde gezdiriyorum. "Çünkü burası artık senin de evin. Buna alışsan iyi olur."

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

Tess

Thiago ne o gece ne de ertesi gece geri geldi. Beni bu garip evde bırakıyor, bana ilgiyle temkinli arasında değişen bakışlar atan personelle dolu. Ben yanlarından geçerken başlarını eğiyorlar, uzaklaşmadan önce fısıltıyla "senyora" diye mırıldanıyorlar.

Hafta sonunu evi keşfederek ve kat planına aşına olarak geçirdim. İkinci katta abartılı bir banyo ile birbirine bağlanan iki ana süit, sekiz ilave yatak odası, bir oyun odası ve büyük bir çalışma odası bulunuyor. Zemin kat, yakın zamanda yenilenmiş bir mutfak, birden fazla oturma odası, bir bilardo salonu, bir sinema, bir kütüphane ve hatta bir balo salonu gibi geniş, açık odalar içerecek şekilde ev sahipliği düşünülerek tasarlanmış.

Ev sonsuz hissettiriyor ve bir kartel patronundan beklediğim gibi de değil. Ölümün duvarlara yapışacağını düşünmüştüm ama İngiliz ve Kolombiya etkilerini harmanlayan güzel bir ev.

Evi keşfederken, üçüncü bir kata, bir tür bodrum katına açılıyor gibi görünen bir kapıya rastlıyorum. Ama kapıyı açmaya gittiğimde, bana bölgenin yasak olduğunu söyleyen bir muhafız tarafından durduruluyorum. Aşağıda ne bulursam bulayım, zaten görmek istemeyeceğimden hiç şüphem yok. Karşı koymuyorum ve yürüyüp gidiyorum.

Hafta sonunun geri kalanını Dagny'ye evi göstermek için FaceTime atarak, televizyon izleyerek, kitap okuyarak ve genel olarak Thiago'nun beni burada yalnız bıraktığı ve ne zaman döneceği belli olmadığı için büyük bir hayal kırıklığı içinde debelenerek geçirdim. Şimdi Pazar gecesi geç oldu, hala dönmedi ve ben uyuyamıyorum.

Bir dirseğimin üzerinde doğrulup yatağımın başucundaki çalar saatin saatin 01.00 olduğunu gösterdiğini görüyorum. En azından yarın işteki ilk günüm. Bu sayede

Kimsenin benimle konuşmadığı bu boş evden çıkmak ve rutinime geri dönmek için.

Uzakta olmanın en zor kısmı uzaktan çalışmaktı, bu yüzden ofise döndüğüm ve ekibimi tekrar göreceğim için heyecanlıyım. Babamı tekrar göreceğimi düşünmek ve binanın kapısından girer girmez beni dışarı atıp atmayacağını merak etmek bile içimde bir endişe yaratıyor.

Gece ikiye kadar uyumaya yaklaşmadığımda, yorganı arkaya atıp yataktan kalkıyorum. Terliklerimi giyip üzerime bir bornoz sararak odamdan çıkıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Fuayedeki şöminenin üzerinde gururla duran güzel bir kadının çerçeveli fotoğrafının önünde duruyorum. Oradaki tek fotoğraf bu ve yanından her geçtiğimde onunla ilgili bir şey beni durduruyor. Sıcak çikolata-kahverengi gözleri parlak bir gülümsemenin üzerinde parıldıyor ve doğrudan objektife bakıyor. Nefes kesici. Bu Adriana olmalı.

Çerçeveyi yere bırakıp kollarımı kendime sararak mutfığa doğru ilerliyorum. Umutsuzca dondurmaya ihtiyacım var.

Mutfak o kadar büyük ki iki tane dolu buzdolabı var, bir üçüncüsü de kilerde. İlk dondurucu düzinelerce buz paketiyle dolu ve başka hiçbir şey yok, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. İkincisini de aynı şeyi bulmayı umarak açıyorum ama onun yerine çeşitli dondurulmuş yemek kutuları görüyorum.

"Bu iyiye işaret," diye mırıldanıyorum kendi kendime, parmaklarım her yerden tanıyabileceğim yuvarlak bir şekle değene kadar etrafı karıştırıyorum. Onu çekip çıkardığımda, kurabiye hamuru aromalı olduğunu görünce mutlu bir çığlık atıyorum. "Zafer!"

"Aradığınızı buldunuz mu?"

Çığlık atıp etrafımda dönüyorum, atan kalbimi yavaşlatmak için elimi kalbimin üzerine koyuyorum.

Thiago kapının yanında duruyor, gölgeler içinde ve bir parça ay ışığı tarafından zar zor aydınlatılıyor. Elleri ceplerine gömülü, kravatı çözülmüş ve boynundan gevşekçe sarkıyor, gömleğinin üst üç düğmesi açık. Ceketini bileğinden rahatça sarkıyor.

"Beni ölümüne korkutmaya mı çalışıyorsun?" Nefesimi sakinleştirmeye çalışarak soruyorum.

Sanki iki gündür yokmuş gibi mutfakta belirliyor. Dudaklarında bir gülümseme belirdiğinde içimde oluşan muhtaçlık hissinden nefret ediyorum. Odanın içine doğru ilerliyor ve adanın diğer tarafında duruyor.

"İçeri girerken epey gürültü yaptım. Senin kadar olmasa da, altın arar gibi dondurucuyu karıştırıyordun."

"Buranın artık benim evim olduğunu söylemiştin," diye cevap veriyorum, çekmeceyi açıp bir kaşık çıkarıyorum.

Onaylarcasına mırıldanıyor ve ceketini tezgâhın üzerine bırakıyor. Oturup kaldığında şaşırıyorum, vücudum o etraftayken her zaman olduğu gibi yüksek alarmda.

"Dondurma sever misin?"

"Dondurma sever miyim?" diye tekrarladım. "Karını hiç tanımıyorsun."

Koltuğuna geri yerleşiyor ve kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bu hareket, kumaşı dikiş yerlerinden patlayacakmış gibi görünene kadar geriyor.

"Onu tanımaya çalışıyorum."

Bu kadar yakından, yakasının kanla kaplı olduğunu görebiliyorum. Hatta kanın metalik kokusunu bile alabiliyorum. Kalbim daha hızlı atıyor ama bu kez onun yeniden ortaya çıkışının şaşkınlığından kaynaklandığını iddia edemiyorum.

Kalın bir şekilde yutkunarak kaşığımı doğrudan dondurmanın tepesine saplıyorum ve dudaklarıma götürüyorum. Gözleri yaptığım her şeyi durgun bir şekilde izliyor ve ağzımın kaşığın etrafında kapandığı yerde dinleniyor.

"Uyuyamadığım zaman dondurma yerim," diye itiraf ediyorum. "Gecenin bir yarısı dondurma yemekle ilgili bir şey var, belki de çok soğuk olduğu için rahatlamama ve uyumama yardımcı oluyor."

"En sevdiğin lezzet nedir?"

"Ben rocky road tarzı bir kızım. Sanırım en sevdiğin kurabiye hamuru, çünkü sahip olduğun tek şey o?"

"Diana'nın olmalı. Dondurmayı pek sevmem."

"Doğru. Ayrıca, Cehennem zaten uygun bir çöl seçeneği olamayacak kadar sıcak bir yer," diye ekliyorum tatlı bir gülümsemeyle. "Şeytan masum ruhlar üzerinde atıştırmayı tercih ediyor olabilir mi?"

Bir kaşık daha alıp, gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Şimdiden içimde yoğun bir şekilde yandıklarını görüyorum. Dudaklarım metalin etrafına bir kez daha yaklaştığında sonsuz derecede kararıyorlar.

"Bana bir ısırık ver," diye soruyor, sesi çakıl gibi sert. Çekmeceyi açtığımda öne doğru eğiliyor, başını sallarken bakışları benimkileri deliyor. "Kendi kaşığıma ihtiyacım yok. Seninki yeter."

Karnımda kelekler uçuşuyor. Hemen onları alevlere boğmak istiyorum. Yaptığı hiçbir şey bana çekici gelmemeli.

Kaşığımı dondurmaya daldırıp tekrar dudaklarıma götürüyordum ki eli fırlayıp bileğime dolanıyor ve beni durduruyor.

Elektrik kıvılcımları canlanıyor, bana dokunduğu yerde cızırdıyor. Gözlerini benden ayırmadan elimi ağzına götürüyor. Dudakları kaşığın etrafına dolanıyor ve dondurmayı diliyle yalarken inliyor. Geri çekilip artık boş olan kaşığı bırakırken gözleri parlıyor.

"Lezzetli," diye homurdanıyor.

Dondurmadan mı yoksa paylaştığımız kaşıkla yaladığı benim tadımdan mı bahsediyor bilmiyorum.

"Açıkçası masum ruhlar kadar lezzetli değil, ama yeterince denersem belki beni ikna edersiniz."

Ayağa kalktığında nefesim boğazımda düğümleniyor. Hâlâ kolumu tutuyor ve dikkatlice çeviriyor. Eğilip dudaklarını bileğimin hassas derisine yerleştiriyor. Kalp atışlarımın çılgınca atışını kaçırmamasına imkân yok. Beni öperken ağzı zar zor sıyrılıyor, dokunuşu her şeyden çok alaycı ve çıldırtıcı.

Bir saniye öylece duruyor, sonra geri çekiliyor. Son bir anlaşılmaz bakışla, beni hızla eriyen dondurma ve tedbiri elden bırakıp kocamı yatak odasına kadar takip etmek isteyen kalbim ile daha iyisini bilen aklım arasında bedenimde süren bir iç savaşla baş başa bırakarak çıkıp gidiyor.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

Tess

Ertesi sabah mutfak adasında kahvaltımı bitiriyordum ki Diana elinde çok dolu ve çok ağır olduğu belli olan üç alışveriş torbasıyla içeri girdi.

"Dur sana yardım edeyim!" Ona doğru yürüyüp elinden iki tane alıyorum.

"Teşekkür ederim *senyora*, çok nazıksınız."

Çantaları tezgâhın üzerine bırakırken, "En azı bu kadar," diyorum. "Tanrım, bunlar çok ağır. Sabahın bu saatinde ne almaya ihtiyacın vardı ki?"

Sorduğum gibi, yiyecekleri yerleştirmeye başlamak için ilk poşeti açıyorum ve içindekileri görünce duraklıyorum. İçinde üç farklı markadan yarım düzine pint rocky road dondurması var. İkinci poşette, yine farklı markalardan yarım düzine pint daha buluyorum.

Diana üçüncü torbadan daha fazla küvet çıkarmaya başladığında ona şaşkın bir bakış fırlatıyorum.

"Bu sabah ilk iş, *Diablo* bana dondurucuda stoklamamı istediği on farklı marka rocky road dondurmasının bir listesini mesaj attı. Neden ihtiyaç duyduğunu detaylandırmadı, o yüzden bilmiyorum ama içimden bir ses senin isteyebileceğini söylüyor," diye ekliyor arsız bir gülümsemeyle. "Hepsini denedikten sonra hangisinin favorin olduğunu ona söylemen gerekecek."

"Ben... Ben ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diyorum, iki elimde tuttuğum biralara bakarak, ne diyeceğimi bilemeden. "Bu sabah sana bunu yaptırdığı için üzgünüm, tüm bunları bulmak için kaç dükkâna gitmen gerektiğini hayal bile edemiyorum."

Diana elimi tutuyor ve sıcak, nasırlı elleriyle sıvazlıyor. "Üzülme. Adriana öldüğünden beri eskisi gibi değil."

Cuma günü sana baktı. Birinin onun yüzünü güldürdüğünü ve belki de kırık kalbini iyileştirdiğini görmek güzel."

Yüzümdeki gülümseme kayboluyor ve elimi onunkinden çekerek onu şaşırtıyorum. Sözleri karşısında içimdeki acı zehir gibi kabarıyor. Diana'nın Thiago'nun kayıp aşkını bilmesine şaşırmadım ama onu bana bu kadar kolay anlatmasından nefret ediyorum. Onun hayaletiyle yaşayıp, bu evdeki konumum için rekabet etmek zorunda mıyım?

Reddediyorum.

Dondurma doğrudan çöpe gidebilir, umurumda değil, jestin bir anlamı yok.

"Lütfen benimle bir daha Adriana hakkında konuşma, Diana. Duymak istemiyorum."

Sert ses tonuma verdiği tepkiden dolayı suçluluk duyuyorum ama şaşkın ve incinmiş ifadesine sırtımı dönüyorum.

"Oh. Pekala."

"Dondurma aldığınız için teşekkür ederim," diyorum, yakındaki bir sandalyeden çantamı alarak. "Akşama görüşürüz."

Cevap beklemeden mutfaktan çıkıyorum, yürüyüşüm sert ve düzensiz. Kızgınlık görüşümü bulandırıyor. Thiago'yla ilgili herhangi bir şeyin ruh halimi bu şekilde etkilemesinden nefret ediyorum.

Patlamadan önce bu evden çıkmam gerek.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, Barbie?" diye soruyor kaba bir ses arkamdan.

Beş dakika önce, muhtemelen alaycı lakabı görmezden gelebilir ve geçiştirebilirdim. Ama Diana ile yaptığım konuşmadan sonra, kavgaya etmek için sabırsızlanıyorum.

Döndüğümde, artık adının Arturo olduğunu bildiğim Göbekli Adam'la yüz yüze geliyorum. Müzede beni kapıda dinlerken yakalayan, o zamandan beri göz göze geldiğimiz her seferinde bana ters ters bakan ve şimdi de yoluma çıkan adam.

"Benim adım Tess," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, yumruklarım iki yanımda sıkılı. "Ve işe gidiyorum."

"Hayır, değilsin."

Babamın değişken ruh halinin görüntüleri gözlerimin önünden geçiyor. Bu genlerin bana da geçebileceği korkusu her zaman aklımın bir köşesinde. Her zaman dışa dönük tepkilerimin bilincindeyim ve büyük ölçüde rasyonel davranışları tercih ediyorum.

tepkiler, her zaman öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum, böylece duygusal bir tepkiye dönüşmüyorum, ama şu anda gerginim.

Kendimi toparlamak için yumruklarımı sıkıyorum.

"Dinle, Arturo. Benden hoşlanmadığını anlıyorum. Bu duygu tamamen karşılıklı, ancak benimle sorununun ne olduğundan emin değilim, oysa bana silah doğrulttun, beni kaçırdın ve şimdi beni esir tutmaya çalışıyorsun. Ne olursa olsun, işe gitmemi engelleyebileceğinizi düşünüyorsanız aklınızı kaçırmışsınız demektir."

Bununla birlikte, ona sırtımı dönüp ön kapıya uzandım. Kol bir santim bile kıpırdamıyor. İçeriden kilitlenmiş.

Yavaşça, bir kez daha onunla yüzleşiyorum. "Aç şu kapıyı."

"Odana geri dön, Barbie. Orası senin için daha güvenli."

"Gitmeme engel olduğunu söylediğinde patronun ne diyecek sanıyorsun?"

Gırtlığı açık bir kahkaha atarak başını geriye atıyor. O benimle alay ettikçe yüzümdeki kanın çekildiğini ve yerine öfkenin yükseldiğini hissediyorum.

Sonunda durdu. Bana doğru bir adım attı. "Seni burada tutmamı kim söyledi sanıyorsun?" Ben de sinirlendim.

Çantamı Arturo'ya doğru itiyorum, onu geriye doğru tökezlemesine neden olacak kadar hazırlıksız yakalıyorum ve merdivenlere doğru havalanıyorum.

Söz verdiğim gibi isteyerek geldim, kavga etmedim, hatta hafta sonu Thiago gittiğinde yerimde kaldım ama burada esir tutulmayacağım.

Yetti artık.

"Dur." Arturo arkamdan seslendi. Öfkem, yakında ölecek ya da eski kocamın izini sürmekten başka her şeye karşı sağır ve kör olmama neden oluyor. "Joder, dur!"

İkinci kata geldiğimde, onu bulacağımı bildiğim çalışma odasına doğru uçuyorum. Dar, pembe eteğime ve uyumlu topuklu ayakkabılarıma rağmen adımlarım uzun ve kararlı. Göğsüm beyaz bluzumun üzerinde kabarıyor, kumaşı geriyor.

Verdiğim kararın doğruluğunu düşünmek için durmuyorum, o mantıklı yanımda şimdilik yok. Onun yerine kapıyı çalmadan çalışma odasına daldım. Kapı öyle bir güçle açılıyor ki, sağır edici bir gürültüyle duvardan sekiyor.

"Babamın annemi kontrol ettiği gibi kontrol edilmeyeceğim, Thiago. *Hayatım* boyunca beni kontrol ettiği gibi. Bağımsızlığıma ihtiyaçım var. Eğer beni işimden vazgeçireceğini sanıyorsan, git kendini becer. Bunu yapmayacağım!"

Ofisinin ortasında durduğumda tiradımı sağır edici bir sessizlik karşılıyor. Bana şok içinde bakan yarım düzine gözle karşılaştım. Thiago masasının arkasında oturuyor ve etrafı her biri diğerinden daha tehlikeli görünen bir grup adamıyla çevrili. Her biri bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Belki de öyleyim çünkü ölümcül sessizlik öfkemi dindiriyor.

O kadar sessiz ki kulaklarım odadaki esintiyi bile duyuyor. Askerler hem şaşkınlık içinde donmuş hem de sanki kendilerini dehşet verici bir patlamaya hazırlıyormuş gibi gergin görünüyorlar.

"Özür dilerim, patron," diyor Arturo nefes nefese, nihayet bana yetişebilmiş. "Beni dinlemedi."

Thiago'nun bakışları beni delip geçerken simsiyahtı, yüzü acımasızdı. "*Lárguese*," diye emrediyor.

Adamları çıkışa doğru ilerliyor ve benim cesaretim de onlarla birlikte odayı terk ediyor. Marco çıkarken bana acıyan bir bakış attı. Kapı sonuncusunun arkasından usulca kapanıyor ve az önce sığır gibi dürtüklediğim dev, kızgın ayıyla baş başa kalıyorum.

Hava birdenbire inceliyor, karanlık bakışlarının ağırlığı ciğerlerimi ezerken aldığım her nefeste oksijen için takas yapıyormuşum gibi geliyor.

Koyu renk gözler beni takip ediyor. "Tamam."

İrkildim. Söylemesini beklediğim en son şey buydu. "'İyi' mi?"

Oturmaya devam ediyor, aldatıcı bir rahatlıkla sandalyesine geri yerleşiyor. Yine de kendi gardımı düşürmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. "Evet, iyiyim. Kimse senden işini bırakmanı istemedi."

Masasına yaklaşıp ona kaşlarını çatıyorum.

"Bana *yalan söylemeyi* bırak. Arturo az önce gitmeme engel oldu ve beni burada tutmasını emrettiğini söyledi."

Ses tonumdan hoşlanmadığı belli olan gözlerini bana dikeyyor. "Çünkü bu bizim balayımız. Nasıl bir gelin evlendikten sonraki hafta işe gider? Bu evlilik bir amaca hizmet ediyor. Bu dört duvarın dışında görünmeye devam etmeliyiz - insanların bunun mutlu bir birliktelikten başka bir şey olduğunu düşünmelerini istemeyiz, değil mi?"

Yüzümdeki acı ifadeyi görmesine izin vermedim. Onu beni bulmaya iten şeyin saf ilgi olduğunu düşündüm, sosyal ilerleme nedenleriyle benimle evlenmek isteyebileceği hiç aklıma gelmedi.

Gerçekten aptal ve safım, bana en başından beri tek önemsedığı şeyin güç olduğunu söyledi.

Yine de beklenmedik bir şey, göğsümü tırmalayan keskin bir acı. Beklenmedik. ve istenmeyen.

Öne doğru eğilerek avuçlarımı masasının üzerine koyuyorum ve yüzlerimizi birbirimizinkiyi aynı seviyeye getiriyorum.

"İngiltere'ye ayak basar basmaz iki günlüğüne gittin," diye suçluyorum. "Bunun mutlu bir birlikteliğin kurgusal imajına nasıl yardımcı olduğunu söyle bana?"

"En güvendiğim adamlarım dışında kimse gittiğimi bilmiyordu. Diğer herkes için ikimiz de evdeydik, tavşanlar gibi mutlu bir evlilik içinde sevişiyorduk." Çenesi çalışıyor ve kendini tuttuğunu anlayabiliyorum. "Belli ki az önceki küçük performansın hasar kontrolü gerektirecek." Sesi alçalıyor. "Dağınıklığını düzeltmeme yardım edeceksin."

Doğrulurken kollarımı bir kez daha kavuşturuyorum ve ona kararsız bir bakış atıyorum. "Çalışan bir eşin olması senin için gerçekten sorun değil mi?" Kuşkuyla soruyorum.

"Sana kraliçem olacağını söylemiştim, Tess." Beni zararsız kelimelerle nasıl cezalandıracağını biliyor. Babamın evindeki karşılaşmamızdan beri bana '*amor*' ya da '*preciosa*' dışında bir şey demedi, bu yüzden adımı kullanması bir sitem gibi geliyor. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirmeme neden oluyor. "Vezir tahtadaki en güçlü taş. Onun yoluna çıkmak aptallık olur. İki hafta içinde işine dönebilirsin."

"Bu sizin konumunuzdaki biri için şaşırtıcı derecede ileri bir düşünce tarzı."

"Teğmenlerimin yarısı kadın ve büyük çoğunluğu benim için erkek meslektaşlarından çok daha değerli. Sadece aptallar kadın öfkesinin sınırsız potansiyelini hafife alır. Ben onu silah olarak kullanmayı seçiyorum."

Açıklanamayan kıskançlık damarlarımda kıpkırmızı yanıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor.

Bu kadınlar kendilerini onun için tam olarak nasıl değerli kılıyorlar?

Çelişkili duygular sürekli içimde hakimiyet savaşı veriyor. Bir an ondan nefret ediyorum, bir an sonra onu sahipleniyorum. Hoş bir şaşkınlıktan umuda, incinmişliğe ve hayal kırıklığına doğru bir salıncak gibi gidip geliyorum.

Sarkaç. Üç gün oldu ve kendimi ona karşı koruma konusunda şimdiden çok kötü bir iş çıkarıyorum.

"Tamam o zaman, birbirimizi anladığımız sürece." Sertçe başımı sallıyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum, bu konuşmayı bitirmeye niyetliyim, oradan yara almadan kurtulduğum için mutluyum.

"Tess."

Bu sefer, ismim sırtıma vurulan bir kırbaç gibi geliyor. Keşke böyle söylemeyi bıraksa. Ya da hiç söylememesini.

Döndüğümde, masasının etrafında dönüyor ve bana doğru geliyordu. Orada öylece oturup sessizce öfkemi alacağını düşünmekle aptallık ettiğimi anladım.

Eli boğazımı buluyor, yakası tenimi sarıyor ve sıkıyor. Çalışma odasının duvarına çarpına kadar beni geriye doğru itiyor ve diğer eliyle omzumun üzerinden beni kilitliyor.

Gözleri üzerimde kararıyor ve dili ölümcül bir hal alıyor. "Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et."

Yüzümü çevirip gözlerimi kaçırıyorum. Çenemi kavırıyor ve beni tekrar ona bakmaya zorluyor. Kaotik altın rengi gözleri benimkilerle buluşuyor, irislerinde çılgın bir enerji dönüyor.

"Bunların hiçbirini ben istemedim, Thiago. Evlendiğin kişi bu, o yüzden seninle istediğim gibi konuşurum. Hoşuna gitmiyorsa, beni bırakmaktan çekinme."

Parmaklar boğazımı bir kez daha kelepçeliyor, kontrol edici, hükmedici hareketle çok rahat.

"Özel olarak, belki." Yüzü sertleşiyor, çenesi oturuyor. "Halk içinde, itaat edeceksin."

"I-"

"Yoksa sen de halka açık cezalara katlanmayı öğrenirsin."

Boğazım kuruyor, sözlerinin anlamı gözlerimin açılmasına neden oluyor.

Boğazımdaki kitle yüzünden yutkunmakta zorlanıyorum.

"Sana uzun bir tasma veriyorum çünkü ağzın beni eğlendiriyor, ama benim kim olduğumu unutma. Adamlarımın önünde bana bir daha saygısızlık edersen, onlar izlerken senin için tavrını düzeltirim." Boğazımı sıkıyor ve ben inliyorum. "Anladın mı?"

"Evet."

"Güzel. Şimdi arkanı dön. Yüzünü duvara dön."

Beni serbest bırakıyor. Baş döndürücü bir tahrikle sorgulamadan emirlerini yerine getiriyorum. Yanağımı duvara bastırıyorum ve beni bırakmasını bekliyorum.

ne yapacağımı söyle.

Umarım bana dokunur diye bekledim.

Göğsünün derinliklerinden gelen uğultu bana onayladığını söylüyor.

"Eteğini kaldır."

Etek ucunu tutup kalçalarımın doğru kıvrıyorum, kalçalarımı sallayarak dar kumaşın yanaklarımın üzerinden geçmesini sağlıyorum.

"Tavrımı seviyorsun," diye meydan okuyorum.

Gözleri arkama takılmış, kırpmadan bakıyor. "O da neydi?"

Eteğimi belime doluyorum, kığım arsız dantel iç çamaşırlarımla ortaya çıkıyor.

"Tavrımı *beğeniyorsun*," diye tekrarlıyorum, bu kez meydan okuma notası daha yüksek.

Sert bir tokat hızla yanağıma iniyor, hala iyileşmekte olan yaralardan birine değiyor ve inliyorum.

"İstiyorum," diye mırıldanıyor. Thiago'nun yüzü geliyor, ağzı kulağımın üzerinde geziniyor. "O güzel ağzını, seni becermem için beni kışkırtmak için mi kullanıyorsun?" Sesindeki sırtışı duyuyorum, ukala piç. "Olmasını umduğun şey bu mu?"

Bir tokenin açılma sesi geliyor, ardından bir fermuar iniyor. Karnım dönüyor. Yanağıma sert bir tokat daha iniyor ve çığlık atmama neden oluyor.

"Cevap ver

bana."

"Hayır."

"Bu çok kötü," diye gürlüyor hayal kırıklığıyla. Bir tokat daha. Acısı yanağıma doğru yayılıyor. "Çünkü o daracık amcığını sikimin etrafında hissetmek için ölüyorum."

Ve sonra uzunluğunun kışıma baskı yaptığını hissediyorum. Nefes nefese kalıyorum, nefeslerim düzensiz, heyecanlı nefesler halinde geliyor.

Thiago yanağımdaki külotumun çizgisini dikkatlice parmaklıyor, beni çılgınca sabırsızlandırıyor, ta ki bir parmağı kumaşın altında kıvrılıp onu kaldırırsa kadar. Aletini açıklığa doğru ittiğini hissediyorum, sonra parmağını kaldırıyor, böylece dantel iç çamaşırım tarafından kışıma sıkıca tutturuluyor.

İki eliyle belimi kavırıyor ve göğsü sırtıma yapışana kadar kendini yeniden konumlandırıyor. Bu hareket onun sikini kaydırıyor ve siki kığımın yanakları arasından kayarak kilide giren bir anahtar gibi mükemmel bir şekilde içeri giriyor. Yüksek sesle inliyor, kaba, gırtlaktan gelen ses kulağıma çarpıyor ve tüm tenimde tüylerimi diken diken ediyor.

"Ellerini başının üstünde birleştir," diye emrediyor. Dedğini yaptığında, bir eliyle bileklerimi kavıyor ve diğer eliyle enseme kelepçeleyerek beni duvara daha da sıkıca bastırıyor.

Ve sonra hareket etmeye başladı. Kalçalarını sallıyor, her ileri geri hareketinde yanaklarımı ayırıyor, külotum sikini yerinde tutuyor. Kıçımın lobları arasında müstehcen bir şekilde pompalanan ve yanaklarımı ayrılmaya zorlayan kalın horozunun hissi gözlerimi başımın içine yuvarladı. Arzu karnımda sıcak ve muhtaç bir şekilde kıvrılıyor.

"Bana sor," diye homurdanıyor.

İticileri sert ve hızlı, zevk arayışı akılsızca. Bu tamamen bencilce, tamamen onun için. Kendini boşaltmak için bedenimi kullanıyor, benim uyarılmışlığımı umursamadan, yanaklarımın arasına daha hızlı girdikçe inlemeleri daha da kaotik hale geliyor. Yine de kanım damarlarımda kaynıyor gibi hissediyorum.

Cevap vermediğimde kıçımı tekrar tokatlıyor, acı aşağıya ve doğrudan klitorisime gidiyor. "Hadi, seni becermemi iste," diye beni ikna ediyor. "*Sor bana.*"

Sadece bu şekilde durmanın bile onun tam bir hayvan gibi davranmasına yeteceğini bilmek, her türlü insanlıktan yoksun, boşalmak için bana karşı akılsızca saldıran biri, beni ölçüsüz bir şekilde güçlü ve tahrik edici hissettiriyor.

Başımı güçsüzce sallıyorum.

Karşılık olarak hırlıyor, ensemdeki tutuşunu boynumu yana çevirmek için kullanıyor. Karnındaki kaslar geriliyor ve bir hamlesinin tepesinde durakladığında, ağzı omzumun yamacına iniyor. Dişlerini gıcırdatıyor ve boğazımın derinliklerine sokuyor, deriyi kırıyor ve doruğa ulaştığında orada kilitli kalıyor.

Isırığının acısıyla çığlık atıyorum ama o bırakmıyor. Ağzının emişi ve dilinin turları dişlerinin neden olduğu acıyı dengeliyor. Durmadan boşalırken tüm vücudu titriyor, tüm kıçımı ve belimi döllerıyla kaplıyor. Dişleri etimin o kadar derinlerine gömülmüş ki, bırakacakları izlerin kalıcı olacağından eminim.

Sonunda boğazımı ve bileklerimi serbest bıraktı. Kızarmış yanaklarımı acıyla sıkıyor, sonra eteğimi hala belimde kıvrılmış olduğu yerden tutuyor ve popomun üzerinden aşağıya doğru çekerek, kıçımdaki ve külotumdaki döl dağınıklığını altına hapsediyor. Bir elini örtülü arka tarafımda gezdirerek eteğin zevkinin kanıtına yapışmasını sağlıyor.

"Temizlik yapma, bunu bütün gün giymeni istiyorum. Ne zaman döllerimi yanaklarında ya da kalçalarından aşağı süzülürken hissetsen, kocan boşalabilsin diye sırtını nasıl dikleştirdiğini ve kıcını nasıl salladığını düşün."

"Ben-"

"Bana itaatsizlik edersen yine yaparım, ama bu sefer seni bu evde dudaklarında, göğüslerinde ve kıcında kurumuş döllerimle çıplak dolaştırırım."

Nefes nefese kalmışım, umutsuzca rahatlamaya ihtiyaç duyan sinirli bir uyarılma teliyim. Ama ben istemedikçe bana bir şey vermeyeceğini biliyorum.

Arkamı döndüğümde dişlerinde ve dudaklarında kan vardı. Parmaklarım boynumla omzumun birleştiği yerdeki ham deriye sürtünmek için kalkıyor ve üzerleri kıpkırmızı oluyor.

Psikopat kan çekti.

Gözleri kararıyor, boynumdan aşağı yuvarlanan bir damla kanı izlerken gözlerinde korkutucu derecede sahiplenici bir şey parlıyor. Parmağını ağzına götürüp derin derin emmeden önce işaret parmağına alıp bakıyor.

"Kanla mühürlendi. Resmi olarak sahiplenildin, *amor*."

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

Thiago

Sessizce mutfığa doğru ilerlerken bana yaklaştığını duymaktan çok hissediyorum. Bu gece benimle tekrar buluşmayı seçtiğini bilmek midemde heyecanlı bir sızı yaratıyor.

Arkamı dönmeden dondurucuya yöneldim ve sordum. "Bu sefer hangi markayı denemek istersin?"

Birkaç gece önce, uyumaya çalışıyordum ki, başka bir gece yarısı atıştırmalığı arayışına girme ihtimali beni yataktan kaldırıp mutfığa sürükledi. Adada oturmuş, ocağın üstündeki saatte zamanın yavaşça akıp gidişini izliyor, bunun boşuna bir çaba olup olmadığını merak ediyordum.

Birkaç saat sonra gelmediğini fark ettim ve yukarı çıktım.

Ertesi gece aşağı indim ve bekledim ama gelmemişti. Ertesi gece de önceki iki gece gibi geçmişti, ancak bu kez ayağa kalkıp yukarı çıkmak için döndüğümde, Tess'in mutfağın girişinde tereddüt ettiğini görmem beni durdurmuştu. İçeri girip girmemekte kararsız görünüyordu.

Ona bakarken içimin yumuşaması endişe verici olmalıydı ama bu fiziksel uyarıyı da daha önce pek çok kez yaptığım gibi görmezden geldim.

"Ben de seni bekliyordum," dedim.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu gece mi?" "Her gece."

Adaya oturdu ve çenesini dondurucuya doğru eğdi. "O zaman taşlı yol eğitimine başlayalım."

Ertesi akşam birbirimizi bulmuştuk ve bu gece tekrar bulduk, bu üst üste üçüncü gece oldu. Bu konuşulmayan bir ritüel haline geldi.

gün içinde tartışmadığım ama benim de kaçırmak istemediğim bir konu.

Gerçek şu ki, geçtiğimiz hafta pek evde değildim. Augusto'yu zar zor da olsa hayatta tutmaya çalışıyordum ve son birkaç günü Adriana'nın cesedinin yerini ve ölümünden sorumlu olan adamın adını ondan öğrenmeye çalışarak geçirdim.

Adamları kayıp *kaptanlarını* bulmak için şehrin altını üstüne getiriyorlar, bu yüzden onu hayatta ve gözaltında tuttuğumuz her ekstra gün büyük bir risk. Ama inatçı bir piç olduğu ortaya çıktı. Fabian ve Marco onunla ne kadar eğlense de bize işe yarar bir şey vermeyi reddetti.

Onunla geçirdiğim uzun ve sonuçsuz günler boyunca iple çektiğim tek şey karımla gece yarısı buluşmak oluyor. Olması gerekenden daha fazla, özellikle de odaklanmam gereken tamamen başka bir şey varken.

Ayaklarımın dibinde kanlar içinde yatarken tek düşünebildiğim, dondurmadan bir ısırık almak için başını eğdiğinde sarı saçlarının yüzüne nasıl düştüğü. Gözlerini kapatıp o ilk tadın tadını nasıl çıkardığı. Tekrar açtıklarında mavinin tamamen farklı bir tonuna bürünmeleri.

Düşüncelerimi bu kadar meşgul etmesi bir sorun olmaya başladı.

Şimdi bile, soruma cevap vermediği için omzumun üzerinden ona dönüp baktığımda, onu dantel süslemeli iki parçalı ipek pijama takımıyla görünce nefesim kesiliyor.

İnleyerek alnımı dondurucuya dayıyorum ve sikimin zonklamasının durmasını istiyorum.

"Bana bir iyilik yap ve bornozunu kapat." "Gömleksiz adam söylüyor."

Döndüğümde, gözlerinin kapüşonlu olduğunu ve sırtımın eğimini izlediğini görüyorum. Her derin nefes alışında göğsü belirgin bir şekilde yükseliyor.

"Bunun basit bir çözümü var... ikimizin de hissettiği *rahatsızlık*," diye belirtiyorum.

Burnunu çekiyor, bornozunu kapatıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Gülerek buzdolabına doğru dönüyorum. "Bu gece hangisini istersin?"

Diana'nın satın aldığı rocky road markalarının yarısını tattık ve onları en kötüsünden en iyisine doğru sıraladık. Yakında ya tatları değiştirmemiz ya da denemediğimiz markaları bulmak için ülke dışına çıkmamız gerekecek.

"Hmm, önünde inek olana ne dersin," diye öneriyor, ben bir bardak ve bir kaşık alıp ikisini de aramızdaki adaya koyarken oturuyor. "Dondurma sevmeyen bir adam için, geç saatlere kadar kalıp dondurma yemeyi alışkanlık haline getirdiğin kesin."

Küvetin kapağını kaldırırken gözlerim onunkileri buluyor. "Dondurma için ayakta kalacağımı kim söyledi?"

Güzelce kızarıyor, aşağıya ve uzağa bakıyor ve göğsümdeki yumuşama geri döndü, her zamankinden daha keskin.

Birayı ona uzattığımda, bana doğru geri itiyor. "Bu gece ilk deneme sırası sende," diye açıklıyor.

"Peki yarın gece sıra sende mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, "Bu bir randevu." dediğimde bir kez daha kızarıyor.

Dondurmayı deniyorum, tepkimi anlamak için gözlerinin yüzümde sabit kalmasının tadını çıkarıyorum.

"Haklıymışsın, rocky road gerçekten üstün bir lezzet."

"Sana söylemiştim," diyor memnun bir gülümsemeyle, elimdeki kaşığa uzanıyor ve kendisi de bir ısırık alıyor. "Mhmm, bu güzelmiş. Hatmi ve çikolata oranı çok güzel."

"Sizin için sıralamada nereye düşüyor?"

"Sanırım birinci sırada."

Islık çaldım, etkilendim. "Birincilik, ha?"

"Sana söylüyorum, açık ara en iyisi bu. Al, bir ısırık daha dene," diye ekliyor ve kaşığı ağzıma doğru kaldırıyor.

Ben daha yiyemeden, erimiş dondurmanın bir damlası kaşığın yuvarlak yüzeyinden kayarak göğsüme düşüyor. İkimizin de bakışları o noktaya kayıyor ve damlanın göğüs kaslarımın arasından yavaşça aşağıya inişini izliyoruz. Gözlerimi onunkilere çevirdiğimde, gözlerimin kızardığını, yanaklarının pembeleştiğini görüyorum.

"Düşüncelerini neredeyse duyabiliyorum, *aşkım*."

Beni onaylamıyor, onun yerine eli bana doğru geliyor. Yavaşça, neredeyse nazıkçe, işaret parmağıyla dondurmanın yolunu izliyor, kepçeyle alıp ağzına götürüyor.

"Nefis," diyor dudaklarını şapırdatarak.

Göz bebeklerim büyüyor, gözlerim şehvetle kararıyor. "İşte yine başladın, beni kışkırtıyorsun."

Tess masumca bana bakıyor. "Bir damlası bile ziyan edilemeyecek kadar güzel."

Göğsümün derinliklerinden gelen bir hırıltı, konuşurken sesimin titremesine neden oluyor. "Tüm bunları not alıyorum."

"Umarım öylesindir," diye fısıldıyor.
Gözlerim onunkilere kayıyor. "Neydi o?"
Boğazını temizleyerek cevap verir. "Yok bir şey. Al biraz daha
dondurma ye."

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

Tess

Okuduğum kitabı kapatıp karnımın üzerine koyuyorum. Çok huzursuzum. Altın gözler bana eziyet ediyor, derin, boğuk bir ses kafamın içindeki kelimeleri okuyarak konuşuyor.

Dün gece parmağımdaki dondurmayı yaladıktan sonra yorgun olduğuma dair bir bahane uydurdum ve mutfaktan koşarak çıktım. Ortam o kadar gergindi ki kendimi oradan dışarı atmazsam bir patlama olacakmış gibi hissediyordum.

Her geçen gün kararlılığımın zayıfladığını hissediyorum. Günü yalnız geçiriyorum, Thiago'yu düşünmekten başka bir şeyle meşgul olmuyorum ve personel yatmaya gittiğinde ve gece bizi sadece bir erkek ve bir kadın olarak yalnız bıraktığında paylaştığımız kısa anları dört gözle bekliyorum.

Bu noktada, beni pes etmekten alıkoyan yalnızca gururum ve ahlaki değerlerim. Serbest kalmak için o kadar çaresizim ki ruh halim etkileniyor. En küçük şeylerden dolayı hayal kırıklığına, öfkeye daha yatkınım.

Hayatım boyunca şiddet yanlısı bir adamın gölgesinde yaşadım ve kendimi bir başkasına, özellikle de katlanarak daha tehlikeli birine bağlama düşüncesinden çekiniyorum. Ama onunla ilgili bir şey beni çağırıyor, görmezden gelinmeyi reddediyor.

Evde olduğunu biliyorum, odamın penceresinde durup içeri girişini izledim ama beni bulmaya gelmedi ve ben de ona gitmedim.

Huzursuzluğum bunu değiştiriyor ve beni kocamı aramak için yatak odamdan dışarı çıkarıyor. Heyecan, tenimdeki statik elektrik gibi vızıldıyor. Çalışma odasında ya da yatak odasında olmadığı için aşağıya iniyorum. Mutfığa doğru gitmek üzereyken içimden bir ses kütüphaneyi kontrol etmemi söylüyor.

Kapı hafif aralık. İtip açıyorum. Oda sıcak ve davetkâr, kırmızı ve kahverengi tonlarındaki lüks halılar zeminin her santimini kaplıyor. Duvarlar eski kitap raflarıyla donatılmış, her biri

kitaplarla dolu. Yumuşak, altın rengi ışık bana Thiago'nun gözlerini düşündürüyor.

Söz konusu adam pahalı bir deri koltuğa oturmuş, bacaklarını iki yana açarak koltuğa gömülmüş. Gözleri benimkileri bulurken, dudaklarının yanında alçak bir bardakta berrak bir sıvı duruyor. Onu daha önce de içerken görmüştüm ama ne olduğunu hiç sormamıştım.

"Bu tekila mı?"

Başını sallıyor, ben kapıyı arkamdan kapatırken esrarengiz gözleri beni takip ediyor. "*Aguardiente*."

"Bu da ne?"

Yavaşça sırtıtarak ağzını kapatır. Kalan sıvının onsunu tek seferde içiyor. Yutkunurken boğazının çalışması, dilinin dudaklarının üzerinde yuvarlanması beni hipnotize ediyor. İçimde güçlü bir sızı titreşiyor.

Gözlerini tekrar bana çevirmeden önce bardağı yere bırakıyor. "Neden gelip bir tadına bakmıyorsun?"

Tahrik bir tsunami gücüyle damarlarıma hücum ediyor. Nasıl bu kadar zahmetsizce baskın ve çekici olabiliyor? Hiç hoşlanacağımı düşünmediğim bir şekilde kategorik olarak *erkek*.

Ben yaklaşırken başı yavaşça sandalyesine yaslanıyor, gözleri karanlık, odaklanmış bir yoğunlukla beni izliyor. Alkol dudaklarında parlıyor, üstündeki loş ışıkla aydınlanıyor. Yüksek bir ses yalamam için beni zorluyor. Bana attığı cüretkâr bakış, aynı meydan okumayı aramızda bir eldiven gibi fırlatıyor.

Boş bardağını alıp onun yerine kendime bir kadeh doldurduğumda gözlerinde hayal kırıklığı parlıyor. Davranışımı hemen düzeltme isteğimden nefret ediyorum, gözlerinde o memnun bakışı tekrar görmenin benim için aniden bu kadar önemli olmasından nefret ediyorum.

Ama öyle.

Bardağı dudaklarıma götürüp dilimi tüm kenar boyunca gezdirerek onun tadını arıyorum. Bunu yaptığım süre boyunca gözlerinin içine bakıyorum.

Aramızdaki hava o kadar gergin ki nefes almakta zorlanıyorum. Ve gözleri, gözbebeklerinden geçen gök gürültülü bir sis gibi şehvetle tamamen puslandığında, midem acı verici bir şekilde kasılıyor.

Sonunda bir yudum alıyorum ve sıvı boğazımı yakıyor. Kısa süreli acı, bu adam için amımda zonklayan arzudan hoş bir dikkat dağıtıcı. Bu

bu baş döndürücü düşüncelerden kurtulmak için başımı sallamama izin veriyor.

"Siyah meyankökü," diye not ettim, şaşırarak. "Parfümüm gibi."

Başımı sallıyor, gözleri dudaklarıma kilitlenmiş. "Şimdi neden başından beri sana bağımlı olduğumu anlıyorsun."

Thiago bana Roma'dayken FaceTime üzerinden baktığı gibi bakıyor, gözleri o kadar yoğun ki neredeyse boğucu. Bu tekil bakış, beni iki tarafı da uçurum olan bir duygu ipinde dengede tutuyor. Bir yandan, bana olan açık saplantısı sürükleyici ve sarhoş edici. Diğer yandan, bu yoğunluğun bir gün yatak odası dışında bana karşı gerçek bir şiddete dönüşmeyeceğine güvenebilir miyim?

Bir yudum daha alıyorum, *aguardiente*'nin tadını şimdi gerçekten alıyorum. Hemen öksürmeye başlıyorum.

Yüzümü buruşturarak söylüyorum. "Dile oturuşunu seviyorum ama neden 'yakıcı su' dendiğini anlıyorum. Aşağı inerken çok ateşli."

Dudaklarında bir gülümseme daha beliriyor ve öğretmeninden altın yıldız almış bir çocuk gibi içim aydınlanıyor. "İspanyolcan Diana'ya ima ettiğinden daha iyi."

"Bunu bildiğinizi unutun, siz kendinizi sansürlemeden konuşmalarınızı dinleyebilmem gerekiyor."

Hafifçe kıkırdıyor, bardağı benden alıyor ve içiyor. "Bu bir Kolombiya likörü. Benim favorim."

"Tabii ki bu kadar karamsar bir şey içersin," diye not ediyorum, siyah gömleğinin göğsüne doğru uzanması dikkatimi dağıtıyor. Belirgin omuzları, yontulmuş kollarının etrafındaki kumaş bandı sıkıyor. Erkeklik kendinden emin dalgalar halinde üzerinden yuvarlanıyor. Hareketsizken, hatta denemese bile baştan çıkarma konusunda bir usta.

Dikkat

dağıtıcı.

Çıldırıcı.

"Bu babamın tercih ettiği içki. Bana işle ilgili her şeyi öğretirken terasımızda onunla birlikte içerek büyüdüm." Sıvıyı bardağın dibinde evirip çeviriyor, düşünceli bakışları bakışlarını uzaklara götürüyor. "Her içtiğimde onu düşünüyorum."

"O..."

Bana bakıyor, sorulmamış sorumu anlıyor. "O hâlâ hayatta. Bogota'daki evinde yaşıyor."

Babasından bahsederken duyduğu sevgi içimi kıskançlıkla dolduruyor. Belli ki aralarındaki mesafeye rağmen yakın bir ilişkileri var. Ben kaçtığımda babam benimle iletişime geçmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Şimdi geri döndüğümde de ulaşmadı ve evli olduğumu biliyor.

"Bir gün seni oraya götüreceğim ve sana nereli olduğumu göstereceğim. Kocanı bu hale getiren şehri göstereceğim, *aşkım*."

Kalp atışlarımın temposu doğal değil, vücudumun geri kalanının ayak uydurabileceğinden çok daha hızlı.

Thiago *aguardiente* şişesini işaret ediyor. "Kararın nedir? Beğendiniz mi?"

Belki bana bakışından, belki alkolden, belki de aramızdaki bu cinsel gerilim dolu andan. Sebep ne olursa olsun, bir şey dilimi gevşetiyor ve bana "İlk yudumda evet. Ama tenimde tatmadan bunu doğrulamak zor."

Hemen tepki vermiyor.

Sonra kaşları çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

"Üniversiteye gitmediğinizi biliyorum, bu yüzden bunu bilmediğiniz için gerçekten suçlanamazsınız, ancak orada öğrendiğim en büyük ders, alkolün vücut shot'ı olarak yapıldığında daha lezzetli olduğudur."

Bu bir yalan. Cambridge ve Wharton'daki zamanımı kafam kitaplarımda, ders çalışarak ve sınavlar üzerinde stres yaparak geçirdim. Vücuttan vurulmaya en çok yaklaştığım an, biri bana çarptığında üzerime tekila dökmek ve ön kolumdaki yapışkanlığı yalamak oldu.

Ama arzu beni aptalca yüksekliklere çıkarıyor.

Ve ayağa kalktığında, uzun vücudu tam boyuna kadar üzerimde açıldığında, bu arzu tüm vücuduma orman yangını gibi yayılıyor. O kadar yakın ki bakışlarıyla buluşmak için çenemi yukarı eğmem gerekiyor. Tam konuşacakken tişörtünün yakasından tutup zahmetsizce çıkarıyor ve bu sırada kelimeleri boğazımdan alıyor.

Nefes nefese, bakışlarım loş ışık altında dalgalanan altın rengi, dövme kaplı kaslara kayıyor. Sanki profesyonel bir ekip tarafından son teknoloji ekipmanlarla aydınlatılmış, her bir kası mükemmel bir şekilde oyulmuş gibi görünüyor.

Onu daha önce üstsüz görmüştüm ama hiç bu kadar yakından, bu kadar net inceleme fırsatı bulamamıştım. Tutku, öfke ve savaşa dair koyu renkli dövmeler tüm gövdesini ustalıkla kaplıyor. Yapılı ama zayıf, güç fişkırıyor

Fiziksel korkutmaya ihtiyaç duymadan zahmetsizce ondan kurtuluyorum. Onu izlerken ağızımda tükürük birikiyor.

Muhteşem biri.

Yontulmuş.

Parmaklarım yanımda seğiriyor, o çok belirgin oluklarda gezinmek ve iz sürmek için can atıyorum.

Ne kadar zamandır baktığımdan emin değilim.

Bilseydim mahcup olurdum diye korkuyorum çünkü sonunda Thiago'nun yüzüne baktığımda dudaklarında bir eğlence ifadesi belirliyor.

"Eğer tiksindiğinde böyle görünüyorsan, daracık amına girdiğimde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

Ben cevap veremeden dizlerini büküyor ve kendini yavaşça yere bırakıyor. Sırt üstü uzanıyor, kollarını başının altında kavuşturuyor. Bu pozisyonda alt karın kasları büzülüyor ve pantolonunun içinde kaybolan belirgin V çizgilerini vurguluyor.

Bu odaya girdiğimden beri direndiğim tüm yıkıcı dürtülere boyun eğmeden ve sikini pantolonundan çıkarıp ağızıma almak gibi aptalca bir şey yapmadan önce bakışlarımı karnından ayırıyorum.

Bunu geri almak için artık çok geç ama yine de deniyorum. "Sana bir vücut atışı yapmaktan bahsetmiyordum. Genel anlamda söyledim."

Tekrar kıkırdıyor, sesi hem sıcak hem de çileden çıkarıcı, ama gözleri uyarıcı bir şekilde parlıyor.

"Yerine oturtulman gerekiyor." "Peki bu nerede?" Küstahça soruyorum.

Dudaklarını yalayarak dikkatimi ağızına çekiyor.

"Yatağımda bağlı."

Sözlerindeki uyarı karşısında amım sıkıştı. Yüzde elli şakacı ama yüzde yüz ciddi.

Yan masadaki şişeye uzanıyor ve kapağını açıyor. Karnına bakıp göbeğine bir sıra berrak likör dökmesini donmuş bir halde izliyorum. Boğazımdaki büyük kütleyi zar zor yutabiliyorum.

"Neyi bekliyorsun?" diye sorar, ses tonundaki meydan okuma açıktır. "Dizlerinin üzerine çök."

OceanofPDF.com

Otuz Dördüncü Bölüm

Thiago

Tess'in bacakları, sanki sözlerim boynunda onu yere yatıran bir elmiş gibi kıvrılıyor. Elleri tereddütle göğsümün ve kalçamın üzerinde geziniyor, sonunda onları bacaklarının iki yanına koymanın daha güvenli olduğuna karar veriyor. Saçlarını bir elinde toplayıp sol omzunun üzerine koyuyor, sonra yavaşça göbeğime doğru eğiliyor.

Bana yaklaşmadan onu durduruyorum.

"Diğer omuz," diye homurdandım.

Sert ses tonumdan irkilerek başını kaldırdı. Aynı kabaca emri tekrarlıyorum, çenemi kaldırarak vurguluyorum. "Saçını diğer omzunun üzerinden geçir."

Sol tarafta toplandığı için, öne doğru eğildiğinde yüzünü gizliyor ve onu benden saklıyor. Çenem dikleşiyor, yanağımdaki kaslar seğiriyor. Yüzünü görmeliyim, ağzını üzerime koyduğunda her mikro ifadesini görmeliyim.

Kahretsin, bu bana Rolls'umun arkasında sikimi nasıl emdiğini hatırlattı. Gözleri kocaman, köşelerinden yaşlar süzülüyor. Yanaklar kızarmış, rimel akıyor.

Çok güzel.

İstedigimi yapıp saçlarını sağ omzuna doğru kaydırduğunda onaylayarak homurdanıyorum. Dudakları göbeğime yaklaşmadan önce bana son bir kez bakıyor.

Tenimdeki sıcak ağzı beni şok ediyor. Şaşkınlıkla keskin bir nefes çekiyorum. Alkol diline değdiğinde gözleri açılıyor. Soluk soluğa aldığım nefesi, dilini göbeğime daldırıp kalan sıvıyı toplamak için etrafında döndürdüğünde tıslayarak verdiğim nefes takip ediyor.

Bu kadar hassas olacağımı tahmin etmemiştim.

Elim saçlarına dolanıyor, parmaklarım kalın tellerin etrafını sahiplenici bir şekilde sarıyor ve orada kalıyor. Bu aynı anda hem bir baskınlık hem de bir cesaretlendirme eylemi.

Elleri uyluğumu kavrayıp göğsümde dinleniyor. İnlerken başım geriye düşüyor. Zevk acı verici, acı verici olmanın eşiğinde. Eli kalın sikime o kadar yakın ki, kalçamda şiddetle zonkladığını hissedebileceğinden hiç şüphem yok. Tüm vücudum ihtiyaçtan titriyor.

"Joder," diye inliyorum.

Bu oynamak için tehlikeli bir oyundu.

Tess son sıvıyı da ağzına alıyor ve kalçalarının üzerine oturuyor. Elim saçlarından düşüyor ve tembelce sırtının küçük kısmına geliyor. Ama işi bitmedi, orada kalan fazla ıslaklığı görünce göbeğimin etrafındaki deriyi yalamak için tekrar dalıyor.

Tekrar doğrulup nihayet bana baktığında gözbebekleri kocaman açılmış, gözlerinin mavisi dumanlı, şehvetli bir siyahla sönmüştü.

Yüzümdeki sert ifade gerçekliği ona geri çarpmış olmalı çünkü bakışları kapanıyor ve garip bir şekilde boğazını temizleyerek başka tarafa bakıyor.

"Yanılmışım. Bardakta tadı daha güzel."

Elinin tersiyle dudaklarını siliyor ve ayağa kalkmaya başlıyor. "O kadar hızlı değil," diye emrediyorum.

Sonra belinden tutup onu yere çekiyorum, kendimi yuvarlayarak onun üstüne çıkıyorum, şimdi açılmış bacaklarının arasına yerleşiyorum. Bu o kadar hızlı oluyor ki, bir çift şaşkın, kırpışan gözle karşılaşıyorum.

"Sanırım bir fikrim var," diye mırıldandım kabaca.

Sonra bluzunun alt kısmını eteğinden çekip çıkarıyorum ve göğüslerinin üzerine itiyorum, siyah dantel sütyenine yaslanmış sıkı meme uçları ortaya çıkıyor. Ellerim hala belini kavıyor, başparmaklarım neredeyse karnının ortasında birleşiyor ve ona bu şekilde dokunabilmenin keyfini çıkararak telaşsızca teninin genişliğinde gezdiriyorum.

Ona bakarak başımı eğiyorum ve dudaklarımı sıcak bir şekilde karnının alt kısmına bastırıyorum. Kasları tepki olarak geriliyor, gözlerimin önünde teninde tüyler diken diken oluyor. Aşağı doğru inerek, örtülü amının üzerine bir öpücük konduruyorum.

Titriyor, ellerini saçlarımda gezdiriyor ve kalın telleri sıkıca kavıyor. Teninin her santimini öpmeye devam ediyorum, alt kısmından

Karnına, kapalı göğüslerinin hemen altındaki bölgeye kadar, kalbinin benim için düzensiz atışını hissedebiliyorum.

"Tadın çok güzel," diye mırıldanıyorum, sesim teninde boğuklaşıyor. Nefes nefese kalıyor, gözleri kapalı, kaşları kendinden geçmiş bir şekilde aşağı çekilmiş.

"Odaklan," diye mırıldanmayı başarıyor.

Unutulmuş likör şişesini kaptığım gibi, göbeğine sürekli bir akıntı döküyorum ve yalıyorum, dilimi göbek deliğine sokuyorum ve sıvıyı sanki onu yiyormuşum gibi yalıyorum.

Tess altımda çırpınıyor, vücudu kıvranıyor ve yüzüme doğru eğiliyor, sonra hisler çok fazla olduğunda uzaklaşıyor. Bacaklarının arasına uzanıp parmaklarımı daracık amına sokmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sonunda geri çekilip kendi ağzımı sildim ve altımda yere serilmiş karıma baktım. Saçları her yana dağılmış, kıyafetleri uygunsuz bir şekilde yukarı itilmiş, teninde parlayan ve zemini kaplayan sıvı.

"Katılmıyorum," diyorum kısık sesle, dudaklarımı yalayarak. "Bence senin teninde tadı çok daha güzel. Bundan sonra sadece bu şekilde içmek zorunda kalabilirim."

O kadar masum gözleri var ki, tahrik olmuş gibi görünüyorlar ve benimkilerle buluşup beni çözüyorlar. Arkama yaslanıp yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum ve birkaç gün önce orada bıraktığım izi yalıyorum. Eşiyle birlikte olan bir tür hayvan gibiydim, pusuda bekleyen diğer tüm yırtıcılara onun benim olduğunu gösteren bir iz bırakmak için çaresizce çırpınıyordum.

Belli ki tutkumun benden kaçmasına izin vermişim çünkü morluk bugün de beş gün önce onu ilk ısırduğım zamanki kadar canlı. Nazikçe, yatıştırıcı bir şekilde kucaklıyorum, bunu yaparken inliyorum.

"Çok seslisin." Titreyerek fısıldıyor, sesi düzensiz.

"Zevkimi belli ediyorum," diyorum, her kelime arzumun gücüyle titriyor. "Senin için çıkaracağım sesler hakkında hiçbir fikrin yok, *aşkım*. Senin için nefes nefese kalıyorum. Adını inleyerek. Daracık amına boşalırken nefes nefese kalıp küfredeceğim." Kulağının kabuğuna karşı mırıldandım, "Hiçbir şeyi saklamayacağım."

"Oh, Tanrım," diye inliyor, bacakları belime dolanıyor.

"Bunu sana hemen şimdi kanıtlayabilirim." Kulak memesini ısırduğımda Tess inliyor. "Tek yapman gereken sormak," diye ikna ediyorum.

Elleri enseme geliyor, biri saçlarıma dolanıyor ve ben onun açık boğazını, köprücük kemiğini öperken yüzümü ona yaklaştırıyor.

Omuz.

"Yap," diye fısıldıyor, sanki utanıyormuş gibi.

Öfkeyle homurdanıyorum, göğüslerinin arasına gelene kadar alçalıyorum. Her iki elimle bir tanesini avuçluyorum, onları yukarı itiyorum ve yüzümü o gür tepelerin arasına gömüyorum.

Çok yaklaşmıştım.

"Sen sorana kadar
olmaz."

Hadi, seni becermemi iste.

"Sadece yap."

"Hayır."

Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarıyor, arzu ile vücudunun istediğine boyun eğmeyi reddetme arasında sıkışmış bir ses. İkimiz de bunun için ölüyoruz.

"Bunu kabul edene kadar, bu aptalca istemiyormuş gibi yapma oyunundan vazgeçene kadar sana dokunmayacağım. Sonunda seni becerdiğimde, benden sakladığın hiçbir parçan olmayacak."

Tereddüt ediyor, iki karar arasında bocalarken gözleri kapalı.

Nefesimi tutuyorum.

Dudakları ayrılıyor... ve sonra
kapanıyor. Sonunda başını salladığını
hissediyorum.

Kendimi onun vücudunun sıcaklığından, kelimeleri söylemese bile onu becerme fırsatından koparmak dünyadaki en zor şey, ama yapıyorum. Öfkeli bir homurtu ile geri çekiliyorum, aniden tüm teması kesiyorum ve ayağa kalkıyorum.

Tess az önce ne olduğunu anlamıyor, ağırlığını dirseklerine verirken yüzündeki sevimli, yıpranmış, şaşkın ifadede bu çok açık. Bluzunu titreyen parmaklarıyla aşağıya çekiyor, bana bakarken idrakı uyanıyor. Ona dokunmayacağımı söylediğimde ciddi olmadığımı düşündüğü açıktı.

"Bu kadar inatçı davranarak sadece kendini cezalandırıyorsun," diye homurdandım, cinsel olarak hüsrana uğramıştım.

Mırıltılı bir küfür savurarak döndüm ve dışarı çıktım. Hatırladığımda kapıdaydım. "Yarın iş ortaklarımdan birinin evinde bir galaya gidiyoruz. Dünyaya ne kadar mutlu bir çift olduğumuzu göstermek için iyi bir fırsat olacak," diye ekliyorum sertçe. "Siyah kravat. Bir elbise göndereceğim."

Sonra kapıyı arkamdan çarparak çıktım.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Beş

Thiago

Ertesi akşam, Tess merdivenlerin başında belirdiğinde fuayede onu bekliyorum. Bir bant ciğerlerimi sarıyor ve elini dikkatlice tırabzana koyarak aşağı inişini izlerken nefesimi kesiyor.

Diana'nın yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor ve bana doğru eğilerek "*Ella es tan hermosa*" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, boğazımdaki ani kütleyi temizlemek için yutkunuyorum. Yere kadar uzanan koyu lacivert kadife elbisesi içinde bir hayal gibi. Mavi o kadar koyu ki elbise neredeyse siyah görünüyor. Omuzdan açık kolları kollarına dayanıyor ve göğüslerini iştah açıcı bir şekilde yukarı iten sıkı bir korseyle birleşiyor. Uzun bir yırtmaç elbiseyi ikiye ayırıyor ve sol bacağını uyluğunun ortasına kadar açığa çıkarıyor. O çıplak tene bakarken göz kapaklarım seğiriyor, oradaki her bir erkeğin benim gibi bakacağını ve fanteziler kuracağını biliyorum. Bütün gece yanımda sabit kalacak.

Her ne kadar güzel görünse de, bu sabah ona teslim ettiğim elbise bu değil.

Benimkini özel bir nedenle seçmiştim. "Pembe olan nerede?"

Diana'yı yanağından öpüyor ve bana bir bakış bile atmadan yanımdan geçip gidiyor.

"Yas tutarken pembe giymeyeceğim," diye espri yapıyor.

Bir kahkaha atıyorum ve onu Rolls'a kadar takip ediyorum. Arabanın önünde durduğunda ensesini avuçluyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum.

"Neyin yasını tutuyorsun?" Kelimeleri yumuşakça saçlarına bastırarak soruyorum. Başparmağım boynunun yan tarafında, nabız noktasının üzerinde yumuşak daireler çiziyor. Vücudu sözlerime tepki verirken çırpındığını hissediyorum. O farkında olmadan bir yalaka ve ben patlamama saniyeler kala dikişleri patlatıyorum.

Dün kütüphanede patlamaya çok yakındım ve kendimi oradan çıkarmak için kontrolümün son kalıntılarını da kullandım. Şu anda bile parmaklarım cebimde huzursuz bir ritim tutturuyor, aylardır harcanmamış enerjim olabildiğince dışarı sızıyor.

"Özgürlüğümün ölümü."

Şoförüm kapıyı açmak için bir işaret bekliyor. Onu başımla onaylamıyorum ve kapıyı kendim açıyorum, onu içeri almak için kenarda duruyorum.

Tess bir elini kapıya koyup içeri eğiliyor ama ben tekrar konuşunca duruyor. "Hiç gerçekten özgür oldun mu, *amor*?"

Tepki olarak elini sıkıyor ama tek kelime etmeden içeri giriyor. Kapıyı arkasından kapattım ve kendi tarafıma geçtim.

Vestiyer bölümünden çıkar çıkmaz Tess kalabalığın arasında Dagny'yi fark etti ve onunla birlikte gitti, beni yalnız ve sinirli bıraktı. Karımı bu geceye katılan çeşitli iş ortaklarımla tanıştırmayı planlamıştım ama bunun yerine benden kaçmak için ilk fırsatı kullandı. Tekrar.

Parmaklarımdaki davul sesi daha da çılgınlaşıyor, smokinim gergin bedenimde aniden daralmış gibi hissediyorum. Papyonumu koparıp peşinden gitmek istiyorum ama yapmıyorum. Akşamın bu erken saatinde olay çıkarmaya gerek yok.

"*Diablo*."

İsmimi duyunca arkamı döndüğümde bara doğru ilerliyordum. Eski bir dostumu selamlamak için elimi uzatıyorum.

"Cillian Tellier. Seni gördüğüme sevindim."

"Biliyor musun, eğer gülümseseydin, gerçekten bunu kastettiğine inanabilirdim."

Omzuma dostça bir şaplak atıyor ve uzattığım elimi sıkıyor. Cillian, dünyanın en büyük silah üreticisi olan Blackdown'da büyük bir hisseye sahip, ancak operasyonun patronu ve beyni kardeşi Callum. Daha da önemlisi, Cillian restoranlar, barlar, kulüpler ve hatta paramızı akladığımız birkaç çamaşırhane gibi bir dizi başarılı nakit işine sahip.

"Çok uzun zaman oldu. Bir süredir ülke dışında olduğunuzu duydum, doğru mu?"

"Dedikodu değirmeninin nasıl döndüğünü bilirsin," diye gizemli bir şekilde cevap veriyorum.

"Biliyorum," diyor dengesiz bir gülümsemeyle. "Ve adın son zamanlarda o manşetlerden birkaçını süslüyor. Senin ve tüm o ölü İtalyanlar hakkında ortalıkta uçuşan hikayelere inanamazsın."

Telliers, yasal ve yasadışı işler arasındaki çizgide yer alır ve bu da onları inanılmaz derecede faydalı ve güçlü müttefikler haline getirir. Uluslararası hükümetlerle olan bağları Yeraltı Dünyası'ndakileri bile aşıyor. Özellikle de kişisel tuhaflıkları göz önüne alındığında, hafife alınacak düşmanlar değiller. Cillian şu anda bile gözlerinde ıslıl ıslıl parlayan delilikten utanmıyor ve Callum duygusuz, acımasız bir makine.

Bu ikisi ateş ve buz gibidir. "Bilgi mi arıyorsun?"

"Hayır," diyor, az önce söylediğim şey dünyanın en çılgın şeyiymiş ve tam olarak yaptığı şey değilmiş gibi davranarak. "Sadece kimin İtalyan mafyasının başını kaçırarak kadar psikopat olabileceğini merak ediyorum, özellikle de o sırada bir fahişeye taşaklarının dibindeyken, ya da ben öyle duydum. Her kimse, son on yılın en cesur hareketi için saygımı kazanmıştır," diye ekliyor sırtarak.

"Muhtemelen aradığı cevapları alana kadar durmayacak biri."

Bana kaşlarını çatıyor. "Bu mesajı iletmemi ister misin?" "Ne yapacağın umurumda değil."

Yüksek sesle kahkaha atıyor ve omzuma bir kez daha vuruyor. "Lanet olsun, döndüğüne sevindim Thiago. Sen yokken buralar çok daha az ilginç oluyor." Kalın İngiliz aksanı her kelimenin etrafını sarıyor. "Ayrıca, yeni evliliğin için seni tebrik ettiğimi duydum. Kız burada mı? Onunla tanışmayı çok isterim."

"Karımdan bahsederken herhangi bir şekilde "aşk" kelimesini kullanmaktan kaçın, Cillian." Ellerini kaldırıyor, yüzünde bilmiş bir gülümseme belirliyor ve beni sinirlendiriyor. "Ve evet, arkadaşıyla birlikte tuvalette," diye yalan söylüyorum. "Senin iyi tarafın nerede?"

Mümkünse, gözlerindeki çılgınlık birkaç düzine daha artar. Ondan bahsederken gözlerinde şiddetle sahiplenici bir bakış yanıyor.

"Dahlia'mı bilirsin, her zamanki gibi bağımsızdır," diyor yaşlı adam sevgiyle. "Kızımızın okul arkadaşlarından birinin ona zorbalık yaptığını öğrendik. Dahlia iki bidon benzin, bir el feneri ve kötü bir tavırla evden fırladı." Saatine bakıyor ve başını sallıyor. "O olmalı

şu anda evlerini yakıyor. İşi bittiğinde bize katılacak ve eğer biri sormaya gelirse, iki yüz tanık onun bütün gece burada olduğunu iddia edecek." Gözleri omzumun üzerinden kalkıyor ve yumuşuyor. "Oh, bak. Programın önünde gidiyor," diyor hayranlıkla.

Dönüyorum ve iyi tanıdığım çarpıcı güzellikteki bir kadının balo salonuna girmesini izliyorum, uzun kırmızı elbisesi etrafında korkutucu bir şekilde dalgalanıyor. Koyu renk saçları, daha da koyu renk gözlere sahip soluk bir yüzü çerçeveleyiyor. Kaşlarını çatarak odayı tararken kan kırmızısı dudaklarını ürkütücü bir alaycılığa dönüştürüyor. Müthiş ve ölümcül görünüyor, kesinlikle bulaşılmaması gereken biri. Kocasını gördüğünde yüz hatları yumuşuyor, üzerine çöken sakinlik onu dönüştürüyor.

"Seni görmek güzeldi Thiago," diyor Cillian, karısının yanına gitmek için acele ederken yanımdan geçip giderken. "Bir ara Tess'i kulübe getir, onunla tanışmak *isteriz*."

Dahlia'ya doğru yürüdüğünü ve onu aylardır görmemiş gibi sert bir şekilde kucakladığını izliyorum.

"Ölümüne K o r k t u ğ u m Şeyler' listemin başında bir gün yanlışlıkla Dahlia Tellier'in kötü tarafına geçmek var," diye sesleniyor arkamdan bir ses.

Daha arkamı dönmeden dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Valentina."

Yumruklarını kalçalarına koyuyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Altın rengi elbisesi teninin bronz rengini öne çıkarıyor.

"*Hermano*," diye cevap veriyor arsız bir sırıtişla. Herkesin içinde bana sarılmaması gerektiğini biliyor ama yine de sarılıyor.

"Hangi cehennemdeydin?" diye sordum. "Döndüğümünden beri seni görmedim. Arturo giriş yapmadığını söyledi."

Aşağıya ve yana bakıyor, ki bunun onun söylediği şey olduğunu biliyorum. "Meşguldüm."

Gözlerim ona dikildi. "Neyle?" "Yan projeler."

"Valentina... Ben zaten uyarıldı sen hakkında yapıyor
senin kendi soruşturması."

"Değilim!" diyor masumca, ellerini havaya kaldırarak. Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum. "Birkaç ders alıyorum, hepsi bu."

"Ne tür dersler?" "Hmm...
dans?"

Söylemesini beklediğim şey değil ama tamamen zararsız. Eğer onu meşgul eden şey buysa, dikkatini kartelden uzaklaştırırsa bile umurumda değil.

"Bana yalan söylemesen iyi edersin. Adriana'ya ne olduğunu öğreneceğim ama sen bu işin dışında kal. Senin için de endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum," diye ekliyorum.

Cevap vermek için ağzını açtığında uzakta bir şey ya da biri görür. Gördüğü her kimse ya da her neyse, yüzü bembeyaz kesiliyor. Cildi soluyor, sağlıklı rengini kaybediyor.

"Gitmem gerek," diyor sendeleyerek benden uzaklaşırken.

Onu kimin böyle korkutmuş olabileceğini görmek için dönüp arkamdaki insanları tarıyorum. Kimse göze çarpmıyor.

"Vale," diye başlıyorum, ona doğru dönüyorum ama o çoktan gitmiş oluyor. "*Hijueputa*," diye küfrediyorum. Çok kaygan ve onu bir türlü yakalayıp neler olduğunu anlayamadığım için çok sinirliyim.

"Macallan, sek," diye sipariş veriyorum ve barmen önüme koyduğunda hemen bir içki alıyorum.

Aklım bu pahalı viskinin Tess'in teninde nasıl bir tat bırakacağını merak ederek dolaşıyor. En sevdiğim likörlerin hepsini onun vücudundan içmemem için hiçbir neden yok. Zaten bir daha bardakta *aguardiente* içebilir miyim bilmiyorum. Her zaman babamla özdeşleştirdiğim bir içkiyi aldı ve bir akşam öyle bir hale getirdi ki, *onu* düşünmeden asla içemeyeceğim.

"Jefe."

İhtiyatlı tepkimi ifadesiz bir maskenin ardına saklayarak dönüyorum. Bu galada bana bu lakapla hitap edebilecek sadece bir avuç insan var ve ben hepsini tanıyorum. Bu sesin sahibi onlardan biri değil.

Daha önce hiç tanımadığım bir kadın arkamda duruyor, yüzünde parlak bir gülümseme var.

"Kimsin sen?"

Hoş olmayan ses tonumun özgüvenini sarsmasına izin vermiyor, gülümsemesi ıslıl ıslıl oluyor.

Bu konuda bir şey rahatsız ediyor.

"Ben Claudia. Claudia Cardenas."

Bu isim bana hiçbir şey ifade etmiyor. Uzaktan, beynimin derinliklerinde bir şey bana bunu bildiğimi söylüyor, ama hatırlamak için araştırmaya zahmet etmiyorum.

İlgilenmiyorum.

"Kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

Bir adım öne çıkıyor, neredeyse aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Cesareti çenemin seğırmesine neden oluyor.

"Ben Leandro Cardenas'ın kızıyım," diyor ve birden adını daha önce nerede duyduğumu hatırlıyorum. Kirpiklerini nazlı nazlı kırpıştırarak ekliyor. "Baban kendimi tanıtmam gerektiğini düşündü."

Dışarıdan bardağımı dudaklarıma götürüp içiyorum ama içimden yüksek sesle inliyorum. Bu kadın, ben hâlâ Tess'i ararken babamın yedek gelin olarak almamı önerdiği kadın. Açıkçası, bir etkinlikte onu bana bu şekilde itiyorsa, sadece öneriden eyleme geçmeye terfi etmiş demektir.

Açıkçası buna şaşırdım. Tomás da Silva, ölümünden önce yirmi bir yıl boyunca annemle evli kaldığı için evliliğin kutsallığına inanır. Eşim yanımdayken bu kadının bana yaklaşması ondan beklediğim her şeye aykırı. Cardenas ailesi ilerleme için açık bir fırsat gördüyse ve babamın ne dediğine bakmaksızın onu bana dayatmaya karar verdiyse hiç şaşırmam.

Elini koluma koydu ve beni resmen çileden çıkardı. Karteldeki herkes iki hafta önce evlendiğimi biliyor ve bana dokunarak karıma saygısızlık ediyor.

OceanofPDF.com

Otuz Altıncı Bölüm

Tess

Dagny ve ben aynı anda odanın diğer ucundan birbirimizi fark ettik. Birbirimize doğru koştuk, uygunsuz bir şekilde çılgılık attık ve dikkatleri üzerimize çektik. Kollarıma atlıyor ve bana hayatımda gördüğüm en güzel sarılmayı yapıyor.

"Seni görmek çok güzel, Tessie. Seni çok özledim. Bir daha hayatından kaçmaya karar verirsen beni de yanında götür, tamam mı?"

"Artık benim için kaçmak yok ne yazık ki, sen gelip beni kulemden çıkarmadıkça."

"Evet, hiç şaşırmadım" diyor. Ona sorgulayan bir bakış attığımda, çantasından telefonunu çıkarıyor ve kamera rulosunu karıştırmaya başlıyor. "Düğün duyurunu gördüm hayatım, yani kocana nasıl baktığını gördüm. Siz *kesinlikle* birlikte oluyorsunuz."

Söyledikleri karşısında bir an afalladım. Yani Thiago önce en iyi arkadaşımı vurmaya karar veriyor ve şimdi de en iyi arkadaşlarmış gibi ona düğün duyurumuzu postayla mı gönderiyor?

Erkeklerin her zaman sahip olacağı tek şey *cüretkârlıktır*.

"Biz değiliz!" Küstahça cevap veriyorum.

Bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Profesyonel bir palavracıya palavra atma."

"Dags, gerçekten değiliz."

"O zaman ya gerçekten yapman an meselesi *ya da* tamamen inkâr ediyorsun," diyerek telefonunu bana uzatıyor. "Şuna bir bak."

Gözlerimi devirerek telefonu ondan alıyorum ve etkilenmemeyi bekleyerek resme bakıyorum.

Onun yerine, yüzümdeki ifadeden etkilendim. Thiago'ya bakışım; dudaklarım ayırık, gözlerim kapüşonlu ve dikkatle ona sabitlenmiş, bakışlarım... özlem dolu.

Elim ağzıma gidiyor ve Dagny'ye şok olmuş bir bakış atıyorum.

"Biliyorum," diye onayladı, sanki düşüncelerimi yüksek sesle söylemişim gibi. "Bunu gördüğümde neredeyse sandalyemden düşecektim. Kocan beni yaklaşık bir ay önce vurdu, bu yüzden onun bir numaralı hayranı sayılmam ama buna itiraz etmek zor," diyor işaret parmağıyla yüzüme dokunarak. "Ya da buna," diye ekliyor, sonra Thiago'nun yüzüne dokunuyor.

Çünkü ben ona ne kadar özlemle baksam da, o bana daha da şiddetle bakıyor. At gözlüğü takmış gibi görünüyor, bakışları yüzüme o kadar odaklanmış ki etrafında olup biten başka hiçbir şeyin farkında olması mümkün değil.

Eğer Thiago bizim mutlu bir çift olduğumuz fikrini satmak istiyorsa, bu fotoğraf tam da bunu yapıyor.

Birbirimizden sarhoş olmuş gibi görünüyoruz.

"Ben olamam," diye ekliyor. "Tüm kana susamış psikopatları kendimden uzak tutmaya karar verdim. Bir kurşun yarası ömür boyu yeter, çok teşekkür ederim."

"Dua et de kimsenin dikkatini çekmeyesin o zaman. Eğer fark etmediysen, isteme konusunda pek iyi değiller. *Almak* daha çok onların işi."

Başım dönüyor. İçimden geçen duygu kasırgasını yatıştırmak için boğazımı temizleyerek telefonunu ona geri veriyorum. Fotoğrafa bir kez daha bakıyor ve gülümsüyor.

"Neydi o meşhur söz?" diye yüksek sesle düşünen Dagny, işaret parmağını düşünceli bir şekilde somurttuğu dudaklarına vurduktan sonra bir ampul gibi parmağını şıklattı. "Ah, *doğru* - kamera yalan söylemez, Tessie. Kocana karşı bir şeyler hissediyorsun."

Alay ediyorum. "Bunun mümkün olabilmesi için Stockholm Sendromu yaşamam gerekirdi."

"Hey, eğer bir akıl hastalığınız olacaksa, sizi kaçıran delicesine seksi kartel patronuyla yatağa girip çıplak sosis saklambaç oynamanızı sağlayacak bir hastalığınız da olabilir. Bana anksiyeteden çok daha eğlenceli geliyor."

Bu görüntü karşısında bir kahkaha atıyorum ama konuyu Thiago ve benden çok daha güvenli bir konuya, silah şiddetine çevirmeyi tercih ediyorum. "Kolun nasıl? Hâlâ ağrın var mı?"

Dagny'nin straplez elbisesi, kollarını açıkta bırakacak şekilde tatlı bir yakaya sahip, ancak henüz taze olan yara izini kapatmak için altın zincirli şık bir dantel kol bandı takıyor.

"Seni... *vurduğu* için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam," diyorum ona onuncu kez. "Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum."

"Tamamen iyileşti ve hiç acı çekmiyor," diyor, benim kaçamak taktiklerime boyun eğmeyi seçerek. "Ve sana söyledim, benden özür dilemene hiç gerek yok. Aslında o yozlaşmış kocana yeni bir aksesuar yaratmama yardım ettiği için teşekkür etmeliyim. Bunun gibi kol bantları için *düzinelerce* talep aldım. Vogue bile "trend belirleyici" olduğum için benimle röportaj yapmak istiyor. Keşke altında ne sakladığımı bilselerdi."

Yüksek sesle gülüyorum. "Sadece sen vurulmayı bir iş fırsatı olarak görürsün."

Kol bandıyla birkaç poz veriyor ve bir kameranın önündeymiş gibi davranıyor.

"Kurşun yarası modası, bebeğim. Stoklar tükenmeden gel ve seninkini al, gerçek kurşun yarası dahil değildir ve ayrı satılır."

Dagny'nin omzunun üzerinden altın rengi elbiseli bir kadının eğilip Thiago'ya sarıldığını gördüğümde gözlerimden akan kahkaha yaşlarını siliyorum. Karşılığında ona verdiği rahat gülümseme kalbimin göğsümde buruşmasına neden oluyor. Hırpalanmış organıma çarpan çok çeşitli duyguları işlemeye bile başlayamadan kadın orada ve gitti. Neyse ki onun peşinden gitmiyor.

Dagny hâlâ son işinden bahsediyor ve ruh halimdeki ani değişimi fark etmiyor.

"Gelinlik hala işimin en büyük kısmını oluşturuyor. Aslında birkaç hafta içinde kendisi için özel bir parça tasarlamamı isteyen yeni bir gelinle randevum var, bu yüzden heyecan verici" diyor.

"Öyle!" Hâlâ dikkatim dağınıkken araya giriyorum.

Kütüphanede yerde yatarken Thiago'nun karnımdaki alkolü yaladığı sahneler gözümün önünden geçiyor. Beni becermesini istemiştim, sadece *yapmasını* söylemiştim ama o da benim kadar inatçı davranmış, duymak istediği kelimeleri söylemediğim sürece daha ileri gitmeyi reddetmişti.

Beni muhtaç ve tahrikten sersemlemiş bir halde bıraktı, öfkesi kapıyı arkasından çarparak kapatışından belliydi. Ama yine de gecenin bir yarısı, daha önce her gece yaptığım gibi mutfığa indim ve onu bekledim.

Hiç gelmedi.

Orada otururken midemin çukurunda isimsiz bir duygu büyümüş, umut dolu dakikalar yalnız saatlere dönüşmüştü.

Ve Şimdi odanın diğerk tarafında yalnızdı, çünkü beni ektiğik için ona hala kızgındım ve dün gece hissettiklerimin bir parçasını ona hissettirmek istemiştim, bu yüzden buraya gelir gelmez onu terk ettim.

Bazen vezir tahtada kötü bir hamle yapar, bedelini ödemek zorunda olduğu bir hata.

Şu an kesinlikle benimkinin parasını ödüyorum.

"...Portfym kesinlikle çeşitlendirmek istiyorum. Gelinlikleri seviyorum ama her Şeyi denemek istiyorum. Gelinlikler, günlük kıyafetler, iş kıyafetleri, i çamaşırları, aklınıza ne gelirse. Sanırım bu bir süre için aldığım son gelinlik müşterisi olacak," diye bitiriyor Dagny.

Suçluluk duygusu içime işliyor. Berbat bir arkadaşım, kendi sorunlarım hakkında endişelenmeden onu beş dakika bile dinleyemiyorum.

"Lütfen ne tasarlasan onu giymeme izin ver," diye yalvarıyorum elini tutarak. "Senin bir numaralı hayranın olduğumu biliyorsun - ne yaparsan yap, giymek istiyorum. Tabii beni kabul edersen."

"Duh," diyor gülümseyerek. "Benim tasarımlarımı giyen ateşli bir sarışın mı? *Bana* iyilik yapan sensin."

Onu sımsıkı kucaklayıp etrafında döndürüyorum. "Kısa zamanda en iyileriyle birlikte bir isim olacaksın, Dags ve bu gerçekleştiğinde en ön sırada yer almak için sabırsızlanıyorum."

Yüzündeki işıltılı glmsemi aniden siliniyor, yerini yüz hatlarını kaplayan karanlık bir kaş çatma alıyor. Gözleri arkamda, uzakta duran bir Şeye dikilmiş.

"Sen iyi misin?" Endişeyle sordum.

Öfkeyle homurdanıyor. "Arkanı dönüp bunu kendin göreceksin, o yüzden önce seni uyarayım. Kocana sanki Şimdiye kadar kaydedilmiş en komik fıkrayı anlatmış gibi boş gözlerle gülümseyen, yuva yıkan bir *sürtük* var."

Snyorum, hava ciğerklerimden çıkıyor.

"Altın elbise mi?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum. "Hayır."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve Thiago'ya asılanın bambaşka bir kadın olduğunu görmek için dönüp bakıyorum. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü ya da kadına nasıl tepki verdiğini göremiyorum.

Yanaklarım öfkeyle ısındı.

İlki ona sarıldı ve gitti, bu yüzden hiçbir şey yapmadım ama bu ikincisi saçlarını parmaklıyor ve Thiago'ya davetkar bir gülümseme veriyor ve kanımı kaynatıyor.

Dagny bana sert bir bakış attı. "Herkesin önünde salyalarını akıttığı kişi senin erkeğin, Tessie. Stockholm Sendromu'nu kabul etmenin zamanı gelmiş olabilir, sence de öyle değil mi?"

Aldırış etmemeyi, etkilenmemiş bir omuz silkmeyi hedefliyorum. "Ben-"

Kadının bir adım daha yaklaştığını gördüğümde sözlerim aniden kesiliyor. Elini Thiago'nun koluna koyuyor, başını yana eğiyor ve çapkınca gülüyor, her şey bir araba kazasının ağır çekim hassasiyetiyle gerçekleşiyor, gözümü alamıyorum.

Daha ne olduğunu anlayamadan odanın öbür ucuna koşuyorum, öfkem kıpkırmızı kesiliyor ve arkasından yaklaşıırken görüşüm zehirli bir şekilde onlara yöneliyor.

Öfkenin kara sisi beni neredeyse göremez hale getirse de, elini adamın kolundan koparıp ona doğru fırlatmayı başarıyorum ve elinin onun yanına gevşek bir şekilde düşmesinin tadını çıkarıyorum. Sırtımı ona dönerek ikisinin arasına yerleşiyorum.

Kadın bana şaşkın şaşkın bakma cüretini gösterdi. Kocama çerezmiş gibi, bana da deliymişim gibi baktığı için gözlerini oymamak için kendimi zor tuttuğum o ana kadar şiddeti hiç anlamamıştım.

Öyle olduğumu keşfediyor olabilirim.

"Özür dilerim, siz kimsiniz?" diye

soruyor. "Ben kim miyim? Ben onun

karısıyım," diye çıkışıyorum.

Bir kol belime dolanıyor ve iri bir el uygunsuz bir şekilde göbeğime uzanarak doğrudan merkezime muhtaç bir sızı gönderiyor. Thiago beni sımsıkı göğsüne çekiyor, sıcaklığı hemen sırtıma sızıyor. Başımı omzuna yaslayıp ona baktığımda, yüzümün yan tarafına ateşle yanan karanlık ve memnun gözlerle karşılaşıyorum. Sözümü kesmemden duyduğu bariz kendini beğenmişlik, öfkemi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Oh." Ses tonundaki açık hayal kırıklığı gözlerimi tekrar onunkilere dikmeme neden oluyor. "Şey, ben de tam kendimi tanıtıyordum-"

"Kendinizi kocama tanıtmanıza gerek yok," diye kestirip attım. "O zaten yeterince insan tanıyor."

Sonunda ona kocam dediğimde Thiago'nun kolu beni morartacak şekilde sıkıyor. Aleti sertleştiriyor, belime doğru dikkatle zonkluyor. Dudaklarımdan dökülen iki kelimenin onu ne kadar etkileyebildiğini görünce bir an afallıyorum.

Kadın yardım için Thiago'ya bakıyor ve alaycı bir şekilde gülüyor. "Bir zararı olmaz," der.

Bu kadar.

Sonunda o göz tırmalamayı hak ettiğine karar vererek ona doğru adım atmaya çalışıyorum, ama Thiago beni sıkıca ona doğru tutuyor.

Yine de korkuyla bir adım geri atıyor.

Cevap gülümsemem yavaş ve keskin, sesim aldatıcı bir şekilde tatlı. "Olabilir."

Thiago'nun göğsü sırtıma yaslanıyor ve açıkça gülmemeye çalıştığını biliyorum.

Piç kurusu.

"Tanıştığımıza sevindim Claudia, ama izin verirken karımı dansa götürmem gerekiyor. Babana benden selam söyle."

Bir onay beklemeden beni vücuduna sarıyor ve yeni bir şarkı başlarken ikimizi de dans pistinin ortasına götürüyor. Beni kendi etrafında döndürerek elimi kavırıyor ve diğer eliyle belimi kavırıyor. Tenim öfkemden sıcak, vücut ısım normalden en az on derece daha yüksek.

"İlk dansımız," diye mırıldanıyor.

"Ve eğer bana bazı cevaplar vermezsen bu sonuncusu olacak," diye öfkeyle çıkıştım. "Söyle bana, *onunla tanışmak güzel miydi*, Thiago? Hmm? Sohbetinden keyif aldın mı?"

Gülümsemesi son derece kendini beğenmiş ve belli ki memnun. "Sahiplenici mi hissediyorsun, *amor*?"

"Bu gece aşık görünmemiz gerektiğini söylemiştin," diye homurdandım. "Gerçek bir eş, başka bir kadının ellerini kocasının üzerinde gezdirmesine izin verir mi, özellikle de herkesin içinde?"

"Tek sebep bu mu?"

"O da kim?" Tersliyorum. "Bu gece sana dokunmasına izin verdiğin iki kadın var, Thiago. *İki*."

Bana esrarengiz bir bakış attı. "İkisini de istemiyorum. İstedğim tek kadın, benim olduğunu kabul etmeyi reddeden kadındır."

"*Kim. Kim. O mu?*" Talep ediyorum.

Beni dans pistinde döndürdüğünün farkında bile değilim. Müzik çaldığından eminim ama kulaklarımdaki yüksek çınlamadan içeri süzülüyor.

"Babamın generallerinden birinin kızı," diye cevap veriyor. Duraklıyor, başımın üstüne bakıyor, sonra ekliyor. "Sen kaçtığında, bana onu eşim olarak almam önerildi. Ya düğün ilanımızı görmedi ya da gördü ve yine de şansını deneyeceğini düşündü.

Kaçak öfke içime doluyor ve beni zehirliyor, asitli safra boğazıma doğru fırlıyor. "Gelin kataloğunun bir sonraki sayfasına bu kadar kolay mı geçtin?" Acıyla soruyorum. "Yüzük takıp sikini sokabileceğin isimsiz, yüzsüz bir kadın daha mı?"

"*Sikimi sokmak*' mı?" diye tekrarlıyor gırtlakını yırtarcasına, gözlerini bana dikmiş. "O zevki tattığımı sanmıyorum."

"Canın cehenneme."

Bir yerde mantıksız davrandığımı biliyorum ama o ve Adriana arasında midem bulanıyor. Bu kadar kolay değiştirilebilir olduğuma inanıyorsa ona güvenmemekte haklıydım.

"İnanın bana, başka bir şey istemiyorum."

Dudaklarında beliren ukala gülümseme beni daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor. Ayağına basıyorum. Sertçe. Yüzünü buruşturuyor, beni taşıyana kadar kolları etrafımda sıkılaşıyor, ayaklarım artık yere değmiyor.

"Neden üzgünsün, *güzelim*?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde ikna eder. "Bana gerçeği söyle."

"Bir daha böyle gülümsersen sana kendi ilacından bir doz veririm," diye hırslıyorum, kıskançlığım beni sarmalıyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Odadaki tüm erkeklere bakarak ekliyorum. "Ne de olsa, zıfaf edilmemiş bir evliliğin resmi olduğunu düşünmüyorum."

Güçlü parmaklar çenemi duygusuzca sarıyor, yanaklarımı kazıyor ve yüzümü ona doğru çevirmek için kaba kuvvet kullanıyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor, sesi gergin. "Kiminle konuştuğunu unutma." Çenemi inatla ona doğru kaldırıyorum.

"Şu meşhur *"Diablo"* yu mu diyorsun?"

"Hayır, seni paylaşmayan *kocan*," diye düzeltiyor, öfkeli bir şekilde. Çenemi sıkarak ağzını benimkine birkaç santim yaklaştırıyor. "Ama beni buna zorlarsan, o zaman evet, *El Diablo*. Seni paylaşmayan bir adama neler yapabileceğimi gördün.

Beni önemsemeyin. Sana yaklaşan, *benim* olana dokunan birine neler yapabileceğimi bir düşünsene."

Çenemi elinden çekip alıyorum ve beni bırakana kadar göğsünü itiyorum. Tekrar ayağa kalkıp, yüzlerimiz birbirimize birkaç santim yaklaşana kadar çenemi yukarı kaldırıyorum. Diğer çiftler etrafımızda dans etmeye devam ediyor, biz birbirimizi öldürmek üzereymişiz gibi dururken bizi umursamıyorlar.

"Paylaşmak değil," diye tıslıyorum. Çenesi sıkılıyor, yanağındaki kaslar düzensiz bir şekilde seğiriyor. "Birlikte yatmadık. Ben senin *değilim*."

Bana yer açmadığı sürece ondan hiçbir şey istemeyeceğim. Beni kovalaması tamamen egosuyla ilgiliydi, *benimle* değil. Ben açıkça değiştirilebilirken değil.

Yetti artık.

"Beni sınama, Tess," diye uyarıyor, sesi artık tehlikeli derecede yumuşak.

Cevap vermeden dans pistinden çıkıyorum ve onu çiftler denizinde arkamdan bakakalmış bir halde bırakıyorum.

OceanofPDF.com

Otuz Yedinci Bölüm

Tess

Nereye gittiğimi bilmeden yürümeye devam ediyorum, bu devasa malikanede kaybolurken öfkem ve kıskançlığım beni yönlendiriyor. Gala alanı kordon altına alınmıştı ve şimdi özel konut alanına girdiğime eminim, ama bu kararı verdiğimi bile hatırlamıyorum.

Ev eski ve güzel, tahmin etmem gerekirse 1950'lerde ya da daha önce inşa edilmiş. Kendimi sakinleştirmek için evin özenli detaylarına odaklanmaya çalışıyorum ama kanım hala damarlarımda dolaşıyor.

Hiç kimse ama *hiç kimse* Thiago gibi tüm soğukkanlılığımı kaybetmeme neden olamaz. Bunu zahmetsizce yapıyor, en sinir bozucu kısmı da bu.

Bir tür fuayede bir ileri bir geri adım atıyorum, kalbimin durulmasını istiyorum ki Claudia'yı bulmam ve açıkçası onu tokatlamam için bana bağırان kıskanç engerek yerine beynimin mantıklı kısmına erişebileyim.

Öfkeden daha endişe verici olan ise gözyaşlarımla ortaya çıkma tehdididir. Neden ağlamak istediğimi bilmiyormuş gibi davranmak isterdim ama biliyorum. Çünkü uzun telefon görüşmelerinden, paylaşılan dondurma ve şakalaşmalardan, tartışmalardan ve ateşli, gergin tutku anlarından sonra, belki de benim olabileceğini hissetmeye başlamıştı. Başka kadınların da aynı şeyi düşünebileceğini hesaba katmamıştım. Bir hayaletle mücadele etmek zaten yeterince ağır bir yükken bir de buna canlı bir rekabet eklenemezdi.

Sinirle ayağımı yere vurarak, saflığıma öfkeli bir çılgılık attım. Göğsümde dönüp duran o açıklanamaz, pratik olmayan duygulara.

Gözüm kırmızı bir şeye takılıyor. Şöminenin üzerindeki bir kase anahtar ve diğer ıvır zıvırların üzerine yerleştirilmiş bir zarf. Bir şeyler bana tanıdık geliyor ama nedenini bilmiyorum.

Bir yabancının eşyalarını karıştırmak pek akıllıca bir fikir değil - ama kesinlikle en kabası. Aslında buranın kimin evi olduğunu bile bilmediğimi fark ettim. Thiago'ya hiç sormadım.

Yine de meraktan zarfı elime alıyorum. *Kesinlikle* bu armayı tanır.

Derin ve soğuk bir ses bana, "Bu evin etrafını karıştırmak son derece tehlikeli ve akılsızca bir kumardır," diyor. Tehdit hafif ama bir şekilde ses tonunda mevcut, sanki beni korkutmak için fazla çaba sarf etmesine gerek olmadığını biliyor.

İrkilerek arkamı dönüyorum ve hayatımda gördüğüm en iri adamla yüz yüze geliyorum. Evin bu kısmı karanlıkla yıkanmış, şöminenin üzerindeki loş ışık dışında tüm ışıklar kapalı, bu yüzden yüz hatlarının sadece bir kısmını seçebiliyorum.

Kırkklı yaşlarının ortalarında, kahverengi saçları, neşterle çizilmiş elmacık kemikleri ve şaşırtıcı derecede çarpıcı gri gözleriyle inanılmaz derecede çekici görünüyor. Smokininin altından sarkan geniş omuzlarıyla *en az* 1.80 boyunda gerçek bir dağ gibi adam.

"Hayır!" Burada bulunmamın kolay bir açıklaması varmış gibi ellerimi sallayarak söylüyorum. "Lütfen kimseye söylemeyin. Sadece bu zarfın üzerindeki armayı tanıdığımı düşündüm, hırsız falan değilim."

Öne çıkıyor, keskin, gümüş gözleriyle beni inceliyor. "Bu benim ortaokulumun arması."

"Oh, burası sizin eviniz," diyorum beceriksizce, yanaklarım kıpkırmızı. "O zaman beni evlerine kimin davet ettiğini bilmeden burnumu soktuğum için iki kat özür dilerim."

Bana hesapçı bir gülümseme veriyor. Düşmanca değil ama içinde hiç sıcaklık da yok. Yine de beni eğlendirmeye devam ediyor. "Kraliyet Taç Akademisi," diyor. "Arması bu."

Alnıma vurup gülmeden önce ağzım şok olmuş bir 'o' ile kapanıyor. "Bu yüzden tanıdım. Kardeşim orada profesör."

Bakışlarında daha önce olmayan açık bir ilgi belirliyor. Aramızdaki boşluğu kapatıyor, zarfı benden alıyor ve düşünceli bir şekilde aşağıya bakıyor. Bir süre sonra gözlerini tekrar benimkilere dikti.

"Bu ilginç bir tesadüf. Kızım şu anda orada öğrenci. Acaba onun öğretmenlerinden biri mi?" diyor. Elini uzatarak, "Ben Callum," diye ekliyor.

Çok daha küçük olan elimi onunkinin içine koyuyorum. "Ben-"

"Görüyorum ki karım Tellier ile tanışmışsın."

Thiago uğursuz bir şekilde gölgelerin arasından çıkıyor, yüz hatlarına yıkıcı bir ifade kazınmış. Bakışlarını Callum ve benim el ele tutuştığımız yere çevirdiğinde gözlerindeki siyah ifade o kadar düşmanca ki içimde güçlü bir sarsıntı yaratıyor. Gözyaşı damlası dövmesi karanlık bakışlarının altında tehditkâr bir şekilde seğiriyor.

"Elini çek," diye emrediyor. "Yoksa kaybedersin."

Hemen tutuşumu gevşetip elimi geri çekiyorum ama Callum elimi bırakmıyor. Küstahça uzun bir nefes için o anı uzatıyor. Thiago'nun çenesi tehlikeli bir şekilde sıkılıyor. Callum sonunda istenileni yapıp elimi bıraktığında kopmaya hazır görünüyor.

Ev sahibimizin hangi oyunu oynadığından emin değilim ama etrafımızdaki sıcaklık az önce yirmi derece düştü.

Kocam sert adımlarla bana doğru yürüyor, diğer adama düşmanca bakarken omuzları gergin. Sessizim, gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, böylesine hissedilir bir gerilim tehditkâr bir şekilde üzerimizde gezinirken ne yapacağımı bilemiyorum.

Thiago yanıma ulaştığında Callum'a zehirli bir bakış fırlattıktan sonra bana doğru dönüyor, enseme kavıyor ve ağzını vahşice ağzıma yapıştırıyor. Tamamen hazırlıksız yakalandığım için nefes nefese kalıyorum ve o da bu fırsatı kullanarak dilini ağzımın içine sokuyor. Açgözlü, sabırsız elleri kıcımlı cömertçe avuçluyor ve beni ona doğru sıkıca çekmek için kullanıyor, tüm vücudu saldırganlıkla sertleşiyor. Alt dudağımı ısırarak uyarıyor, saçlarımı yumruklayıp acıyla çekerken hassas derimi ağzına alıyor. Smokininin yakalarını umutsuzca kavıyorum, şiddetli, bölgesel saldırıya ayak uydurmaya çalışıyorum ve bir izleyicimiz olduğunu tamamen unutuyorum.

Tanrım, beni öpmeyeli haftalar oldu. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi özledim.

Öpücük neredeyse başladığı gibi aniden bitti. Thiago, gözbebekleri şişmiş, gözleri kararmış ve rujla kaplanmış ağzı karanlık, kibirli bir gülümsemeye dönüşmüş bir halde ona doğru sendelememe neden olacak kadar geri çekiliyor.

Sersemlemiş bir halde beni yanına çekmesine izin verdim ve bir eliyle belimi kavrayarak beni kendisine kilitledi. Rujum hâlâ ağzına bulaşmış halde Callum'a doğru dönüyor. Dudaklarını tembelce yalarken kullandığı müstehcen ve sahiplenici üslup kasıtlı olarak yapılmış, sesindeki tehlikeli ton ve kısılmış duygu açık bir uyarı.

"Karım, Callum," diye hırlıyor. "*Benim karım.*"

Midem bulanıyor. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Bu ikisi arasındaki bir güç oyunu, Thiago kendini tehdit altında hissediyor. Bir kartel patronu başka birinin karısına asılmasına izin veremez, bu yüzden bölgesini işaretlemek için üzerime işemenin insani karşılığını yaptı. Daha önceki öfkem yeniden canlandı.

Callum Thiago'ya gülümser, bu kaba kıskançlık gösterisiyle eğlendiği bellidir.

"Çok eğlenceli," diyor duygusuzca, gözlerini yavaşça bana çevirmeden önce. "Demek sen Tess'sin," diye ekliyor, gülümsemesi büyüyor. Yüzünde neredeyse doğal olmayan bir ifade var, sanki buna alışık değilmiş gibi.

Thiago'nun eli belimde acı verici bir şekilde sıkılıyor. Yan tarafına doğru bastırdığımda, vücudunda titreşen öfkenin her geçen saniye daha da güçlendiğini hissedebiliyorum. Belli ki çok öfkeli.

Ama ben de öyleyim.

"Öyleyim. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum tatlı bir ses tonuyla. Thiago'ya karşı hiç böyle bir ton kullanmamıştım.

Öfkeli gözler bana dik dik bakıyor, gözlerdeki yoğunluk yüzümün yan tarafında bir delik açmaya çalışan lazerler gibi.

"Aynı şekilde. Konuşmamıza başka bir zamanda, daha az uygunsuz bir zamanda devam etmeliyiz."

Thiago'nun göğsünün derinliklerinde öfkeli bir hırıltı başlıyor ve boğazını yırtıyor. Beni arkasından itiyor ve Callum'la burun buruna geliyor. Her şeye rağmen refleksim hâlâ onu korumak, iki elimle kolunu tutup onu geride tutmaya çalışmak. Thiago daha kaba olabilir ama Callum daha iri ve onun zarar görmesini istemiyorum.

Onu zapt etmek yerine, ağırlığımı kolayca peşinden çekiyor. Kolunu arkasına doğru uzatarak beni diğer adamdan uzak tutuyor.

Düşüncesizce, parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Karımla *hiçbir* şeye devam edemeyeceksin. Ve eğer seni bir daha onunla yalnız bulursam, bir an bile tereddüt etmeden seni öldürürüm," diye söz veriyor Thiago, dişlerini göstererek.

Öfkeli tehdidini karşılayan tek cevap eğlenen bir gülümseme oldu. Sonra bir baktım, elimi bıraktı ve Callum'un çenesine yumruk attı.

"Thiago!" Bir kez daha kolunu tutarak bağıriyorum. Bu iş artık çok ileri gitti.

Callum'un yüzü yana kayıyor ve orada kalıyor. Sallanarak geri gelmiyor. Esprili bir şekilde kıkırdıyor, bize doğru dönmeden önce çenesini hafifçe kelepçeleyip okşuyor. O gri gözler beni görmezden geliyor ve sadece öfkeli kocama odaklanıyor.

"Bunu görmezden geleceğim çünkü yeni gelinin *Diablo*'ya karşı bölgeci bir tavır takındığın çok açık." Gözleri ölümcül yarıklara doğru daralıyor. "Aynı nezaket iki kez gösterilmeyecek. Karıma olan bağlılığımı bir daha sorgularsan, bir dahaki sefere F42 füzeleriyle oynarken parmağımı düğmenin üzerinde seğirtirim."

Thiago, "Hâlâ nazik davranıyorken gözümün önünden siktir git," diye alay ediyor.

Aralarındaki çekişme on beş saniye daha devam ettikten sonra Callum başını sallayarak topuğunun üzerinde döner ve uzaklaşmaya başlar.

Kapıda duraklıyor. Nefesimi tutuyorum, geri dönecek diye korkuyorum. Onun yerine dudağının kenarı kalkıyor ve basitçe ekliyor: "Üst katta, soldaki ikinci kapı."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama önemi de yok. Çünkü Callum ortadan kayboluyor ve beni, ikimizin de patlamaya hazır, tetikte bekleyen öfkesini ve aramızda biriktirdiğimiz tüm öfkeyi barındıracak kadar büyük olmayan bir fuayede kocamla yalnız bırakıyor.

Aramıza mümkün olduğunca mesafe koyarak geri çekiliyorum.

Thiago yavaşça bana doğru dönüyor. Gözlerim onun dengesiz, dengesiz bakışlarıyla çarpışınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Burun delikleri öfkeyle açılıyor, çenesi acı verecek kadar gergin. Çenesini öfkeyle ileri geri oynatıyor, dişlerinin üstündeki mine tabakasını aşındırdığına şüphe yok. Göğsü öfkeyle kabarıyor, üzerinde devasa bir kara bulut asılı.

"Ben dekor değilim Thiago," diye çıkışıyorum. "Az önce aranızda geçen sidik yarışında puan toplamak için beni öpemezsin."

Sesi sessizdir ama konuştuğunda kelimeleri hırçın ve talepkârdır.

"Onun ilgisinin üzerinizde olması hoşunuza gitti mi?"

Şaka yapıyor olmalı. Az önce yukarıda yedek gelinini benim önümde eğlendiriyordu.

Öfkeyle yanından geçip gidiyorum, arkama bile bakmadan fırlayıp gitmeye niyetliyim. Parmakları dirseğime dolanıyor ve beni sert göğsüne doğru geri çekiyor.

"O *orospu çocuğunun* ilgisinin üzerinde olmasından hoşlanıp hoşlanmadığını sordum, Tess," diyerek beni sarsıyor. "Az önce beni tehdit ettiğin şeyi gerçekleştirmeye mi çalışıyordun?"

Ona ters ters bakıyorum, gözlerim öfkeyle parlıyor. "Daha azını hak etmiyorsun."

Dişlerini gösteren bir hırıltıyla saçlarımı yumrukluyor ve başımı geriye çekerek boğazımı ona açıyor. Eli boynuma dolanıyor ve beni sıkıca yakalıyor. Burnunu gırtlığımın sütununda gezdirip içime çekiyor.

"Üstündeki kokuyu alabiliyorum. *Onun*," diye tersliyor. "*Senin* üzerinde." Göğsünde tehlikeli bir gümbürtü titreşiyor ve sonra kulağıma hırlıyor. "Üzerinde kalıyor ve kokunu değiştiriyor ve bu beni deli ediyor. *Benim* gibi kokmalısın, onun gibi değil." Boynumu cezalandırırçasına ısıyor. "Bana bir şey kanıtlayabilmek için seni becermesini mi umuyordun? Yoksa en başından beri planın içeri girip ikinizi birlikte bulmam mıydı?" Kulağıma ısırıldığında sızlanıyorum, kıskançlığı onu vahşileştiriyor. "İçinde zalim bir damar var, Tess. Yanılmışım, sen melek değilsin."

Ağzı benimkini eziyor, öpücük sadece şiddet, hiddet ve bölgesel öfkeden oluşuyor ve kesinlikle hiçbir ilgi ya da dikkat göstermiyor. Beynimin ve kalbimin içinde uyarılma ve ihtiyaç savaşı var ama on dakika önce olduğu gibi ona verdiğim fiziksel tepki dikkatimi dağıtmayacak.

Elini kavrayıp boğazımdan çekiyorum. "Sen bencil, ikiyüzlü, *hıyarın* tekisin," diye feryat ediyorum.

"Öyle *miyim*?" diye soruyor kuşkuyla. "Claudia bana dokunduğunda üst katta tepki veren sendin, oysa karşılaştığın ilk erkekle beş dakika geçirmen yetmişti, dönüp beni suçladığın şeyin aynısını yapman için."

"Elini sıktım!"

"Onunla karanlık, izole bir alanda *yalnızdın*," diye öfkeyle bağırıyor, beni duvara yaslıyor ve başımı sonuna kadar geriye eğmeye zorluyor. Gözleri dudaklarımın şokla ayrıldığı yere düşüyor. Keskin dilini yumuşatmak için durmuyor. "Bundan sonra bacaklarını onun için açacak mıydın?" diye soruyor öfkeli bir şekilde, gözleri ağzımda sabit kalıyor. Sesi zalim bir tıslamaya dönüşüyor. "Benim için yalvarman gerekirken o güzel dudaklarını onun için yalvarmak için mi kullanırdın?"

Bu ne cüret? Öfke içimde kaynıyor ve ellerim havada uçuşuyor.

Ona bir tokat atıyorum. Çatırtı duvarlarda yankılanıyor.

Sonra aramıza korkunç bir sessizlik çöküyor.

Onun gibi bir adama vurmanın ne kadar tehlikeli olduğunu, başı yavaşça bana doğru döndüğünde, bakışlarında insanlığın tüm izleri kaybolduğunda anlıyorum.

Beni duvara yaslayıp bileklerimden tutuyor ve acımasızca başımın üzerine itiyor. "Senin derdin ne lan?"

"Öylesin!"

"Seni başka bir adamla yalnız bulduğumda verdiğim tepki için özür dilemeyeceğim," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Bu bir daha asla görmek istediğim bir şey değil."

"Bu Callum'la ilgili değil. Ya da Claudia ile ilgili değil. *Seninle* ilgili. Benimle ilgili," diye bağıryorum. "Benimle sadece kazanman gerektiği için evlendin. Satın aldığın gelinin senden kaçmasına izin veremezdin. Egon hayır denmesine dayanamadı. Bunu beni kontrol etmek için yaptın. Kimsenin *büyük* Thiago da Silva'ya karşı zafer kazanamayacağını göstermek için," diye acı acı tükürdüm. "Ve bonus olarak, bunu ismimin sana sağladığı sosyal sermaye artışı için yaptın. Benimle *beni* istediğin ya da hayatında bana yer açmayı planladığın için evlenmedin. Kalbin tamamen kapalı, bu yüzden sahiplenmeyi ve kıskançlığı bırak ve *kalbimi* kendi arzularıyla baş başa bırak. Ben sadece bir dublörüm, bu yüzden umursuyormuş gibi davranma, benden sonunda sana boyun eğmemi sağlamaktan başka bir şey istiyormuş gibi davranma, böylece tüm zamanların en pahalı satın alınmış fahişesi olabilirim." Mizahsızca gülüyorum. "Sırf gerçekten istediğin kişi öldü diye yatağını ısıtan biri olmayı reddediyorum. *Git* değerli Adriana'nın yasını tut ve beni bırak."

Son yalvarışında sesim çatlıyor ve bundan nefret ediyorum. Bu zayıflığı duymasından, muhtemelen gözlerimin kenarlarında biriken yaşları görmesinden nefret ediyorum ama haftalardır bastırılmış ıstırap ve kızgınlık serbest kalmaya çalışıyor.

Sonra elleri tekrar saçlarıma dolanıyor ve ağzı sanki söylediğim tek bir kelimeyi bile duymamış gibi tekrar benimkine yapışıyor. Onu itiyorum. Isırıyorum. Ona tekrar tokat atmaya çalışıyorum. Sol elim dudağına değdiğinde yaşadığım şok beni olduğum yerde donduruyor. O noktayı parmaklıyor, başparmağı ağzından ince bir iğne ucu kadar kanla ayrılıyor. Yüzüğüm dudağını kesmiş olmalı.

Ama öfkelenmek yerine kızgın gözleri benimkileri buluyor ve gülümsemesi şeytani bir sırıtışa dönüşerek kısmen kanla lekelenmiş dişlerini ortaya çıkarıyor.

"Bu doğru, benim için savaş, *aşkım*."

OceanofPDF.com

Otuz Sekizinci Bölüm

Thiago

"Ne?" diye soruyor, kanayan dudağımdan rahatsız olmuş bir halde.

"Başka birine aşığım," diye itiraf ediyorum ona, gözlerim onunkileri arıyor. "Sen ne hissediyorsun?"

Bakışlarındaki özen azalıyor, kesiğimle ilgili endişesi bir kalp atışında silinip gidiyor. Göğsümü itiyor, daha önce fark ettiğim gözyaşları bir kez daha gözlerine doluyor.

"Senden nefret ediyorum," diye söz veriyor, alt dudağı titriyor. "Benden nefret ediyorsun."

"Senden *nefret ediyorum*," diye bağılıyor, sesi kırılıyor. "Neden?"

Kolları sallanıyor ve önce bir kolunu, sonra diğerini tutup öne doğru çekerek ikisini de göğsüme bastırıyorum.

"Sana dayanamıyorum," diyor, onu tutmama karşı mücadele ederek.

"Neden?" Dişlerimi sıkarak tekrarlıyorum. "Adriana seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

Henüz ondan bahsetmemişken Tess'in kız kardeşimin varlığını nasıl bildiğinden emin değilim. Adriana'nın benim eski bir aşkım olduğunu nasıl düşündüğünü de anlamıyorum. Ama gerçeği öğrenmek için bu fırsatı kullanmaktan korkmuyorum çünkü Tess'in peşine düşmek ve onu karanlık bir koridorda başka bir adamla yalnız bulmak içime çok kötü bir şey yaptı, hâlâ atlatmaya çalıştığım bir şey.

Callum'u tanımadan önce fark ettiğim ilk şey ellerinin birleşmiş olduğuydu. Karnıma yediğim yumruk hızlı ve zayıflatıcı olmuştu; inanılmaz yüksek bir binadan aşağı itilmiş ve hızla sert, ölümcül bir zemine doğru savruluyormuşum hissi beni tamamen sakat bırakmıştı. Kıskançlık beni acımasızca ilkel ve gaddarca çarpmıştı. O güne kadar

Birlikte uyumak, onun benim olmadığı anlamına geliyordu, en azından tam olarak değil ve onu hemen sahiplenme ihtiyacı ezici olmuştu. En yakın müttefiklerimden birine, uzun süredir çok mutlu bir evliliği olduğunu bildiğim bir adama yumruk attığım gerçeğini bile zar zor fark ettim.

Tess bana karşı çırpınıyor, öfkeli gözyaşları gözlerinin kenarlarından sızıyor ve sonunda kızarmış yanaklarından aşağı süzülüyor. İlk kez onu dayak dışında ağlarken görüyorum ve bunun nedeni babası, Dagny'ye yaptıkları ya da evini özlemesi değil, *benim yüzümden*. Çünkü başka bir kadını sevdiğim düşüncesi onu çıldırtıyor.

Ve eğer ruhumun herhangi bir parçasının kurtarılabilir olup olmadığına dair şüphelerim varsa, bunlar yankılanan bir 'hayır' ile dinlenmeye bırakıldı.

Çünkü onu seviyorum.

Benim için gözyaşı dökmesine bayılıyorum.

"Bu gözyaşları Adriana yüzünden mi?"

"Bana dokunurken onun adını söyleme. Seni terk edeceğim," diye kesin bir dille yemin ediyor. "Yemin ederim yapacağım. Kaçacağım ve bu sefer beni bir daha asla ama *asla* görmeyeceğinden emin olacağım."

Gülümseme yüzümden muhtemelen onun görebileceğinden daha hızlı düşüyor. Bir saniye önce oradaydı, sonra gitti, yerini öfkeli bir ifade aldı. Yüzünü tutuyorum ve çenesini yumruğumun içinde eziyorum.

"Beni bir kez daha terk etmekle tehdit et, Tess. Sana meydan okuyorum."

Açıkça hıçkırıyor, gözlerini kapatıp başını göğsüme yaslarlarken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor, bitkin ve üzgün.

"Sana son kez soruyorum Tess ve gerçek bir cevap istiyorum," diyorum saçlarını yumruğumun etrafına sararak. "Adriana seni neden rahatsız ediyor? Ondan bahsetmek neden benden nefret etmene neden oluyor?"

Başını geriye atıyor, bakışları benimkileri buluyor ve hiç bu kadar güzel görünmemişti. Gözleri öfkeyle parlıyor, içlerindeki öfke, eziyet ve acı apaçık ortada ve o tek bakışla direncinin son kırıntısı da paramparça oluyor, etrafımızda parçalara ayrılıyor.

"Çünkü *benim* olman gerekiyordu," diye haykırıyor, gözleri parlayarak. "Bu yüzüğü bana sen taktırdın," diyor sol elini yüzüme doğru iterek. "Seni başkasıyla paylaşmak zorunda olmamalıyım, tıpkı senin beni paylaşmak zorunda olmadığın gibi."

Onun teslimiyetiyle zafer damarlarıma akıyor, uzun zamandır tuttuğum nefesim nihayet gerçek dudaklarından dökülürken dışarı çıkıyor. Onun

Onları bıraktığımda elleri gevşekçe yanlarına düşüyor. Kollarım onu sarıyor ve boğucu bir kucaklamayla sıkıca kendime çekiyorum.

"Ben seninim," diye fısıldıyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum. "Senden başka kimse yok."

Tess inliyor, elleri geçici olarak yanlarıma geliyor ve orada kalıyor. Beni uzaklaştırmak mı yoksa yakınlaştırmak mı istediğinden emin değilim ve kendisi de kararını verememiş gibi görünüyor.

"Claudia hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçten *de az*. Onun kim olduğunu bile hatırlamıyordum. Ona bana dokunmasına izin verdiğim tek kişinin, bana gülümsemesini istediğim tek kişinin *sen* olduğunu söylemek üzereyken sözümü kestin. Ve Adriana." Tess sertleşir. "Neden Adriana'nın eski bir sevgili olduğunu düşündüğünü bilmiyorum ama değil. O benim küçük kız kardeşim. Kız kardeşimdi."

Tess hafifçe gövdeyi itiyor. İsteksizce, yüzüme bakabilmesi için beni hareket ettirmesine izin veriyorum. Gözleri benimkileri arıyor, geniş ve emin değil. "Öyle miydi?"

"Neredeyse bir buçuk yıl önce öldürüldü. Ölümünün intikamını alabilmek için onu öldürenleri arıyorum. Eğer onun kim olduğunu yanlış anlamınıza neden olacak bir şey duyduysanız, özür dilerim. Sana her şeyi anlatacağım. Hatta istersen sana *gösteririm* ama sonra. Şu anda..." Dudaklarımı yalıyorum. "Şu anda sana ihtiyacım var. Senin bana ihtiyacın var mı, Tess?"

"Bana öyle deme." Ellerim onun üzerinde acı verici bir şekilde geriliyor, ama sonra fısıldıyor, "Bana tekrar *amor* de."

Bölgesel ihtiyaçtan doğan karanlık şehvet patlayarak canlanıyor ve damarlarımda orman yangını gibi yayılıyor. Elbisesinin yırtmacına kadar uzanıp kalçasının iç kısmını avuçluyorum, iri elim onu sıkıca kavırıyor. Yüzüklerimden çıkan soğuk metalin ısırganının tenini yaktığını hissettiğinde nefesi kesiliyor. Gözbebekleri büyümüş, gözleri dikkatle bana sabitlenmişti.

"Bana ihtiyacın var mı, *amor*?" Nefes alıyorum.

Acilen başını sallıyor. Kalçasının iç kısmına inen cezalandırıcı bir şaplak onu inletiyor.

"Kelimeleri söyle."

Tess bana uzanıyor ve sadece bu bile beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Aramızda geçen bunca zaman ve gerginlikten sonra, ellerinin kendi iradesiyle bana yaklaştığını görmek, inandığım tek Tanrı tarafından kucaklanmak üzereymişim gibi hissettiriyor. Kolları boynuma dolanıyor, parmakları enseme geziniyor ve açgözlülükle saçlarıma dalıyor ve gözlerim onun sunağında tapınarak kapanıyor.

Kutsala saygısızlık gibi gelebilir ama bu şeytan küfrün içinde gururla yaşıyor. "Sadece ben mi varım?"

Başımı sallıyorum, "Sadece sen" diye onayladığımda sesim gırtlaktan çıkıyor.

Öne doğru eğilip dudaklarıma yapışıyor, aramızda ilk kez bir öpücük başlatıyor ve bu sırada neredeyse çözülmemeneden oluyor. Ağzını benimkine bastırmak için boynunu tutuyorum ama sonunda geri çekiliyor. Dudakları benimkilerden bir saç teli kadar uzakta duruyor çünkü daha fazla gitmesine izin vermeyeceğim.

Gözlerimin içine baktı ve "O zaman sik beni." dedi.

Gözlerim kapanıyor, zor kazanılmış zaferin tadını çıkarıyorum. "Yalvar."

Kalçalarını bana doğru kaldırıyor ve hâlâ bacaklarının arasında tuttuğum elimi amına yaklaştırıyor. "Lütfen."

Parmaklarım uyluğunun iç kısmındaki hassas deriyi okşuyor ve o da inliyor. "Tekrar," diye emrediyorum.

Yüzümü kavrayarak gözlerimi açmaya zorluyor. Bakışları yavaşça yüz hatlarımda geziniyor, kendi gözleri de ağırlaşıyor. Alt dudağını yuvarlıyor ve dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

"Lütfen sik beni" diye yalvarıyor.

Yüzümde yavaşça bir sırtıtma belirliyor.

"Zamanı gelmişti."

OceanofPDF.com

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Thiago

Kıçını kavradım ve onu kollarımın arasına aldım. Bacakları ayrılıyor ve etrafımı sarıyor, elbisesi geriye düşerek kalçalarının pürüzsüz genişliğini ortaya çıkarıyor ve merkezi zonklayan sikime baskı yapıyor. Onu merdivenlerden yukarı taşıırken beni öpüyor, elleri hala yüzümde, ağzı benimkinin üzerinde kolayca hareket ediyor. Heyecandan titriyorum, hissettiğim sevinçli zorlukla kontrol edebiliyorum.

Üst katta, soldaki ikinci kapıya gidiyorum. Tess hâlâ beni öperken, elim kolum bağlı bir şekilde kapı koluna uzanıyorum ve kapıyı açıp bizi yatak odasına götürüyorum. Ellerim tekrar vücuduna gidiyor, kıvrımlarını sıkıca kavriyor, hala tamamen benim olduklarına inanamıyorken onu çekip altımdaki yatağa bırakıyorum.

Şaşkın bir ifadeyle odanın içinde etrafına bakınıyor. "Callum nasıl bildi...?"

Göğsümde hoşnutsuz bir gümbürtü yankılanıyor. Yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde sürünüyorum ve onu altıma hapsediyorum.

"Çünkü benim karımı bulduğum durumda o da karısını bulsaydı, şimdi benim yapmak üzere olduğum şeyin aynısını yapardı," diye homurdanıyorum. "Onun adını bir daha ağzına alma."

Başımı eğerek, haftalar önce onda bıraktığım ısırık izinden geriye kalan zayıf izleri yalıyor ve ısırıyorum, rengini bir kez daha yükseltiyorum. Anis kokusu burun deliklerime çarpıyor ve gücüyle beni sersemletiyor.

"Ona gülümsedin." Sesimdeki gırtlaktan gelen suçlayıcı tınıya engel olamıyorum.

Gözleri kapalı, boğazı açık, dudakları zevkle ayrılmış, başını sözsüzce 'hayır' diye sallıyor.

"Seni gördüm," diye homurdanarak boynundan aşağı, elbisesinin korsesinin göğüslerini baştan çıkarıcı bir şekilde yukarı ittiği göğsüne doğru ilerliyorum. "Ne zaman

Benim için gülümser misin?" Oradaki yumuşak teni ısırarak bölgesel bir soru soruyorum.

İnliyor. "Onun *için* değildi," diye inkar ediyor. "Kardeşimden bahsettiği için gülümsedim."

"Bunu da yapabilirim," diye cevap veriyorum, memnun etmek için çaresizce. "Kardeşin hakkında konuşabilirim, onu tanıyabilirim. Eğer istediğin buysa, onun sahip olduğu en iyi arkadaşı olurum."

Gözlerini yavaşça açıyor ve bana gülümsüyor, o bebek mavileri tatlı tatlı parlıyor. "Bu hoşuma giderdi."

İnliyorum, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum. "*¿Qué me estás haciendo?*" Mırıldanıyorum.

Nefesim tenine değdiğinde çıkardığı kıkırdama doğrudan sikime vuruyor. Onu belinden tutarak yüzüstü çeviriyorum. Nefes nefese ağırlığını ön kollarına veriyor ve omurgasını kavislendirerek karnını yatağa bastırıyor. Bir anda tekrar üzerine çıktım, onu hapsettim.

"Seninle ilgili her şeyi hissedebiliyorum," diye mırıldanıyorum. "Kalp atışlarının düzenli bir şekilde hızlanmasını, nefesinin kesilmesini, umutsuzca nefesini içine çekerken göğüs kafesinin genişlemesini. Her bir parçana uyum sağladım."

Ensesinden başlayarak parmaklarımla çıplak sırtını nazikçe okşuyorum ve onu ürpertiyorum. Kumaşla temas ettiğimde elbisesinin fermuarını kapatıyorum ve duruyorum.

"Seni ilk becerdiğimde pembe giymeni istemiştim," diye huysuzca söyleniyorum. "Bunu benden aldın."

Fermuarı sertçe indirip çıplak sırtını ve dantel iç çamaşırıyla kaplı kıcını tamamen ortaya çıkardığımda Tess boğuk bir nefes veriyor. Kollarının kollarını ittikten sonra eğildim ve dişlerimi kıcının derinliklerine geçirdim. İnliyor ve sırt üstü yuvarlanıyor, neredeyse tamamen çıplak vücudunu bana gösteriyor.

Tam boyuma doğru doğrulup, bana bakışındaki cazibe karşısında titreyen bir nefes alıyorum. Göğsümdeki sıkışma şiddetli ve çok kötü bir işaret, ama şu anda kendimi umursamıyorum. Elbisesinin eteğini yumruklayarak bacaklarının arasından geçiriyorum ve bir çekişle tamamen üzerinden çıkarıyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum. "Bazen sana bakarken nefes almakta zorlanıyorum." Kızarıyor. Papyonumu çekiştirip boynumdan koparıyorum, sonra da ceketimi omuz silkerek çıkarıyorum. Ardından beyaz gömleğimin düğmelerini açıyorum ve zar zor dizginlediğim bir nezaketle ona bakıyorum. "Hazır mısın, *aşkım?*"

Dudaklarını yalıyor ve şiddetle başını sallıyor. Gömleğimi, kemerimi, ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkarıp dar siyah külotumla karşısında durduğumda göz bebekleri dramatik bir şekilde büyüyor. Sikim kumaşı deliyor, ona karşı zorlanıyor ve dışarı çıkmak için yalvarıyor.

Ellerimi kalçalarına dolayıp onu yatağın kenarına çektiğimde Tess şaşkın bir nefes veriyor. Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküp, külotunu dişlerimin arasına alıp yavaşça çekerken onun ateşli gözlerine bakıyorum.

Dilimin amına ilk darbesi onu kıvrandırdı. İkincisi çığlık atmasına neden oluyor. Üçüncüsünde çarşafı yumrukluyor, sırtı tavana doğru yükseliyor.

"Hmm, bu amcığı özlemişim," diye homurdanıyorum. "Benim için çok güzel ve ıslak."

Dudaklarını ayırarak şişmiş klitorisini ortaya çıkarıyorum, titriyor ve incelemem altında parlıyor. Dilim yarığında aşağı yukarı hareket ediyor, girişine özel bir dikkat gösteriyor ama asla içine girmiyor. İki parmağım aşağı iniyor ve klitorisini ovuyor. Kıpırdanıyor ama onu yatağa sıkıca bastırıyorum. Vücuduna sahip olma, benim için şarkı söylemesini ve parçalanmasını sağlama ihtiyacı beni deli bir adam gibi kıvrımlarını dillemeye itiyor.

"Tanrım, Thiago."

"Anlat bana."

"Ben-" diye soluk soluğa saçlarımı tutuyor. "Bu çok fazla."

Onun kokusuyla ilgili bir şey beni tamamen vahşileştiriyor, hayvan kükreyerek öne çıkarken sahip olduğum küçük insanlık geri plana çekiliyor. Ona doyamıyorum.

"Hayır, *güzelim*. Bu hiçbir şey değil."

Parmaklarımla girişini gıdıklarken, birini kabzasına kadar içeri itiyorum. Kalçaları yataktan çıkarken boğazından yüksek sesli bir inilti kopuyor. Kanalının gerginliği ve sıcaklığı sikime yeni bir uyarılma gönderiyor. Yüzümü kıvrımlarından çevirerek kalçalarının sulu etini ısıyorum, önce birini, sonra diğerini. Bacakları yüzümün iki yanında sallanıyor. Tenini aşağı yukarı ısırmaya devam ediyorum, soluk tuvali geçişimin izleriyle işaretliyorum.

Dudaklarından dökülen ateşli iniltiler kanımı ısıtıyor. Yüzüne bakarak, ilkinin yanına ikinci bir parmak eklerken yüz hatlarının düzensiz bir şekilde esnemesini izliyorum.

"Bu kedi çok sıkı, *amor*. Çok sıkı. Sen hiç parmaklarını sikmez misin?" Soruyorum. "Kendini nasıl boşaltıyorsun?"

"A..." Dudağını ısıyor ve parmaklarım hareket etmeye başladığında inliyor. "Küçük bir titreşim."

"Mhmm," diye gürlüyorum, tahrik oldum. "Bu azgın klitorise karşı bastırıyor musun?"

Dilimin ucu tekrar klitorisine iniyor, küçük yumruyu agresif bir şekilde fiskeliyor ve onu doruğa çıkarıyor.

"Evet."

"Sen yukarıda odandayken mi? Ben koridorun aşağısında, seni düşünerek uyanık yatarken mi?"

"Evet."

İnledim. "El konuldu."

Tess körü körüne onaylayarak başını sallıyor. Dudaklarından gelişigüzel dökülen telaşlı miyavlamalardan cesaret alarak parmaklarımın darbeleri sertleşiyor.

"Şu andan itibaren kullanabileceğin tek vibratör, oyun zamanı geldiğinde kullanacaklarım. Deliklerini onlarla öyle dolduracağım ki, bensiz hiç vibratör kullanmadığını unutacaksın."

Titriyor, konuşurken kelimeleri kekeleyerek çıkıyor. "Tamam... Oh! Sen ne dersen o."

Onun sözleriyle içime karanlık bir memnuniyet yayılıyor. "Pamaklarımı sür, *amor*. Onlara benim sikimmiş gibi bin çünkü bir sonraki alacağın şey bu."

Tess kalçalarını kaldırıp öfkeyle elime vuruyor ve klitorisini avucuma sürüyor. Parmaklarımı kıvrarak içindeki hassas bir noktaya dokunuyorum ve o da inliyor. Kaslarının parmaklarımın etrafında çırpınması bana sınırda olduğunu söylüyor. Bir kolunu yüzüne atıp kendini koruyor. Bileğini tutup tekrar yanına sabitliyorum.

"Boşalmak üzereyken benden asla saklanma. Yüzünü görmek istiyorum, benim için her parçalandığında yüz hatlarında uçuşan farklı ifadeleri kategorize etmek istiyorum."

"Çok yaklaştım," diye yalvarıyor. "Benden klitorisini yalamamı iste." "Lütfen," diye nefes nefese kalıyor. "*Lütfen*."

Bir onay iniltisiyle dudaklarımı klitorisinin etrafına kapatıyorum ve sert, zonklayan yumruyu ağzıma alıyorum. Parmaklarım sert darbelerle içindeki o yumuşak bölgeyi sıyrıyor ve o hareketsiz kalıyor. Gözlerini açıyor ve amının tümseği üzerinde benimkileri buluyor.

Tek yaptığı şaşkın gözlerle bana bakmak olan uzun bir saniye var ve sonra dişlerimi acımasızca klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Onu fırlatıyor

Başını geriye atıp çılgılık atıyor, kasları parmaklarımın etrafında şiddetle kasılıyor ve parçalanıyor. Onu doruk dalgaları boyunca parmaklamaya devam ediyorum ve bittikten çok sonra, onu uçurumdan itip doğrudan ikinci bir orgazma sokuyorum.

Ayağa kalkıp iki elimle kalçalarından birini kavıyorum ve ona bakıyorum. Başı yana dönük, gözleri kapalı. Nefesini tutuyor, hızla atan kalp atışlarını sakinleştirmeye çalışıyor ve bunu ona yaptığımı bilmek dünyadaki en ateşli şey.

Külotumu çıkarıyorum, bakışlarının aramızda sallanan sert sikime sabitlendiğini görmek için doğruluyorum. Dudaklarını yalıyor.

"Yapma bunu," diye emrediyorum. Bakışları benimkilere kaydı. "Sikimi amında istiyorsun, değil mi?" Başını sallıyor ve ben de yumruğumu uzun aletimin etrafına sararak tembelce okşuyorum. "Sikime bir daha öyle bakarsan önce boğazına sokarım."

Uyarılmadan önce gözleri açılıyor ve gerçekten bu kızın beni öldüreceğini düşünüyorum. Eğilmiş bacağının altındaki yatağa bir dizimi atarak, sikimin başını müstehcen bir şekilde yarığında aşağı yukarı sürüklüyorum, kendimi onun ıslaklığıyla kaplıyorum, etinin benimkinin üzerindeki görüntüsüyle aşırı derecede sabitleniyorum.

"Bekle-"

Gözlerimi kaldırdım. "Prezervatif önermeye bile kalkma."

"Doğum kontrol hapı kullanmıyorum" demeden önce kızarıyor ve dudağını ısıırıyor.

"Yani?"

"Peki, ya-"

"Ya hamile kalırsan?" Bitiriyorum. Bakışlarım hâlâ sikimi ona sürttüğüm yere doğru kayıyor. Kendimi onun girişine doğru konumlandırarak gözlerinin içine bakıyorum ve içeri doğru itmeye başlıyorum. "Ya karnının benim çocuğumla büyümesinden daha ateşli bir şey hayal edemiyorsam?" Gırtlaktan soruyorum, ucum onu ihlal ediyor. Ağzı sessiz bir solukla ayrılıyor ve aşağıya, daracık amını sahiplendiğim ve benim yaptığım yere bakıyor. "Karım, *benim* bebeğimi doğuruyor. Senin üzerinde gözü olan her erkeğin görmesini istediğim şey tam olarak bu," diye açıklıyorum. "Prezervatif yok."

Usulca miyavlıyor ve tekrar uzanıyor, beni almak için çabalarken kasları konsantrasyon içinde bükülüyor. "Kendini aşıyorsun," diye nefes alıyor.

Ellerimi başının iki yanına koyarak üzerine eğiliyorum. Dudaklarım dudaklarına değdiğinde gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ben birkaç santim ileri iterken aynı anda dudaklarına yapışıyorum.

"Ah," diye inliyor usulca ağzıma karşı.

Amcığı sikimi boğuyor, baskı o kadar şiddetli ki zar zor hareket edebiliyorum. Kalçasını kavrayarak bacağını dizinden büküyorum ve yan tarafıma doğru tutarak onu benim için daha geniş açıyorum. İçine daha da gömülüyorum ama hâlâ yarısına kadar girmiş durumdayım.

"Rahatla, *aşkım*. Hadi, beni alabilirsin."

İçinden titreyen bir nefes geçiyor. "Öyleyim," diye açıkladı, "Sadece... uzun zaman oldu."

Ben hala. Sahiplenme duygusu omurgamdan aşağıya doğru yuvarlanıyor ve kalçalarımı ileri doğru iterek onu tamamen içine sokuyorum. Sersemlemiş bir nefes alıyor, gözleri duygusal bir şekilde benimkilere kilitleniyor. İnanılmaz derecede derine gömülü kalıyorum, kıpırdamadan.

"Ne kadar sürecek?" Homurdanıyorum.

Kırılganlık gözlerini gölgeliyor. Muhtaç bir nefes alıyor. "Birkaç yıl."

Göğsümden kopan bölgesel gümbürtü insandan çok hayvanın sesine benziyor. Bu onu korkutabilir ama içimde tutacak gücüm yok.

"Aynı."

Ağzını bir kez daha bulup onu hevesle öpüyorum. Açıklamamla irkildiğini hissediyorum ve sonra çenemi kavrayıp beni nazikçe geri itiyor.

İnançsızlık gözlerinde dönüyor. "Ne dedin sen?"

Bacağını omzuma atarak, içinde sadece ucu kalana kadar çekiyorum. "Neredeyse iki yıldır kimseyi becermedim," diye homurdanıyorum, elimi boğazının ön tarafına sarıyorum.

"Neden?"

"İlgilenmiyordum," diye cevap veriyorum tembel bir omuz silkmeyle. Kalçalarımı öne doğru sallayarak, bir kerede dokuz santimi birden içine sokuyorum, elimi boğazında sıkıyorum ve karanlık bir şekilde ekliyorum. "Sen bunu değiştirdin. Şimdi bu amcığın ne kadar sıkı olduğunu hissettiğime ve içine girdiğimde nasıl inlediğini duyduğuma göre, korkarım doyumsuz olacağım."

Dudaklarından bozuk bir inilti dökülüyor ama gözlerini kaçırmıyor. Ve tekrar ittiğimde, üçüncü kez ve dördüncü kez, itişlerim giderek daha hızlı ve sertleştiğinde, gözlerini benden asla ayırmıyor.

OceanofPDF.com

Kırkıncı Bölüm

Tess

Sinirlerim kısa devre yapıyor, nefes alış verişim çaresiz, sık nefes alışlar ve zımpara gibi nefes verişlerden başka bir şey olmayana kadar düzensizleşiyor. Thiago bedenimi bir santral gibi kontrol ediyor, tenim yanıyormuş gibi hissedene kadar beni kıvrandırıyor. Eğilip beni öpüyor, tarçın bir kez daha dilimde patlıyor, onun tadı olarak bildiğim tat.

Kalçaları ileri geri sallanırken eli boğazıma sarılı kalıyor, kendini içime gömüyor, ben inleyen, hıçkıran bir karmaşa olana kadar hızı artıyor ve artıyor. Thiago da aynı şekilde etkileniyor, yüksek sesli inlemeler ortak dudaklarımızdan ağzıma süzülüyor. İçime pompalarken çıkardığı seslere engel olamıyor. Tıpkı söz verdiği gibi, zevkini duyurma biçiminde tamamen utanmaz bir ses çıkarıyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye nefes alıyor ağzıma karşı. Kalçaları hareket ederken vücudu titriyor. "Beni çok iyi karşılıyorsun."

Yanıt olarak sızlanıyorum ve dudaklarımdan çenemin hizasına doğru ilerliyor, ağzı kulağıma bastırılana kadar öpücükler ve ısırmalar arasında gidip geliyor.

"Bırak çıksın, *aşkım*," diye geveliyor, sıcak nefesi tenimde. "Sikimin bu amcığı nasıl sahiplendiğini hisset. Her santimimi nasıl aldığını hisset. Tüm bu tavır ve küstahlığın altında benim için çok iyi bir kızsın."

Benimle konuşma şekli, her iniltimi, kaslarımın her çırpınışını övmesi, beni başa çıkabileceğimden emin olmadığım kör edici bir zevke doğru döndürüyor. Sert eller belimi kavradığında ve sıcak bir ağız muhtaç meme ucumun etrafına kapandığında, tam sınırda donup kalıyorum. Thiago ağzını üzerimden çekip bakışlarımla buluşuyor.

"Bana sormadan gelme," diye homurdanıyor.

Aşağı uzanarak klitorisimi öfkeyle ovalamaya başlıyor ve ben çığlık atıyorum. "Oh,
Tanrım! Ben de
gelebilir
miyim?"
"Hayır."

Gözlerim onunkilere kayıyor, geniş ve panik içinde. Yaklaşan bir kasırgayı kontrol edemediğim gibi, yaklaşan patlayıcı doruk noktasını da kontrol edemiyorum.

"Pl-"

"Tut şunu," diye
emrediyor.

"Yapamam," diye
ağlıyorum.

"Yeterince yalvarmadın."

"Thiago," diye nefes alıyorum, orgazmımı uzak tutmak için çaresizlik içinde onun uzunluğunun etrafında kenetleniyorum. Başını arkaya atarak yüksek sesle inliyor. "Lütfen. Lütfen gelmeme izin ver. Gerçekten boşalmam gerek."

Boğazımı bir kez daha sıkıyor, yavaşça vuruşlarla içime girip çıkıyor. "Ne zaman istersem bu amcığı sikmeme izin verecek misin?"

"Evet!"

"*Siktir*," diye küfrediyor onu tekrar sıkıtiğında. "Sikimi boğuyorsun."

Zirveye ulaşmamı engellemek için harcadığım çaba, aldığım zevki acıya dönüştürmeye başlıyor. Son bir kez yalvarıyorum, sesim titriyor.

"Lütfen..."

Kalçaları geri çekiliyor ve sonra yıkıcı bir vuruşla içime güç veriyor. "Benim için gel, *aşkım*."

Kendimi bıraktığımda gözlerimin arkasında beyaz bir sıcaklık titreşiyor. Orgazmım, yüksek sesli bir çığlıkla paramparça olana kadar içimde yıkıcı bir şekilde yuvarlanıyor, kaslarım Thiago'nun horozunun etrafında neredeyse şiddetli bir şekilde spazm geçiriyor. İçimde kabaca pompalamaya devam ediyor, benimle konuşuyor ve tüm yol boyunca beni övüyor.

Gözlerimi açtığımda onu, yüzünde karanlık bir memnuniyet ifadesiyle, kendini beğenmiş bir şekilde bana gülümserken buluyorum.

"Sana yalvaracağımı söylemiştim."

Gözlerindeki memnuniyet beni sarıp sarmalıyor. Daha önce yaptığım itiraf uzun zamandır aklımdaydı. Hiç de kirli hissettirmemişti, sanki teslim olarak kendimin bir parçasından vazgeçiyormuşum gibi. Düşündüğüm gibi.

Thiago kollarını dizlerimin altından geçiriyor ve beni kollarının arasına alıyor. Ayağa kalktığında ellerim şok olmuş bir solukla boynuna dolanıyor. Kucağına yerleştüğimde bu ses hızla kısık bir iniltiye dönüşüyor. Bu açıda, bacaklarım iki yana açılmış bir şekilde üzerine oturmuşken, o kadar derine saplanmışım ki sınıra kadar gerilmiş durumdayım. Başım onun üzerine düşüyor

Beni yatak odasının duvarına yapıştırırken yüzüm boynuna gömülüyor.

"Daha bitirmedim," diye nefes alıyor, kalçalarını yukarı doğru sallıyor ve içime sonuna kadar giriyor. "Sana doyamıyorum."

İlk seferimiz düşündüğüm gibi gitmiyor. Vahşi bir delinin kontrolü tamamen ele geçirmesini bekliyordum. Ve evet, sert ve kaba, beni saç diplerime kadar kızartıyor ama aynı zamanda hassas, neredeyse saygılı. Beni becerdiğine inanamıyormuş gibi bakıyor. Gözlerini kırpmadan, sanki gözlerini kapatırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi.

Beni işaretlediği gibi onu da işaretlemeyi amaçlayarak boynunu geçici olarak yalıyorum. Cesaret verici bir şekilde inlediğinde, onu ağzıma alıyorum ve hassas derisini dudaklarımın arasına alıyorum.

Belki de son birkaç yıldır o da benim gibi bekâr olduğu içindir. Babamdan görevi devralmayı hak ettiğimi kanıtlamak için işime öncelik vermiştim, bu yüzden romantik ve cinsel ilişkiler önceliğimi kaybetmiş ve nihayetinde arka plana düşmüştü.

Ama Thiago'nun bir erkek düşkünü olduğunu, en azından ben kaçarken başkalarıyla yattığını varsaymıştım. Kadınlar sürekli olarak kendilerini ona atıyorlardı, bunun gerçek olduğunu anlamak için sadece bu geceye bakmanız yeterli ve yine de asla pes etmedi.

"Zihnimden önce bedenim beni yarı yolda bırakacak," diye homurdanıyor, içime doğru ilerliyor. "Bana kalsa seni gelecek haftaya kadar aralıksız sikerdim. Yürüyemez hale gelene kadar, bacaklarının arasında ben olmayınca nasıl hissettiğini hatırlayamayana kadar. O duyguyu bir daha asla tadamayacaksın."

Thiago saçlarımı yumruğuna doluyor ve başımı geriye doğru çekerek ağzımı boynundan ayırıyor ve boğazımı ona açıyor. İçime öyle bir pompalamaya başlıyor ki dişlerim takırdıyor. Yüzümü izliyor, göz kapaklarımın her ırpınışını, yanaklarımın her kızarışını alıyor. Bir kolu beni kıcımdan tutuyor, açgözlü parmaklarıyla yanaklarımı avuçluyor ve bu sırada beni çılgınca inletiyor.

İçimdeki sıcaklık artıyor, vücudu ile duvar arasında sıkışmış olmanın, göğsünde kalp atışlarını hissetmenin yakınlığı beni çılgına çeviriyor. Öne doğru eğilip dudaklarına yakıcı bir öpücük konduruyorum ve unutkanlık beni ele geçirip bir kez daha yüksek sesle boşalıyorum. Ağzıma acı dolu bir ses çıkartıyor ve geri çekiliyor. Yüzündeki ifade eziyetli, sanki kendi doruk noktasını zapt etmeye çalışıyor gibi.

"Bak bana ne kadar kolay geliyorsun," diye homurdanıyor, hâlâ beni becerirken. "Neredeyse hiçbir şey yapmam gerekmiyor ve sana bakıyorum. Yine parçalanıyorsun, suların her yere damlıyor."

Bir elimle ensesini kavrayarak ona uzanıyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum. Diğer elimle vücudunu sarıyorum ve kıcını kavriyorum, parmaklarım hevesle etine giriyor. Gözleri ateşle parlıyor, kasları geriliyor.

"Elimde değil," diye nefes alıyorum. "Sikinin verdiği hisse bayılıyorum."

Thiago dişlerini sıkıyor, gözleri kapanıyor. Sonra başını geriye atıp kükrüyor, sikini içime kadar sokuyor ve orada kalıyor. Karnı çalışıyor, boşalırken karnıma doğru esneyip daralıyor ve yükünü amıma boşaltıyor.

Öne doğru yığılıyor, saçımdaki eli başımın yanındaki duvara çarpıyor. Alnı bu kez omzuma inerken beni sıkıca kendine doğru tutuyor. Nefes alışını sakinleştirmeye çalışırken göğsünden çılgınca nefesler çıkıyor. Tırnaklarımı sırtının iki yanında gezdiriyorum, nazik okşamalar onu ürpertiyor.

Sonunda yüzünü çeviriyor ve boğazıma ağzı açık bir öpücük konduruyor.

"Şimdi bana ne yaptığını anlıyor musun? Sana sahip olmak için neden dünyanın öbür ucuna kadar peşinden koşmak zorunda kaldığımı?" Daha yumuşak, mırıldanıyor, "Seni beklemem gerektiğini biliyordum, *aşkım*."

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Bir

Tess

Thiago çekiliyor ve ben inliyorum.

Beni yere yatırıyor, eliyle kalçamı tutuyor. "İyi misin?"

"Evet," diye başımı salladım, ayaklarımı buldum. "Sadece biraz ağrım var."

Ensemden tutup eğiliyor ve alnımdan öpüyor. "*Lo siento, preciosa.*"

Duvarı itiyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, kollarımı beline doluyorum ve yanağımı göğsüne bastırıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Bunun bitmesine henüz hazır değilim," diye itiraf ediyorum usulca. Kolları etrafıma dolanıyor, beni sıkıca tutuyor.

"Sence ne bitiyor?"

"Bilmiyorum," diyorum rahat bir omuz silkmeye. "Buradan nereye gideceğiz?"

Omuzlarımı avuçluyor ve beni geriye itiyor, gözlerimin içine dikkatle bakıyor. "Eve."

Onun evini, orada bizim için her şeyin nasıl olduğunu düşünüyorum. Gerçekten bir araya geldiğimiz tek zamanlar gecenin bir yarısı, sanki kimsenin bilmesini istemiyormuşuz gibi neredeyse gizlice. Her şeyin bu şekilde olmasının sebebinin ben olduğumu fark ediyorum ama artık bunu istemiyorum.

"Her birimiz kendi yatak odamızda."

Parmağı çenemin altına geliyor ve ben tekrar gözleriyle buluşana kadar kaldırıyor. "Hayır," diyor basitçe. "Artık ayrı yatak odası yok. Bundan sonra bizim yatağımızda uyuyacaksın, *aşkım.*"

Onun vurgulu ses tonuyla kalbim göğüs kafesine çarpıyor. Bu gerçekten yatağımız, merak ediyorum?

"İçinde başka kimse uyudu mu?"

Yüzüne yavaş bir sırtış yayılıyor ve kolu bana daha sıkı sarılıyor. "Senin bu kıskanç yanını ne kadar sevdiğimi bilemezsin," diye mırıldanıyor. "Kartel dışındaki hiçbir kadın malikâneye gelmedi bile. Bu yüzden *bizim*."

Dudaklarıma ürkek bir gülümseme dokunuyor. "Tamam."

Bir an için Thiago bana baktı. Bakışlarında göğsümde bir kabarma yaratan sessiz, güçlü bir yoğunluk var. Yüzümü avuçlamak için uzanıyor, başparmağının ucu yanağımı hafifçe okşuyor, bakışları düşünceli.

"Artık benim karım olduğun gerçeğini kabul etmeye hazır mısınız?"

Bu sorunun bende hemen kaçma isteği uyandırmayacağı bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim ama hâlâ onun önünde duruyorum, ayaklarım yere sağlam basıyor. Artık savaşmak istemiyorum, hem kaçınılmaz gibi hissettiren şeylere karşı hem de kendi ortaya çıkan duygularıma karşı.

"Eğer bunu yapacaksak-"

"Bunu mu?" diye soruyor.

"Evli ol."

Eli yanağımda sıkılaşıyor, gözleri parlıyor. "Eğer yok, *aşkım*, sen-"

Avucumu göğsüne koyarak onu sakinleştirdim. "Eğer bunu yapacaksak, doğru şekilde yapmaya çalışmalıyız. Ben de bunu söyleyecektim. Ben sana güvenebilmeliyim, sen de bana güvenmelisin."

Havadaki bir değişim beni ürperttiğinde, Thiago atılmış elbiseme uzanıyor ve bir dizinin üzerine çökerek, önünü göğsüme doğru tutana kadar tekrar giymeme yardım ediyor. Arka fermuarı sessizce çekip kapatırken kalçalarındaki eller beni duvara doğru döndürüyor. İş bittiğinde kıcımlı avuçluyor ve beni inletiyor.

"Üzgünüm, elimde değildi." Sesi hiç de üzgün gelmiyor. Aslında, arkasını dönmeden bile sözlerindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Bunu yaptığımda onu çoktan pantolonunu giymiş, kemerini sıkarken aşağıya bakarken buluyorum. Gömleğine uzanıyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Güvenin bir gecede oluşmayacağı açık, ama belki," diye duraksıyorum, kelimelerimi bulmaya çalışıyorum. "Belki bana Adriana'dan bahsederek başlayabilirsin."

Her zaman taktığı kontrol maskesinin ardına saklamadan önce yüzünde bir gölge beliriyor. Acaba onun ölümünün yasını tuttu mu? İntikam bir şeydir, ama keder tamamen başka bir şeydir. İçimden bir ses bu acıyı hissetmesine izin vermediğini söylüyor.

Elleriyle gömleğinin düğmelerini iliklediği yere bakıyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

Ona dokunduğumda parmakları titriyor. Onun yerine geçip gömleğinin düğmelerini yavaşça aşağıdan yukarıya doğru ilikliyorum. "Kaç yaşındaydı?"

"Öldüğünde mi? Yirmi üç yaşına yeni girmişti."

Tepki olarak midem bulanıyor. Bugün aşağı yukarı aynı yaşta olurduk.

"Ne oldu?" Yumuşakça soruyorum.

"Bir kulüpten kaçırıldı. *Firenze*." Gözlerinde farkındalık parlıyor ve elleri tekrar belime geliyor, dokunuşu acil. "Bir daha geri dönmen yasak." Sıkı kavrayışının canımı acıttığını söylemek için dudaklarımı aralıyorum ama ağzımı açmamı olası bir anlaşmazlık olarak algılıyor. "Bu tartışmaya açık değil. Oraya geri dönmeni *asla* istemiyorum. Eğer dışarı çıkmak istersen, seni daha iyi bir yere götürürüm. Daha güvenli bir yere."

Gözlerindeki kaotik bakış göğsümü delip geçiyor. Onun daha önce görmediğim bir yanını ortaya çıkarıyor.

Başımı salladım. "Tabii ki gitmeyeceğim."

Nefes verirken omuzları düşüyor, vücudundaki ani gerginlik biraz hafıflıyor. Beni serbest bırakıyor ve ona beni incittiğini söylemek üzereyken bile dokunuşunu özlediğimi fark ediyorum.

"Kız kaçırıldıktan sonra babam, kızın kartelin işlediği suçlara misilleme olarak öldürüldüğünü söyleyen isimsiz ve izi sürülemeyen bir mesaj aldı. İşlediği isimsiz eylemler için onu cezalandırmak için. Buna parmağı da dahildi." Keskin bir nefes alıyorum, elim ağzıma gidiyor. "Annemizin nişan yüzüğünü her zaman sağ eline takardı. Bu şekilde babama iade edildiğini hayal edebilirsiniz." Burnundan şiddetli bir şekilde nefes alıyor. "Son cezalandırma eylemleri, bize onun cesedinin yerini asla açıklamayacaklarını söylemek oldu. Hayatımızın geri kalanını son saatlerinde ona ne olduğunu ve kalıntılarına ne yaptıklarını merak ederek geçirecektik."

Yüzünü avuçlama sırası bende, onu tekrar bana bakmaya zorluyorum. Yüzümdeki gözyaşlarını görünce kaşları seğiriyor.

"Çok üzgünüm. Böyle bir şey yaşadığımı hayal bile edemiyorum. Bunu hak etmedin."

"Evet, öyle yaptık." Ellerimi kavırıyor ve yüzünden kaldırıp aramıza indiriyor. "Benim için ağlama *aşkı*m, senin gözyaşlarını hak etmiyorum. Kim olduğumu çok iyi biliyorsun. Ne yaptığımı da. Babam beni kendi suretinde yarattı; ne suçum varsa yüz katını yaptı. Bu iş bir savaş ve insanlar her zaferin, her yeni gücün bedelini kanla ödüyor. Fırsat verilse intikam için benim ya da babamın boğazını kesecek sayısız insan var. *Biz* ölümden daha kötüsünü hak ediyoruz. Ama Adriana." Tökezliyor. "Adriana yanlış bir şey yapmadı. Bu işe hiç bulaşmadı, hiçbir zaman da bulaşmak istemedi. Her zaman barış yanlısı olduğunu söylerdi," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "*Botanik* okudu, Tanrı aşkına. Tek istediği bitkilerle çalışmak, birkaç kedisi olmak ve istediği her şeyi ekebileceği geniş bir bahçesi olan bir evde yaşamaktı. Hepsi bu. Londra'ya mezuniyetini kutlamak için gelmişti. O masumdu. Onu öldürmek bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi," diye devam ediyor. "Birinin neden isteyerek bizi düşman ilan ettiğini hiç anlamadım. Misilleme stratejimizin tamamen yok etmek olacağını biliyor olmalılar."

Titreyerek nefes alıyorum. Gerçek beklediğimden çok uzaktı. Onunla ilgili tüm bu hikâyeyi kafamda uydurmuş, kendi aptalca yargılama aceleciliğime dayanarak ondan körü körüne nefret etmiştim.

"Sorumlu kişiyi buldunuz mu?"

"Henüz değil." Yan tarafa bakıyor ve farkındalık omurgamdan yukarı fırlıyor.

"Yalan söylüyorsun."

Bakışları tekrar benimkine kayıyor, kaşları kalkıyor. "Ya da en azından bir şeyler saklıyorsun."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. "Söylediklerimi zaten biliyorsun,

amor?"

Atılmış papyonunu alıp boynuna geçiriyorum ve göğsünde asılı bırakıyorum. Bağlamayı bitirmek için kendimi zor tutuyorum. Onun asi görünüşünde, biraz dağınık görünüşünde sevdiğim bir şey var. Siyah dövmeleleri, ölümcül bakışları ve kanlı eklemleri var. Smokin gibi resmi ve kısıtlayıcı bir şeyle sınırlandırılmaması gerekiyordu. Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyor.

"Bu güvenle ilgili, hatırladın mı? Yani bana güven. Daha önce, istersem bana bir şey göstereceğini söylemişti. Neydi o?"

Aynı parmak eklemleri yanağımlı okşuyor, tenine kazınmış bıçaklarla bu şefkatli dokunuş arasındaki tezat gülünç.

"Görmek ister
misin?" Başımı
salladım.

"Neden?" diye sorar. "Bu dünyadan ondan daha çok nefret ettiğini
sanıyordum.

yaptı."

"Çünkü o masumdu ve onu kim öldürdüyse cezasını çekmeli," dedim.
açıkla. "Sevdiklerini her ne pahasına olursa olsun korumak benim
anlamakta güçlük çektiğim bir şey değil. Öyleyse göster bana."

Başını sallıyor. "Seni korkutmak istemiyorum."

Ona tereddütsüz bir bakış atıyorum ve çenemi tutuyorum. Ne kadar
inatçı olabileceğimi zaten biliyor.

"Ben halledebilirim."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor ve dudağımlı okşuyor, uzun
dakikalar boyunca düşünceli bir şekilde ağzıma bakıyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey." Gözlerini benimkilere dikti. "Sadece babanın senden
nasıl isteyerek ayrılmış olabileceğini merak ediyorum."

Sözleri çiğ ve dürüst. Beni solar pleksusuma bir yumruk gibi vurdular.
Bu adamı tanıdığım vahşi kartel patronuyla bağdaştırmakta zorlanıyorum
ama yine de ikisi aynı şey.

"Sonunda yaptığı hatayı anladığında çok geç olacak. Seni geri
vermeyeceğim."

"Bunu bir hata olarak görmesi pek olası değil."

"Güzel," diye homurdanıyor ve alnımı tekrar öpüyor. "İstediğin buysa
Adriana hakkında bildiklerimi şimdi sana gösterebilirim."

Kalbim beklentiyle çarpıyor. Başımı
salladım. "Bilmek istiyorum. Göster
bana."

Thiago bana memnuniyetle gülümsüyor, sonra bir şey
unutmadığımızdan emin olmak için son bir kez etrafına bakınıyor. Beni
kapıdan çıkarırken avuç içi sırtımın alt kısmına geliyor.

"Arabayı alacağız. Buradan arabayla yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta,
yani uzun sürmez."

Konuşmaya devam ediyor, montlarımızı bıraktığımız ana girişe doğru
ilerlerken yanımda yürüyor. Dürtüyle eline uzandım ve

benimkini al.

Yavaşça duruyor ve sonunda parmaklarımızın birbirine geçtiği yere bakıyor. Yüz ifadesi perçinlenmiş ve şaşkın arasında bir yerde.

Tam elimi onunkinden çekip mahcup bir özür mırıldanacakken elimi ağzına götürüyor. Elimin arkasına yumuşak bir öpücük konduruyor, gözleri dikkatle ruhumun derinliklerine bakıyor. O küçük, önemsiz anda aramızdan tarifsiz bir şey geçiyor ama bunun anısını sonsuza dek kalbimde saklayacağımı biliyorum.

Başka bir şey söylemeden tekrar havalandı. Ama bu sefer ellerim onunkilere gömülü ve sanki hiç bırakmayacakmış gibi parmaklarımı sıkıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk İki

Tess

Araba terk edilmiş bir metro istasyonuna benzeyen bir yerin önünde durur. Gecenin karanlığında bu yer daha da ürkütücü ve davetkâr görünmektedir.

"Geldik," diye duyuruyor Thiago. Bana doğru dönüyor. "Fikrini değiştirmek için son şansın."

Başımı inatla sallıyorum, hissettiğimden çok daha kendinden emin görünüyorum. Bu dünyaya ilk girişim beni korkutuyor ama Yeraltı Dünyası'nda hayatta kalacaksam bunu bilmem gerekiyor.

Her şeyde olduğu gibi bunda da ustalaşmalıyım.

Ve eğer roller tersine dönseydi, kardeşimin katilini bulmama yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmasını isterdim.

"Ben hazırım," diyorum iddialı bir şekilde. "Bana tam olarak ne gösteriyorsun?"

"Augusto Leone."

Nefesim kesiliyor ama bunu görmesine izin vermiyorum. İsmi bilmiyorum. Bir yanımda bunun bir tür tutsakla ilgili olmasını bekliyordu, ama yine de teyidi duymak sarsıcı oldu.

"Kim o? Onu öldüren o mu?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor," diye cevap veriyor Thiago, arabadan inip bana elini uzatarak. Elini tutup peşinden gidiyorum. "Ama yalan söylüyor. Ve o İtalyan mafyasının *kaptanı*."

Gözlerim şokla açılıyor ve kimlerin duyabileceğini görmek için etrafımıza bakıyorum. Arturo ve diğer iki adam takip eden bir arabadan çıkıyor, bizden güvenli bir mesafede duruyorlar ama herhangi bir tehdit olup olmadığını anlamak için çevremize dikkatle bakıyorlar.

"İtalyan mafyasının başını mı kaçırdınız?" İnanmayarak sordum. Onun dünyasının nasıl işlediği hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu hareketin Londra Yeraltı Dünyası'na nükleer bomba atmaya benzediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. "Bu delicesine tehlikeli değil mi? Onu yakaladığınızı biliyorlar mı? Bize saldıracaklar mı?"

Kartelden *biz* diye bahsetmemi özlemiyorum ve Thiago da özlemiyor. İlgiyle kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. Sadece elimi bırakıyor.

"İçeri girdikten sonra bir daha elimi tutma," diye talimat veriyor. Topuklarının üzerinde döner ve terk edilmiş istasyonun içinde kaybolur.

Yüzümdeki yaralı ifadeyi saklamaya çalışıyorum ama başarısız olduğumdan eminim. En azından gittiği için görmüyor.

Ama başkasının var.

"Peki, onu takip edecek misin, etmeyecek misin, Barbie?" Arturo sabırsızlıkla soruyor. "Yoksa çok mu korkuyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum ve annemin beni görse bayılacağı bir şey yapıyorum. Onu tersliyorum ve bunu alaycı bir ifadeyle birleştiriyorum. Neredeyse tedavi edici bir his.

Bunu daha sık yapmaya başlamam gerekebilir.

Tepkisini beklemeden karanlığın içine dalıp kocamın peşinden gidiyorum. Görüşüm karanlığa çabuk adapte oluyor ama yine de uzun sürmüyor. Her yüz metrede bir duvarlara bölme ışıkları yapıştırılmış. Uzun bir koridora açılan bir dizi merdivenin dibinde beni bekleyen Thiago'nun sırtını aydınlatıyorlar.

"Burası neresi?"

"İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma, hizmet dışı bırakılmış bir sığınak."

Başımı sallıyorum, etrafıma hayretle bakıyorum. "Bunların şehrin her yerinde olduğunu duymuştum ama bırakın içinde olmayı, hiç görmedim bile."

"İlk ve son kez," diye belirtiyor.

Tekrar yürümeye başlıyor, önce sola, sonra sağa dönüyor, ta ki labirentin o kadar derinlerine inene kadar, nasıl çıkacağımı bilemiyorum. Alanla olan rahatlığı burada ne kadar zaman geçirdiğini gösteriyor. Burası onların bir üssü olmalı, ki bu mantıklı. Gerçi Yeraltı Dünyası'nın gerçekten yer *altında* olacağını hiç düşünmemiştim. Bu harika.

Sürgülü içki ızgaralarına sahip metalik kapıları olan birkaç odanın önünden geçiyoruz. Burada kaç kişinin tutulduğunu düşünmek tüylerimi diken diken ediyor.

Arkamdaki ayak sesleri diğer üç adamın da bizi takip ettiğini söylüyor. Alanı korumaya adanmış daha fazla güvenlik olmamasına şaşıyorum ama bunun istenmeyen dikkatleri buraya çekeceğini varsayıyorum.

Sonunda Thiago büyük bir kapının önünde durur. Kapıyı açmak için avucunu kaldırdı ama durakladı. Yüzü yana dönüyor ve sonra gözleri benimkilere kayıyor. Bana bakarken gözlerinde bir tereddüt var ve bu da yeni bir şey. Onu her kararında kendinden aşırı emin olmaktan başka bir şey yaparken hiç görmemiştim. Ama şimdi bocalıyor, bakışlarında kararsızlık parlıyor ve beni içeri alıp almamakla uğraşırken gergin enerjisi yumruklarını huzursuzca sıkmasına neden oluyor.

"Göster bana," diyorum son bir kez cesaretle.

Çenesi bir o yana bir bu yana kayıyor, bakışları uzun dakikalar boyunca değerlendiriyor. Sonra bir kez sertçe başını sallıyor.

Bakışlarının kesilmesini gerçek zamanlı olarak izliyorum. Doğruluyor ve soğuk bir tehdit tüm vücudunu kaplıyor. Bana bakarken tamamen farklı biri gibi, mesafeli ve kayıtsız görünüyor ve daha önce bana zevk vermekten çok zevk alan adamın gittiğini fark ediyorum. Onun yerine karşımda acımasız bir kartel patronu duruyor. İkisi arasında gidip gelirkenki rahatlığı tüylerimi diken diken ediyor ama istediğimi yapıyor. Bunu görmek isteyen bendim.

Thiago kapıyı iterek açıyor ve kolayca içeri giriyor, diğer adamlar da silahlarını çekerek peşinden geliyor ve beni koridorda yalnız bırakıyorlar. İnce topuklu ayakkabılarımdan çıkıyorum, bir elimle topuklarımdan tutarak taşımak için eğiliyorum. O odada onlarla durma fikri beni savunmasız hissettiriyor ve şu anda alabileceğim tüm zırhlara ihtiyacım var. Nefes alarak omuzlarımı çelikleştiriyorum ve Thiago'nun peşinden gidiyorum.

Oda büyük ve boş. İçindeki tek şey, üzerinde bir adamın oturduğu bir sandalye. Ya da en azından bir adamdan geriye kalanlar. Kalın iplerle bağlanmış, başı öne eğik ve her tarafı kan içinde. O kadar çok kan var ki, beynim bunların nereden gelmiş olabileceğini hesaplayamıyor. Arkasında Marco ve adının Fabian olduğunu bildiğim bir adam duruyor. Yüzündeki barbarca ifade ve elinden sarkan kan damlayan büyük satır beni dehşete düşürüyor.

"Leone."

Thiago'nun sesi, çoğu erkeğin sahip olmayı ancak hayal edebileceği türden bir otoriteyle sessizliği yarıyor. Olduğum yerde donup kaldım.

Odanın içindeyim ve bedenimi daha fazla hareket ettiremiyorum. Burada tamamen yabancıyım ve kaslarım tedirginlikle titriyor.

Augusto Leone o kadar uzun süre tepki vermiyor ki, çoktan ölmüş olması gerektiğini düşünmeye başlıyorum. Bu kesinlikle kan miktarını açıklıyor. Sonra, ilk başta fark edemediğim kadar yavaş bir şekilde başını kaldırmaya başlıyor. Yüzünü yavaş yavaş ortaya çıkarıyor ve ben bir nefesi ısıriyorum. Ağzının iki yanına Joker çizgileri kazınmış, korkunç, eğreti bir rictus haline getirilmiş.

Leone gözleri tamamen görünene kadar başını kaldırmaya devam ediyor. Ama ne önünde duran Thiago'ya, ne silahını çekmiş ama yanında asılı duran Arturo'ya, ne de tam üzerinde duran Marco ve Fabian'a gidiyor.

Doğruca bana geliyorlar, ben hâlâ kapının yanında tereddüt ediyorum.

Ve hissetmeye başladığım tüm acıma duygusu bir anda buharlaşıyor çünkü gözbebekleri sadistçe kararıyor ve gözleri, kadınların yaşayamayacağı türden bir şiddetin vaadiyle bedenimi şehvetle tarıyor.

Korku beni boğazımdan yakalıyor ve boğuyor.

Göz teması bir saniyeden kısa bir süre sonra Thiago'nun yana kayması ve vücudunu benimkinin önüne yerleştirerek beni Leone'nin görüş açısından tamamen engellemesiyle sona eriyor.

"Ona bakma," diyor kayıtsızca. "Bana bak."

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Üç

Thiago

Ben pek hata yapmam.

Bunlar gerçekleşirse bir anormalliktir ve o kadar nadirdir ki oyunumun bilimsel bir analizinde istatistiksel olarak önemsiz kabul edilirler.

Ama Tess'i buraya getirmekle hata yaptığımı anlamam beş saniyeden az sürdü.

"Kız kim?" Leone ilgiyle hışırıyor.

Bunlar günlerdir söylediği ilk sözler ve son sözleri olmak üzereler. İntihara meyilli sorusu karşısında yumruklarımın ne kadar sıkıldığını saklamak için ellerimi pantolonumun ceplerine gömmek gerekiyor.

"Konuşabilirsin," diyorum, dikkatimi yeniden toplamak için mücadele ederken onu görmezden gelerek. "Ben de Marco'nun dilini kesip bana söylemeyi unuttuğunu sanıyordum."

Onu ilk kez becerdikten sonra Tess'i buraya getirmek kötü bir fikirdi. Tehlikenin ötesindeyim. Nikotin yoksunluğunun kırk sekizinci saatinde olan ve kaybetmek üzere olan ömür boyu sigara içen biri gibi sinirli, titrek ve huzursuzum. Korumacılık içimi daraltıyor. O herifin görmesine izin veremem. Tek düşünebildiğim, bana herhangi bir şekilde zarar vereceğini düşünse onu parçalara ayırmakta tereddüt etmeyecek bir adamın üç metre yakınında olduğu gerçeği. Bir kamera ve uzaktan yayın kurup ona bu şekilde göstermeliydim.

Ona bakmama ya da herhangi bir şekilde onu tanımama izin vermiyorum. Aralarında durmak için hareket ettiğimde gözleri ilgiyle titriyor.

Sikeyim.

"Bana *Famiglia*'nın neden Adriana'nın peşine düştüğünü söyle," diyorum. "Onu öldürtmek size ne kazandırdı?"

Leone intikam ihtiyacımı herkesten daha iyi anlamış olmalı. Oğlu Rocco, bir ay önce bir sokakta öldürülmüş olarak bulundu, katilleri hala

Rüzgar. Ortak bir hedef etrafında birleşmeliyiz ama artık bunun için çok geç.

Beni görmezden geliyor, sorusunu tekrarladığında bakışları benimkilerle buluşuyor, zeki gözleri tepkimi anlamaya çalışıyor.

"Kız kim?"

Çenemdeki kaslar tepki olarak tehlikeli bir şekilde kıpırıyor.

"Dadurian'ı neden bu işe bulaştırdın?" Sanki öfkem saatli bir bomba gibi patlamıyormuş gibi devam ediyorum. "Eğer ellerini temiz tutmak istediysen, çok kötü bir iş çıkardın. O şerefsiz bizi neredeyse hiç çaba harcamadan ailene geri götürdü."

"Çok lezzetli bir kız, *Diablo*. Seni sarışınlardan hoşlanan biri olarak düşünmemiştim." Dudaklarını yalıyor. "Yine de ona bakınca, anlamadığımı söyleyemem."

Göz kapağım seğiriyor.

Çenem tehlikeli bir şekilde titriyor.

Beni tuzağa düşürüyor ve ben buna boyun eğmeyeceğim. Bunu kendime tekrar tekrar söylüyorum, yeterince söylersem gerçekten dinleyeceğimi umuyorum.

"Bana Adriana'nın cesedinin nerede olduğunu söyle."

Ağzından kan sızıyor, dişlerinin arasından ve yüzündeki kesiklerden sızıyor ve çenesinden aşağıya doğru korkunç bir şekilde devam ediyor. Konuşmak onun için dayanılmaz bir hal alıyor, dudaklarını hareket ettirme çabası onu neredeyse tamamen tüketiyor.

Kulağa korkunç gelen bir nefesle başını geriye atar ve ağzını bir kez daha açar.

Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, söyleyeceği her neyse hoşuma gitmeyeceğini biliyorum.

"Sarışını senden aldığımda, bu sefer onun bedenini sana geri vermelerini sağlayacağım," diye homurdanıyor, sesi ancak fısıltının üzerine çıkabiliyor. "İyi kullanılmış olacak, *Famiglia* ile geçirdiği zaman boyunca delikleri senin için güzel ve gergin olacak, ama en azından buna ne olduğunu bileceksin."

Gözümün arkasında parlak ve beyaz bir basınç patlıyor ve bayılıyorum.

Birkaç saniye sonra kendime geldiğimde, Leone'nin başında durmuş, saçlarını bir yumruğuma, bıçağımı da diğer yumruğuma sıkıştırmış, bileğimin çılgınca, sarsıcı darbeleriyle boğazına defalarca saplıyordum. Bıçak tekrar tekrar saplanıyor, her vahşi darbeye kabzasına kadar giriyor ve ben onu barbarca kesip biçiyorum. Çılgınca bir akılsızlık var

öfkemi yüzüne çılgınca kükrerken eylemlerimi sürdürüyorum. Kan, yaralarından giderek artan bir şekilde fişkırıyor ve üzerimi kaplıyor.

Adrenalin azalınca, cesedini parçalamaya devam ederken bile çoktan ölmüş olduğunu fark ediyorum. Dudakları bükülmüş ve sanki istediğini almış gibi son bir kez neşeli bir gülümsemeyle donmuştu. Onu öldürmemi, acısına son vermemi istiyordu.

"*Siktir!*" Kulaklarımı sağır edencesine gürlüyorum, sandalyeyi tekmeleyerek onu yere düşürüyorum ve öfkemi tavana doğru haykırıyorum. "*Siktir! Maldita denizi.*"

"*Jefe-*" Arturo başlıyor.

Elimle sözünü kestim. "Tek kelime bile etme."

Zorlukla görebiliyorum. Öfke hâlâ beni boğuyor ve tehlikeli bir şekilde görüşümü engelliyor. Öfke bir sonraki hamlesini yapmadan önce nefes almak için bir saniyeye ihtiyacım var. Söyleyebileceği hiçbir şey yok, ben zaten kendime bağırıyorum. Tek ipucumuzu tamamen mahvettim. Leone hiç konuşmadı, bize buradan devam etmek için hiçbir şey vermedi ve ben onu öldürdüm. Bana tam olarak bunu yaptırmaya çalışıyordu ve ben de on dakikadan kısa bir süre içinde kendimi kaybedip buna kandım.

Ama onun sözleri üzerine hayal gücümün göz kapaklarımın arkasında canlandırıp yakma nezaketini gösterdiği Tess'in görüntüsü, bana geri dönen parçalanmış, ezilmiş bedeni, zihnimde hala o kadar taze ve canlı ki, sırf eğlence olsun diye cesedini kirletmeye devam etmek üzereyim. Kanım kulaklarımda çınlıyor ve damarlarımda çırpınıyor ve *hijueputa*'nın ölmüş olmasına seviniyorum çünkü onun yaşadığı hiçbir evrende onun da nefes almaya devam etmesine izin vermezdim. Onun tehlikede olabileceğini bilerek bir daha asla uyuyamazdım.

Arkamı döndüğümde onu kapının yanında dururken buluyorum, saçları çılgınca omuzlarına dökülmüş, mavi elbisesi kıvrımlarını sararken suçlu gibi duruyor ve topuklu ayakkabılarını elinde tutuyor. Onu yalınayak, ayakkabılarını elinde tutarken görmek beni tamamen çözen bir şey. Çok genç görünüyor. Kırılgan, öyle olmadığını bildiğim halde. Durumla tamamen çelişiyor. Leone'nin ona baktığında gördüğü şeyin bu olduğunu düşünmek beni daha da öfkelendiriyor.

Şiddetle titriyor, yüzünde şok olmuş bir ifade var ve bembeyaz kesilmiş. Az önce tanık olduğu şeyden duyduğu dehşet mi, nasıl bir canavar olduğumu kendi gözleriyle görmesinden duyduğu dehşet mi, yoksa kıyafetlerimden ve elimden damlayan kandan duyduğu saf, katıksız tiksinti mi bilemiyorum. Ona doğru adım atıyorum, ona dokunmak, onu ait olmadığı karanlıktan uzaklaştırmak istiyorum. Ona dokunduğumda midemdeki kaslar gevşiyor.

kaçmak yerine bana doğru tökezleyerek bir adım atıyor. Gözlerinin üzerinden bir pus geçtiğinde hemen kurşunlaşıyor.

Ve sonra bayılır, kırık bir oyuncak bebek gibi yere yığılır.

Onu yere birkaç santim kala yakalayıp kollarıma alıyorum ve sıkıca göğsüme bastırıyorum. O kadar solgun ki gözlerinin altındaki damarlar derisinin altında görünüyor.

"O iyi mi?" Arturo yanıma gelerek soruyor.

"Sanırım sadece şok. Onu eve götürüyorum. Temizle şunu," dedim. "Cesedini *Firenze*'nin ön merdivenlerine atın."

"Eğer bunu yaparsak, bu bizim yaptığımıza dair bir kartvizit bırakmak gibi olacak." Taze Öfke Yangınlar aracılığıyla benim damarlar ne zaman I bak aşağı at ve Leone'nin ona yönelik tehditlerinin kafamda yankılandığını duyuyorum. "Benim yaptığımı bilmelerini istiyorum. Adriana'nın ölümü gerçekleşene kadar kimsenin güvende olmadığını bilsinler.

Katil ayaklarımın dibinde öldü."

Başını salladı, bana dönmeden önce düşünceli bir şekilde Leone'ye baktı. "Sanırım bu Matteo Leone'nin yeni *kaptan* olması için *kapıyı* ardına kadar açık bırakıyor."

Matteo Leone bir gizemdir. Augusto Leone'nin yaşayan tek oğlu ve İtalyan mafyasının görünürdeki varisi hakkında çok az şey biliniyor. Eğer sadist, şiddet yanlısı bir pislikse, rahmetli babası ve ağabeyinin aksine, bu eğilimlerini göstermemiştir. Ancak İtalyan mafyası bir hidra gibidir - bir başını keserseniz, tekrar büyür ve çoğalırlar. Babasının intikamını almak için her şeyi yapacağından hiç şüphem yok.

Dediğim gibi.

Bırak gelsinler.

Eve dönene kadar Tess gözlerini bir daha açmadı. Yüzü endişeli bir şekilde bana doğru koştuğunda Diana'yı başından savıyorum ve onun yerine karımı ebeveyn banyosuna götürüyorum.

"Ne oldu?" Tess kendine gelerek sorar.

Yanaklarındaki rengin çoğunun geri geldiğini görünce rahatladım. Onu büyük mermer lavabonun yanındaki tezgâha oturttuğumda gözlerini ovuşturuyor. Yüzünde meraklı bir ifadeyle etrafına bakınıyor.

"Burası senin banyon mu?"

"Bizim banyo," diye düzeltiyorum, devrilmemesi için onu kalçasından tutuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam, ben-" Şaşkın bir ifade kaşlarını çatıyor, gözleri hafızasını yoklar gibi bir o yana bir bu yana bakıyor. "Ne olduğunu hatırlayamıyorum, bayıldım mı?"

Ayak bileklerinden tutup onu lavaboya bakacak şekilde çeviriyorum, omzu banyo aynasına dayanıyor. "Sen yaptın."

"Wh-"

İhtiyatlı bir bakışla, yüz hatlarını fark edişini izliyorum. Bayılmasına yol açan anları tekrarlıyor, gözleri büyüyor. İfadesinin korku ya da tiksintiye dönüşmesini, tekrar geri çekilmesini bekliyorum, ama bunun yerine bir sonraki görünen dehşet oluyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, yere bakarak. Sırtım geriliyor. "Ne için?"

Gözlerime bakmamasından nefret ediyorum.

"Üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm ama geledim."

Sesi göğsümü parçalıyor. Yüzünü kavriyorum ve bana bakmaya zorluyorum. Yanağını dokunuşuma doğru eğiyor ve yumuşak gözlerle bana bakıyor. İçinde tüm okyanusun derinliklerini barındıran gözler, bakışları derimin altına kayıyor ve kemiklerimin derinliklerine gömülüyor.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," diye cevap veriyorum sessizce. "Kan yüzünden mi? Yoksa onu öldürdüğüm için mi?"

Lavaboyu açıyorum, suyun sıcaklığını parmağımla ılık olana kadar test ediyorum ve onun cevabını bekliyorum.

"Hayır, o değil. O..." ayak bileklerinden tutup ayaklarını lavaboya, sıcak su fiskeyesinin altına yerleştirdiğimde sözünü yarıda kesiyor. "Beni korkuttu," diye itiraf ediyor, ses tonu utanmış. "Bana yapacağını söylediği şeyler."

Gözlerim kapanıyor, ellerim onu sıkıca kavriyor. Bir kalp atışında oraya geri dönüyorum, Leone'nin önünde duruyorum, o Tess'i tehdit ederken vücudumdaki tüm kan donuyor. Onu bayıltacak kadar korkuttuğunu duymak, sırf onu tekrar öldürebilmek için bir adamı hayata döndürmenin tedavisini keşfetme isteği uyandırıyor bende. Bu sefer daha yavaş.

Burnumdan sakinleştirici bir nefes vererek sabuna uzanıyorum ve elime biraz pompalıyorum.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Bir elini dirseğime dolayarak dikkatimi ona çekiyor. "Ve sen de sözlerini tutuyorsun."

Sırtarak cevap vermeden önce gözlerim onunkilere kayıyor. "Her zaman."

Bakışları düşünceli bir hal alıyor, parmakları etime batıyor. "Onu öldürmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Değilim," diye cevap veriyorum dişlerimi gıcırdatarak.

Başını iki yana sallar. "Öldüğü için üzgün değilim. Adriana'nın cesedinin nerede olduğunu sana söyleyemeyeceği için üzgünüm. Bunun olmasını asla istemezdim."

Ayağının üst kısmını tutarak, derisinden kalın köpükler dökülene kadar sabunla köpürtüyorum. Bunu uzun saniyeler boyunca yapıyorum, onu yıkama hareketlerinin içinde kayboluyorum.

Sonunda dedim ki. "Başka bir yol bulacağım."

Ellerim diğer ayağına gidiyor ve ilkinde yaptığım işlemi tekrarlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Elim ayağının altına doğru kayıyor ve temizlenene kadar defalarca üzerinden geçiyor. Hafifçe kıkırdıyor, bu sırada aletim anında sertleşiyor.

"Ayaklarını yıkıyorum," diye cevap veriyorum. "Ayakkabılarını neden çıkardın?"

Cevap verirken ses tonu şaşkın, sanki yaptığım şeye inanamıyormuş gibi. Anlaşılabilir, daha önce hiç kimsenin ayağını yıkamamıştım.

"Daha rahat olmak istedim."

"Adamlarımdan biri sana bir sandalye getirebilirdi. Bir dahaki sefere sor da bu küçük güzel ayaklarını kirletmek zorunda kalma," diye homurdanıyorum, ona bakıyorum ve artık temiz olan ayağının üstüne bir öpücük konduruyorum.

Gülüyor. "Ayak fetişin falan mı var?"

Başımı yavaşça sallıyorum, dudaklarımda bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Hayır, bende sen fetişi var."

Şehvet gözlerinde duman gibi yükseliyor ve bana doğru uzanıyor. Kolları boynumun arkasına dolanıyor ve dudakları dudaklarıma iniyor, şiddetin son kalan düşüncelerini tatlı bir öpücükle siliyor.

Ellerim beline gidiyor, onu lavabodan çekiyor ve bacaklarını etrafıma sarıyor. Bana sımsıkı sarılmışken, karımı ilk kez evlilik yatağıma aldığım yatak odasına doğru yürüyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Dört

Tess

Chelsea adında bir meslektaşım dinlenme odasında karşılaştığımızda,

"Ofise geri dönmen harika, Tess," diyor. "Seni buralarda özlemiştik."

"Geri dönmek çok güzel!" İçtenlikle haykırıyorum. "Sizi deli gibi özledim çocuklar."

Bir elinde kahvesi, diğer eliyle el sallayarak uzaklaşıyor ve beni hala demlenmekte olan kahvemi beklemeye bırakıyor. Heyecandan yerimde duramıyorum.

Ofise dönüşüm hayal edebileceğimden çok daha iyi geçti. Thiago'nun sözde balayımızı birkaç gün daha uzatmaya ikna etmesiyle bir hafta daha erteledim.

Gerçi son bir hafta, ilk iki haftadan çok daha fazla gerçek bir balayı gibi hissettirdi.

Tellier'lerdeki o geceden beri neredeyse her anımızı birlikte geçirdik. Benzer şekilde iş için evden çıkmıyor, nadiren acil toplantılarını çalışma odasında yapıyor ve hemen ardından beni bulmaya geliyordu.

Sözünün eri, kesinlikle doyumsuzdu. Duştan her çıktığımda, kaçınılmaz olarak üzerimdeki havluyu yırtıyor ve beni yatakta beceriyordu. Ayrıca gece yarısı dondurma ritüelimizi sürdürdük ve beni mutfak adasının üzerine eğip bana biraz rocky road yedirirken anıma kayarak önceki tüm alaylarımın intikamını aldı. Hatta bir keresinde Diana'nın bulaşık makinesini boşaltmasına yardım etmek için eğilmiştim ki arkamdan gelip kalçalarımı tuttu. Zavallı Diana'nın oradan kaçmak için beş saniyeden az zamanı kalmıştı ki pantolonumu çıkardı ve kendini iliklerime kadar içime gömdü.

Ertesi gün ondan özür diledim ve bu vesileyle daha önceki kötü davranışlarım için de üzgün olduğumu belirttim.

"Ve birkaç hafta önce Adriana'dan bahsettiğinde verdiğim tepki için özür dilerim," dedim.

"Sorun değil, *senyora*."

"Hayır, görüyorsunuz, ben düşündüm ki... Şey, bilmiyordum. Onun..."

Kafamda uydurduğum hikâyeyi açıklayacak kelimeleri bulamamıştım ama Diana anlamıştı. Gözleri komik bir şekilde büyüdü.

"Onun sevgilisi olduğunu mu düşündünüz?" "Evet."

Yüzüne nazik bir gülümseme yerleşmişti. "Ah, *querida*, o zaman uygun şekilde tepki verdiniz. Hatta belki de az tepki verdiniz. Bana kocamın eski sevgilisinden bahsettiğinizi düşünseydim, gözlerinizi oyardım."

Gülmüştüm ve sarılmıştık. Sonra bana Adriana hakkında her şeyi anlatmasını istedim. Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, baldızımla hiç tanışmadığım için daha da üzüldüm. Eğlenceli ve canlı birine benziyordu, Dagny ve benim anında arkadaş olabileceğimiz türden biriydi.

Bu durum Thiago'nun katili bulmasına yardım etme kararlılığımı daha da güçlendirdi. Bana henüz başka bir ipucu olmadığını söyledi ve ben de ona inandım. Ama geçen haftaki acil toplantılardan sonra çalışma odasından çıktığında stresli görünüyordu. Yani, görünebileceği kadar stresli. Omuzları gergin, yüzü gergin, aklı başka yerdeydi.

Sorulduğunda, bana neler olduğunu anlatmadı. Bomba sığınağında bayılmam onu beni işlerine karıştırmama konusunda sertleştirmişti. Bu kararından dolayı onu suçlayamazdım ama karşılaştığı sorunları bana açmasını sağlamaya kararlıydım.

Şu anda bile Augusto Leone'nin beni neyle tehdit ettiğini düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Yüzü Thiago'nun bedeni tarafından gizlenmişti, bu yüzden sadece sözleri bile beni iliklerime kadar korkutmaya yetecek kadar tüyler ürperticiydi. Geçen hafta boyunca, gecenin bir yarısında birden fazla kez uyandım, kalbim birinin beni almaya geleceği korkusuyla çarpıyordu. Her seferinde Thiago'nun kollarına sıkıca sarılmış olarak uyandım, çıplak göğsü beni bir koza gibi sarıyor ve endişemi hemen yatıştırıyordu.

Bunlar kâbus, gerçek değil ve yakında atlatacağımı biliyorum. Yine de bu sabah işe geri dönebilmek bir lütuf oldu. Artık düşüncelerimi meşgul edecek başka bir şeyim var, böylece sürekli bir endişe dalgası içinde dönüp durmuyorum.

"Demek söylentiler doğruymuş. Geri dönmüşsün."

Daha arkamı dönmeden yüzümde bir gülümseme beliriyor. Kendimi konuşmacının kollarına atıyorum, nefret edeceğini bilsem de ona sıkıca sarılıyorum.

"Wiz," diye fısıldıyorum şefkatle. Onu iterek ama omuzlarına tutunarak yüzüne bakıyorum. Hiç değişmemiş ve tanıdık geliyor ve onu gördüğüm için çok mutluyum. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Dedikoduların doğru olup olmadığını kendim görmeliydim."

"Dedikodunun ikinci kata kadar indiğini bilmiyordum."

"Şaşıracaksın," diye yanıtlıyor her zamanki sakın ses tonuyla.

Sırıtarak arkamı dönüyorum ve kahve fincanımı alıyorum. Ofisime doğru giderken o da yanımda yürüyor.

"Kendin gelmek zorunda değildin, bundan hoşlanmadığını biliyorum. Seni daha sonra görmeye gelecektim, tahmin edebileceğin gibi çılgın bir ilk gün geçirdim."

"Ben gelmeden önce boş olduğunuzdan emin olmak için takviminizi ve e-postalarınızı hackledim, bu yüzden hayal gücüne ihtiyacım yok."

Homurdanarak ofisime giriyorum ve masamın arkasına yerleşiyorum. O da beni takip ediyor ve karşımdaki sandalyeye kolayca oturuyor.

"Neden geri döndün?" diye soruyor.

"Tam olarak kendi özgür irademle değildi," diye açıklıyorum. "Baban seni geri dönmeye mi zorladı?"

Babam görünüşe göre iş için uzakta, bu yüzden onu görmek zorunda kalmadım.

Ofise dönüşü çok daha sorunsuz hale getirdi.

"Hayır, ben... Ben asla ondan kaçmıyordum, Wiz. Başka birinden kaçıyordum. O beni buldu ve geri getirdi. Ama ben... Ben umursamıyorum. Sanırım yürütüyorum. Geri döndüğüm için mutluyum."

Ne hissettiğimi ve bunu arkadaşşıma nasıl geri ileteceğimi doğru bir şekilde teşhis etmek için uygun öz farkındalıktan yoksun olduğum için kelimeler üzerinde tökezliyorum. Geri dönmek güzeldi, bir ay önce bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmezdim. Ve geçen haftanın gidişatı, içimde en tehlikeli duygunun korlarını hissetmeme neden oldu. Umut. Bunun bir şeyler yapabileceğim bir hayat olabileceği umudu. Bir gün Thiago ile evliliğimin fiziksel bir ilişkiden daha fazlasına dönüşebileceğine dair umut.

"O' her kimse, parmağınızdaki o devasa yüzükten onun sorumlu olduğunu varsayabilir miyim?"

"Evet." Elmasa bakıp dalgınca oynadıktan sonra bakışlarımı tekrar Wiz'inkilere çeviriyorum. "Ben artık evliyim."

"Sanırım görücü usulü evlilikten kaçmadın?" "Hayır."

"Bunu duymak hoşuma gitmiyor. En azından mutlu bir evliliğin var mı?" En kolay cevabı vermek için nefesimi üflüyorum. "Sayılır mı?"

Gülüyor, bunu yaptığını ilk kez duyuyorum. "Sen türünün tek örneğisin, Tess. O her kimse, umarım bunu biliyordur." Ayağa kalktı, kapıya doğru yöneldi. "Bir daha kaçmaya ihtiyacın olursa bana haber ver. Bir dahaki sefere daha iyisini yaparım."

"Wiz." Duraksıyor ve bana doğru dönüyor. "Ortadan kaybolmama yardım ettiğinde bana özgürlüğün tadını tattırdın ve bunu yapmak için çok fazla risk aldığını biliyorum. Benim için yaptıkların için sana ne kadar teşekkür etsem azdır ama umarım bir gün denerim."

Bana kayıtsızca bakıyor, ses tonumdaki duygu notasını işlemekte pek başarılı değil. "Bana karşı naziktin. Arkadaşım olmaya karar verdin." Rahatsız bir şekilde burnunu kaşıyor. "Benim pek arkadaşım yok ama sanırım arkadaşların için yapman gereken şey bu, değil mi?"

Cevap beklemeden gidiyor ve yakın zamanda yukarı gelmeyeceğini biliyorum. Bir dahaki sefere onu görmek istediğimde, ikinci kata inip pembe koltuğuma oturacağım ve o titizlikle daktilo yazarken kulağına bir şeyler söyleyeceğim.

Her zaman olduğu gibi.

Günün son toplantısını bitirdikten sonra konferans salonundan ofisime dönüyorum. Bilgisayarımı ve dosyalarımı masama koyuyorum ve kollarımı arkaya doğru uzatmak için biraz zaman ayırıyorum.

Uzun bir gün oldu. Üretken ama aynı zamanda bunaltıcı, çalışmadığım her saniye aylardır görmediğim insanlarla yeniden bir araya gelmekle geçti.

Saatime baktığımda, saatin üç buçuk olduğunu görüyorum. Belki biraz erken çıkıp şefin yemek pişirmesine yardım ederim. Yardım etmekten kastım, ben adanın diğer tarafında oturup onunla konuşurken Mariela'nın tüm işi yapmasını izlemek çünkü mutfak işleriyle ilgili her konuda umutsuzum. Geçmişte yemek yapmaya çalıştığımda aldığım geri bildirimler hiç de övgü dolu değildi ve bir konuda benden daha iyi olduklarını bildiğimde bunu itiraf edecek kadar da kadını. Bu yüzden genellikle onun yerine onunla oturur, yolundan çekilir ve yemek pişirirken onunla sohbet ederim.

Evde bir akşam geçirme ihtimalinin beni bu kadar heyecanlandırıldığını görmek beni şaşırttı. Henüz *evim* değil ama her geçen gün daha da rahat hissettiğim bir yer. Buraya bu kadar çabuk bağlanacağımı, özellikle de yıllardır bu ofisi vekil evim olarak görürken işten erken ayrılmayı düşünecek kadar bağlanacağımı düşünmemiştim. Ama iş dışında bir şeylerin olmasını dört gözle beklemeyi gerçekten sevdiğimi fark ettim.

Ofisimin kapısı açıldığında bilgisayarımı kaldırıyordum. Kafamı kaldırdığımda Franklin'in girişte beklediğini gördüm. Ruh halim anında bozuldu. Onu bütün gün görmemişim ve onunla karşılaşmadan ayrılmayı, kaçınılmaz garip karşılaşmayı en azından yarına ertelemeyi umuyordum. O, işin kesinlikle özlemediğim tek parçası ve dışarı çıkarken onunla yüzleşmek, geri döndüğüm ilk günü böyle bitirmeyi planlamamıştım.

"Birinin ofisine girmeden önce kapıyı çalmak profesyonel bir nezakettir, Franklin."

Ona bir bakış bile atmadan eşyalarımı yerleştirmeye devam ediyorum. Çanta.

Kapının kapanma sesi bir silah sesi kadar uğursuz bir şekilde yankılanır ofisimde. Anında gerildim, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Elimdeki işi bırakıp Franklin'e bakarak doğruluyorum.

"Aylarca kaçıyorsun ve hiçbir şey değişmemiş gibi elini kolunu sallayarak geri gelebileceğini mi sanıyorsun?" diye soruyor, sesi soğuk ve tüm duygulardan yoksun.

"Kapıyı aç," dedim sakince.

"Ama işler değişti."

Havada bir ürperti var, başımın belada olduğunu söyleyen uğursuz bir uyarı. Sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak tekrar ediyorum. "Kapıyı aç, Franklin."

Talebimi görmezden gelerek, durduğum yere doğru ilerliyor. Benimle kapı arasına girerek beni köşeye sıkıştırıyor. Yerimi korumaya çalışıyorum.

Ellerim sandalyemin arkalığını çaresizce kavlıyor, ama ondan beni korkutan dehşet verici bir şiddet havası yayılıyor.

"Ne yapıyorsun?" Bunu medeni bir şekilde sürdürmeyi umarak soruyorum. Masanın etrafında bana doğru döndüğünde elimi uzattım. "Orada kal. Franklin," diye uyarıyorum. İlerlemeye devam ediyor. "Biraz daha yaklaşırsan çığlık atarım."

Umarım bu bir yanlış anlaşılma. Hastalıklı bir nedenden ötürü beni korkutmaya çalışıyor ama bu çabucak sona erecek. Sözlerim onu geri adım attıracak. Ama zalim bir gülümseme dudaklarını büktüğünde, çok yanıldığımı anlıyorum.

"Devam et ve çığlık at. Crystal'ı ayak işlerine gönderdim, masasında kimse yok. Çığlıklarınızı benden başka duyacak kimse yok. Ama inan bana, tüm şirkete yetecek kadar eğleneceğim."

"Ne istiyorsun Franklin?" Küçük, zor fark edilen adımlarla geri çekilerek soruyorum. "Neyin peşindesin?"

Sırtım ofisimin en uzak köşesine, bir omzum pencere duvarına, diğer omzum da arkamdaki kitaplığa çarptığında midem bulanıyor.

Gidecek hiçbir yer kalmadı.

"Bana vaat edilen şeyi istiyorum, sen kendini başkasına satıp kaçmadan önce benim olması gereken şeyi," diye çıkıştı, sonra kendini düzeltti. "Aslında onu *alıyorum*."

Galadaki dansımız sırasında evlilikten bahsetti ama bunu babamla aralarında şu anda önerdiği gibi gerçek bir anlaşma olduğu için söylediğini fark etmedim. Bunun bir önemi yok. Onunla asla evlenmezdim. Thiago'nun aksine, eğer beni yakalasaydı, ondan tekrar kaçmak için hayatımı verirdim.

Ellerim gizlice arkama gidiyor ve silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey için kitap rafını yoklamaya başlıyorum.

"Benden hiçbir şey almıyorsun," diye tıslıyorum.

Franklin, savunmasız avını tuzığa düşürmekten zevk alan sadist bir yırtıcı gibi yüzünde korkunç bir ifadeyle benden üç metreden daha az bir mesafede duruyor. Bu, Thiago ile yaşadığım her karşılaşmayı bir perspektife oturtuyor. O daha tehlikeli ve kesinlikle daha saldırgan olsa da, beni hiç bu kadar güvensiz hissettirmemişti ve Franklin'in şu anda olduğu gibi cüssesi ya da fizikselliğiyle beni hiç tehdit etmemişti.

"İzle beni," diye alay ediyor. "Sanırım amcığının gerçek bir yarak tarafından sikilme vakti geldi."

Midem bu düşünceyle isyan ediyor ve safra boğazıma yükseliyor. Bunun olmasına izin veremem, bu tür bir mağduriyetten sağ çıkamam. Beni öldürmesini tercih ederim.

Arayan ellerim umutsuzluğa kapılıyor, parmaklarım camdan yapılmış bir şeye değene kadar rafın her santimini körü körüne tarıyor. Etrafını sardıklarında, bunun geçen yıl aldığım İş Dünyasında Kadın ödülüm olduğunu fark ediyorum. Medya mesleğine ve sektörün geneline yaptığım katkılardan dolayı yüzlerce meslektaşımın oylarıyla bu ödülü kazanmıştım. Hayatımın en gurur verici günüydü, bugüne kadarki en büyük başarımdı, elde etmek için canımı dişime takmıştım.

Bu ödülün benim tercih ettiğim bir silah haline gelmesindeki ironi gözümünden kaçmıyor - nerede olursak olalım, bir kadın kendini ne kadar güvende hissederse hissetsin, bu yanılsamayı ortadan kaldırmak için sadece bir erkek yeterlidir. Bu bana bunu hatırlatıyor. Ama bugün azmim ve babamın önünde diz çökmeyi inatla reddetmem beni kurtarabilir.

"Beni *iğrendiriyorsun*," diye ilan ediyorum. "Ve bana asla dokunamayacaksın." Sonra ödülü elimden geldiğince sert bir şekilde ona fırlatıyorum.

Hedefim doğrudu ve üçgen kupa planladığım gibi kafasına isabet etti. Onu bayıltmak yerine sadece bir süreliğine sersemletti. Yanından koşarak geçiyorum ama çabuk toparlanıyor. Kolu uzanıyor ve beni kolayca belimden yakalayıp gövdesine doğru çekiyor. Başarısız kaçışımdan ve misilleme olarak bana ne yapacağını düşünmekten mideme bir korku çöküyor.

"*Kaltak.*"

Beni şiddetle pencerelere çarpıyor. Başımın camdan sekme kuvvetiyle gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor.

Sersemlemiştim ve bu yüzden daha da uysallaşmıştım. Beni bileklerimden tutuyor, ağzını açıp keskin dişlerini ve korkunç bir gülümsemeyi ortaya çıkarıyor. Yüzümü yana çeviriyorum ve inliyorum. Nemli, kokuşmuş nefesi yanağıma çarpıyor ve bayılmamak için elimden geleni yapıyorum, ama geçen haftanın tekrarını yaşamayacağım.

Düşüncelerim Thiago'ya kayıyor, tüm kalbimle onun da Leone'ye yaptığı gibi beni korumak için burada olmasını diliyorum. Neden *onu* düşündüğümü sorgulamıyorum, sadece ihtiyacım olanın o olduğunu biliyorum.

"Beni kızdırmak mı istiyorsun, küçük kız?" Franklin küçümseyerek alay ediyor. "Bu küçük numaran için amını yırtıp kanını akıtacağım. Belki bu sana itaat etmeyi öğretir."

"Bırak beni," diye bağırdım, şiddetle çırpınarak. "Ben evliyim!"

Bu andan önce güçlü olduğumu söyleyebilirdim. Haftada birkaç kez spor salonuna giderim. Ağırlık kaldırıyorum. Vücudum sıkı ve formda. Franklin'in tutuşuna karşı dövüştüğümde, biraz hasar vermeyi umuyorum. En azından ellerimden birini kurtarmayı. Ama bir milisaniye içinde ve neredeyse hiç çaba harcamadan, beni alt etmek ve tutsak etmek için kendi gücünü kolayca kullanıyor. Bileklerim başımın üzerinde sıkışıp kaldı, vücudum yüzükoyun ve bana yapmak istediği her türlü dehşete maruz kaldı. Fiziksel olarak onun kadar formsuz bir adamdan ne kadar zayıf olduğumu fark etmek damarlarımdaki kanı durduruyor. Hissettiğim dehşet, olduğum yerde donup kalmak istememe neden oluyor. Hayatta kalmaya çalışmak için temel içgüdülerime karşı savaşmak zorundayım.

"Hatırlatma bana," diye hırlıyor ve eliyle ağzımı kapatıyor. "Bu kadar yeter."

Çığlık çığlığa bağıyorum ama eli boğazımdan kopan her sesi boğuyor. Düşüncelerim bir kez daha Thiago'ya gidiyor ve kalbim ikiye bölünüyor. Bana ne olduğunu öğrendiğinde ne diyecek? Bana bir daha dokunabilecek mi yoksa hasarlı mal olduğum için beni evden atıp boşayacak mı? Sadece bu düşünce bile gözlerimi yaşartacak kadar acı verici.

Franklin'in parmaklarının eteğimin altından bacağıma değdiğini hissettiğimde gözlerim yerinden fırlıyor. Ona tekme atıyorum, öfkeyle çırpınıyorum ama nafile. Eli biraz daha yukarı kalktı. Sert boyu karnıma baskı yapıyor. Çığlık atmaya çalışırken bile gözlerimi kapatıyorum, bedenimden ayrılıp başka bir gerçekliğe gidebileceğimi umuyorum.

Franklin'in yüzü benimkine birkaç santim yaklaştı. Kokuşmuş nefesi yüzüme çarpıyor. Kaçmak için yanağımı cama bastırıyorum.

"Onun hakkında duyduklarıma göre, kocanızın tadına bakmamı sorun edeceğini sanmıyorum," diye mırıldanıyor.

"Yanlış. Kocasını denediğin için seni öldürecek," diye bağıyor korkunç bir ses ve kâbusumu bir umut okuyla kesip atıyor. Başımı çevirdiğimde Thiago'nun kapının önünde durduğunu görüyorum, yüzünü şimdiye kadar gördüğüm en siyah öfke ifadesi kaplamış. "Çek o lanet ellerini karımın üzerinden," diye gürledi. "*Şimdi.*"

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Beş

Tess

Umutsuzca acı çeken gözler için bir manzara. Onu gördüğümde hissettiğim rahatlama o kadar güçlü ki dizlerimin bağı çözülüyor. Sanki onu ben yaratmışım, sanki ona yalvardığımı duymuş ve gelip beni kurtaracağını bilmiş gibi hissediyorum. Bir an için tek yaptığım gözlerimin beni yanıltmadığından emin olmak için gözlerimi kırıştırmak. Sonra Franklin'in şaşkınlığından yararlanarak onu üzerimden itiyorum ve tökezleyerek ondan uzaklaşıyorum, güvenli bir mesafede köşede toplanırken kollarımı koruyucu bir şekilde kendime sarıyorum.

"Demek kocası sensin," diyor Franklin kayıtsızca, dönüp elini ona doğru uzatarak. Klinik olarak deli olmalı. "Franklin Marsh- Sackville."

Thiago gözünü kırpmıyor, öfkeli bakışları saniyeler geçerken Franklin'in yüzünden hiç ayrılmıyor. Öfkesi bir kalbin atışı gibi etrafımızda atıyor.

Tik.

Ken

e.

Ken

e.

Thiago aralarında uzanan ele doğru hamle yapıyor ve onu geçip bana doğru yürüyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, içindeki dizginlenemez öfke anında yok oluyor, yerini tüm kadınların kocalarının bakışlarında görmeyi hayal ettiği o yakıcı yoğunluğa bırakıyor. Gözlerindeki bakış manik sınırdaki, sanki kendini zar zor bir arada tutuyormuş gibi.

Thiago, ağzını sert bir çizgiye oturtmuş, yanağındaki kas tehlikeli bir şekilde titrerken, klinik bakışlarını yavaşça vücudumda gezdiriyor ve herhangi bir yara olup olmadığını kontrol ediyor. Görünür bir yara izi taşımadığımdan emin olduğunda

Gözlerini tekrar benimkilere dikti. Elleri yanlarından temkinli bir şekilde hareket ederken seçiriyor. Konuşuyor ve hissettiği ağır duygulara ihanet eden, gırtlaktan gelen kelimelerinde hafif bir titreme var.

"Sana dokunacağım, *amor*. Sorun olur mu?"

Başımı sallıyorum ve aynı nefeste kollarımı boynuna doluyorum, o bana uzanamadan ben ona gidiyorum. Elleri belimi sıkıca sarıyor ve sert bir nefes vererek beni kendine çekiyor. Beni göğsüne bastırıyor, başımın arkasını kavriyor ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyor. Bir an için tek duyabildiğim, tek *hissedebildiğim*, yanağımda çılgınca atan kalbinin rahatlatıcı nabzı.

Kırılğan bir balonun patlaması gibi, gözyaşlarımı tutan baraj onun kollarına düştüğüm anda paramparça oluyor. Tek bir gözyaşı damlasının kirpiklerimin arasından sessizce süzülmesiyle başlıyor ve sonra beni kucaklarken yüzüm onun boğazına gömülmüş bir halde hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Son on beş dakikanın dehşet ve paniği dağınık bir şekilde içimden akarken, hıçkırıklarımın şiddetiyle vücudum kontrolsüzce sarsılıyor. Thiago saçlarımı usulca okşuyor, yüzünü yanağıma bastırıyor ve sakinleştirici bir şeyler mırıldanıyor. Diğer kolu, sanki birinin beni ondan koparmaya çalışacağından korkuyormuş gibi, koruyucu bir şekilde belime sarılı duruyor. Beni sabırla teselli ediyor, sanki yalnızmışız gibi, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi, sadece kulağıma güven verici bir şekilde zikredinceye kadar *tamam, iyisin, güvendesin* diye tekrarlıyor. Sesinde öyle bir gerginlik var ki, bu harareti güvencelerin benim için olduğu kadar onun için de olabileceğini düşündürüyor.

Ne zaman güvenli alanım gibi hissetmeye başladığını tam olarak bilmiyorum ama tehlikedeyken istediğim tek kişinin o olduğunu biliyorum. İhtiyacım olan tek kişi. Onun kollarında olmak şu anda olmak istediğim tek yer, kendimi güvende hissettiğim tek yer.

Hıçkırıklarım azalıp sonunda dindiğinde hafifçe geri çekiliyor.

Yanaklarımı avuçluyor ve yüzüme bakıyor.

Yürüyen, konuşan bir ölüm makinesi olan kocam bana, beni incitmek suçundan dolayı tüm dünyayı parçalayacakmış gibi bakıyor, sırf bana bir daha hiçbir şeyin olmayacağı bir dünyayı parça parça yeniden inşa edebilmek için.

Yüzümde gördüğü şey her neyse, altın rengi gözlerini obsidyen rengine çeviriyor ve içindeki insanlığı bir mum alevi gibi söndürüyor.

"Tutun onu," diye emrediyor, sesindeki kutup soğukluğu yanaklarımdaki gözyaşlarını nazikçe silişine tamamen zıt. Acımasız ses tonu Franklin'in adına omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Omzunun üzerinden, Arturo ve Marco'nun ona ofisime kadar eşlik ettiklerini görüyorum. Her biri Franklin'in kollarından birini tutuyor ve onu yüzüstü masama çarpmak için kullanıyorlar.

Serbest bırakılması için uluyor.

Thiago'nun bedeni yüzünü sahneye dönüyor, eli belime dolanıyor ve beni kendine yakın tutmaya devam ediyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin çoktan yüzümün yan tarafında olduğunu görüyorum.

"Yaşıyor mu, ölüyor mu?" diye soruyor bana.

Yutkunarak, bakışlarım iki adama karşı elinden geleni yapan Franklin'e dönüyor. Onun onlarla mücadelesini izlerken, acaba ben de böyle mi görünüyordum, o kadar çaresiz miydim diye merak ediyorum.

Arturo yere bakıyor ve benim atılmış İş Dünyasında Kadın ödülümü görüyor. Ödülü fırlatıyor ve Franklin'in yüzüne çarpıp onu bayıltmadan önce birkaç kez avucunun içinde yakalıyor.

Marco su şişemi kapıyor ve Franklin'in yüzünün yan tarafına fırlatıyor. "Uyan, uyan, güneşli," diyor ve onu tokatlıyor.

Onunla oynuyorlar.

"Eğer bana kalsaydı, ölürdü. Eninde sonunda." Thiago'nun çenesi, fırsat verilse onun içini ne kadar yavaş boşaltacağını gösteriyor. "Ama bu senin kararın."

Dilimin ucunda onu öldürmesini söylemek var. Bu kararı vermek, dünyayı bir tacizciden daha kurtarmak çok kolay olurdu. Ama kendime bunu söyletemiyorum. Bana ne yapmış olursa olsun, onu ölüme mahkum edemem.

"Onu öldürmeyin," diyorum.

Thiago bir kez başını sallıyor, kararımı sıkılmış bir çeneyle kabul ediyor. Çenemi kavıyor ve dudaklarımı öpüyor. Bu basit dokunuş karnımdaki ateşi yeniden canlandırmaya yetiyor. Ağız benimkinin üzerinde geziniyor, eli beni yakın tutmak için boynumun arkasını kavıyor. Ona doğru eğiliyorum, kendimi sabit tutmak için parmaklarımı koluna doluyorum. Dudaklarıma son bir öpücük kondurduktan sonra beni bırakıyor ve masamın yanına geliyor.

Yüzü Franklin'ininkiyle aynı hizada olacak şekilde belinden eğilir. "Ne tür bir psikoz sana karıma dokunabileceğini düşündürdü?"

Sesi 'eş' kelimesini deriyi kesen bir bıçak gibi kesiyor, sahiplenici öfke tek hecede kendini belli ediyor.

"Lütfen, özür dilerim," diye yalvarır Franklin. "O bana söz verilmişti-"

Bir yumruk yüzüne şiddetle çarparak sözünü kesti. "O senin için *hiçbir* şey değildi." Thiago hırlıyor.

Doğrulur ve Marco'ya bakar. "*Pala* mı?" diye sorar.

Marco vahşi bir sırıtışla, eline yaklaşık otuz inç uzunluğunda geniş, kaba bir bıçak tutuşturuyor. Ofisin aydınlatması altında tehditkâr bir şekilde parlıyor.

Franklin'in paniğe kapılmış gözleri bembeyaz olana dek büyür. Tutulduğu yerde çırpınıyor, anlaşılmaz yalvarışlar haykırıyor. Bunun onu hiçbir yere götürmediğini anladığında, bakışları benimkilere kayıyor.

"Tess, lütfen. Ona bunu istemediğini söyle. Söyle ona-"

Thiago şimşek gibi hızlı davranarak onu saçlarından yakaladı ve yüzünü acımasızca masama çarptı.

"Onunla bir daha konuşursan ses tellerini koparırım."

Zaten faydasız bir çabaydı. Hayatını kurtarmanın ötesinde ona daha fazla merhamet göstermek için araya girmeyeceğim. Kocamın ona yapacağı her şeyi hak ediyor. Dagny'nin dediği gibi, aptal oyunlar oyna, aptal ödüller kazan.

"Karıma dokunmanı ikinci kez izliyorum. Neyse ki ilk seferinde karım değildi. Ama bu sefer..."

Thiago, avını değerlendiren bir avcı gibi masanın etrafında yavaşça dönerek Marco ve Arturo'nun diğer tarafında durur. Palanın keskin ucunu Franklin'in ön koluna, dirseğinin hemen altına yerleştiriyor. Adamın nefes almayışını, dehşetin onu hareketsiz bırakışını izliyorum.

"Bu onun bacaklarının arasında tuttuğun el, değil mi?"

Franklin, Thiago'nun ölümcül ses tonu karşısında titremeye başlar.

"Hayır!"

"Seni gördüm. Bana yalancı mı diyorsun?"

Franklin yutkunuyor ve korkmuş bir ciyaklama çıkarıyor. Benim üzerimde fiziksel gücünü kullanarak bana tecavüz etmeye çalışması ile şu anda hayatı için yalvaran korkak bir zavallı olması arasındaki ikilem daha belirgin olamazdı. O bir korkak, her zaman öyleydi, ben sadece onun için kolay bir hedeftim.

"Bunu o istedi. Bunu istiyordu."

Franklin'in iddia ettiği şeye inanabileceğini düşünerek kalbim göğsümde tekliyor. Thiago geçmişte beni dizginlemişti, ama...o

Farklı. Franklin'in bana yaptığını asla istemedim.

Beni en son başka bir adamla yalnız yakaladığında, o kadar tepki vermemişti.

İyi.

Thiago bunu ikinci kez düşünmez. O çılgın sırıtış
Yüzündeki gerginlik beni bile ürpertiyor. "Bu yüzden mi onu duvara yapıştırdın? Bu yüzden mi çılgılık atmasını engellemek için diğer elinle ağzını kapattın? *Bunu istediği için mi?*"

"Sert olmasını istediğini söyledi-"

"Kapa çeneni," diye hırlıyor Thiago ve bıçağın kabzasını şakağına indiriyor. Derisinden kan fişkırıyor ve masamın üzerinde pathıyor. "Karım seni öldürmemi istemiyor, o yüzden öldürmeyeceğim. Ama ağzını bir daha açarsan o bile seni kurtaramaz. Seni sonsuza dek susturacağım."

Franklin telaşla başını sallar, dudakları kenetlenmiştir.

"Ona asla dokunmamalıydın. *Asla.*" Thiago'nun sesi öfkesinin ağırlığı altında titriyor. O konuşurken Marco, Franklin'in kolunu dirseğinin üstüne gelecek şekilde kıvrıyor. "Başka birine dokunup buradan sapasağlam çıkabilirdin Franklin. Ama ona değil."

Thiago omzunun üzerinden bana dikkatli bir bakış fırlatıyor. Bu odada aynı anda iki adam, intikamcı bir koca ve koruyucu bir sevgili. Benimle konuşurken sesi yumuşuyor. "Başka tarafa bak, *aşkım.*"

Palayı başının üzerine kaldırıyor ve bu sefer dediğini yapıyorum. Başka tarafa bakıyorum. Gözlerimi kapatıp yüzümü çevirmeden önce bıçağın geri savrulduğunu görecektim kadar zamanım var.

Havayı yaran metalin sesini, masamın tahtasına gömülmeden önce et ve kemiği keserken çıkardığı korkunç ses takip ediyor.

Ensemdeki tüyleri diken diken eden ve midemi bulandıran kan dondurucu bir çılgılık ofisimde yankılanıyor. Franklin'in acı dolu ulumaları kulaklarımdan süzülürken bile gözlerimi kapalı tutuyorum.

"İstifa mektubunu yarın teslim edeceksin," diye emrediyor Thiago onun çılgınlıkları arasında. "Yazılı olarak tabii ki. Ve sonra ortadan kaybolacaksın."

Sonunda gözlerimi açıyorum ve önümdeki tüyler ürpertici sahneye bakıyorum. Franklin bembeyaz kesilmiş, Thiago'nun vücudundan ayırdığı eline şok içinde bakarken gözleri şişmiş ve çılgına dönmüştü. Arturo Franklin'in kemerini koparıp yarayı turnike yapmak için kullanmadan önce kan kalın dalgalar halinde kütüğünden sızıyor.

"Onunla bir daha temas edersen diğer elini de alırım. Onunla bir daha konuşur ya da ona dokunursan Franklin," diyor Thiago tehlikeli bir şekilde, "bağırsaklarını çıplak ellerimle koparır ve cesedini en yakın sokak lambasına asmak için kullanırım." İki muhafız onu ayağa kaldırır ve serbest bırakır. Franklin tehlikeli bir şekilde yalpalıyor, dizlerinin bağı çözülüyor, bu yüzden onu tekrar yakalıyorlar. Rengi kül rengine dönmüş, neredeyse griye dönmüş ve güdük bedenini koruyucu bir şekilde tutuyor.

Thiago, "Defol git," diye emrediyor. Thiago arkasından seslendiğinde dengesiz ayakları üzerinde dönüyor ve yavaşça kapıya doğru yöneliyor. "Bu boku da yanında götür," diye iğrenerek ekler ve kesik elini parmaklarından tutup ona doğru fırlatır. El Franklin'in göğsüne isabet eder ve neredeyse onu devirip yere düşmesine neden olur. Ayakta kalmayı başarıyor ve ayrılmadan önce kopan uzvunu almak için belinden eğiliyor.

Thiago iki korumasına, "Onunla gidin," diye talimat verdi. "Onu yük asansörüne götürün ve kimseyle konuşmadığından emin olun."

"*Jefe*," diye onaylıyorlar neredeyse askeri bir baş hareketiyle, az önce olanlardan rahatsız olmamışlar. Dönmek istiyorlar ama tereddüt ediyorlar. Sonunda ikisi de başlarını sallayıp çıkıyorlar, arkalarından kapıyı kapatıyorlar ve beni kocamla baş başa bırakıyorlar.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Altı

Thiago

Bazı anlar vardır ki, hayatınızın geri kalanında sizinle birlikte kalacağını bilirsiniz. Benim için bunlar çok azdır, çünkü beni bu düzeyde etkileyebilecek pek bir şey yoktur. Ama Tess'in ofisinin kapısını açtığımda onu şaşırtmayı beklerken, bir eli ağzının üzerinde, diğeri bacaklarının arasına doğru ilerlerken pencerenin duvarına yaslanmış halde bulduğumda, bu anının sonsuza kadar retinamda kazınmış olarak kalacağını biliyorum.

Beynim boşalıyor. Gözlerimin önünde cereyan eden dehşet gösterisini hem çabuk anlıyor hem de yavaş kabulleniyorum. İçime çöken korku, alışılmadık olduğu kadar şaşırtıcı ve zayıflatıcı. Bir başkası için paniğe kapıldığım zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez ve Tess bir hafta içinde bunlardan ikisine sahip oldu.

Beş dakika daha geç kalsaydım, ofisine giderken bir iki kırmızı ışıktaki daha geçseydim, kim bilir içeri girdiğimde ne bulacaktım. Sadece bu düşünce bile Franklin'in peşinden gidip başladığım işi bitirmek istememe neden oluyor.

Hâlâ damarlarımda dolaşan öfkeyi kontrol etmek çok zor. Her yanıma sarıyor, beni seğirtirken kana susamış hale getiriyor. Ama masadan başımı çevirdiğimde karımı hala köşede büzülmüş, her zamanki kendinden emin halinin bir kabuğu olarak bulduğumda, bu öfke rüzgarlı bir gündeki duman gibi sönüp gidiyor.

"Buraya gel."

Tess tereddüt etmeden dediğimi yapıyor, bana doğru yürürken kollarını iki yanına indiriyor. Bakışları çığ ve ciddi, o gözler **a l ı ş t ı ğ ı m** berrak mavi yerine sorunlu sular gibi. Bunu temizlemek için her şeyi yaparım.

Karanlığı uzaklaştırmak, son bir saatin acısını ondan almak ve onun yerine kendi iimin derinliklerine gömmek için.

Aramızda kalan mesafeyi kapatıyor ve kollarını ortama dolayarak yanağını hızla atan kalp atışlarımla hemen üzerinde göğsüme bastırıyor. Bu, daha önce içeri girdiğimde kendini bana atma şeklinden farklı değildi. Saldırıya uğradığını fark ettiğim için başım dönüyordu, durumu anlamamıştım ama sadece en azından fiziksel olarak iyi olduğundan emin olmak için onu tepeden tırnağa incelemeye odaklanmıştım. Bencilce, ona dokunmam gerekiyordu. Bunun isteyeceği en son şey olabileceğini düşünmüştüm ama kollarıma düşmüş, ağlarken umutsuzca bana tutunmuştu. Hıkırıkları tüm vücudunu sarmış, bugüne kadar varlığından bile haberdar olmadığım ama artık tamamen ona ait olan bir parçamı parçalamıştı.

şimdi onu kendime doğru sıkıştırıyorum, az önce en şeytani yanımla ortaya çıkarmamı izlemiş olsa da, onun için benden daha güvenli bir yer olmadığını bildiği için rahatladım.

Yanaklarını ellerimle hafifçe kavrayarak bana bakması için yüzünü geriye doğru eğiyorum. Göğüs göğüse durduğumuzda kolları hâlâ ortama dolanmış durumda. Sesimdeki aciliyet, gözlerimin yüzünde hevesle gezinme şeklini yansıtıyor.

"Benim göremediğim bir yerini incitti mi?"

Başını sallıyor ve dudaklarımdan muazzam derecede rahatlamış bir nefes çıkıyor.

"Gerçek bir zarar vermeden önce onu durdurdun." Gözlerinin üzerinden bir bulut geçer. "Thiago, söylediği şey... doğru değil."

"Dur."

Boğazı alışıyor. "Sadece bana dokunmasına asla isteyerek izin vermeyeceğimi bilmeni istedim."

İşaret parmağımı dudaklarının üzerine koyup onu susturuyorum. "Dur," diye tekrarlıyorum, daha yumuşak bir sesle. "Sana saldırdı. Buna tanık olmasaydım bile, bundan asla şüphe etmezdim." Saçlarını hafifçe yüzünden geriye doğru fırçalayarak ekliyorum. "Bunların hepsi benim hatam. Yardım etkinliğinde sana ilk dokunduğunda onunla ilgilenmiş olsaydım bunların hiçbiri olmayacaktı."

Elleri üzerimde sıkılaşıyor. "Yaptığı şeyi yapacağını bilemezdin. Bu çılgınca bir tırmanıştı, hala inanamıyorum."

"O zamanlar benim olduğuna çoktan karar vermiştim. Seni daha iyi korumalıydım. İleride de koruyacağım." Başımı eğerek, dudaklarımız birbirine değene kadar yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. "Seni pebilir miyim?"

"Sorma," diye nefes alıyor, yüzünü yukarı kaldırarak. "Lütfen, sırf o-" diye sormaya başlama.

Dudaklarımı sıcak ve sahiplenici bir öpücükle onunkilere bastırduğımda sözleri kesiliyor. Alt dudağım onunkinin arasından kayıyor ve kontrolü ele alarak dudağımı ağzına alıyor. Ellerimi karnıma koyarak beni geriye doğru itiyor, benimkiler de kalkıp saçlarına dolanıyor, yüzünü yana çeviriyor, böylece öpücüğü derinleştirip dilimi ağzına sokabiliyorum.

Dizlerimin arkası yumuşak malzemeye çarpıyor ve Tess beni itiyor. Bir sandalyeye yığıldım, ellerim kolçakları kavramak için yukarı kalkarken hırıltılı bir nefes aldım ve karıma baktım. Benim cesur, güzel karıma. Üzerime eğiliyor, dudakları tutkulu bir öpücükle tekrar benimkileri buluyor. Kalkmaya çalışmak için kolçaklara tutunduğumda, omuzlarımdaki sert elleriyle beni tekrar aşağı itiyor.

Tess yüzünde yoğun, aşılmaz bir ifadeyle karşımda duruyor. Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor ve hipnotik mavi bakışlarıyla dikkatle bana bakıyor.

Ve sonra kendini yavaşça indiriyor.

Açılmış bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökene kadar gözlerim onu yakından takip ediyor, elleri kalın kalçalarımın üzerinde müstehcen bir şekilde duruyor.

Aramızdaki göz temasını hiç kesmeden, avuçlarını dikkatlice baldırlarımda ve kemerimin tokasında gezdiriyor. Sıcaklık doğrudan kasıklarına vuruyor.

"Dur," diye emrediyorum, elini tutarak. "Az önce olanlardan sonra seni becermeyeceğim."

Cevap veren bakışı iddialı ve kendinden emin. "İstiyorum," diye kestirip atıyor. "Bunu *seçiyorum*."

Ses tonunda vazgeçirilemeyeceğini gösteren bir sertlik var. Zaten onu ikinci kez vazgeçirmeye çalışacak kadar iyi bir adam değilim.

Tess elimi sıkıyor, deriyi tokadan çekip çıkarıyor ve pantolonumun düğmesini açıyor.

Sandalyeye tamamen yerleşiyorum, fermuarımı indirip külotumun üzerinden sikimi avuçladığında yüksek sesle inliyorum.

"Ellerini kolçaklardan çekme yoksa dururum," diye emrediyor. Kontrolü ele alması ve bana emirler yağdırmasında damarlarımdaki kanı cızırdatan bir şey var.

"Bu zor olacak, *amor*," diye mırıldandım.

Boyumu sıkıp beni aşağı yukarı ovaladığında boğazımdan kesik kesik bir nefes çıkıyor.

Gözlerinde yaramaz bir pırıltı var.

"Senin kadar sert değil," diye cevap veriyor, külotumun bandını indirip sikimi serbest bırakmadan önce.

Sikim aramızda sallanıyor, kalın ve öfkeli ve o yakınımdayken her zaman olduğu gibi taş gibi sert. Tess öne doğru eğiliyor ve tükürüğünü doğrudan ucuma damlatıyor. Görüntü müstehcen ve ellerimi saçlarına gömebilmek için kolçağı bırakmamak için şimdiden mücadele ediyorum. Avuçlarını başımın üzerinde ve şaftımdan aşağıya doğru gezdirerek uzunluğumu ıslatıyor. Eliyle beni sıkıca kavıyor, bükme ve sıkma hareketleriyle aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyor. Sırtımda tüylerim diken diken oluyor ve nefesim kesiliyor.

Fiziksel hisler, yüzündeki ifadeyi görmenin verdiği akıl almaz zevkle kıyaslanamaz bile. Sanki hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemiş gibi gözlerini ve ağzını açmış sikime bakıyor. Bakışları aletimden yüzüme doğru kayıyor, başımı geriye atıp yüksek sesle küfrettiğimde dikkati ağzıma çekiliyor.

Hırlayarak başımı kaldırıyorum ve ona bakıyorum. "Sikime öyle bakma konusunda sana ne demiştim?"

"Bunu... bunu boğazıma tıkacağımı."

Gözlerimde karanlık parıldıyor. "Peki ne bekliyorsun? Benim için dizlerinin üzerine çökmek istedin. Neden o güzel ağzını açıp bana neler yapabileceğini hatırlatmıyorsun?"

Şaftımı sıkarak beni uyardığında homurdanıyorum, gözlerim parlıyor. "Hayır. Şu anda yetkili sen değilsin. İyi ve hazır olduğumda aletini emeyeğim."

Sonra öne doğru eğiliyor ve geçici bir süre için taşaklarımın dikişini yalıyor, ıslak deriye bir nefes üflüyor. Tüm vücudumu bir kasılma kaplıyor.

"*Tanrım*," diye mırıldandım.

Verdiğim şiddetli tepkiden cesaret alarak taşaklarımdan birini ağzına alıyor. Dudaklarının arasında nazıkçe yuvarlayarak, dilinin yumuşak ete karşı turlarını elinin şaftımda yukarı ve aşağı hızlı pompalarıyla birleştiriyor. Gözlerim kafamın içine doğru yuvarlanırken nabzım damarlarımda yüksek sesle atıyor.

"Oh, lanet olsun," diye inliyorum.

Burnunu sikime dayamış bir şekilde bana bakması suç teşkil ediyor. Güç gözlerinde ıslıl ıslıl parlıyor. Kendini tatmin ediyor

kontrolümü kaybettiğimi görünce. Taşaklarım arasında gidip geliyor, birini ağzına alıyor, sonra diğerini, diğer eli şaftımdaki ilkine katılmak için yukarı çıkarken. Ve sonra iki eliyle birden bana mastürbasyon yapıyor, bir profesyonelin becerileriyle beni dillemeye devam ederken aklımı kaybetmeme neden oluyor.

Kırmızı, öfkeli sahiplenme duygusu damarlarımda dolaşıyor ve ellerimin kolçakların üzerinde tehlikeli bir şekilde seğirmesine neden oluyor.

"Bunu nasıl yapacağını sana kim öğretti?" Talep ediyorum. Vereceğim her cevabın beni kızdıracağını anlayınca gözlerimi kapatıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve başımı sandalyeye yaslıyorum. "Boş ver, bilmek istemiyorum. Her kimse, o öldü," diye homurdanıyorum, şehvetten aklım başımda değil.

"Öldü amına koyayım." Bunu başka bir erkekle yaptığı düşüncesi ereksiyonumu öldürmeye yetiyor, bu yüzden bunu yapmadan önce görüntüyü zihnimden siliyorum. Daha fazlasını, daha sertini, *daha hızlısını* elde etmeye çalışarak vahşice kavrayışına doğru itiyorum. Ağzını sikimle doldurmak için umutsuzca çabalıyorum, böylece daha önce gelen her bir sikiciyi unutuyor.

Ben.

"*Metértela en la boca,*" diye talep ediyorum, arzudan o kadar sersemlemişim ki İngilizceye hakimiyetimi kaybediyorum.

Zevk, zar zor nefes alana kadar karnımı sıkıyor. Kendimi ona uzanmaktan alıkoymak için kolçakları sıkıca kavriyorum, ahşap tutuşumun gücü altında yüksek sesle gıcırıyor.

Taşaklarımın dikiş yerinden tüm şaftıma doğru düz bir çizgi yaladığında ve sonra dilini ucumun etrafında döndürerek orada parlayan ön spermi topladığında, neredeyse patlayacaktım. Başımın derin oluşunun izini sürüyor, sıcak diliyle defalarca daire çiziyor.

"*Amor...ugh.* Ah, tanrım, *amor,* bunu yapmaya devam edersen dayanamayacağım."

"Aletin çok güzel, bunu biliyor muydun?" diye mırıldanıyor, dilinin açgözlü, hızlı turlarıyla şaftımı yalıyor.

Kirpiklerinin altından bana bakıyor, dilini yavaşça ucuma kadar götürüyor, duraklıyor, sonra ağzını başımın etrafında kapatıyor.

Sonra sikimin tamamını dudaklarının arasına alıyor ve aşağı doğru itiyor, yüzü kasıklarımın bastırılana ve sikim boğazının arkasına çarpana kadar devam ediyor.

Şok olmuş bir nefes çekiyorum. Başım geri gidiyor ve zevk tüm vücudumdaki her sinapstan ateşlenirken uzun bir kaba küfür listesi bırakıyorum. Ağzının etrafına gerildiğini görmenin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

boynum öne doğru kırılıyor ve ona bakıyorum. Gözlerini hala üzerimde buluyorum, tepkime kibirli bir şekilde parıldıyor. Geri çekiliyor ve bir kez daha aşağı inmeden önce bir *patlamayla* beni serbest bırakıyor.

"Aferin kızım," diye inledim. "Aynen böyle em."

Övgülerimden memnun, mırıldanıyor ve şaftıma bir titreşim telaşı gönderiyor. Sırtımda ve ensemda daha fazla tüylerim diken diken oluyor ve şiddetle ürperiyorum. Bir eliyle taşaklarımı yuvarlıyor, diğer eliyle tabanımın etrafını sarıyor ve ıslak ağzıyla birlikte hareket ediyor.

Boğazına kadar sokuyorum ve yüksek sesle boğuluyorum. Bu müstehcen ses içimde karanlık bir sahiplenme duygusu uyandırıyor. Kalın sikimi onu boğduğu için nefes alamadığını görmek neredeyse katlanılamayacak kadar fazla.

"Sana dokunmama izin ver," diye nefes alıyorum. Kolçağı tutuşum acı veriyor, parmaklarım çabalamaktan kızarmış ve gerilmiş.

Aşağı yukarı sallanırken saçları yüzünün önüne düşüyor, aletimi utanmaz bir coşkuyla ağzına alıyor. Onu görebilmek için omuzlarından itmek için kaşınıyorum, seğiriyorum, gerçekten *ölüyorum*. Elime alıp sikimi boğazının daha derinlerine sokmak için kullanıyorum. İşin içine girmeye can atıyorum.

"Sana dokunabileceğimi söyle, *aşkım*."

Beni ağzına alıp çıkarırken dili düzleşiyor ve şaftımın üzerinde geziniyor. Dudakları tabanımın etrafını emiyor, beni derinlemesine emiyor, başımı döndüren bir tür baş döndürücü basınç ekliyor. Sikimin ağzını sikerken çıkardığı ıslak sesler, dar boğazının arkasına doğru kayan her santim beni çıldırtıyor.

Tam beni yine görmezden geleceğini düşündüğüm anda sikimi bırakıyor ve gözleri benimkileri buluyor, dudaklarını yalarken gözlerinde karanlık bir niyet parlıyor.

"Yalvar."

Basit, tek kelimelik bir komut veriyor ve beni hemen boğazına geri götürüyor. Fiziksel bir tepki olarak tıslıyorum, az önce attığı eldiven olan açık güç oyununa tıslıyorum. Durumu tersine çevirmekten duyduğu memnuniyet gözlerinin küstahça parlamışından belli oluyor. Karımın intikamcı bir yanı var ve bu da sikimi daha da sertleştiriyor.

Yalvarmıyorum. Bunu benim onaylamama gerek kalmadan anlaması zor olmadı.

Dikkate almadığı şey, benim normal kurallarımın hiçbirinin onun için geçerli olmadığı gerçeği idi. Hiçbir zaman da olmadı. Onunla otuz saniye daha geçirebilmek için ona otuz gün otuz gece yalvarabilirdim. Aşağı inerdim

Dizlerimin üzerine çöküp yalvarırdım, eğer bu ondan sadece bir yumuşak dokunuş daha alabileceğim anlamına geliyorsa. Bir gülümsemesi için kendimi onun ayaklarına atardım. Yalvarmak çaresizlik anlamına gelir ve konu ondan daha fazlasını almak olduğunda ben de tam olarak öyleyim.

Çaresiz.

Kurtuluşun

ötesinde.

"*Lütfen.*"

Gözleri şaşkınlık ve tahrik karışımı bir şekilde parlıyor. Kolay teslimiyetim karşısında hazırlıksız yakalanarak boğuluyor. O daha başını sallamadan ben harekete geçiyorum, ellerimi saçlarına doluyorum ve sikimin tamamını içine alana kadar başını aşağıya doğru yönlendiriyorum.

"Mhmm," diyorum, onaylayarak inleyerek. "İşte böyle yapacaksın. Beni boğazına kadar al. Evet...*evet.* Hepsini al."

Şehvetten çılgına dönmüştüm, ellerim tek bir yerde duramıyordu. Saçlarından yanaklarına, sıkı meme uçlarını cımbızladığım göğüslerine ve tekrar saçlarına gidiyorlar. Yukarı doğru itişlerimden birinde tekrar boğulduğunu duyduğumda, onu belinden kavriyorum ve kucağıma oturana kadar yukarı çekiyorum.

"Hey!" diye sızlanıyor, ani değişim karşısında şaşıyor. "Ben istedim-

"Başka zaman," diye homurdanıyorum, dizlerini dizlerimin iki yanına yerleştiriyorum

Bacaklar. "Şimdi senin içine ihtiyacım var."

Boğazından aşağı boşalmayı reddettiğimde sevimli bir şekilde suratını astığında gülüyorum ve öne eğilip dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Bacaklarının arasına uzanan parmaklarım külotunu buluyor ve yırtıyor. Yırtılma sesi nefesini kesiyor ve dilimi ağzının içine sokup kendimi onunkinin üzerinde tadıyorum. İki parmağım merkezine giderek hazır olup olmadığını test ediyor.

Gülümsemem kibirli. "Islak ve her zamanki gibi benim için hazır."

Cevap niteliğindeki iniltisini dudaklarımla yakalayıp onu tekrar öpüyorum. Sikim girişini buluyor ve sonra içeri itiyorum, kalçalarını yavaşça ama acımasızca üzerime tamamen oturana kadar aşağı bastırıyorum. Sıkıştığında ağzımın içine doğru inliyor. Ben içinde kayarken onu öpmek kalbimin göğsümde coşkuyla çarpmasına neden olan bir şey.

Birinin onu neredeyse bunu yapmaya zorladığını, sadece bana ve ona ait olan bir şeyi almaya çalıştığını bilmek gözlerimde taze bir öfke alevlenmesine neden oluyor. Tess bunu görüyor, benimkinde bulduğu öfke karşısında kendi bakışları da yumuşuyor.

"Bunu düşünme," diye fısıldıyor, çenemi kavriyor ve dudaklarıma tüy

gibi hafif öpücükler konduruyor. "Becer beni. Bunu istediğimi, *seni* istediğimi bilerek becer beni."

Eğer beni rekor sürede boşaltmak isteseydi, daha iyi kelimeler seçemezdi. Orgazmımı uzak tutmak için dişlerimi sıkıyorum ve onun yerine bluzunu yırtıyorum. Düğmeler uçuşuyor, daha da güzel şımarık göğüsleri tutan güzel pembe bir sütyen ortaya çıkıyor. Bir elimle parmaklarımı açgözlülükle kıcının yanağına sokuyor, içine girerken kalçalarını yönlendirmek için kullanıyorum. Diğer elimle de sütyeninin kaplarını aşağı çekip gergin tepesini ağzıma alıyorum.

Tepki olarak sırtını ahlaksızca kavislendiriyor. Kucağımın hemen üzerinde duruyor, dar küçük tomurcuğu ısırırken içine vurmam için mükemmel bir pozisyon. Elleri saçlarımda, yüksek sesle inlerken beni sabırsızlıkla göğsüne doğru tutuyor.

"Lütfen," diye soluyor, şimdi kendine yalvarıyor. *"Daha fazla."*

Diğer meme ucunu dişlerimin arasına alıp çekiştiriyorum ve çığlık atmasına neden oluyorum. İtişlerim vahşileşiyor, kalçalarım ona güç verirken hızım acımasızlaşıyor. Sonra bacaklarının arasına uzanıp klitorisini buluyorum ve sert parmaklarımla ovuyorum.

"Klitorisin ilgi görmeden biraz yalnız kalmaya başlamıştı, değil mi? *amor?* Buna sahip olamayız."

Başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırıyorum ve Tess'in gözleri yuvalarından fırlıyor. Bakışları benimkilere geldiğinde ağzından sessiz bir çığlık çıkıyor. Şiddetli bir şekilde titriyor, boşalırken kasları güçlü bir şekilde sıkımı sıkıyor ve sonra bitkin bir şekilde göğsüme doğru düşüyor.

Kolları boynuma dolanıyor, yüzü daha önce yaptığı gibi boğazıma gömülüyor. Ciğerleri oksijen ararken sert nefesler tenime çarpıyor. Hâlâ sikime tamamen gömülmüş durumda ve ben tembelce itiyorum, ellerim sırtını ve belini okşamaya geliyor.

"Daha işin bitmedi," diye mırıldanıyorum kulağının kabuğuna doğru. Bana bakabilmek için başını omzumun kenarına yaslamak üzere geri çekiyor. "Kontrolün sende olmasını istedin, o yüzden yap. Çıkar beni."

Gözlerinde meydan okuma parlıyor ve sonra kalçalarını döndürmeye başlıyor. Kıpırdamıyor, ayağa kalkmıyor, göğsü hâlâ benim göğsümde, kolları hâlâ boynumda, kalçalarını dalgalandırarak bana binmeye başlıyor. Yakınlık, her zıplamada klitorisinin kasıklarına sürtünmesine neden oluyor ve taze zevkin yüz hatlarına işlediğini görebiliyorum.

"Sikimin üzerinde zıplarken ne kadar güzel görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok," diye homurdanıyorum. "Ama köşedeki ofisinde sikimin üzerinde zıplarken? Bu çok ateşli."

Pornografik bir şekilde miyavlıyor, yüzü kızarıyor. Dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor ve aynı gülümseme benimkinde de beliriyor.

Ellerim yanaklarını kavıyor ve onu uzunluğumun derinliklerine doğru yönlendirmek için kullanıyorum. Onun kıkırına takıntılıyım. Onu becerirken şimdi kavramak ve ayırmak yeni iffetsiz fantezilere yol açıyor. Benim yapmam gereken son bir küçük delik var, ama şimdi değil. O hazır değil.

Tess benim kitabımdan bir sayfa alıyor ve gömleğimin üst düğmelerini koparıyor. Tırnaklarını göğsümde gezdirdiğinde karnım geriliyor ve o da bunu hissediyor.

"İnanılmazsın amına koyayım," diye inliyorum içimden. "Çok sert boşalacağım."

Hızı artıyor, kalçaları çılgınca benimkilere çarpıyor. Amını sıktağında tıslıyorum ve o da bunu duyuyor. Tepkimden cesaret alarak tekrar tekrar sıkıyor, sikimin etrafını bir mengene gibi sıkıyor ve beni patlayıcı bir orgazma doğru çekiyor.

Yaklaştığımı hissederek yüzünü boynuma doğru eğiyor ve nabız noktamı ağzına alıyor, sonra leğen kemiğini üzerime bastırarak beni inanılmaz derecede derine çekiyor.

Gözlerime beyaz zevk yıldızları vuruyor ve yüksek bir kükremlerle boşalıyorum. Açgözlü eller, doruğa ulaştığım süre boyunca onu aletimin üzerinde tutuyor ve her damla spermin dar amına fişkırmasını sağlıyor. Gürültüyle paramparça oluyor, birlikte boşalırken kasları etrafımda coşkuyla çırpınıyor.

Uzun bir süre bu şekilde kaldık, o göğsümde yatıyordu ve kolum beline dolanmış, onu bana tutuyordu. Sikim hâlâ sert ve amının içinde kaldıkça da öyle kalmaya devam ediyor.

Hafifçe kıkırdıyor ve ben de soru sorarcasına ona bakıyorum. "Ofisimde seks yapmak her zaman en büyük fantezilerimden biri olmuştur," diye açıklıyor.

Göğsümde hoşnutsuz bir gümbürtü yuvarlanıyor. Boğazının yan tarafını avuçlayarak uyarıyorum.

"Ofisinizi yakmadan önce bana fantezinizi gerçekleştiren tek erkek olduğumu söyleyin."

Kıskançlığımdan etkilenmeden kolayca gülüyor. "Tabii ki, bunu herhangi biriyle yapmazdım."

"Sadece kocanla." Cevap verirken ses tonum belirgin bir şekilde tatmin olmuş, elim boynunu sahiplenici bir şekilde sıkıyor.

"Sadece kocamla," diye kabul ediyor ve içimdeki şeytanı sakinleştiriyor. "Ölmeden önce yapılacaklar listemdeydi."

"Bunun *kirli* bir yapılacaklar listesi olduğunu fark etmemiştim."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Bazı eşyalar yaramaz, bazıları güzeldir."

İnliyorum, karşılık olarak elimi sıkıyorum. Birkaç dakikalık rahat bir sessizlikten sonra, "Bugün seni özledim," diye ekliyorum.

Tess kucağıma oturuyor, yanlışlıkla sikimi içine doğru ittiğinde usulca inliyor. Ne kadar hassas olduğunu görünce ben de tıslayarak nefes alıyorum.

"Bu yüzden mi buraya geldin?"

Başımı sallıyorum ve yüzü hafifçe düşüyor. Yüzünü maskeliyor ama karnıma bir sancı göndermeden önce değil. Her yüz ifadesi beni ölümcül bir kısıpaca alıyor ve bunun farkında olduğundan bile emin değilim.

O yokken onu özlemek benim temel durumum. Diğer, daha acil bir neden olmasaydı bile beni buraya getirmeye yeterdi - ona açıkça sahip çıkmadan bir gün daha geçiremezdim.

"Geldim çünkü sana bir şey vermem gerekiyordu ve bunu yapmak için sen eve gelene kadar bekleyecek sabrım yoktu," diyerek cebimin derinliklerine uzandım ve avucumu aramıza doğru uzattım.

Aşağı baktığında kaşları şaşkınlıkla kısa bir süre çatılıyor, sonra düzeliyor ve şaşkınlıkla kalkıyor. Gözleri benimkilere kayıyor, geniş ve açık.

"Bu-"

"Alyans."

Sol elini elime alarak pırlantayı çıkarıyorum ve altın kordonu ince parmağından aşağı kaydırıyorum. Nişan yüzüğünü tekrar yerine yerleştirmemi izlerken dudakları aralanıyor. Elini elimde tutuyorum, dövmelemler soluk teniyle kontrast oluşturuyor, o da sessizce aşağıya bakıyor. Gözleri, içinde sorulmamış bir soruyla benimkilere dikiliyor.

"Sen benim karımsın, nişanlım değil. Eşler iki yüzük takar." Ona sırtarak boğazını elimle sarmak için uzandım. "Az önce yaptığın gibi sikimi emmeye devam edersen daha fazla. Sana her parmağın için elmas alacağım."

Yüzü kızarıyor, çenesini bana doğru uzatıyor. "Peki ya sen?"

Çarpık bir gülümseme dudaklarıma geliyor. Soracağını umuyordum. Tekrar cebimi karıştırarak kendime uygun bir yüzük çıkardım ve ona gösterdim.

"Bekle," diye haykırıyor, giymeye çalıştığım da beni durduruyor. "Ne yapıyorsun sen? Bunu kendin takamazsın."

Tess elimi kendi eliyle kavırıyor ve diğer eliyle yüzüğü benden alıyor. Yüzüğü yavaşça dördüncü parmağıma geçirmesini, kararlı bir sonlulukla yerine oturana kadar aşağıya doğru kaydırmasını şaşkınlıkla izliyorum. Gerçek kaba saba düğünümüzden çok daha samimi hissettiriyor, hala onun içine gömülü olduğum için değil, bu sefer onu zorlamadığım için.

Yüzüğü bana kendi isteğiyle takıyor ve bu içimde kesinlikle yıkıcı bir şey yapıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Yedi

Thiago

"Haydi. Dışarı," diye emrediyorum, yanından geçerken kışına sert bir tokat atıyorum.

Tess öne doğru sıçrıyor ve inliyor, elleriyle kışını kapatıyor ve kısık gözlerle bana dönüyor.

"Bu acıtıyor."

"Bunu kendini savunma eğitiminin bir parçası olarak düşün o zaman."

Tostunu tabağına bırakarak inliyor. "Kahvaltı yapıyorum." "Ve işimiz bittiğinde hala orada olacak, değil mi Diana?"

Hizmetçim başını sallıyor, kolay etkileşimimiz karşısında yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. Genel olarak ev çalışanları son zamanlarda bana benzer bakışlar atıyor, sanki beni tanımıyorlarmış gibi.

"İyi ama bana öğrettiklerine dikkat et," diye uyarıyor, beni arka bahçemize kadar takip ederken beni işaret ederek. "Dönüp bunu sana karşı kullanabilirim."

Kıkırdıyorum, kollarımı açıyorum ve geriye doğru yürüyorum. "Kendini bana karşı savunabilirsen, kendimi mükemmel bir öğretmen olarak kabul edeceğim ve işim bitmiş olacak."

"Şimdi böyle diyorsun ama kışını tekmeleyene kadar bekle."

Tess'in ofisindeki saldırıdan bu yana bir buçuk hafta geçti. Geri dönmeden önce birkaç gün beklemesini önerdiğimde bunu kabul etmedi, işinin kendisine ait olduğunu ve ona ne yapması gerektiğini söyleyemeyeceğimi hatırlattı. Haklıydı, bu yüzden onun yerine Arturo'ya koruması olarak ona eşlik etmesini emrettim. Silahlı bir koruma olmadan o binaya ya da açıkçası gözümün görmediği başka bir yere girmesine asla izin veremezdim.

Görevden hangisinin daha çok rahatsız olduğunu bilmiyorum, onun mu yoksa onun mu, ama fikrimi değiştirmeyeceğimi anlayınca kabul etti. Soğuk Savaş benzeri bir ilişki kurmuşlardı ve her gece onun ofisinden döndüklerinde bol bol didişiyorlardı. Ancak işine odaklanmak için ihtiyaç duyduğu huzura sahipti ve güvende tutuluyordu, bu da gözümün önünden ayrılmasına izin vermem için gereken şeydi.

Yine de bu olayı atlatmak benim için zordu, özellikle de işle ilgili her şey devam ederken. Son bir ay içinde üç sevkiyatımız saldırıya uğramıştı; bunlardan biri tüm depoyu yerle bir etmiş ve milyonlarca sterline mal olmuştu. Bazı sevkiyatların hedef alınması alışılmadık bir durum değil, ancak İspanya'ya ilk gittiğimden bu yana yaşananların oranı endişe vericiydi. Bu sevkiyatların tarihlerinin hiçbir zaman kamuoyuna açıklanmamış olması da öyle. Kartelde bunlardan haberdar olan çok sayıda insan var - teğmenler, mürettebat, nakliyeciler, distribütörler, muhasebeciler - yani herhangi biri bizi satmış olabilir, sadece kim ya da neden olduğunu göremiyorum.

Kartel saldırı altındayken, Tess'in güvenliği endişelerimin daha da ön saflarında yer alıyor, bu yüzden onu korumak için ben veya Arturo olmadan kendini bulması gibi beklenmedik ama inanılmaz derecede korkutucu bir durumda ona birkaç kendini savunma ipucu öğretmeye karar verdim.

Tess arka bahçenin ortasında duruyor, tayt ve dar bir antrenman tişörtü giymiş, elinde bir su şişesiyle etrafında dolanmamı izliyor. Gözlerim kışına kayıyor. X-rated bir yere gitmemek için dikkatimi toparlamam gerekiyor.

"Pekâlâ. Açıkçası, bir gecede bir dövüş sanatçısına dönüşmeyeceksin, bu yüzden sana kendini savunmanın temellerini öğretmeye odaklanacağız."

Arturo bahçeye açılan çift camlı kapının çerçevesine yaslanır. Marco onu takip ediyor ve iki mekânı birbirine bağlayan küçük basamaklardan aşağı iniyor, bir elma ısırıyor ve önündeki manzaraya sırtlıyor.

"Bana kendi gölgemi vermişken neden kendimi savunmayı öğrenmem gerekiyor?" diyor Arturo'ya el sallayarak. "Onun bir silahı var. Süs olmasına gerek yok, yeri geldiğinde kullanmakta özgür hissetmeli."

"Adamlarımdan herhangi biri yanınızdaysa, sizi hayatları pahasına koruyacaklardır. Bu, bizi ayıracak bir şey olması durumunda en kötü senaryo planlamasıdır." Yutkunuyor, korkuya yakın bir şey

gözlerinde parlıyordu. "Bunun kolayca olmasına izin vermeyeceğim, *aşkı*m, sana söz veriyorum. Ama şans sıfır değil, bu yüzden bunu görmezden gelemem."

İstatistiklerle çerçevelediğim anda kaşları düzeliyor.

"Anlıyorum," diyor ve dönüp şişesini arkasındaki çimlerin üzerine bırakıyor. "Peki nerede yıldız?"

Arkasından sinsice yaklaşıp ön kolumu boğazına doladığımda ve onu göğsüme doğru geriye çektiğimde sözleri keskin bir çığlıkla kesildi. Dudaklarım kulağının kabuğuna bastırıyor. "İlk ders, güvendiğini düşünsen de düşünmesen de asla birine sırtını dönmemektir," diyorum kulağını okşayarak. "Bu hatanın bedelini sana ödetirler. Her zaman hazırlıklı olmalısın. *Oof*."

Karnıma hızlıca dirsek atıp beni şaşırttığında ciğerlerimdeki rüzgâr boşalıyor. Arka planda Arturo'nun kıkırdadığını duyuyorum ama onu bırakmıyorum.

"Güzel!" Övüyorum. "İyi refleksler. Bu şekilde hızlı ve kesin tepki vermek mükemmel. Saldırganı hazırlıksız yakalamak istiyorsun."

"Pek etkili değil ama" diye cevap veriyor. İki eliyle ön kolumu tutuyor ve çekip çıkarmaya çalışıyor. "Beni bırakmanı sağlayamadım." "Hayır, ama

beni sersemlettin, ki bu ilk adımdır. Kendini savunmanın anahtarı, vücudunun en sert kısımlarını silah olarak kullanmaktır. En çok hasarı onlar verecektir. Dirseklerin. Dizleriniz. Ve bu durumda, başınız." Diğer elim

ön t a r a f ı n a geliyor ve çenesinin alt tarafını hafifçe kavriyor, başını ileri geri hareket ettirmek için kullanıyorum. "Beni sersemlettikten sonra kafanı olabildiğince sert bir şekilde geriye doğru itip bana kafa atacaksın.

Bu burnumu kıracaktır. Eğer yüzün sana dönükse de işe yarar. Saldırgan. Devam edin ve deneyin."

"Ama seni incitmek istemiyorum."

Memnun bir gümbürtü göğsümden yukarı yuvarlanıp onun sırtına çarpıyor. "Merak etme, *güzelim*. Hareket edeceğim. Yaptığını görmek istiyorum."

Derin bir nefes alıyor ve sonra başını şiddetle geriye atıyor.

"Aferin," diyorum ve onu serbest bırakıyorum.

Bir adım uzaklaşmak yerine dönüyor ve çevik bir hareketle yere çömeliyor. Eli dışarı fırlıyor ve elinin yanıyla dizimin arkasına vuruyor. Karşı saldırıya tamamen hazırlıksızım; bacağım bükülüyor ve yere düşüyorum. Bir anda üzerimde sürünüyor, göğsüme biniyor ve ellerim belini kavramak için yukarı kalkarken bana kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor.

"Ve *bu*," diye alay ediyor, "ben buna 'Tristan Özel' diyorum. On beş yılı aşkın süredir ve her zaman en kötü zamanlarda bana bu hareketi yapıyor. Tipik küçük kardeş davranışı. Sonunda bunu kullanabildiğim için mutluyum." Daha yakına eğilerek sırtıyor. "'Her zaman hazır olmaya' ne oldu, Thiago?"

Onun ateşinden zevk alarak yüksek sesle gülüyorum. Karımın kışımı tekmelediğini gören ekibimden daha fazlası bahçeye dökülüyor. Onlar tezahürat yaparken kutlama için kollarını yukarı aşağı sallıyor. Kendimizi savunma seansımızın sonucuna dair bahisler oynarken kartel arasında para el değiştiriyor.

Bu sertleşmiş itibarımı korumak için hiçbir şey yapmıyor, ama kendimi umursamaya getiremiyorum. Ellerim sahiplenici bir şekilde kalçalarına doğru iniyor, kalçaları uyluklarıyla buluşuyor.

"Karşı saldırı her zaman bir seçenektir, ancak kendinizi savunmanızı ve ilk fırsatta dışarı çıkmanızı tercih ederim. Geride kalıp savaşımaya çalışmayın. Erkekler büyük olasılıkla cüsseleri ve güçleriyle sizi alt edeceklerdir." Başını sallıyor, bakışlarından bir gölge geçiyor. O tek elli herifi düşündüğünü biliyorum. Her gece onun izini sürüp işini bitirmeyi hayal ettim. Sadece benden yapmamamı istediği için bunu gerçekleştirmedim. "Hazır buradayken, sıradaki ders. Dedğim gibi, en sert kısımlarınız silahlarınızdır. Onları saldırganın en yumuşak yerlerine zarar vermek için kullan. Bu da *taşak* anlamına geliyor - bunu sana göstermeyeceğim." Adamlar arka planda İspanyolca yüksek sesle şakalaşarak gülüyorlar. Sırtarak onun yerine ellerini tutup yüzüme götürüyorum. "- ve gözler."

Joaquín, "Bu tatbikat sırasında yanlışlıkla patronu hadım etmesine bin beş yüz dolar" diye sesleniyor.

"Bahsi kabul ediyorum," diye cevap veriyor Luisa ve elini Joaquín'in elinin içine sokarak bahsi mühürlüyor.

"İki katına çıkaracağım," diye ekliyor Marco.

Tess onları görmezden geliyor, onun yerine bana bakıyor. "Gözler derken ne demek istiyorsun?"

"Aile mücevherlerinin peşine düşmek dışında en etkili savunmalardan biri gözleri oymaktır. Elinizi alırsınız ve parmaklarınızı saldırganın göz çukurlarına olabildiğince sert bir şekilde bastırırsınız." Ben konuşurken ellerini gözlerimin üzerinde gezdirerek elimden geldiğince gösteriyorum. "Amaç

Onları kör eder ya da en azından yönlerini şaşırtır. Gözler yumuşak dokudur ve çok az savunmaya sahiptir, bu da onları hedef alınması kolay bir bölge haline getirir."

Tess geri çekilir. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Ellerini tekrar göğsüme götürüp orada sıkıca tuttuğunda gözlerimi açıp ona bakıyorum.

"Sana ihtiyacım var. Eğer sana bir şey olursa-" Nefesim dudaklarımın arasında belli belirsiz sıkışıyor. "Eğer sana bir şey olursa, her şeyi denemeni istiyorum. Tekmelemek, ısırma, tokatlamak, pençelemek, aklına ne gelirse, ne gerekiyorsa. Kirli dövüşmek için. Cehennem gibi dövüşmeni. Hayatın için savaşmanı ve *kazanmanı* istiyorum ki ne olursa olsun sonunda bana geri dönesin. Seni aylarca Avrupa'da dul kalasın di ye kovalamadım."

Öne doğru eğiliyor ve güven verici bir şekilde göğsümü okşamadan önce dudaklarımı öpüyor. "Bu tamamen teorik. Bunların hiçbirisi gerçek değil."

"Olmayana kadar öyledir." Sesim sertleşti. Kaba. "Ve eğer kâbusum gerçeğe dönüşürse, söz veriyorum yapamayacağım *hiçbir şey yok*. Seni bulmak ve eve geri getirmek için Cennet'i, Dünya'yı ve Cehennem'in yedi çemberini kendim hareket ettireceğim. Ama bilmeliyim ki ben bunu yaparken sen de hayatta kalmak ve bana geri dönmek için her dakika savaşıyor olacaksın. Bana döneceğine söz ver."

Tess yanıt olarak derin, titrek bir nefes alıyor ve bana usulca gülümsüyor. "Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Sekiz

Tess

Hastane koridorunda uçuyorum, köşeyi dönüp önüme çıkan bir hemşireyle neredeyse çarpışıyordum.

"Dikkat et!" diye sesleniyor.

Beynim, içime hücum eden duyguların kabarmasıyla öylesine sarmalanmış ki bir özür dilediğimden bile emin değilim. Kime ya da neye çarptığımı umursamadan çılginca koşuyorum, bilgi alanına doğru ilerlerken kollarımı havaya kaldırıyorum.

Yaklaşırken hızımı durduramıyorum; önce resepsiyon masasının kaburgalarına çarpıyorum, kendimi yakalarken ellerim yüksek sesle tezgâha çarpıyor. Bu yarın büyük, acı verici bir morluk bırakacak, ama şu anda hissetmiyorum bile.

Masanın arkasındaki hemşire şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor ve nihayet konuşabilmem için sabırla nefes almamı bekliyor. "Evet, merhaba. Özür dilerim..." diye nefes nefese kalıyorum. "Bettina Noble'ı arıyorum. Görünüşe göre birkaç saat önce hastaneye yatırılmış. Bildirimi yeni aldım. Ben onun kızıyım, Tess."

Tanrım, gözyaşlarımın gözlerimin arkasında toplandığını ve ortaya çıkmakla tehdit ettiğini hissedebiliyorum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Eve döndüğümünden beri kendi hayatıma o kadar dalmıştım ki annemi sadece bir kez, kısa bir öğle yemeğinde gördüm. Ben e-postalarımı kontrol ederken ofisimde yemek yedik. Onu güzel bir yere bile götürmedim. Ve şimdi hastanede ve ne durumda olduğunu ya da yaralarının boyutunu bilmiyorum.

"Tamam, hanımefendi. Nefes alın, annenizi bulmanıza yardım edeceğiz, tamam mı?"

Titreyerek başımı sallıyorum, gözümün kenarlarından yaşlar süzülüyor. "Teşekkür ederim," diye boğuluyorum ve aceleyle gözyaşlarımı siliyorum.

Hastane otuz dakika önce en yakın akrabası olarak beni bilgilendirdi. Telefona cevap verdiğimde ofisin tuvaletindeydim. Midem o kadar ani düştü ki bayılacağımı sandım. O andan bugüne her şey biraz bulanık. Tek bildiğim bacaklarımın beni akılsızca banyodan çıkarıp doğruca bir taksiye götürdüğü. Arturo'ya haber vermeden, çantamı ve ceketimi almadan oradan ayrıldım.

Yol boyunca Thiago'yu aramayı düşündüm. Hayır, düşünmek doğru değil. Onu aramak için duyduğum çaresiz dürtüye karşı savaştım. Haberi aldığım anda aklıma gelen ilk kişi oydu. Yüzümü onun göğsüne gömmek, bana sarılıp iyi olacağını söylerken kalın kollarının beni sardığını hissetmek istemiştım.

Sonunda aramadım. O ve ben bu tür durumlar hakkında hiç konuşmadık. O benim kocam olabilir ama geleneksel bir ilişkimiz ya da evliliğimiz yok. Onu arayıp olanları anlatsam umurunda olur muydu? İşinden zaman ayırıp yanımda olmaktansa yapacak daha önemli işleri olduğunu söyleyeceğinden korkuyordum. Bu sözleri duymanın beni ne kadar inciteceğinden korkuyordum.

Bir şekilde, yolun bir yerinde ona bana feci, geri dönüşü olmayan zararlar verme gücü verdim. Bilseydi bunu kullanacağından hiç şüphem yok ama bunun farkında bile olmaması, denemeden bile bana zarar verebileceği anlamına geliyor. Kendimi ona karşı korumak, onun için yolun geri kalanına düşmeme izin vermemek konusunda dikkatli olmalıyım.

Bu hasar ölümcül olabilir.

Bunun yerine, Tristan'la iletişim kurmama kuralını çiğnedim ve ona annemizin hastanede olduğu haberini mesaj attım. Sonra Arturo'ya mesaj attım ve ona da aynı haberi gönderdim. Kimsenin benim için gereksiz yere endişelenmesini istemiyordum.

"Onu buldum. Doğu kanadımızda otuz iki numaralı özel odada. Yapacağınız şey..."

Talimatlar için ona teşekkür ediyor ve Doğu kanadına doğru ilerliyorum. Üzerinde otuz iki numara olan bir kapıya geldiğimde, bir doktor dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Affedersiniz, az önce Bettina Noble ile mi birlikteydiniz?" diye sordum.

Güzel yeşil gözleri elindeki çizelgeden kalkıp benimkilerle buluşuyor. "Öyleydım."

"Ben onun kızıyım, Tess. Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Doktorun bakışları yumuşar. "Annenizin kolu kırık, yüzünde birkaç büyük hematoma ve vücudunda küçük kesikler var."

"Oh, Tanrım." Elim ağzıma gidiyor ve pencerelerin arasından anneme bakıyorum. Kolu alçada ama yüzü başka tarafa dönük olduğu için yaralarını göremiyorum.

"İyileşecek ama önünde biraz iyileşme süreci var." "Ne olduğunu söyledi mi?"

Doktorun sessizliği ona doğru dönmeme neden oluyor. Ağzı düz bir çizgi halindeydi. "Düşüğünü söylüyor."

Midemdeki çukur genişleyerek büyük bir kratere dönüşüyor. Annemin bu bahaneyi kullandığını ilk kez duymuyorum ve hiçbir zaman gerçekten düşüğü için olmamıştı. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum.

"Onunla bu konuda konuşmaya çalıştım ama ilk açıklamasından sapmadı."

Üzgün bir şekilde başımı sallıyorum.

"Yapmayacak." "Bu ilk değil mi?"

"Hayır."

Doktor annemin dosyasına baktı, sonra bana döndü. "Daha önce sadece bir kez hastaneye yatmış ve o da kayakla ilgili bir kırık nedeniyle. Daha önce başka bir ziyareti olmamış." Anladığımdan emin olmak için açıkça ekliyor. "Durumu gittikçe kötüleşiyor."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki kitle kalın ve tıkayıcı. "Size bir barınağın adresini verebilirim."

"Asla gitmeyecek." Anneme dönüp baktım. "Gitmek için kaynakları var, sadece... gitmeyecek."

"Bu pek çok kadın için zor. Ama durum böyle tırmandığında," diye duraksıyor. "Ayrılmak bir ölüm kalım meselesi haline geliyor."

"Anlıyorum."

Doktor güven veren elini kolumun üst kısmına koyuyor ve bana sempatik bir bakış atıyor. Sıcaklığından etkilendim. "İçeri girip onu görebilirsiniz. Ben Dr. Cavanaugh. Danışmadan beni isteyin ya da herhangi bir sorunuz olursa beni arayın" diyor ve kartvizitini uzatıyor.

"Olur, teşekkür ederim."

Uzaklaşmaya başladı ama sonra durdu ve bana doğru döndü. "Annenize damardan ağrı kesici vermemiz gerektiğini söylemeyi unuttum. Uyarayım, yakında etkisini gösterecek. Biraz sersemlemiş olabilir ama sonunda uyuyacak ve ilacın etkisi geçecek."

Odasının kapısını açtığımda annemin başı bana doğru dönüyor ve yüzünde mutlu bir ifade belirliyor. Bunu zar zor fark ediyorum çünkü tek yapabildiğim

Yüzünün yarısını kaplayan benekli kırmızı ve mor çürüklere odaklanıyorum. Kapiya yaslanıyorum, duygularım boğazımda düğümleniyor. Şu anda anneme benzemiyor bile.

Ve bunu babam yaptı.

"Sevgilim," diye şarkı söylüyor, yaralanmamış elini bana doğru uzatarak. "Beni görmeye gelmek için işten izin almana gerek yoktu. Ama içeri gel, içeri gel."

Sanki onu yarım düzine bipleyen makineyle çevrili bir hastane odasında değil de evindeki odasında ziyaret ediyormuşum gibi söylüyor.

"Anne," diye mırıldanıyorum, sesim kesik kesik çıkıyor. Tıkanıklıktan kurtulmak için boğazımı temizliyorum ve yatağının yanına yürüyorum. "İyi misin? Ne oldu?"

"Oh, ciddi bir şey yok, sevgilim. Merdivenlerden biraz düştüm ama beni iyileştirdiler. Sen farkına bile varmadan formuma kavuşacağım."

"Bunu sana babamın yaptığını neden onlara söylemedin?"

İrkiliyor ve ben bundan nefret ediyorum. Yaralandığında bu şekilde tepki vermesini sağladığım için nefret ediyorum. Onu asla terk etmeyecekmiş gibi görünmekle bu kadar ilgilenmesinden nefret ediyorum. Ama her şeyden çok, onu gündeme getirmenin onun üzerinde böyle bir etki yaratmasından nefret ediyorum.

"Çünkü bu doğru değil," diyor sessizce, bakışlarını kaçırarak.

"Ya buraya gelirse?" Sesi soluğu kesildi. Yine de devam ediyorum. "Sonunda gerçeği söylemen için ne gerekiyor? Bir dahaki sefere seni ne kadar incitmesi gerekiyor?"

"Sevgilim, sen anlamazsın."

"Hayır, haklısın. Yapmazdım." Çenem yerine kilitlenerek söylüyorum. "Ya ben olsaydım?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Ne demek istiyorsun?"

"İş yerinden Franklin'i hatırlıyor musun? Yardım galasında beni dans ettirdiği adamı?" Başını sallıyor. "Ofiste bana saldırdı. Canımı yaktı. Bana cinsel saldırıda bulunmaya çalıştı. Thiago araya girmese başaracaktı."

Thiago ve annem henüz tanışmadılar. Yeni gerçekliğime, evliliğime alışmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki bir şeyler ayarlamayı hiç düşünmedim bile. Dürüst olmak gerekirse, ilgilenip ilgilenmeyeceğinden bile emin değildim. Babasıyla sık sık telefonda konuşuyor ama beni bir kez bile tanıştırmadı.

Gözleri dehşet içinde açılıyor. Bir an için yüzüme odaklanmakta zorlanıyorlar ama sonra ellerimi avuçlarının içine alıyor. "Tatlım, çok üzgünüm. Umarım karma sonunda onu yakalar."

Keşke acımasız kocamın çoktan bunu yaptığını bilseydi.

Ben de onun ellerini sıkıyorum. "Aynı empatiyi kendin için de yap. Lütfen anne. Benim başıma gelmesi senin için kabul edilemezse, aynı şey senin için de geçerli olmalı."

Gözleri tekrar odaklanmadığında, doktorun serumla ilgili sözlerini hatırlıyorum. Ellerini yorganın üzerine yayıyor, parmaklarına hayretle bakıyor. "Tanrım, ne güzel çarşaf." "

Ayık Bettina Noble'ın onları iğrençliğin yaklaşık on beş seviye altında değerlendireceğini bilerek sıkıcı hastane yataklarına bakıyorum.

Gözleri omzumun hemen üstündeki bir noktaya takılıyor. "Henüz arkamı dönme ama pencereden bana bakan inanılmaz yakışıklı bir adam var."

Homurdanıyorum. "Sana ne tür ilaçlar veriyorlar?"

Yüz hatlarında özlem dolu bir ifadeyle iç geçiriyor. "Bu kadar yontulmuş bir yüz harika bir koltuk yapıyor olmalı. Umarım birileri onu gezintiye çıkarıyordur. Ne yazık ki artık uygun yaş aralığında değilim, yoksa cazip gelebilirdim."

"Anne!" Kıpırmızı kesilerek haykırıyorum. Tutucu, görgü kurallarına önem veren annemin bunu söylediğini duymak kesinlikle şok edici ve açıkçası biraz travmatize edici. Bu trajik ana ilaçların girmesiyle oluşan beklenmedik neşeli hava midemdeki ağırlığı önemli ölçüde hafifletiyor. "Neyin var senin?" Serum torbasına bakarak mırıldanıyorum: "Sana gerçekten iyi bir şey takmış olmalılar."

"İçeri geliyor Tessie," diyor annem heyecanla. Kapının açıldığını duyuyorum ama takma adımı kullanmasına o kadar kaptırmışım ki fark etmiyorum. On beş yaşımdan beri bana böyle seslenmemiştii. Bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Tess."

Kalbim o derin sesle göğsümde umutsuzca çarpıyor. Nabzım hızlanıyor, deli organ sanki kendini dışarı atmaya çalışıyormuş gibi göğüs kafesine çarpıyor. Eğer yapabilseydi, odanın öbür ucuna koşar ve kendini az önce içeri giren adamın üzerine atardı.

Ne yazık ki kocam, onun söz konusu olduğu durumlarda kalbimi biraz ilgi arayan bir fahişeye dönüştürdü.

Arkamı döndüğümde Thiago kapının girişinde duruyordu, üzerinde her zamanki siyah takım elbisesinin üzerine giydiğı uzun siyah bir palto vardı, bir eli

Yüzünde yoğun ama okunamaz bir ifadeyle ceplerime bakıyor. Diğer eliyle paltomu ve çantamı sıkıca avucunun içinde tutuyor. O dövmeleer, bana uzanan dokunaçlar gibi boynuna doğru ilerliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Onu gördüğüme o kadar seviniyorum ki nefesim kesiliyor.

Odaya doğru adım atıyor, yaklaşıyor. Arkasından Arturo uzanıp kapıyı kapatıyor ama bana kara bir bakış fırlatmadan önce değil.

Tamam, muhtemelen bunu hak ediyorum.

Thiago bedenimden birkaç santim ötede durdu, yüzüme bakarken iri cüssesi üzerimde yükseliyordu. Konuşmadan önce uzun dakikalar boyunca dikkatle beni süzdü.

"Senin için geldim," diye cevap veriyor, gözleri benimkilere kilitleniyor ve parlıyor. "Arturo'yu bu işi halletmeye zorlamak yerine beni kendin arasaydın daha önce yapabileceğim bir şeydi."

Ses tonunda biraz sitem var. Daha iyi bilmesem, aramadığım için gerçekten üzgün olduğunu düşünürdüm. Ama bu mümkün değil.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve annemin duyamayacağı şekilde fısıldamaya devam ediyorum.

"Bunun önemli olduğunu düşünmemiştim." Yere bakarak hemen açıklıyorum. "Yani *senin* için önemli olacağını. Meşgul olduğunu biliyorum, sırf benim sorunlarımla uğraşmak için seni işinden alıkoymak istemedim. Bununla başa çıkabilirim, hep çıktım."

Thiago derin bir nefes alıyor, yavaş bir nefes verişin ardından göğsü çöküyor. "Senin için önemliyse, benim için de önemlidir," diye düzeltiyor. "Benim olduğunu söylediğimde sadece iyi günlerini kastetmedim. Sorunların da bana ait; yağmurlu günlerini de güneşli günlerin kadar sahipleniyorum. Anladın mı?"

Yanaklarım ısınıyor ve fısıldayarak başımı sallıyorum. "Evet."

"Artık bu tür şeylerle tek başına uğraşmak zorunda değilsin. Artık ben varım."

O kitle şimdi bambaşka bir nedenden dolayı boğazıma geri döndü. Bir keresinde ona izin verirsem bana karşı çok tatlı olabileceğini söylemişti. Öyle de oldu. Midemde uçuşan kelebekler endişe verici, ona ne kadar bağlı olduğumun bir yansıması.

Sadece onun varlığı bile vücuduma beş dakika önce olmayan bir hafiflik getirdi, her ne kadar bir parçam hala zor zamanlar geçirse de

Şiddet yanlısı psikopat ve beklenmedik şekilde destekleyici kocanın aynı kişi olduğu gerçeğini uzlaştırmak.

Thiago boynumun yan tarafını avuçlayarak yüzümü tekrar ona doğru çevirmeye zorluyor. Başparmağı yanağımda şefkatle ileri geri geziniyor, bakışlarında hâlâ aynı sıcak kanlı yoğunluk parlıyor. "Ve artık eskortunu atlatmak yok. Arturo'yu geride bırakıp Londra sokaklarında tek başına kaybolduğunu söyleyen panik dolu bir telefon daha almak istemiyorum."

Bir yanımda ona mahkum olmadığımı haykırmak istiyor ama sesindeki acil tını duraksamama neden oluyor.

Daha yumuşak bir sesle, "Bir an için beni yine kaçırdığını söylemek için aradığımı sandım," diye itiraf ediyor.

Kalbim sıkışıyor. Annemin hastanede olduğunu duyduğumda otomatik pilotta tepki verdim, bu yüzden olayı ele alış şeklimden pişman değilim, ancak davranışlarımın onun tarafından nasıl algılanabileceğini düşünmek için bile durmadığım için pişmanım.

Elini uzatıp kendi elime alıyorum ve sertçe, güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Yapmayacağım, söz veriyorum."

Söz verdiğim şeyin bir daha ondan kaçmamak mı yoksa refakatçim olmadan hiçbir yere gitmemek mi olduğunu netleştirmiyor. Keşke sorsaydı.

"Aferin kızıma," diye övüyor ve alnıma tatlı, kalıcı bir öpücük konduruyor.

Sonra yanımdan geçip hastane yatağına doğru yürüdü. Döndüğümde annemin meraklı gözlerle ona baktığını gördüm. Onun orada olduğunu geçici olarak unuttuğumu itiraf etmekten utanıyorum. İşte bu kadar her şeyi tüketiyor.

"Merhaba, Bayan Noble. Ben-"

Yatağın diğer tarafına geçerken, "Bir uyarıda bulunayım," diye araya giriyorum. "Uçurtma gibi uçuyor."

Dudakları eğlenerek seğiriyor.

Bu şartlar altında buluştuklarına inanamıyorum. Aşağı baktığında annemin ona sitem edercesine parmağını salladığını görüyor.

"Uyarıya ihtiyacı olan sensin, kızımın flört ediyorsun ve ona az önce yaptığın gibi bakıyorsun. O evli, biliyorsun."

Gülüşümü öksürükle bastırıyorum. Thiago'yu düğün duyurumuzdan tanımamış olmalı. Buluşmaları için gerçekten bir brunch organize etmeliyim, tercihen onun ayık olduğu bir zamanda.

Thiago'nun gözleri yavaşça benimkilere kayıyor, altın rengi irislerinde neşe parlıyor. "Öyle mi?" diye soruyor telaşsızca, oyun oynarcasına.

"Son zamanlarda, evet ve kocasının başka bir erkeğin onu az önce yaptığın gibi öpmesinden hoşlanacağından şüpheliyim."

Cevap verdiğinde onu düzeltmek dilimin ucunda.

"Bundan hiç hoşlanmayacağını biliyorum." Esprisi yavaşça kayboluyor, bakışları üzerime yerleşirken durgun ve sahiplenici bir hal alıyor. Ağır bakışları midemde beklenmedik bir sıcaklık yaratırken karnım dönüyor. Sözleri göğsünde kalın bir şekilde gürlüyor. "Ona benim diyebildiği için çok şanslı bir adam."

"Evet, öyle," diye cevap veriyor annem, elimi tutup sıkıca sıkarak. "Umarım bunu biliyordur."

"Öyle."

Thiago'nun cevabı zahmetsizce dudaklarının arasından kayıp gidiyor. Bana sahiplenici bakışları tenimi ısıtıyor. Bir kız, ona bu şekilde uzun süre bakmaya devam ederse onun evreninin merkezi olduğuna inanabilir.

Bakışları tekrar anneme yöneliyor. "Seninle ilgileniliyor mu?" "Evet, çok iyi doktorlarım var."

"Bana sana ne olduğunu anlattılar. *Gerçekte* ne olduğuna dair teorileri oldu."

Yutkunuyorum, duygularım boğazımı tıkıyor. Bu konuda Tristan ya da benden başka biriyle hiç karşı karşıya gelmemişti. Ona bize verdiğinden daha fazlasını vermeyeceğini biliyorum ama adamın derin sesi o kadar korkutucu ki yine de onu etkiliyor.

Yüzünü buruşturuyor ve yere bakıyor. Ondan utanç yayılıyor ve bu beni çok ama çok kızdırıyor. *Babam* yaptıklarından utanmalı, o değil.

Thiago onun tepkisini not eder ve bir an içinde neyle karşı karşıya olduğunu anlar.

"Konuşmaya hazır olmadığınız şeyler hakkında sizi konuşturmak bana düşmez. Bu yüzden burada değilim. Korkmanızı gerektirecek bir şey olmadığını bilmenizi istedim. Kapınızda 7/24 bir koruma olacak. Siz açıkça izin vermedikçe kimsenin içeri girmemesini sağlayacak. Siz taburcu olana kadar burada kalacak ve bir daha düşmeyeceğinizi garanti edene kadar evinizde sizinle birlikte kalacak. Tamam mı?"

Thiago'nun beklenmedik nezaketi ve düşünceliliği, onun saldırısından korumaya çalıştığım göğsümdeki zavallı organa boşuna zarar veriyor. Onun için bu kadar ileri gidebileceğine inanamıyorum.

Hayatımda ilk kez Tristan'dan başka biri yanımda duruyor ve hayatımın en kötü anlarında bana yardım ediyor ve minnettarlığımı ifade etmek için kendimi onun kollarına atmak istiyorum.

Gözleri yavaşça kırpışıyor, uyku onu altına çekmeye geliyor. "Neden bana yardım ediyorsun?" diye soruyor, sırtını yastıklara yaslayarak. Gözleri kapanıyor. "Seni tanımıyorum bile," diye ekliyor sisli bir şekilde.

Uyuşturucunun etkisiyle uykuya daldığını sanıyorum ama sonra gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bir an için son on dakikadan daha akıllı başında görünüyor ve ondan bir yanıt bekliyor.

Thiago elini onun omzuna koyuyor ve her kelimesinde yankılanan bir tür çağrıştırmacı samimiyetle onunla konuşuyor.

"Kızın için," diye açıklıyor. "Çünkü onun üzgün olması beni öldürüyor."

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Dokuz

Thiago

Kütüphaneye girdiğimde Tess'i kadife koltuklardan birine kıvrılmış, bir örtünün altına sokulmuş ve matematiğin evrimi ve tarih boyunca oynadığı rol hakkında bir kitap okurken buluyorum. Onun evimizde tamamen rahat olduğunu görmek, özellikle de her zaman böyle olmadığını bilmek, midemden göğsüme doğru bir sıcaklık yumağı hareket ediyor. Son birkaç haftadır birlikte hayatımıza iyice alıştık ve onsuz hayatımın nasıl olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum. Daha küçük, bu kesin. Çok, çok daha küçük.

Annesinin hastane ziyareti onu zorluyordu. Tristan eve gelip onu taşınmaya ikna etmiş olsa da, tüm bu çilenin kalıntıları hala Tess'in üzerinde fırtınalı bir bulut gibi asılı duruyor. Ve şaka yapmıyordum - onun üzgün olmasından nefret ediyorum.

Dikkatini dağıtacak iyi bir şeye ihtiyacı var.

Kitabının sayfalarını karıştırırken kapının aralığında asılı duran beni fark ediyor. Yavaş ama içten bir gülümseme dudaklarına yayılıyor ve beni tam karnımdan vuruyor.

"Hey, yakışıklı."

Kaşlarımı çatıyorum, yanına gelip **o t u r u y o r u m** ve avucumu bükülmüş bacaklarının diğer tarafına koyuyorum. "Yakışıklı mı?"

Çok sevimli bir şekilde kızarıyor. Onun bu şekilde tepki vermesini sağlayabilmeyi seviyorum. "Benim için birkaç isim bulmuşsun. Ben de senin için birkaç tane deneyeyim dedim."

"Mhmm," diye cevap veriyorum, kalçasını okşayarak. "Bana vereceğin küçük evcil hayvan isimlerini dört gözle bekliyorum."

Üzerini örten battaniyeden bile bağımlılık yapan kokusunu alabiliyorum. Ona ilk kokladığım zamankinden bile daha fazla bağımlıyım.

Aylar önce, zaman bir zamanlar umduğum gibi saplantımı köreltmek için hiçbir şey yapmadı.

Eli yüzüme doğru iniyor ve parmaklarını nazik bir okşayışla saçlarımda gezdiriyor. Tüylerim diken diken oluyor ve ürperiyorum. Çenemi kalçasına dayayıp başımı kaldırdığımda dikkatini tekrar kitabına verdiğini ve elinin hâlâ saçlarımı okşadığını görüyorum. Evcimenliğin bu basit resmi kalbimi bir mengeneye sıkıştırıyor.

"Bu gece dışarı çıkıyoruz," diye duyurdum.

Kitabını kapatıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyor heyecanla, doğrulup bacak bacak üstüne atarak. "Nereye?"

"*Excess*. Cillian Tellier'in kulübü, Callum'un kardeşi." Yüzüm karardı. "Onu hatırlıyorsun."

Gülümsüyor, boynuma uzanıyor ve bir bacağını kucağıma atıp üzerime oturuyor.

"Hatırladığımı sanmıyorum. O gecedен hatırladığım tek şey kocamın beni ilk kez üst kata çıkardığı."

Sırıtişım kendini beğenmiş. Her iki elimle bir yanağını tutmadan önce kıcının yan tarafına sertçe vuruyorum ve o da bağıyor.

"İyi cevap."

Tess gardırobundan pembe bir sutyen, ona uygun bir iç çamaşırı ve siyah bir çift topuklu ayakkabıdan başka bir şey giymeden çıkıyor. Yumruklarını kalçalarına yerleştiriyor ve yatağımızın kenarında oturduğum yerde gözlerini bana diyor.

"Giyecek uygun bir şeyim yok. Seçeneklerin hiçbiri bunları kapatmayacak," diyor ve bir eliyle saçlarını at kuyruğu şeklinde toplayıp diğer eliyle göğsünü ve boynunun sütununu işaret ediyor. Cildinde yarım düzine morluk var, hepsi de son birkaç gün içinde ağzım tarafından yapılmış.

"Neden onları örtbas etmek istiyorsun?"

Saçlarını serbest bırakıyor, ağzı da onunla birlikte açılıyor. Sanırım önümde neredeyse çıplak durduğunu ve benim de

diğerlerinin yanına bir kupa daha eklemesine yaklaşık otuz saniye kalmıştı.

Üzerine atlamamak için ağzımdaki tarçınlı şekeri emiyorum.

"Bu şekilde insan içine çıkamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Birkaç kartel üyesi daha Bizimle aşırılık. Herkesin kraliçeme sahip çıktığını görmesini istiyorum." Kızardı. "Bir sürtük gibi görüneceğim."

"Kocanız sizi işaretlemeye kafayı takmış gibi görüneceksiniz, öyle de zaten," diye karşı çıkıyorum. "Takıntılı olduğum tek şey bu değil. Buraya gel," diyorum, bacaklarımı açıyorum ve aralarında durmasını işaret ediyorum.

Bakışlarında arzu çiçekleri açıyor ama başını sallıyor. "Şimdi olmaz, hazırlanmam gerek."

"Buraya gel, *aşkım*."

Dediğimi yapıyor, bana yaklaştıkça nefesleri derinleşiyor. Bacaklarımın arasına girdiğinde, kalçasının arkasını avuçluyorum, yumuşak derisini talepkar bir hareketle aşağı yukarı ovuyorum.

"Vücudundan sökülüp atılmak için yalvaran küçük, güzel bir iç çamaşırıyla dışarı çıkıp benden tepki vermememi isteyemezsin."

Temas karşısında inliyor, eli enseme geliyor. "Asla başaramayacağız," diye cevap veriyor nefes nefese.

"Öyleyiz. Bizim için planlarım var." Yanımdaki yatağın üzerine koyduğum küçük kutuya uzanıyorum ve açıp içindekileri gösteriyorum. "Ve içinde bu da var."

Elim kışına doğru ilerliyor, külotunun kumaşının altından yanağını kavırıyor. Küçük pembe oyuncağa bakıyor ve kalın kalın yutkunuyor.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Başını sallıyor.

"Evet. Bu bir fiş."

Elim kışında sıkışıyor ve gözleri tıkaçtan bana kayıyor. "Sahiplenmem gereken bir delik daha kaldı, *aşkım*. O zaman tamamen benim olacaksın."

Parmaklarımdan biri kışının çatlağına girdiğinde nefesi kesiliyor. Parmaklarım yanaklarının vadisinden aşağı inip sıkı kas halkasını bulduğunda göz bebekleri büyüyor.

"Seni buraya hiç kimse getirdi mi?"

Açıklığının etrafında dönüyorum ve ağzı açılıyor. Vücudundan geçen tepkileri algıarken gözlerimin içine bakıyor. Ne kadar uzun süre

soruma cevap vermeyi bekledikçe, sahiplenme duygusu göğsümü daha da sıkıyor. Kıskançlık beni neredeyse kör ediyor, başka birinin onun kıcını alacağı düşüncesi yumruğumu duvara vurma isteği uyandırıyor.

Başını tekrar salladığında dudaklarımdan zehirli bir nefes çıkıyor ve ciğerlerimi temizliyor.

"Peki ya fiş? Parmaklar?"

"Asla."

Boğazımdan bölgesel bir gümbürtü kopuyor. "Güzel. O benim." Biraz baskı uyguluyorum, bastırarak kadar değil ama ona nasıl bir his olduğunu tattıracak kadar. Elimi çekip bir parmağımı külotunun dantelinin altında gezdiriyorum. "Çıkar şunları."

Tess söyleneni yapıyor ve bu kadar uysallaşmasına, emirleri alıp beni sorgulamadan yerine getirmesine bayılıyorum. Doğruldu ve bana güzel küçük amını gösterdi. Topuklu ayakkabılarla önümde dururken, yüzümle tam aynı hizada. Öne doğru eğilip dilimi bir kez yarığının üzerinde gezdiriyorum. Nefes nefese kaldı, eli omzuma geldi.

"Yatağa uzan," diyorum ona bakarak.

Ayağa kalkıp dönüyorum ve onun yatağa oturup dirseklerinin üzerine uzanmasını izliyorum. Onu ayak bileklerinden tutup hızlı bir hareketle çeviriyorum, böylece yüzüstü yatıyor. Kalçalarını tutup geri çektiğimde inliyor ve göğsünü yatağın üzerinde bırakıyor.

"Bu kıçla ilk kez oynadığımda bana göstereceksin," diyorum yanağına vurarak. Öne doğru atılıyor ama bir elimle kalçasını tutarak onu geri çekiyorum.

Bacaklarının arasında parlayan amcığı beni çağırıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüzümü onun sıcaklığına gömüyorum. Dilimin kıvrımlarında gezindiğini hissettiğinde yüksek sesle inliyor. Altımda kıvrılırken onu ele geçirilmiş bir erkek gibi yiyor, ıslak etine çizgiler, daireler ve bir düzine başka şekil yalıyorum. Bacakları o kadar sert titriyor ki, onu dik tutmak için kollarımı kalçalarına dolamam gerekiyor.

Klitorisini ağzıma alıyorum, dudaklarımdan arasına çekiyorum ve keskin dişlerimle kabaca üzerinden geçiyorum.

"Aman Tanrım, evet. *Evet*," diye nefes nefese kalıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Daha yükseğe çıkıyorum, girişini buluyorum, yüksek sesle miyavlayana kadar tekrar tekrar daire çiziyorum. Yanağımda sakladığım tarçınlı şekeri alıp dilimin üzerine yerleştiriyorum ve daracık amına sokuyorum. Büyük değil ama hissediyor

Yine de içeri giriyor, gözleri açılıyor ve kıcının yanaklarında benimkileri buluyor. Tamamen kaybolana kadar kanalının içine doğru bastırıyorum.

"Benim için dışarı it."

Uyarılmışlık gözbebeklerini büyütürken bile yanaklarında bir kızarıklık patlıyor.

"Kaslarını kullan ve dilimin üzerine geri it," diye emrediyorum, dilimi tam açıklığının altına yerleştiriyorum, istediğim gibi şekeri almayı bekliyorum.

Yüzünde bir konsantrasyon ifadesi beliriyor ve sonra amını sıkıyor. Şekerin yeniden ortaya çıkıp deliğinden dilimin üzerine düşmesini şaşkınlıkla izliyorum.

"Thiago," diye nefes nefese kalıyor.

Ağzıma alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sert kenarları kaplayan suları yalamaya konsantre oluyorum. Şekerimin tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı. Gözlerim çırpınarak açılıyor, karanlık ve tahrik olmuş bir şekilde onunkileri buluyor.

"Lezzetli," diye törpüledim. "Tekrar yap."

Ve sonra şekeri tekrar dar geçidine sokuyorum. Amının tadı tarçın gibi olana ve şeker tamamen bitene kadar tekrar tekrar. O kadar sırsıklam ki, kalçalarının yanından aşağı damlıyor. Dilimi bacağına iç kısmına doğru sürüklüyorum, tüm o suları ağzıma alıyorum.

"Edepsizliği sevdiğini biliyordum, *amor*," diye homurdandım. "Kıçınla oynamasına bayılacaksınız."

İki elimle yanaklarını ayırarak o dar, göz kırpan deliği gözlerimin önüne seriyorum. Pembe, tıpkı geri kalanı gibi. Birkaç çılgın saniye boyunca o kıvrımları yalamadan duramıyorum. İki parmağımı amına daldırıp kas halkasına götürdüğümde inliyor. Güzel kıvrımın etrafında dönerek dış kasları gevşetiyorum ve oraya dokunulmasından rahatlamasını sağlıyorum. Yavaş yavaş belindeki kaslar gevşiyor ve okşamalarımın ne kadar zevk aldığını ortaya çıkarıyor. Amına geri dönüyorum ve deliğine biraz daha kayganlaştırıcı sürüyorum.

"Çok ıslaksın, sanırım beni kolayca alacaksın."

Tess baskı yaptığımı hissedince tekrar geriliyor. Yanaklarına iki kez sertçe vuruyorum. İnliyor, gevşiyor ve bir parmağımı sıkı kas halkasından geçirip kıcına bastırıyorum.

"Kutsal-" Sözleri hızlı bir nefes alışla kesildi. Omuz düzlemleri sırtının üst kısmında bir araya geliyor, ancak deliği penetrasyonuma çok az direnç gösteriyor ve dokumaya kadar kolayca kayıyorum.

"Kahretsin, şuna bak," diye nefes alıyorum, duvarlarının p a r m a ğ ı m ı ne kadar sıkı kavradığını görerek sarsılıyorum. "Haklıydım. Bak parmağımı kıcına ne kadar kolay soktun."

Neredeyse sonuna kadar çekip tekrar içeri ittiğimde yüksek sesle öksürüyor.

"Nasıl bir his?" Sesimin tonu beni korkutuyor, takıntı neredeyse mani gibi geliyor.

"Garip. Sıkı." Duraklıyor. "Güzel."

İlk parmağımın yanına ikinci parmağımı bastırdığımda sakınlaşıyor. "Sakin ol. Bunu kaldırabilirsin."

"Hayır, bu çok fazla."

Delğine tükürüyorum, ikinci parmağımı kullanarak girişine sürüyorum ve o da karşılık olarak titriyor. "Tanrım, Thiago."

"Adımı böyle inletmene bayılıyorum."

Her iki parmak da ileri doğru bastırarak kıcını geriyor. Kas halkasını daha zor geçiyorlar ama geçtiklerinde Tess çığlık atıyor.

"Oh!" Gözleri vahşi ve çılgınca, ama şehvetle sayıklıyor.

Onları daha da içine iterek, kıcının benim için nasıl gerildiğine bakarak pantolonumun içine boşalmamaya çalışıyorum. Bir gün sikimi oraya sokma düşüncesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Zahmetli bir şekilde nefes alıp yatağın her yerinde kıvrana, elleri umutsuzca çarşafı tutana kadar birkaç kez içine pompalıyorum. Sonra onları çıkarıp oyuncağı alıyorum.

"Bana bak, *aşkım*." Baktığında bakışlarımı onunkilerden ayırmıyorum ve yuvarlak ucuna kalın tükürükler akıtıyorum. Gözleri parlıyor, dişleri alt dudağını ısırarak için çıkıyor. "Bu tıkaç parmaklarımdan sadece biraz daha geniş, ama onu alabilirsin."

Yeterince ıslandığında, girişine yerleştiriyorum ve içeri doğru bastırmaya başlıyorum. Yüksek sesle inliyor ama iyi bir kız gibi deliğini gevşek tutuyor. Sfinkteri hemen pes etmiyor, bu yüzden tıkacı direncine karşı itiyorum, anlaşılmaz bir şekilde mırıldanana kadar tekrar tekrar ileri geri hareket ettiriyorum.

Başparmağım klitorisini bulmak ve bastırmak için aşağı iniyor. Kabaca ovuyorum, neredeyse yataktan fırlayana kadar zevkine başka bir boyut katıyorum. Zonklayan çıkıntıyı iki parmağımın arasına sıkıştırdığımda, yatağa devrilmesine neden olan patlayıcı bir orgazm geliyor ve kıcı sonunda teslim oluyor, tıkacı tamamen derinliğine yutuyor.

"Siktir," diye inliyor, bacakları çılgınca titriyor. Küfür etmesine bayılıyorum.

Karnının üzerine uzanırken kıcını ayırıyorum, bir saniye durup içine iyice sokulmuş pembe tıkaç ve ucunu taçlandıran parıldayan mücevheri hayranlıkla seyrediyorum. Başparmağımla mücevheri itip içine daha derine soktuğumda Tess çığlık atıyor. Her iki yanağına da şaplak atıyorum ve ayağa kalkıyorum, karımın ne kadar güzel görüldüğüne ve altımda harcandığına hayran kalıyorum.

"Gidip hazırlanmayı bitir."

Başını çevirip bana bakıyor, kafası karışmış bir halde. "Bu kadar mı?"

"İşte bu," diye onaylıyorum ayağa kalkarken. Fiş onunla birlikte hareket ettiğinde yüzünü buruşturuyor ve keşke üzerine bir kamera koyup verdiği her tepkiyi yakalayabilseydim diyorum. "Git temizlen."

"Peki ya... az önce içime koyduğunuz şey?"

"Fiş mi?" Yanağını okşuyorum ve dudaklarını öpüyorum, istediğimden daha yumuşak. Kendimi tutmazsam odalarımızdan asla çıkamayacağız. Geri çekilip ekliyorum. "Bütün gece onu takmanı istiyorum, rahatsızlığı, zevki ve esnemesi sana onu sikimle değiştireceğim günü düşündürüyor."

Gözleri parlıyor ama ilgiyle, tiksintiyle değil. Onun ve sahip olduğu karanlık fanteziler hakkında çok haklıydım. "Bunu kulüpte giymemi mi istiyorsun?"

"Mhmm," diye mırıldanıyorum. "Seni içkinden bir yudum alırken izlemek istiyorum, seni insanlarla konuşurken izlemek istiyorum, seni dans ederken izlemek istiyorum, tüm bunları yaparken kıcında bir tıkaç olduğunu ve onu oraya benim koyduğumu bilmek istiyorum."

Bölüm Elli

Thiago

Arturo ön avluda volta atıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bugünkü kayıp şimdiye kadarki en büyük kayıptı."

Bu sabah bir başka sevkiyatımız hedef alındı ve yüz kilo mal kaybına neden oldu. İtalyanlardan biraz geri tepme bekliyordum ama bu kadar hedefli değillerdi. Saldırıları kör şansla yapılamayacak kadar hassas. Arturo'nun hayal kırıklığı benimkinin yanında sönük kalıyor ama adamlarımdan herhangi birinin bundan etkilendiğini görmesine izin vermeyi reddediyorum.

"*Excess*'e gitmişken Tellier ile konuşacağım. Kulağı her yerde, nereden bilgi alabileceklerine dair herhangi bir fısıltı duyup duymadığını bilmek istiyorum."

Bakışlarım tekrar ön kapıya yöneliyor. Tess hazırlanmayı bitiriyor ve ben de heyecanla onun çıkmasını bekliyorum.

Arturo'nun gözleri büyür. "Bunu konuşmak için en uygun yer gerçekten orası mı?" "Resmi bir şey planlayana kadar beklememi tercih edersin, potansiyel olarak

birkaç sevkiyat daha vurulduktan sonra

mı?" "Hayır, *Diablo*, ama-"

"Onunla bu gece konuşacağım." Ses tonumdaki kesinliği anlıyor ve yanıt vermiyor.

O anda kapı açıldı ve Tess dışarı çıktı. Şimdiye kadar gördüğüm en günahkâr elbiseyle merdivenlerden iniyor - krom pembe, dar ve kısa. Kışında hâlâ gömülü olan tıkaçla uyumlu olması beni çılgına çeviriyor. Basamaklardan inmek için bacağını her kaldırışında neredeyse bana göz kırpmıyor. Bana doğru yönelttiği ukala gülümseme, bunun beni nasıl etkileyeceğini tam olarak bildiğini söylüyor.

Saçları omuzlarına dökülmüş, gözleri irislerinin mavisini vurgulayan yumuşak pembe tonlarla hafifçe gölgelenmiş. Bakışlarım onun üzerinde geziniyor.

kıvrımlar, o çok belirgin aşk izlerinin üzerinde, arkamda sahiplenici bakışlarımın sıcak bir izini bırakarak.

"*Jefe*," diye uyarıyor Arturo. "Neredeyse hiçbir şey giymiyor. Belki de üstünü değiştirmeli..."

Tess onu duyunca kaşlarını çatıyor, yüz hatlarında belirgin bir tereddüt beliriyor.

Elimi uzatıp onu kendime çektim. "Artık yas tutmuyor musun?" Sırıtiyorum.

Gülümsemesi geri geliyor, gözleri parlıyor. Başını usulca sallıyor. "Hayır."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye fısıldıyorum. "Çok ateşlisin." Teğmenime dönerek ekliyorum. "Bırak baksınlar, Turo. Onun bana ait olduğunu görecekler."

Sertçe başını sallıyor, sonra arkamızda bekleyen siyah arabaya biniyor. Tess arkasından binmek için hamle yapıyor ama elimi karnının alt kısmına koyarak onu durduruyorum.

"Bu gece arabayı almayacağız, *amor*."

"Ne demek istiyorsun?"

Onu kalçalarından tutarak, Arc Vector motosikletimin bizi beklediği evin hemen yanındaki çimlere bakması için çeviriyorum.

"Bu bizim aracımız."

"Vay canına, çok güzel."

Elini tutmama ve onu bisikletim olan mühendislik harikasına doğru götürmeme izin veriyor. Bacağımı bir tarafa atıp bindiğimde bile yüzündeki kararsız ifade devam ediyor.

"Korkuyorum," diye fısıldıyor. Bu duyguyu bir daha asla yaşamaması için ödeyebileceğim herhangi bir miktar para olsaydı, öderdim.

Gidondan sarkan kaskı avuçlayıp kucağıma alıyorum, çene kayışını ve vizörü açıyorum. Ona doğru uzanarak saçlarını dikkatlice yüzünden geriye doğru tarıyorum ve sonra başına geçiriyorum. Kask takılıyken çok sevimli görünüyor, sarı saç telleri gözlerinin etrafındaki görünür bandı çerçevesiyor.

"Bu motosiklette sana bir şey olmasına izin vermektense ölürüm," diyorum çene kayışını yerine takarken. Sonra ceketimin fermuarını açarak siyah tişörtümü ortaya çıkarıyorum ve ona giymesini işaret ediyorum. "Yani üşümüyorsun. Hava serin oluyor."

"Peki ya sen?"

"Seni sırtıma bastıracağım, ellerin vücuduma sıkıca sarılacak. Hiçbir şey beni bundan daha sıcak tutamaz."

Gülümsüyor, öpmek için eğildiğinde başındaki kaskı hatırlıyor ve onun yerine gülüyor.

Kendi kaskımı takarak, "Hadi, bin," diyorum.

Tess iki elini omuzlarıma koyuyor ve bir eliyle ayağını tutuyor, bacağına diğer tarafa geçirmek için momentum olarak kullanıyor. Oturduğunda yüksek sesle inliyor, örtülü alnı omzuma değiyor.

"Sorun mu var?"

"Hayır," diyor keskin bir nefesle. "Sadece... böyle oturuyorum, bacaklarım açık. Fişe baskı yapıyor."

Sesindeki eziyet dolu tonla şehvet kasıklarına doğru fırlıyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Motorun titreşimleri ona çarpana kadar bekle, *aşkım*. Eğer bu uyarımdan sonra gelmezsen, motoru boşuna çıkarmış olacağım."

Nefesi kesiliyor. "Bu yüzden mi-"

"Evet," diyorum, sahiplenici bir elimi geriye uzatıp açıkta kalan kalçasının üst kısmını kavıyorum. "Bana sınıksız tutunurken boşalmanı istiyorum."

Önce onun vizörünü, sonra da benimkini kapatarak dilinin ucundaki sözcükleri kesiyorum. Bir eli kaburgalarımın her iki yanından dolanarak beni geçici olarak kavıyor. Bileklerini kavıyorum ve sırtıma düşene kadar öne doğru çekiyorum.

"Kollarını belime dola," diye emrediyorum ve o da dediğimi yapıyor, uzun tırnakları karnıma sürtünüyor.

Motoru yüksek sesle çalıştırıyorum ve sonra yola çıkıyoruz. Rüzgâr etrafımızda sert ve keskin bir şekilde esiyor ama Tess'in vücudu benimkine yaslanmış durumda. Motosiklet bacaklarımızın arasında güçlü bir şekilde kükrüyor ve arabaların arasından geçip açık yollarda ilerlerken, bu makinenin bana hissettirdiği gücü hatırlıyorum.

Tess kasklarımızdaki mikrofonların bizi birbirine bağladığını bilmiyor. Dikkatini dağıtmamak için benimkinin sesi kapalı, bu yüzden tek odaklandığım şey onun çıkardığı sesler. Ve bunlar inanılmaz. Motosikletin sarsıntısı tıkacı daha da içine itip sallarken, nefes nefese kalıyor, miyavlıyor ve Tanrı'ya lanetli sesler mırıldanıyor. Kalçalarını öne doğru bastırıyor, klitorisine benzer bir sürtünme eklemeye çalışıyor. Deri ile temas ettiğinde, parmakları karnımı pençeliyor ve yüksek bir çığlıkla paramparça oluyor.

Büyük bir üçlü kavşakta yavaşça duruyoruz ve vizörümü açıp karanlık, parıldayan gözlerle ona bakıyorum. "Aferin kızıma," dedim.

Övgü.

Kendi vizörünü açıyor, yanaklarının üstü kıpkırmızı. "Bunu duydun mu?"

Telefonumdaki bir düğmeye basıp sesimi açıyorum ve mikrofona konuşuyorum. "Her. *Tek*. İle."

Sesim kaskında yankılandığında gözleri komik bir şekilde açılıyor. Üst koluma bir tokat atıyor ve ben de şamatayla gülüyorum.

"Koltuğumu kirlet, *preciosa*. Sahip olduğum her şeyin üzerine boşalmanı istiyorum." "Bu çok fazla orgazm demek," diye belirtiyor.

Çenesini kaskının altına yatırıyorum. "Zamanımız var."

Şakacı bir şekilde vizörümü tokatlayarak kapatıyor ve ben de geri dönüp ışığın yeşile dönmesini bekliyorum. İşte o zaman elinin karnımdan aşağı inip pantolonumun üzerinden sikimi kavradığını hissediyorum. Göğsüne karşı gerilerek nefes alıyorum.

"Dikkatli ol," diye ipek gibi uyarıyorum.

"Eğlenebilen tek kişi sen değilsin."

Bileğini kavriyorum ve elini tekrar karnıma götürüyorum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğime söz verdim. Eğer ben araba kullanırken sikimi okşarsan, önümüzdeki on beş saniye içinde bizi kaza yaptırırım."

Tess elimi bırakıyor ve elini kalçama koymadan önce sikimi bir kez daha sıkıyor.

"Oraya vardığımızda seninle ilgileneceğim," diye homurdandım. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Bizimkinin yanındaki şeride bir Hummer yanaştı.

Tess tırnaklarını neşeyle karnıma geçiriyor ve beni inletiyor. Benimle alay ediyor ve beni en uç noktaya sürüklüyor, ama onu seyircilerin önünde sismek dışında, ki böyle bir şey olmayacak, yapabileceğim hiçbir şey yok. Sağ elim elbisesinin kumaşına uzanıyor ve onu aşağı çekiyor. Elbise o kadar kısa ki otururken neredeyse tamamen bacağının üstüne çıkıyor, bu yüzden elimi koruyucu bir şekilde kalçasının üzerinde tutuyorum.

Hummer'ın sürücü camı açıldığında farkındalık omurgamdan aşağı süzülüyor. Bir dirsek arabanın kapısına dayanıyor ve ardından yirmi yaşlarında bir erkek arkadaşının yüzü Tess'e ahlaksızca bakmak için dönüyor. Yolcu ve arka koltuklardaki arkadaşları onu cesaretlendiriyor, yüzlerinde geniş sırıtışlar beliriyor.

Şoför kalın bir Amerikan aksanıyla "Hey, bebeğim," diye sesleniyor, dudaklarında müstehcen bir gülümseme beliriyor. "Neden buraya gelmiyorsun ve

bacaklarını gerçek bir erkeğin etrafına sarabilir misin?"

"Evet, uçümüz bu delikleri iyi bir şekilde kullanabiliriz," diye cıvıldıyor arkadaşı.

Tess'in kolları beni sıkıca sarıyor. Başımı yavaşça sürücüye doğru çevirirken karartma siperliğim aşağıda kalıyor. Kendini silahımın namlusuna şaşı bakarken bulduğunda gülümsemesi görüldüğünden daha az neşeli bir şekilde siliniyor. Kolum iki şerit arasındaki boşluğu kapatacak şekilde uzanıyor ve tabanca yüzüne bir adımdan daha az yaklaşıyor. Arkadaşı kemiksiz bir şekilde koltuğuna yığıldı ve gözden kayboldu.

"Tekrar et."

Başını sallıyor. "Ben iyiyim."

Kutup ayazı ses tonumu etkiliyor, parmağım yüksek ve ürpertici bir tıkırtıyla emniyeti kapatıyor.

"Özür dile."

"Özür dilerim hanımefendi," diye cevap veriyor, sesi titriyor. Şu anda altına işediğine yüz bin dolarına bahse girerim.

"*Bayanlar*," diye kolayca düzeltiyor Tess, sol elini ona doğru kaldırarak. Onaylayan hırıltım aramızda bölgesel olarak yankılanıyor, diğer elim onun kalçasında morartıcı bir şekilde sıkılıyor.

Elmas yüzüğünü ve alyansını alırken hayalet gibi solgunlaşıyor.

"Camını tekrar aç." "Evet, efendim," diye ciyaklar.

Kapıyı kapatıyor ve kırmızı ışıktaki geçerek karşıdan gelen trafiğe çarpmaktan kıl payı kurtuluyor.

Yazık.

Arkasındaki araba yavaşça boşalan yere doğru ilerliyor, şoför gözlerini yoldan ayırmıyor.

"Düşüncesizce davrandın," diye yumuşak bir sesle beni uyarıyor Tess. Haksız da değil.

Ama karşılaştığımız her pisliği tehdit etmek, sakatlamak ya da öldürmek *istemiyorum*. Onlara akıllarını, kendilerini koruma hislerini kaybettiren Tess'tir.

Eğer bu kadar güzel bir eşim olmasaydı, Londra'nın erkek nüfusunun ortalama yaşam süresi çok daha yüksek, ölüm oranı ise çok daha düşük olurdu.

Aylar önce, giderek artan takıntımdan, onun benim zayıf noktam haline gelmesinden endişe ettiğimi hatırlıyorum. Bunu durdurmaya çalıştım, bu duyguların dokunaçlarının kalbimi sarmasına karşı korunmaya çalıştım. Şimdi ise önemli ipuçlarını düşüncesizce öldürüyor, kamusal alanlarda uzuvlarımı kesiyor ve açık bir yolda silahımı çıkarıyorum.

Geriye dönüp baktığımda, Tess'i önemsemekten kendimi alıkoymaya çalışmak, Dünya'dan Güneş'in etrafında dönmeyi bırakmasını istemek gibiydi.

Tek kelimeyle imkansız.

O benim en büyük zayıflığım. Aşıl topuğum. Birinin bana zarar vermesinin en kolay, en bariz ve kesinlikle en ölümcül yolu.

OceanofPDF.com

Bölüm Elli Bir

Tess

Excess, adının canlı bir örneğidir. Tavandaki vintage avizelerden kadife duvarlara, kulübün etrafındaki çeşitli podyumları işgal eden yetenekli, yarı çıplak dansçılara kadar zenginlik dalga dalga yayılıyor. Tavan en az otuz metre yükseltilmiş ve üzerinde gösterişli şamdanlar asılı. Dans pisti tamamen doludur ve bas sesleri yükselten hoparlörlerden bangır bangır müzik yükselmektedir.

Thiago beni insan kalabalığının arasından geçirerek bizi VIP alanına çıkaracak merdivenlere doğru çekiyor. Kolunu arkasına uzatıyor ve kalabalığın arasından omuzlarıyla geçerken elimi sıkıca tutuyor. Bu izdihamda ayrılmaktan korktuğum için hayatım pahasına tutunuyorum. Kalabalığın ancak üçte birini geçebildiğimizde aniden duruyor ve arkasını dönüyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Elleri belimi buluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Bu iş yürümeyecek. Arkamda olmandan hoşlanmıyorum. Gözler senin üzerinde olmalı."

Beni yanına katlıyor ve bir kolunu dikkatle omzuma atıyor. Sonra bir kez daha kalabalığı itmeye başlıyor, boştaki elini insanları yoldan çekmek için kullanıyor.

Göğsüne gömüldüğümde, kalbinin omzumda attığını hissedebiliyorum, ritmik gümbürtü rahatlatıcı. Yüzüne, gözlerindeki kararlı bakışa, çenesinin kararlı duruşuna düşünceli bir bakış atıyorum.

Thiago'nun geçmişine ve yaptığı işe duyduğum nefretin beni uzun süre ona karşı kör etmesine izin verdim. Gerçekte, o benim koruyucum oldu. Daha önce silahını çektiğinde olduğu gibi, beni sınır tanımayan bir şiddetle savunuyor. Beni her gün irili ufaklı sayısız şekilde kurtarıyor. İlk tanıştığımızdan beri hep kurtardı. Aklını tamamen yitirmiş olabilir ama bana karşı değil.

Asla benimle değil, benim istediğim şekilde olması dışında. Tüm evliliğimizin en büyük sürprizi bu oldu.

Ona ne hissettiğimi söylemek için iim içimi yiyor ama yapamıyorum. Nerede durduğunu bilmeden olmaz.

Kalabalığın diğer tarafına geçerken Thiago bakışlarımın sıcaklığını üzerinde hissediyor ve yere bakıyor. "Bir sorun mu var?" diye soruyor, merdivenlerden yukarı çıkarken eli belimde.

Sahanlığa vardığımızda dönüp yan tarafını avuçluyorum. "Hayır," diyorum kirpiklerimin altından ona bakarak. "Sadece bilmeni istedim... İlk tanıştığımızda seni yanlış değerlendirmişim. Beklediğim, düşündüğüm gibi biri değilmişsin." Sırıtiyorum. "Hayır, *ylesin* ama bana karşı öyle değilsin. Beni her zaman koruyorsun ve ben... Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

Her zamankinden daha rahat giyinmiş, sade siyah bir tişört ve aynı derecede koyu renk bir pantolon giymiş. Gömleğinin kısa kolları kordonlu, dövme kaplı kollarını ortaya çıkartıyor. Bu boğucu kulübün fonunda onun kaslı vücudunu görmek, doğrudan amıma fırlayan bir şehvet acısı gönderiyor. O karanlık, ışıltılı gözleri benimkileri bulduğunda ve dudaklarında bir gülümseme belirlediğinde düpedüz acı verici bir hal alıyor.

"Seni hayatım pahasına korurum, *aşkım*."

Kalbim onun boğuk sesiyle sıkışıyor. Thiago dudaklarımı bulmak için başını eğiyor ama ben yüzümü çeviriyorum. Donup kalıyor, çenesindeki bir kas seğirirken gözleri soru sorarcasına yüzümün yan tarafına dikiliyor.

Boğazımda konuşmamı zorlaştıran bir kitle var. "nemsiz biri için bu kadar çaba sarf etmek çok fazla."

Doğruldu, sesi keskinleşti. "nemsiz mi?"

"Aslında, kullandığınız kelime tam olarak bu değildi. Diğer insanları önemsemek gibi "nemsiz, gereksiz duygularla" yükümlü olmadığını çünkü bunun seni savunmasız hale getireceğini söyledin. Bağlanmadığınızı söylediniz." Sesimdeki acıyı duyabiliyorum. "Bunu unutmadım. Hatırlamak benim için iyi bir şey."

Kelimelerin içi boş geliyor ve dilimde buruk bir tat bırakıyor ama söylenmeleri gerekiyor. Bana söylediklerini görmezden gelmek, değişebileceğini ummak aptallık olurdu.

Thiago yavaşça başını sallar. Düşünceli bir şekilde. Elime uzanıyor, bir parmağını benimkiyle birleştiriyor. Birleştiğimiz yere bakıyorum, elektriğin tanıdık sarsıntısını hissediyorum. enemin alt tarafına dokunuyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Neden?" diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor. "Senin için bu duyguları hissetmemi mi istiyorsun?"

Elimi onunkinden çekmeye çalışıyorum ama o daha sıkı sıkıyor.

"Hayır, ben-" "Çünkü biliyorum," diye bitiriyor, elimi ağzına götürüyor ve

bileğime yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seviyorum."

Duygular başıma hücum ediyor ve bacaklarımı titretiyor. Thiago beni geriye doğru iterek karanlık bir köşede kaybolmamızı sağlıyor. Gözleri karanlıkta beni hipnotize eden iki fener gibi parlıyor. "Ve saplantım, duygularım, sana olan sürekli *ihtiyacım* beni savunmasız kılıyor. Bunların hepsi göze alamayacağım, kendimi korumam gereken zayıflıklar."

"Nasıl?"

"Gitmene izin vererek."

Bu cevaba hazırlıksız olduğum için irkiliyorum. Midemi yaran boşluk, yoluna yıkım ve kaos bırakıyor.

Bir zamanlar ondan kaçmak için ne kadar çaresizsem, şimdi hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi beni bir kenara atması düşüncesi yüz kat daha acı verici.

"Beni bırakacak mısın?" Burun

delikleri alevlenir. "*Hayır.*"

Sert ve kırılmış cevabı karşısında ağzım kurudu.

"Neden olmasın?"

Bir el boğazımı avuçluyor ve başımı duvara yastıyor. Karanlıkta parlayan altın gözler, büyümüş göz bebeklerimden ayrılmış dudaklarıma doğru bana bakıyor.

"Sensiz daha da savunmasızım." Bu itiraf karşısında neredeyse hüsrana uğramış gibi görünüyor. "Dikkatim dağınık. Odaklanamıyorum. *Başka bir yerdeyim.* Nerede olduğunu, ne yaptığını ve kiminle olduğunu merak ediyorum. Beni düşünüp düşünmediğini ve düşündüğünde gülümseyip gülümsemediğini. Misafir odasındaki yatağı yaktırdım çünkü buraya ilk geldiğinde benden başka bir yerde uyumandan nefret ediyordum." Eli boğazımda sıkılıyor, başparmağı nabız noktama sürtünüyor. "Nasıl çalıştığım, nasıl hayatta kaldığım, kendimi nasıl mümkün olduğunca yenilmez tuttuğumla ilgili her şeyi değiştirmek zorundayım, çünkü artık kalbim göğsümden bağımsız bir şekilde dünyada dolaşıyor, pembeye sarılmış ve bu şehirdeki her bir puşt için tehlikeli bir şekilde iştah açıcı görünüyor ve eğer sana bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyorum."

Ciğerlerim onun açıklamasıyla boşaldı. Gözlerindeki azap dolu bakışa. Sonra ayak parmaklarımin üzerinde durup ona uzanıyorum ve fısıldıyorum, "Ben

Sana bir şey olursa hayatta kalamazsın," dedikten sonra dudaklarına yapışıyorum.

Şu anda ona tüm gerçeği söylemeye ancak bu kadar yaklaşabilirim, bu üç küçük kelime dudaklarımın hemen arkasında asılı duruyor.

Thiago belimdeki sert elleriyle beni kendine doğru çekiyor, dudakları dilimi ağzına almak için açılıyor. Kanımı ısıtarak küstahça inliyor ve kıcımlı cömertçe kavrayarak beni sert horozuna doğru çekiyor. Tutuşu içimdeki tıkacı itiyor ve yüksek sesle inliyorum.

Arkamızda bir boğaz temizleniyor.

"Böldüğüm için üzgünüm, şef. Konuşmamız gerek." Thiago'nun dudakları duyulabilir bir sesle çekiliyor ve omzunun üzerinden Marco'ya bakıyor. "Muhasebeci bir güncelleme için aradı."

Ağır ağır nefes alarak küfrediyor. "Onu yerleştirmeme izin ver, sonra konuşabiliriz."

Thiago, benimkini yansıttığından emin olduğum, cinsel açıdan hüsrana uğramış bir bakışla bana bakıyor. Öyle olduğunu biliyorum çünkü göz bebekleri büyüyor ve gözlerini kaçırmadan önce dişlerini acıyla sıkıyor.

Elimi tutuyor ve beni koridorda özel bir barı, çok sayıda dansçısı ve hepsi kartele ait olduğu belli olan dövmeli erkek ve kadınlarla dolu koltukları olan büyük, lüks bir odaya çekiyor. İçeri girip yanlarından geçerken hepsi ayağa kalkıp bize başlarıyla selam veriyor.

"Valentina," diye sesleniyor Thiago ve benim yaşlarımda, tatlı, uzun kahverengi saçları olan bir kadın ayağa kalkıp arkasını dönüyor. Geçen sefer sadece bir anlığına görmüş olsam da onu hemen tanıdım. Altın elbiseli kadın o. "Bu Tess. Marco'yla konuşmamız gerek, ben yokken ona göz kulak olabilir misin?"

Bizi tanıştırdığında göz kamaştırıcı ela gözleri açılıyor. "Tabii ki yapabilirim! Sonunda seninle tanışabildiğim için çok mutluyum, Tess. Senin hakkında çok şey duydum." Thiago alnımdan öpüyor ve beni onunla baş başa bırakarak ve ona kim olduğuna dair hiçbir açıklama yapmadan çekip gidiyor. Mutsuzca gidişini izliyorum, sonra geri dönüyorum. Yüzümde ekşi bir ifadeyle etrafta dolanıyordum.

"Yani kocamla yakınsınız?"

Ses tonumdaki düşmanlık Valentina'nın gözlerini açıyor, beni çözmeye çalışırken bakışları benimkiler arasında gidip geliyor. Sonunda burnunu sevimli bir şekilde kıvrarak gülüyor. Elim sıkılamak için uzandı ve diğerlerinden uzakta bir kanepede yanına oturmamı işaret etti.

"Size benden ne kadar bahsettiğinden emin değilim, bu yüzden aramızda yanlış anlaşılma olmadığından emin olmama izin verin.

Thiago'ya karşı hiçbir ilgim ya da planım yok. Aramızda hiçbir şey yok ve *asla* da olmayacak. O benim üvey kardeşim, hepsi bu," diye yemin ediyor.

"Ayrıca, bugünlerde gözü sadece bir kadını görüyor, bu yüzden dikkatinin dağılmasından endişe etmem."

Bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etti ama bu sonsuza dek süreceği anlamına gelmiyor. Babam da bir zamanlar annemi sevdiğini iddia etmişti ama bakın şimdi neredeler.

"Bütün erkeklerin dikkati eninde sonunda dağılır."

"Onunki olmayacak," diye yemin ediyor. "Hiçbir şey onun dikkatini işinden uzaklaştıramadı, hele bir kadın hiç. Sonra bir gün *ansızın* seni Avrupa'nın dört bir yanına kovalıyor ve onunla evlenmeye zorluyor. O senin. Eğer öyle olmasını istiyorsan." Başını şirin bir şekilde yana eğiyor ve bana bakıyor. "Ve bu beş dakikalık konuşmaya dayanarak, bence istiyorsun. O tanıdığın en iyi adam, tüm o ölümcül öfkesinin altında tanışabileceğin en sadık adam."

Ellerime bakarak kızardım. "Ondan bu kadar övgüyle bahsediyorsun, bunu duymak güzel."

"Onunla birlikte büyüdüm, o gerçekten benim kardeşim. Ve sonra benimle ilgilendi..." sözlerini aniden kesiyor, gözleri doluyor. Gözlerini kırptırıp başka tarafa bakıyor ve aniden parlayan gözyaşlarını gözümünden saklıyor. Elini sıkma sırası bende. Onu neyin duygulandırdığını tahmin edebiliyorum.

"Adriana'dan sonra mı?"

Bana bakmak için döndüğünde yüz hatları şaşkınlıkla renkleniyor. "Sana ondan bahsetti mi?"

"Evet." Aslında, annemi hastanede ziyaret ettiğinden beri bana ondan daha fazla bahsediyor. Sanki hayatlarımızdaki kadınlar söz konusu olduğunda ortak travmalar yaşadığımızı fark etmek bizi birbirimize bağladı ve onun daha da açılmasını sağladı.

"O zaman kesinlikle *asla* sallanmıyor," diyor ve gururla ekliyor. "Ömür boyu bu işin içindesiniz."

Dikkatlice, "Umarım öyledir." diyorum.

Mutlu bir şekilde ellerini çırpıyor ve alkışlıyor. "Demek haklıymışım! Bunu duyduğuma çok sevindim." Şampanya kadehini kapıyor ve bir yudum almadan önce bana kadeh kaldırıyor. "Böyle hissettiğini biliyor mu?"

Gerçek şu ki Thiago'ya en başından beri aşığım. Bir gecede olmadı, hiç olmadı. Ham şehvetle başladı,

Mesafeyle birlikte ilgiye dönüştü, buzdolabında en sevdiğim dondurmanın olduğundan emin olduğunda sevgiye dönüştü, bir gece telefonunun saatini kontrol ettiğimde duvar kağıdının arabasının arkasında otururken alelacele çektiği imzalı evlilik cüzdanımızın fotoğrafı olduğunu gördüğümde derin bir sevgiye dönüştü, Endişelendiğim için bir iş sunumunu onunla saatlerce prova etmeme izin verdiğinde hayranlığa dönüştü, hayatımı kurtardığında hayranlığa dönüştü ve annemle ilgilendiğinde sınırsız, boyun eğmeyen bir sevgiye dönüştü. Hastaneden eve döndükten sonra bir hafta boyunca her gün onu kontrol ettiğinde. Ona dokunmamın cezasının bana dokunmamla aynı olacağını söylediğinde.

"Ona değer verdiğimi biliyor. Hem de derinden. Hissettiklerimin bundan biraz daha ciddi olduğunu bilmiyor."

İşliyor. "Ona söylemelisin."

Başımı sertçe sallıyorum. "Yok artık. *Sadece* duygularımız hakkında konuştuk ve o bunu söylemedi. Eğer hissetseydi söylerdi. Eğer o aynı fikirde değilse bunu ilk söyleyen ben olmayacağım."

Tamamen yabancı biri olmasına rağmen Valentina'ya neden içimi döktüğümde emin değilim. Yüzünün açıklığıyla, elimi tutuşuyla ilgili bir şey bu. Ona güvenmek istememe neden oluyor. Ve Thiago'ya henüz söyleyemesem bile, birinin sırrımı öğrenmesine izin vermenin göğsümden kaldırdığı bir ağırlık şeklinde anında bir rahatlama var.

"Her neyse," diye ekliyorum, konuyu kapatmak için elimi sallıyorum. "On dakika önce kaltak gibi davrandığım için özür dilerim. Nedenini şimdi anlıyorsun. Ama eğer Thiago'nun kız kardeşiysen, bu bizi aile yapar, bu yüzden arkadaş olabileceğimizi umuyorum. Sana söz veriyorum, genelde oldukça iyi biriyimdir."

Valentina keyifle gülüyor, kolunu benimkine doluyor ve dudaklarında muzip bir gülümsemeyle yakınımı eğiliyor. "Kesinlikle arkadaş olacağız. Teknik olarak zaten öyleyiz çünkü Thiago'yu peşinden koşturduğundan beri seni arkadaşım olarak görüyorum ama bana yetişmen için sana biraz zaman vereceğim."

Kartel hattının diğer tarafında yeni bir arkadaş edindiğim için mutlu bir şekilde kıkırdıyorum. Her gün gördüğüm birkaç çekirdek insan dışında, hiçbirisiyle gerçekten etkileşime girmedim. Thiago'nun hayatının bu yönü hâlâ gizemini koruyor ve beni dahil etmemek için biraz ayrı kalmayı sevdiğini biliyorum. Ancak birlikte başarılı bir geleceğimiz olacaksa, hayatlarımızı sonsuza kadar ayrı tutamayız.

Sanırım beni de bu yüzden buraya getirdi, ilk kabul töreni olarak.

"Bu kulüp harika," diyorum ona. "Daha önce buraya gelmiş miydin? Sahibini tanıyor musun?"

"Birçok kez gittim. Kartelin kendi kulüpleri ve restoranları var ama burası iş yerine eğlenceye odaklanmak istediğimizde uğrak yerlerimizden biri. Ve evet, Cillian'ı iyi tanırım. Eminim bir noktada onunla tanışacaksınız," diyor ve ekliyor. "Yine de bir tavsiye - ona çok uzun süre bakma. Karısı *delinin* teki. Baktığınız için gözlerinizi kafanızdan çıkarır."

Ben cevap veremedim arkasında bir adam beliriyor. Bakışlarını ona yöneliyor ve sadece cüssesine bakarak Callum'un kardeşi olduğunu anlıyorum. Yüzümdeki ifadeyi görünce Valentina'nın gözleri açılıyor. Daha arkasını dönmeden özür dileyen bir ifade takındı.

"Üzgünüm Kill," diyor utangaç bir şekilde.

Neyse ki, onun değerlendirmesinden etkilenmiş görünmüyor. "Merak etme," diye sırtıyor bana, keskin dişlerini göstererek, "söz veriyorum karım da en az benim kadar deli." O erkeksi yakışıklı gülümsemesi bana bunun hiç de az olmadığını söylüyor.

Kendime bu gece çok fazla içmemem gerektiğini hatırlatıyorum. Eğer içersem bu kulüpten çıkamayabilirim.

Cillian kollarını kavuşturuyor ve bana bakıyor. "Sevdiğine sevindim *Excess*, istediğin zaman gelebilirsin."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, gözlerinin içine bakmak için ayağa kalkıyorum. "Ben Tess, tanıştığımıza memnun oldum."

"Oh, kim olduğunu biliyorum, Tess. Senin hakkında çok şey duydum. Gerçi kocandan çok kardeşimden duydum. *Diablo* konu sen olunca kartlarını göğsüne yakın tutuyor."

Sıcak bir el belimi sarıyor ve Thiago beni kolayca yanına çekiyor. "Bunun bir nedeni var. Kardeşine söyle, eğer seninle karım hakkında ikinci kez konuşursa, bunu üçüncü kez yapacak kadar uzun yaşamayacağından emin olacağım."

Cillian şamatayla gülerek arkadaşının omzuna iyi huylu bir şekilde vuruyor. "Senin de böyle bir şey söyleyebileceğinden bahsetti."

"Mhmm," diye karşılık veriyor Thiago, eli kalçamdan geçip kıcımı avuçluyor. "Karısıyla ilk tanıştığında ne kadar deli olduğuna dair hikâyeler duymuştum. Kendileri hakkında benzer şeyler düşünen erkeklerle oyun oynamaması gerektiğini bildiğini sanırsın."

"Evet, Ad  la  de karde  imi parmağında oynatıyor.   lgilenmiyormu   gibi davrandığı zamanlarda bile hep   yleydi. Her zaman da şöyle olacak," diyor Cillian, baldızından sevgiyle bahsederken. "Ama Callum'u bilirsin, sava   ve kaos onun i  i. Oyunlara kar  ı koyamaz."

Thiago huysuzca homurdanıyor, ben de kendi kolumu ona doluyor ve   akacı bir   ekilde sıkıyorum. Dikkati bana y  neliyor, bakı  ları   efkatle kapanıyor.

"Gel benimle dans et," diyorum.

Parmağını   enemde gezdirerek soruyor. "  ukurda mı?" Omuz silkiyorum. "Elbette. Neresi olursa. Sadece seninle dans etmek istiyorum."

Yavaş  a g  l  ms  yor. Beni bırakarak Cillian'ı kenara   ekiyor ve kulağına bir   eyler fısıldıyor.

"Elbette," diye yanıtlıyor Cillian. "Siz yeni evliler i  in bunu ayarlayacağım. Bana on dakika verin."

Ortadan kayboldu. Thiago g  zlerini benden ayırmadan seslendi. "Kaybol, *Vale*."

"O kadar hızlı değil, *hermano*," diyor ve bana telefonunu uzatıyor. "Numaranı yaz. Gelecek hafta sana mesaj atarım ve bir kahve falan i  eriz."

"  ok isterim," diye d  r  st  ce cevap veriyorum ve numaramı yazıyorum.

Telefonunu ona geri verdiğimde g  l  ms  yor, sonra g  zlerini kocama diyor. "Seni g  rmek de g  zel, Thiago. Her zaman bir zevktir."

Ona aldırmadan yeni bo  almı   kanepeye oturuyor ve belimden tutup beni kucağına   ekiyor. Fi   i  ime girdiğimde inliyorum. Eliyle kıçımı avu  layarak beni sıkıca kendisine ya  lıyor.

"Dansa gitmiyor muyuz?" Suratımı asarak sordum.

Dudaklarımı ok  uyor, onlara   ehvetle bakıyor. "  yleyiz ama tercih edeceğini d    nd  ğ  m bir yerde."

A  ağı baktığımda altın zincirinin b  k  lm     olduğunu fark ediyorum. Parmaklarım metalin altında kıvrılıyor ve zinciri boynuna doluyorum, b  ylece toka ensesinde, kafatası ve ha   g  ğs  nde asılı kalıyor.

"Dikkatli ol."

Kafamı kaldırdığımda ba  ını koltuğ  a yaslamı  , g  zleri yarı k a p a l ı bir   ekilde bana bakıyor.

"Ne?"

"Sikimi sertle  tiriyorsun." Bunu s  ylerken, uzunluğunun kıçımda zonkladığını hissediyorum.

"Tek yaptığım zincirini tamir etmektir."

Dudağının kenarı düşünceli bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Söz konusu sen olduğunda hiç iradem yok, bu yüzden dans pistine çıkmak istiyorsan, o zarif parmaklarınla bana dokunmayı bırakmanı ve kıcını sikime sürtmeyi bırakmanı öneririm."

Yine surat astım. "Hiç eğlenceli değilsin."

Thiago yüksek sesle gülüyor, karnı yan tarafıma doğru hareket ediyor ve bu tepkiyi ondan almış olmanın verdiği zevkle yanaklarımın yandığını hissediyorum. Boynuma sokuluyor, dudakları boğazımın sütununu buluyor ve beni ona karşı titreten ıslak bir öpücük izi bırakıyor.

Dudakları kulağımın arkasındaki yumuşak teni bulana kadar ilerliyor ve fısıldıyor. "Olmanı umduğum her şeysin."

Ağırlıksız bir duygu göğsümde süzülüyor. Ben cevap veremeden bir kadın yanımıza yaklaşıyor. "Efendim? Sizin için hazırız."

Thiago ellerini belimde tutarak kucağından inmeme yardım ediyor ve ayağa kalkıyor. Elimi daha büyük olan elinin içine alıyor ve kadının peşinden gidiyor. Bizi merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve tepesinde uğursuz görünümlü bir kapı olan başka bir merdiven dizisine ulaşana kadar birkaç karanlık koridordan daha geçiriyor.

Parmaklığın yanında durup kapıyı gösteriyor ve yukarı çıkmamızı işaret ediyor. "Kilitli değil," diyor bana gülümseyerek. "Keyfini çıkarın."

O gözden kayboluyor ve ben Thiago'ya bakmadan önce kapıya bakıyorum. "Yarım yamalak bir yer. Sonunda beni öldürmeye mi karar verdin?" Şaka yapıyorum.

"Bu nasıl bir olay örgüsüne dönüşürdü." "Şahsen benim hayranı olacağım bir şey değil," diye karşılık veriyorum.

Sırıttıyor ve merdivenlerden çıkarken önce benim çıkmam için elimi çekiyor. "Hadi."

Tepeye ulaştığımızda, kolu çevirmek için yanımdan uzandı. Kapı açıldı ve nefesim kesildi.

Önümde *Excess*'in geri kalanıyla aynı dekoratif stile sahip büyük bir çatı var. Etrafımdaki güzellik karşısında şaşkına dönerek dışarı çıkıyorum. Binlerce ip ışık tepeden ve yanlardan sarkarak tüm alanı büyümlü bir görünüme kavuşturuyor. Dört köşede duran ısıtma lambaları, soğuk kış havasına rağmen ek sıcak ışık ve rahat bir sıcaklık sağlıyor. Arka planda yumuşak, romantik bir müzik çalıyor. İkimiz dışında her yer bomboş.

Döndüğümde Thiago'yu kapının pervazına yaslanmış, kollarını gelişigüzel kavuşturmuş, yüzünde büyülenmiş bir ifadeyle beni izlerken buluyorum.

"Burası çok güzel," diye fısıldıyorum huşu içinde. "Neden burada başka kimse yok?"

Kapıyı iterek bana doğru geldi. "Nisan'a kadar kapalı. Personel bu gece bize sadece kapıları açtı."

Küçük ışıklara bakıyorum. Sıra sıra dizilmiş iplerin arasında binlerce parlak yıldız, siyah gece göğünde parlıyor.

"Neden?" Tekrar kocama baktığımda heyecandan nefesim kesilerek soruyorum.

Thiago elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor, diğer avucu belimin kıvrımını buluyor. "*Yıldızların altında dans etmek çok büyümlü olmalı. Ben hiç yapmadım ama hep yapılacaklar listemdeydi.*" Günlüğümdeki satırı hala hafızasından aktarıyor, kelimeler zihninde sanki dün okumuş gibi taze. Yüzü benimkine doğru yaklaşıyor ve fısıldıyor: "Ölmeden önce yapılacaklar listendekilerin üstünü çizdiğin kişi olmak istiyorum."

Elini bırakıyorum, onun yerine kollarımı boynuna doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum, başka bir şey söyleyemiyorum.

"'Bebek' mi?" diye homurdanıyor. "Evcil hayvan isimleri için başka yere bakma.

İstediğim bu. Bana böyle seslenmeni istiyorum."

"Tamam bebeğim," diye cevap veriyorum ve o da mutlulukla mırıldanıyor. Birbirimize bu şekilde sarılıyoruz, çatıda yavaşça sallanıyoruz, her şeyden çok bir kucaklaşmaya benzeyen bir dans ediyoruz. "Bu bizim ilk dansımız," diyorum ve başını omzumdan kaldırıp bana bakıyor. "Galadaki sayılmazdı çünkü ben çekip gitmişim. Ama bu gerçek ve olması gereken her şey var."

Ona ne hissettiğimi söylemek, bilmesi gerekenleri, bilmesini *istediklerimi* itiraf etmek için kelimeler dudaklarımda, çünkü zaten geri dönemeyecek kadar derindeyim, ama bir şey bana bunun doğru zaman olmadığını söylüyor. Henüz değil.

Parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve elini uzatıyor, momentumu beni kendisinden uzaklaştırmak için kullanıyor. Bir saniyelik duraksamadan sonra çekiştiriyor ve göğsüne sarılana kadar beni kolundan aşağı döndürüyor.

Dudakları dudaklarımı arıyor ve sonra dili ağzıma giriyor ve beni kalan nefesimi çalan amansız bir tutkuyla öpüyor. Dudaklarını iddialı bir şekilde dudaklarımın üzerinde gezdirirken beni tutuşunda daha önce hiç hissetmediğim bir samimiyet var.

Yavaşça geri çekilerek dövmeli yüzüne bakıyorum. Uzun dakikalar

boyunca, rahat ama yüklü bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz.

Başka bir şarkı için dans ediyoruz, sonra bir tane daha. Ve bir başkası, bir şarkının nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek imkansız olana kadar.

Zaman geçtikçe daha da rahatlıyor. Son zamanlarda olduğundan daha hafif görünüyor, omuzlarındaki gerginlik azalmış.

"Son birkaç haftadır stresli görünüyorsun. Burnumu sokmak istemedim ama her şey yolunda mı?"

Göğsünde öfkeli bir gümbürtü yuvarlanıyor. "Anı mahvetmek istemiyorum."

Boştaki elim yanağındaki gözyaşı damlasını okşamak için kalkıyor. Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Yağmurlu günler için orada olmak hakkında söylediklerin benim için de geçerli bebeğim."

Kıkırdıyor. "Touché."

Az önceki gerginlik, çenesinin gerilmesi ve gözlerinin kararmasıyla geri dönüyor. Her ne ise, normalden daha ciddi.

"Birileri son birkaç haftadır sevkiyatlarımıza saldırıyor. Özellikle hedef alınanlara ve sıklığa bakılırsa, bağımsız çalışan biri olamaz."

"Yani demek istiyorsun ki..."

Ağzı acımasız bir çizgiyle düzleşiyor.

"Da Silva kartelinde bir köstebek var."

Bunun ne anlama geldiğini düşündükçe mideme kramplar girerken bile bizi çatıda gezdirmeye devam etmesine izin veriyorum. "Kahretsin," diyorum.

Homurdanıyor. "Bok doğru." Başımın üstüne bakıyor, gözleri dalgın. "Ve eminim ki o her kimse benden de çalışıyor."

Canlanıyorum. Köstebekler ve saldırıya uğrayan sevkiyatlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama finans? Bu benim uzmanlık alanım.

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama bundan kuvvetle şüpheleniyorum. Sizi Londra'ya geri getirdiğimden beri şüpheleniyorum."

"Kitaplara baktın mı?"

Bakışlarında bir fırtına kopuyor. "Evet, hepsi toplanıyor ama bu hiç mantıklı değil. Bazı tedarikçilerimiz ödemelerini alamadıklarını söylemek için bizzat bana ulaştı. Onlara yapılan ödemeler kaydedilmiş ve evraklar takip ediliyor gibi görünüyor. Aylardır üzerinde çalışıyorum ama bir anlam veremiyorum. Bunu çözmek için bir uzmana ihtiyacım var ama bunları inceleyecek başka kimseye güvenmiyorum, özellikle de muhasebecilere, çünkü en az biri bir şekilde bu işe bulaşmış durumda."

"Bir bakmama izin verin," diye düşüncesizce söylendim.

Bakışları benimkilere kayıyor, içlerindeki duyguyu çözmek zor.

"Biri bir şirketten zimmetine para geçirdiğinde nelere dikkat etmem gerektiğini biliyorum," diye devam ediyorum, sözcükler bir anda ağızımdan dökülüyor. "Bunu daha önce de gördüm ve kendi raporlarımızda her zaman buna dikkat ediyorum. Bunu yapmak için tek bir kişi yeterli ve fark edilmezlerse yıllarca yanlarına kâr kalabilir. Ama siz bu konuda uyarıldığınız için en zor kısmı geride bıraktınız bile. Artık onları yakalamanın yolları var. İzler, ipuçları ve muhtemelen ekmek kırıntıları gibi arkalarında bıraktıkları dijital ayak izleri. Size yardım edebilirim, sadece bana güvenmeniz gerekiyor."

Thiago düşünceli bir şekilde bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Belirsizlik beni boğazımdan yakalıyor ve sıkıyor. Beni geri çevirirse çok utanacağım.

"Endişelendiğiniz şey buysa, benimle paylaştığınız bilgilerle hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum. İstersen bir gizlilik sözleşmesi imzalayabilirim. Sadece düşündüm ki..." Duraksadım, yan tarafa baktım. "Bilmiyorum, sadece sana yardım edebileceğimi düşündüm."

Saniyeler geçiyor ve sonra bir parmak çenemin altına girip yüzümü ona doğru çeviriyor. Altın gözler merakla benimkileri arıyor.

"Sana kitaplara erişim izni verirsem ve sen de bana yardım edersen, fiilen suç işlemiş olursun."

Kalın kalın yutkunarak başımı sallıyorum. "Biliyorum."

"Bir çizgiyi aşacak ve bana nefret ettiğini söylediğin Yeraltı Dünyası'na adım atacak s ın . Bu iş bittiğinde geri dönüşü olmayacak."

"Biliyorum."

"Benim suç ortağım olarak hüküm giyebilirsin. Hapse girebilirsin.

Hapishane."

Gözlerim kapanıyor. "Biliyorum!"

Çenemi dürterek gözlerimi açmamı işaret ediyor. Ben de açıyorum. "O zaman neden yapıyorsun?"

Bu sorunun çok kolay bir cevabı var ve dilimin ucunda, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Sevdiğim adam için her şeyi yaparım.

Bunun yerine, ona gerçeğin bir versiyonunu anlattım.

"Çünkü bana ihtiyacın var ve sana yardım edebilecek becerilere sahibim, o yüzden edeceğim," diyorum şiddetle. "Ayrıca, ben senin karınım, yani sana karşı tanıklık etmeye zorlanamam - ya da tam tersi - bu yüzden mükemmel bir suç ortağıyım. Bu bir kazan-kazan durumu."

Memnun bir şekilde mırıldanıyor ve başını eğerek yüzünü yanağıma yaslıyor. "Son birkaç ayda çok yol kat ettin *aşkım*," diye mırıldanıyor, boynumu öperek.

Dudaklarımdan memnun bir iç çekiş çıkıyor. "Çok ikna edici olabiliyorsun," diyorum nefes nefese, yüzünün yan tarafını kavrayarak onu kendime doğru çekiyorum.

"Bundan kimseye bahsetmeyeceksin." Ses tonu kategorik. "Ve eğer NCA'nın peşimize düştüğü bir zaman gelirse, yalan söyleyecek ve tek bir belge, e-posta, makbuz, *hiçbir şey* görmediğini söyleyeceksin. Tek bildiğin ithalat ve ihracatla uğraştığım. O zeki beynini *çok* inandırıcı bir aptal sarışın rolünün arkasına saklayacaksın ve cahil numarası yapacaksın, beni anlıyor musun? Beni hapiste çürümeye terk edip kendini kurtaracaksın."

Bunu yapmak için çok geç, çok ileri gittim.

Şimdi onunla bu konuda tartışmak yerine, saçımın bir tutamını parmağımın etrafında kıvırıyorum, kocaman gözlerle ona bakıyorum ve şakayla karışık "Ha?" diyorum.

Sırıtıyor, gözleri gururla parlıyor. "Aferin kızıma." "Beni yine mi koruyorsun?" diye soruyorum.

"Sana ne demiştim?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Hayatınla mı?" "Hayatımla."

OceanofPDF.com

Elli İkinci Bölüm

Thiago

Tam da karımın daha fazla bağımlılık yapamayacağını düşündüğüm bir anda yanıldığını kanıtladı. Bana yardım etmek için kendini riske atma isteği, şimdiye kadar yaptığı en ateşli şey olabilir ve bu da bir şey söylüyor.

Bana evlenmem şiddetle tavsiye edildiğinde ve ben onu özellikle kabul etmeye karar verdiğimde, bundan gerçek bir eş elde etmeyi hiç beklemiyordum. Bu benim ilgilendiğim bir şey değildi ve onun da bunu sağlayabileceğini ya da sağlamak isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

Yardım teklif etmesi bile kalbimin etrafındaki son buz tabakasını kırıyor ve o karanlık organı onun yapıyor. Yıllar süren hareketsizlikten sonra yeniden atmaya başlıyor. Yavaşça, dikkatlice, sanki kendi gücünden korkuyormuş gibi, nabzın canlanışını gök gürültüsü gibi duyurmasından korkuyormuş gibi.

Acaba biliyor mu? Nefes alış verişinin beni kontrol ettiğinden haberi var mı? Aynı odadayken odaklanamadığımı çünkü duyularımın tamamen onun nefes alıp verişine göre eğitildiğini ve rahatsızlığa işaret edebilecek herhangi bir değişimi yakalayabildiğimi?

Sahip olduğum her güç, onun benim üzerimde sahip olduğu gücün yanında sönük kalıyor. Bir gülümseme ve fısıldadığı bir kelimedden başka bir şeyle beni kontrol edebiliyor, yüzlerce erkeğin sahip olmak için cinayet işleyeceği bir güce sahip ve bunu istediğinden bile emin değilim.

Bu takıntının daha fazlasına dönüşmesini hiç beklemiyordum. Sadece onun en büyük zayıflığı olmasını değil, aynı zamanda onu gerçekten kucaklamayı da.

Ağzım, zihnimden geçen aynı türden acil bir çaresizlikle onunkini buluyor. İlk temasımızda içimde bir sıcaklık oluşuyor.

dudaklar. Boynumun arkasını avuçlamak için uzanıyor ve beni daha yakına çekiyor, bu sırada benden şehvetli bir inilti çıkarıyor.

Cebime uzanıp daha önce oraya sıkıştırdığım küçük kumandayı buluyorum ve düğmeye basıyorum. Tess irkiliyor, geriye sıçrarken şaşkın bir nefes dudaklarından ağzıma düşüyor. Uzun kirpiklerle çerçevelenmiş geniş mavi gözler şok içinde bana bakarken aramızda bir vızıltı sesi canlanıyor.

"Ne-" diye tekrar soluk soluğa kalıyor, yüz hatları erotik bir şekilde kıvrılıyor. "Bu titreşimli bir tıkaç," diye mırıldanarak dudaklarını öpüyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor, dizleri titrerken elleriyle gömleğimi yumrukluyor.

Gözlerim onun yüzüne odaklanmış, artan hazzını seyretmekten kendimi alamıyorum. "Nasıl bir his?"

İnliyor. "Sen bunun için şeytansın."

Telefonumu kulağıma götürerek karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Evet?" Cillian cevap veriyor.

"Çatıdaki kameraları kapatın."

Tess'in gözleri kararır ve bir adım geri çekilir.

O gülerken bakışlarım bir avcı gibi onu takip ediyor. "Onları açık bıraktığımı mı düşünüyorsun? Bugünlerde personelime oldukça bağlıyım. İhtiyacım olan son şey, eve dönerken onları teker teker dışarı çıkarman çünkü karını kirletmeni izlemiş olabilirler. Çıkardılar. Keyfini çıkarın."

Telefonu kapatıp cebime koyuyorum ve Tess'e doğru ilerliyorum. Konuşurken sesim çakıl taşı gibi sert çıkıyor.

"Elbiseni kaldır."

Dar kumaşın eteklerini tutuyor ve yavaşça kalçalarına doğru sallamaya başlıyor, daha önce gördüğüm pembe külotu ortaya çıkarıyor.

Geri çekilmeye devam ediyor, gözleri iki sıvı şehvet havuzu.

Sırtı çatının kenarındaki ahşap korkuluğa çarpıyor ve ben yaklaşmaya devam ederken çenesini bana doğru eğerek duruyor.

Ona bir adımdan daha az mesafede duruyorum, ip ışıklarının parıltısı bedenimin gölgesini onunkinin üzerine düşürüyor. Elimi uzattım ve iki parmağımı yavaşça dantelle kaplı yarığından yukarı doğru gezdirdim. Titriyor, tüm vücudu ürperiyor.

"Bu benim amım mı?" Sessizce soruyorum.

Başını sallıyor, çenesi çılgınca aşağı yukarı hareket ediyor.

"Kelimeler."

"Evet," diye nefes nefese itiraf ediyor.

Şimdi daha fazla baskı uygulayarak elimi daha yukarı kaldırıyorum ve parmaklarımın uçlarını klitorisinin üzerine sürüyorum. Dantelli kumaş etini sertçe aşındırıyor ve bacaklarının titremesine neden oluyor.

"Seni bu şekilde boşaltabilirim," diye not ediyorum. Bakışlarım onunkilere yöneliyor. "İstedğin bu mu?"

Başını sallıyor, gözleri hala fişi ilk açtığım zamanki gibi kocaman.

"Hayır."

İnkâr etse bile sırtı kavisleniyor ve amını elime doğru itiyor.

"Ne istiyorsun?"

Başını arkasındaki ahşap panele yaslayarak inliyor. Gözleri kapanıyor, çılgınca uyarılmışlığı tam teslimiyetine yol açıyor.

"Ağzın üzerimde."

"Nerede?"

Elleri göğsüne geliyor ve elbisesinin içinden göğüslerini kavrayarak birbirine bastırıyor.

"Buraya."

Tıkaç içinde yüksek sesle vızıldamaya devam ederken bacakları şiddetle titriyor ve yasak deliğini geriyor.

"Bana memelerimi göster," diyorum kısık sesle.

Gözleri açık, göz bebekleri kocaman açılmış. Elbisesinin sol askısını parmaklarıyla tutup omzundan aşağı çekiyor ve aynı hareketi sağ eliyle tekrarlıyor. Sonra iki eliyle ön yakasını kavırıyor ve aşağı çekiyor. Göğüsleri çıplak ve kontrolsüz bir şekilde üstünden dışarı taşıyor. Bu elbiseyi seçerken sütyenini evde bırakmıştı ve ben hayatımda hiçbir şeyden bu kadar mutlu olmamıştım.

Tess yüzümde beliren çiğ açlık karşısında kalın kalın yutkunuyor.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum boğuk bir sesle. Gözlerimi tekrar onunkilere kaldırıyorum. "Onları ağzıma koy."

Dudakları aralanıyor, nefesleri kesiliyor. Bir kez daha boynumun arkasına uzanıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Göğüslerine birkaç santim yaklaştığımda, beklentiyle ona bakıyorum.

"Sor bana," diyorum.

"Ağzını üzerime koy."

"Nereye?"

"Göğüslerime," diye sızlanıyor, arzudan çılgına dönmüş.

"Bana kibarca sor."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bana doğru eğiliyor, ağzını büzüştürüyor. "Lütfen. Lütfen b- oh, *Tanrım*," diye haykırıyor dudaklarım gergin meme ucuna yaklaştığında.

Sıkı tepe noktasını ağzıma alıyorum, açgözlü dudaklarımın arasında yuvarlıyorum. "Evet... *evet*," diye inliyor duraksayarak.

İnanılmaz sertlikteki meme ucunu dilimin sert darbeleriyle yeni doğmuş bir bebek gibi emiyor, arada bir de dişlerimi hassas derinin üzerinde gezdiriyorum.

Ona baktığımda başını kendinden geçmiş bir şekilde geriye atmış, parmakları vahşice saçlarımı kazıyor. O kadar kontrolsüzce titriyor ki, onu dik tutmak için boştaki elimi beline doluyorum. Sağ elim bacaklarının arasında kalıyor, diğer meme ucuna geçerken klitorisiyle oynuyor.

Tess kıvranıyor, inlemeleri çaresiz zevk çığlıklarına dönüşüyor ve klitorisini çimdiklemekle birlikte meme ucunun sıkı tepesini ısırduğımdaya, hızlı ve sert bir şekilde boşalıyor, güçlü doruk noktasının dalgalarına teslim oluyor.

Göğsüme doğru yığılıyor, ama ona nefesini tutması için zaman vermiyorum. Uzaktan kumandaya dokunup düğmeye tekrar basıyorum ve titreşim hızını iki kademe artırıyorum.

Tess şaşkınlıkla çığlık atıyor ve bacakları tutmuyor ama onu yakalayıp sıkıca göğsüme bastırıyorum.

Dudaklarım kulağının kıvrımına değiyor. "Bu gece beni nerede istiyorsun, karıcığım? Dar amında mı yoksa bakir kıkında mı?"

Bana karşı güçlü bir şekilde titriyor, gürültülü nefes alışları hâlâ içine gömülü olan tıkaçın vızıltısını neredeyse bastırıyor. Cevap vermeyeceğini düşünmeye başlıyorum ama sonra fısıldıyor, "Amım."

"Mhmm, sikimi buraya geri almaya hazır değil misin?" Kıkını avuçlamak için uzanarak soruyorum. "Sorun değil, senin için sabırlı olabilirim, *amor*."

Bir kolumu dirseğine dolayarak onu çatının kenarı boyunca, dik ahşap paneller bitip geriye sadece korkuluklar kalana kadar çekiyorum. Ensesini kavriyorum ve ağzımı ateşli, sahiplenici bir öpücükle onunkine yapıştırıyorum. Elim bacaklarının arasına uzanıp külotunun kumaşını yumruklayarak yırtarcasına çıkarırken kolları boynuma dolanıyor.

Nefes nefese kalıyor, gözlerini açtığında benimkileri zaten üzerinde buluyor. "Parmaklıkların üzerine eğil," diye emrediyorum dudaklarına karşı.

Tess kollarımda dönüyor, bakışlarını omzunun üzerinden benimkilere dikeyyor. Parmaklıkların üzerinden aşağıya bakarken sırtı göğsüme bastırıyor. Altımızda, kulübün girişinde sigara içen ve şakalaşan ince bir insan seli var.

"Göğüslerini örtmek için elbiseni geri çek," diye homurdanıyorum, birisinin yukarı bakıp çıplak meme uçlarını görme düşüncesi, yirmi dört saat boyunca sığırların dürtmesi kadar çekici geliyor. Söyleneni yapıyor ve şimdilik o mükemmel, diri göğüslerini saklıyor. Elimle ensesini avuçluyorum. "Şimdi eğil ve kışını dışarı çıkar."

Ahlaksızca inliyor ve parmaklıkların üzerinden öne doğru eğiliyor.

"Gerçekten sessiz olman gerekecek, *aşkım*," diye mırıldanıyorum, üzerine eğilip rahat bir elimi kışında ve kalçasında gezdiriyorum. "Eğer o adamlardan biri kafasını kaldırıp seni böyle görürse, kanları ellerine bulaşacak."

"Hayır," diye nefes nefese kalır. "Sessiz olacağım."

"Aferin kızım," diye mırıldanıyorum. "Şimdi geriye uzan ve yanaklarını benim için aç."

Bana oyunağımı göster."

Yüzü şiddetli bir kırmızı renge bürünüyor, heyecandan karnıma ağırlar giriyor. Onun yataktaki utangaçlığına bayılıyorum. Çok masum, sanki vücudunun her santimini daha önce görmemişim ve öpmemişim gibi.

Kararsız, titreyen eller geriye uzanıyor ve her biri bir yanak tutuyor. Ve sonra benim için açılarak o mükemmel pembe mücevheri ortaya çıkarıyor. Güçlü titreşimler, onu yerinde tutan yanaklarının çıkarılmasıyla birleşerek tıkaçın müstehcen bir şekilde ileri geri sallanmasına neden oldu.

Bu yeni his karşısında yüksek sesle ağlıyor, sonra sessiz olması gerektiğini hatırladığında dişlerini şiddetle alt dudağına gömüyor ve çığlıklarını bastırıyor. Aşağıya baktığımda, herkesin hala konuşmalarıyla meşgul olduğunu ve kimsenin yukarı bakmadığını görüyorum.

"Bu çok yakındı, *güzelim*, ve daha başlamadık bile."

Başını sallıyor, nutku tutulmuş, ben arkasında dizlerimin üzerine çöktüğümde kışını tutuşu sarsılıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum hararetle. Eğilerek dilimi tıkaçın tabanının etrafında dolaştırıyor, gergin deriyi yalıyorum. "Hem de sıırıslıkam."

Tess sesini fısıltının biraz üzerinde tutmaya çalışarak, "Çok iyi hissettiriyor," dedi.

Ayağa kalkıp kışına şaplak attım ve çığlık attı. Kışını serbest bırakıyor ve bir elini ağzına götürüyor, gözleri şişiyor. Sonra gözlerini dikip

omzuma.

"Bana ılık attırmaya mı çalışıyorsun?"

"Her zaman, *aşkım*," diyorum, pantolonumu yırtarak açıyorum ve acımasız bir hamleyle sikimi kabzasına kadar içine sokuyorum.

Kalçaları vahşice korkuluklara çarpıyor ve dudaklarından kopan yüksek sesli ılığı bastırmak için bir elimi ağzına kapatıyorum. Parmaklarıma doğru hırıltılı bir şekilde pantolonunu indiriyor, kapalı ağzına rağmen gürültülü bir şekilde inliyor. Ben de onun kadar etkilenmişim, içine bu kadar derine gömülmeye alışmak için bu anlık molaya ihtiyacım vardı. Oyuncakla ifte penetrasyon, onu sınırına kadar gerene kadar amını daraltıyor. Geçişini inanılmaz derecede sıkı, beni açgözlülükle sıkıyor ve inanamayacağım kadar başımı döndürüyor. Tıkacın titreşimleri amının ince duvarından geçip sikime ulaşıyor ve taşaklarıma doğru bir elektrik izi gönderiyor.

Elimi çekiyorum ve alnımı boynuna dayayıp sakinleştirici nefesler almaya çalışıyorum. Sadece bir vuruşla bile patlamak üzereyim.

"Aman Tanrım, Thiago. *Çekil*," diye yalvarıyor, çaresizlik ses tonunu renklendiriyor. "Çekileyim mi?" Tekrar ediyorum. "Seni becermemi mi istiyorsun?"

"Evet, lütfen," diye pantolonunu indiriyor.

"Çok kibar," diye övüyorum, kalçalarımı geri çekip öne doğru itiyorum. Nefes nefese kaldı. "Bunun gibi mi, *aşkım*?"

Belini kavrayarak tekrar içine giriyorum, üçüncü darbeye boşalmamak için tüm konsantrasyonumu savaş, kıtlık ve ölüm hakkında düşünmek için kullanıyorum. Ben tekrar içine girerken dudaklarından karmakarışık kelimeler dökölüyor, vücudu itişlerimin gücü altında çırpınıyor.

"Evet."

"Siktir, her yerinden su damlıyor," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. "İki deliğinin de doldurulmasına bayılıyorsun."

Çılgınca başını sallıyor, başı çılgınca ileri geri sallanıyor. İçine vahşice vuruyorum, kalçalarımın kıcına çarparken çıkardığı kaba sesler yıllardır duyduğum en iyi melodi.

"Kıçındaki tıkaç amını çok daraltıyor." Her vuruşta, kalçalarını benimkilerle buluşmak için geri çekiyorum, ritim kesinlikle acımasız. "O kadar sıkı ki. Etrafımı mengene gibi sarmışsın."

Yüzünü görememekten, kalçalarımı her itişimde içine dalarken verdiği tepkileri izleyememekten nefret ediyorum.

Bu olmaz.

Elim boğazını bulup kapatana kadar bir kolumu altından geçiriyorum. Onu boynundan tutup dikleştirdiğimde ve sırtını göğsüme yasladığımda nefesi kesiliyor. Diğer kolum karnının alt kısmına dolanarak onu kendime doğru sabitliyor. Hareketsiz, kollarımın arasında sıkışmış durumda, bir eli boğazındaki bileği kavramak için yukarı kalkıyor. Bileğini çıkarmıyor ama hayata tutunmak için kullanıyor.

"Aşağı uzan ve kışını tekrar aç. İçine o kadar derin girebilmek istiyorum ki benim nerede bittiğimi ve senin nerede başladığını bilemeyeceksin."

"Evet bebeğim," diye inliyor ve bu evcil hayvan ismi karşısında hayvani bir şekilde hırlamama neden oluyor.

Yanaklarını açtığında, sikim kasıklarım tıkaca bastırılana ve taşaklarım amına çarpana kadar içine doğru kayıyor.

Kan aletime hücum ediyor ve yüksek sesle kükrüyorum, içine sonuna kadar girerken ikimizi de kenardan çekiyorum.

Bunu kesinlikle duymuş olacaklar.

"Vay anasını," diye bağırarak boynunu sıkıca sıktım.

Görevdeki bir Mormon'un tek başına odaklanmasıyla onun dar amına girerken uzun, odaklanmış dakikalar boyunca sessiz kaldım. Kasları etrafımda çırpınıyor, sikimi sıkıştırıp serbest bırakıyor ve beni kesinlikle çılgına çeviriyor.

Onu becermekten asla bıkmayacağım. Her gün beni tamamen çılgına çeviren yeni bir şey keşfediyorum. Eğer bir şey varsa, akıl sağlığım için korkuyorum. Başlangıçta zayıf bir tutuşum vardı ve Tess ile geçirdiğim her anla kavrayışım daha da zayıfladı.

"Konuş benimle," diye bağılıyor itişler arasında.

"Hmm?" Şu anda bundan daha etkili konuşamam.

"Konuşmaya devam et," diye nefes nefese kalıyor.

"Durma."

"Ne istiyorsun, *amor*?"

"Söyle-" dudağını ısıırıyor ve özellikle sertçe ittiğimde yüksek sesle inliyor. "Edepsiz şeyler söyle."

Onun güzel yüzüne bakarken göğsümde memnuniyet dolu bir gümbürtü yuvarlanıyor.

Gözler kapalı, dudaklar ayırık, yanaklar kızarmış. Bana karşı kıvranıyor.

O kadar mükemmel ki, tek amacı bana eziyet etmek için Dünya'ya gönderilmiş bir ilah olmalı.

"Sana iğrenç şeyler söylememi mi istiyorsun, *amor*? Benim için ne kadar iyi bir sürtük olduğunu anlatmamı mı?"

Dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve şehvetle inliyor.

"İstedğin bu mu?" "*Lütfen.*"

"Yalvarırken çok güzel oluyorsun."

"Daha fazla," diye yalvarıyor, yüzü zevkle vidalanmış.

Boğazını tekrar sıkıyorum ve kulağını acımasızca ısıyorum. Bağıyor. "Senin tatlı amcığın sikimi sıkıca kavırıyor. Sanki beni hiç bırakmak istemiyorsun," diye homurdanıyorum. "Doyamıyorsun, değil mi?"

"Yapamam," diye nefes alıyor ve lanet olsun, bu konuşma beni uçurumun kenarına getiriyor.

Karnının üstündeki elimi bacaklarının arasına götürüp muhtaç, zonklayan klitorisini arıyorum. Parmaklarım yumrunun üzerinde gezindiğinde ağzı açık kalıyor. Karşı koyamıyorum, dilimi dudaklarının arasından geçirip ıslak ağzının içine sokuyorum ve bu fırsattan yararlanarak onun ırzına geçiyorum. Yüksek sesle inliyor, dilinin hevesli vuruşlarıyla beni karşılıyor.

"Peki ya şimdi?" Ben soruyorum. "Bu yeterli mi?"

Başını sallıyor, gözbebekleri o kadar geniş ki mavilik gözbebeklerinden tamamen buharlaşmış. Ona cezalandırıcı bir şekilde vuruyorum, onu ayak parmaklarının üzerine itiyorum. Diğer elim boğazından ayrılıp kıcının yanakları arasından gömülü mücevheri ararken klitorisinin üzerindeki parmaklarım neredeyse zalimce bir ilgiye dönüşüyor. Sıkıca kavrayıp çekiyorum ve tekrar kıcına sokuyorum.

Tess çığlık atıp gözleri yuvalarından fırladığında ona manidar bir şekilde sırtıyorum.

"Şimdi nasıl, *amor*?" Onu tıkaçla sikmeye başladım, amına yaptığım acımasız darbelerle birlikte tıkaçı dar deliğine sokup çıkarıyordum.

"Aman Tanrım."

"Burada Tanrı yok, *amor*. Sadece şeytan var."

Bacakları benimkilere karşı güçlü bir şekilde titriyor. Parmaklarım klitorisinde, sikim inanılmaz amına girerken ve tıkaçım yasak deliğine dalarken onu tutmasaydım yere düşecekti.

Şakağını öptükten sonra eğilip dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Bir gün hazır olduğunda, bu kıcı alacağım," diye mırıldanıyorum. "Önce onunla oynayacağım ve hazır olduğundan emin olacağım ve sonra sikimi o denenmemiş kaslara yerleştireceğim ve yavaşça içeri iteceğim, o kadar yavaş ki ölüyormuşsun gibi hissedeceksin. Ve çığlık atacaksın," diyorum, titreşimli tıkaçı sonuna kadar sokarak. Sonra tekrar dışarı. Ve içeri. "O kadar yüksek sesle çığlık atacaksın ki bütün evi uyandıracaksın. Çalışacağım

İçine gireceğim, kırılmak üzereymişsin gibi hissedene kadar kışını esneteceğim. Ama beni kabul etmek için açılacaksın ve dokuz inçin hepsini alacaksın. Ve sonra seni becereceğim. Seni o kadar sert ve uzun süre sikeceğim ki hayatının geri kalanında beni kışında hissedeceksin." Tess bana karşı çırpınıyor, çok cepheli saldırım yüzünden tüm vücudu alev alev yanıyor. Yakın olduğunu biliyorum, orgazmının içinde delice kıvrıldığını, tırmandığını ve tırmandığını hissedebiliyorum. "O zaman, ancak o zaman, sonunda senin her bir parçana sahip olacağım. İşte bu yüzden kışını istiyorum *aşkım*, çünkü seninle ilgili diğer her şey gibi o da *bana* ait. O benim ve sen bunu kanıtlamama izin verene kadar günleri sayıyor olacağım."

Parmaklarım klitorisinin üzerinde acımasızca dans ederken, sözlerimi tıkacı ve sikimi aynı anda her iki deliğine de kararlı bir şekilde sokarak vurguluyorum.

Dudaklarımı kabaca kulağına bastırarak fısıldıyorum, "Bu senin için yeterince kirli mi, *aşkım*?"

Hareketlerimden mi, sözlerimden mi yoksa her ikisinden mi bilmiyorum ama ağzı yarılıyor, gözleri kapanıyor ve ciğerlerini boşaltan bir çığlıkla boşalıyor. Amcığı beni sıkıyor, karnı kasılıyor ve sonra içindeki sıvı fişkırıyor, her yere sıçırıyor.

"*Lanet olsun*, az önce fişkırttın mı?" İnanamayarak sordum. İçine daha da hızlı giriyorum, parmaklarım klitorisinin üzerinde çılgınca dönüyor. Bir spazm daha geçiriyor, kalçaları şiddetle titriyor ve içinden daha fazla sıvı fişkırıyor. "*Put a madre*. Böyle boşalmaya devam et. Hadi, benim için fişkırt!"

Kükreyerek boşalıyorum, amcığı sikimin etrafında olduğu gibi kasılırken kendimi tutamıyorum ve sıcak dölleri içine boşaltıyorum.

Sakinleştiğimde boğazını avuçluyorum ve başını omzuma doğru çekiyorum. Kendini beğenmiş, tatmin olmuş bir sırıtış dudaklarımın kenarına yapışıyor. "Benim ateşli küçük karım, bunu benden saklıyormuşsun."

"Ben... Ben bilmiyordum," diye cevap veriyor, utanç içinde. "Özür dilerim." "Üzgün müsün? Amin sikimi alınca bir fiskiye gibi patladı, işte bu

Şimdiye kadar gördüğüm ve hissettiğim en sıcak şey," diye homurdanıyorum, fişi kapatıp çıkarıyorum ve iki kolumu ona doluyorum. "Daha önce hiç olmadı mı?"

"Hayır."

Sahiplenmenin yakıcı, parlak kırmızı alevleri içimi yalıyor ve ben Sırt.

"Ne?" diye soruyor.

"Başka hiçbir erkeğin seni fışkırtmadığını, amının sadece benim sikim için ağıladığını duymak çok hoşuma gidiyor. Benim için yaratıldığına, *bana* ait olduğuna dair başka bir göstergeye ihtiyacın varsa," diye nefes alıyorum, "işte bu. Başka yere bakma."

OceanofPDF.com

Elli Üçüncü Bölüm

Tess

"Dikkat et, Arturo!" Sandalyemden fırlıyorum ve masamın kenarından yere yuvarlanmadan önce klasör yığınının yakalıyorum. Ofisimde kıpırdanıp durarak zaten küçük bir heykeli kırdı ve iki gün boyunca düzenlediğim dosyaları yanlışlıkla karıştırırsa onu gerçekten öldüreceğim.

Ofisimin en uzak köşesini gösteriyorum, orada bir sandalye ve yan sehpadan başka bir şey yok. "Daha fazla zarar vermeden git oraya otur."

Homurdanıyor, her kelimesini anlayabileceğim kadar yüksek sesle küfrediyor ve talimatlara göre hareket ediyor.

Franklin'in bana saldırdığı günden beri Arturo sabahları işe geliyor, akşamları da benimle birlikte eve gidiyor. Suratı tokatlanmış bir kış gibi, son birkaç haftadır sürekli bana eşlik eden aynı sefil ifade ve ben bundan yorulmaya başladım.

"Dinle," diyorum yorgun bir iç çekişle. "Burada olmaktan nefret ettiğini biliyorum. Bu anlaşmadan benim de hoşnut olmadığımı duyunca şaşırmayacaksınız, senin gibi bir gün ışığı." "Neden Thiago ile konuşmuyorsun? Eminim istersen seni başka biriyle değiştirebilir ve varlığıma gerçekten tahammül edebilecek biriyle biraz zaman geçirmek benim için güzel bir mola olur."

"Yapmayacak. Karısını korumak için güvendiği tek kişi benim."

Onun sözleri içimde bir sıcaklık yaratıyor. Thiago ve ben *Excess*'e gideli iki hafta oldu ve o zamandan beri her geçen gün daha da yakınlaştık. Hatta ölmeden önce yapılacaklar listemdeki birkaç maddeyi daha aştık: Ludovico Einaudi'yi canlı izlemek ve Tayland yemek kursuna gitmek. Sıradaki madde

Listemde paraşütle atlamak da vardı ama o 'eğlence olsun diye' beni tehlikeye atmayacağını söyleyerek bunu kesin bir dille reddetti.

Vazgeçmiyorum, sadece beni biraz daha ikna etmesi gerekecek.

"Bu benim için bir onur," diye devam ediyor Arturo.

"Onur mu?" Şaşırarak tekrarlardım. "Vay canına, bunu senden duymak büyük övgü."

Kaşlarını çatıyor. "Bunu ciddiye alma, Barbie. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Rafıma bir kitap koyuyordum ve onun keskin ses tonuyla durakladım. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru otururken buluyorum, gözleri dikkatle hareketlerimi takip ediyor.

Arturo en başından beri bana soğuk davranıyor. Sorununun ne olduğunu hiçbir zaman anlayamadım; öfkesini hak edecek bir şey yaptığımı da sanmıyorum. Sebep ne olursa olsun, bu çekişme ve gerginlikle uğraşmaktan yoruldum. Sonsuza kadar devam edemez.

"Benden neden nefret ediyorsun? Seni gücendirecek bir şey mi yaptım?" Yüzümü ona döndüm. "Biliyor musun, eğer beni tanımak için zaman ayırırsan, o kadar da nefret edilesi biri olmadığımı keşfedebilirsin."

Arturo sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana değerlendirci bir bakış attı. Konuşmadan önce sözlerini ölçüp biçiyor gibi. Sonunda iç geçirdi.

"Senden nefret etmiyorum."

Ona ikna olmamış bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen de benden hoşlanmıyorsun." "Bu doğru."

"Neden?"

"Kişisel bir şey değil." "*Neden?*"

"Onun dikkatini dağıtıyorsun," diye açıklıyor sıkılmış dişlerinin arasından. Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Kasıtlı olarak değil."

"Bu daha da kötü."

"Neden?"

"Çünkü bir gün onu öldürteceksin."

Şok olmuş bir nefes alıyorum. Sadece bu ima bile ciğerlerimi sarıyor ve içindeki havayı boğuyor. Suçlama karşısında göğsüm acıyla daralıyor.

"Onu riske atacağımı mı düşünüyorsun?"

Arturo'nun duygularımın boyutunu bilmediğini fark ettim, neden bilsin ki? Kendimi feda etmek anlamına gelse bile onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı bilmiyor.

"Sana söyledim, bu kişisel değil." "Bu senin ne yapıp yapmayacağınla ilgili değil. Bu *onun* senin için ne yapacağıyla ilgili. Senin için yanan bir binaya koşar ve bir akıntıya balıklama atlar. Duyguları onu kendi zayıflığına karşı körleştiriyor ve bu, bırakın bu adamı, herhangi bir erkek için bile tehlikeli bir yer. Benim işim onu tüm potansiyel tehditlere karşı korumak ve tavsiyelerde bulunmak, bu yüzden senden hoşlanamam. Onun hayatta kalması için en büyük tehdidin sen olabileceğini düşünürken olmaz."

Arturo, Thiago'yu hayatı boyunca tanıdı. Onun en güvendiği danışmanı, *consejero'su*. Uyarısını görmezden gelmek aptallık olurdu. Kendi güvenliğimle o kadar meşguldüm ki, bilmeden ona nasıl zarar verebileceğimi hiç düşünmedim.

Acıyla yutkunuyorum. "Ne yapmamı isterdin?"

Arturo'nun bakışları biraz yumuşuyor, bana baktığında yüz hatlarını kaplayan donukluktan başka bir şey ilk kez beliriyor.

"Her fırsatta senin için her şeyi riske atmaya devam edecekse, bu hayatın sana uygun olup olmadığına kesin olarak karar vermelisin. Bir ayağın içeride, bir ayağın dışarıda, onunla birlikte ama onun yönettiği dünyadan tiksiniş olamazsın. Tekrar kaçmış olabileceğinizi düşündüğü için toplantılardan kaçıp sizi bulmaya çalışamaz. Eğer gerçekten onun karısı olarak kalmayı planlamıyorsanız *kapoları* öldürüyor olamaz. Eğer bir parçanız bile ona, *buna*, hayatınızın geri kalanına bağlanmak konusunda emin değilse, o zaman çekip gitmeniz gerekir."

Başımı salladım. "Bana asla izin vermez."

Dudaklarında mizahsız bir gülümseme beliriyor. Bu konuşmadan o da benim kadar hoşlanmıyor ama patronunun çıkarlarını gözetiyor. Gerçi söz konusu adamın aynı fikirde olmayacağını düşünüyorum. Thiago bu konuşmayı öğrenseydi, ertesi gün haberlerde Arturo'nun ceset parçalarının İngiltere kırsalında dağılmış halde bulunduğunu öğrenirdik.

"Sen zeki bir kızsın Barbie, bir yolunu bulursun." Duraklıyor, sonra ekliyor, "Eğer buna karar verirsen."

Bana taktığı lakap her zamanki zehrini taşıyor. Bunun yerine, sanki aramızda bir şaka varmış gibi bir arkadaş samimiyetiyle söylüyor.

Ofisimin kapısı uçarak açılıyor, sağır edici bir sesle duvara çarpıyor ve konuşmamızı kısa kesiyor. Rengimin solduğunu hissediyorum.

Babamı kapının önünde gördüğümde yüzümdeki ifade siliniyor. Döndüğümde beri onu görmedim.

"Tess." Adımı kaldırımdaki köpek dışkısına gösterilen bir sıcaklıkla söylüyor ve ofisime doğru bir adım atıyor. Bakışları ayağa fırlayan Arturo'yla kesişiyor. "Sen de kimsin lan?"

Farkına vardığında yüzü kül rengine döner.

"Beni hatırlamıyor musun, Alex?" Arturo neşeyle ona doğru yürüyor ve pek de göze çarpmayan bir koruma gösterisiyle aramıza giriyor. Benimle ilgili kişisel hisleri ne olursa olsun, Arturo beni korumaktan başka bir şey yapmadı. "Kas hafızanı harekete geçirip geçiremeyeceğimizi görmek için diğer dirseğini kırmama ne dersin?"

Babam başını sallıyor. "Buna gerek yok. Burada ne yapıyorsun?"

"Koruma görevi," diyor başını bana doğru eğerek.

Babam doğruldu, gücünün bir kısmını geri kazanmaya çalışıyordu. "Dışarıda bekle," diye emrediyor.

Arturo'nun cevap kahkahası uzun ve gürültülüdür. Omuzları titrerken bir eli karnına gider.

"Sen gerçek bir komedyensin, Alex."

Elimi koluna koyuyorum ve dikkati bana kayıyor. "Sorun yok, Arturo."

Çenesi kasılıyor ve kıpırdamadan olduğu yerde kalıyor. Kolunu dürterek onu kapıya doğru itiyorum.

"Sorun değil, hemen dışarıda olacaksın," diyorum babama bakmadan önce. "Eminim sadece geçen çeyreğin raporları hakkında bilgi almak istiyordur."

Ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyorum ama Arturo odanın hemen dışında olduğu için güvende olacağımı biliyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor ama dediğimi yapıyor, çıkarken babamın yanında durup ekliyor: "Sesi şu anki seviyesinin bir desibel bile üstüne çıkarsa bu odadan çıkamazsın. *Anladın mı?*"

Kapı arkasından kapanıyor ve sonra yalnız kalıyoruz.

"Nerelerdeydin?" diye sordum. İş seyahatinden haftalar önce dönmüştü ama o zamandan beri ofise gelmemişti.

Başını bana doğru çevirdi. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da beni sorguluyorsun?"

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, kulaklarımda çılginca atışını duyuyorum. Çenemi meydan okurcasına ona doğru kaldırıyorum. "Artık senden korkmuyorum."

Gülüyor, zalim bir sesle. "Bu doğru mu?"

"Sonunda senin ne olduğunu anladım. Bir korkak ve bir zorba. Bir erkek için acınası bir bahane. Annemin sonunda seni terk etmesine sevindim, gerçi bana sorarsan bunu on beş yıl önce yapmalıydı."

Bana doğru tehlikeli bir adım atıyor, yüz hatları alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Şu cesur küçük kız rolüne bak. Kendine zerre kadar gücü olan bir koca buldun ve bunun seni benden koruyacağını mı sanıyorsun, öyle mi? Korumuyor. Kocan bir pislik, onu hayatta tutmak için gereken havaya değmez ve bizim gibi insanların etrafında olmaya layık değil."

Gözlerimin üzerine kırmızı bir sis çöküyor ve birden onunla burun buruna geliyorum.

"Kocam senden bin kat daha iyi *bir* adam. Küçük parmağında senin hayal bile edemeyeceğin kadar haysiyet ve onur var. Ve sen spor olsun diye kadınları döverken, onun Yeraltı Dünyası'nda bile bir ahlak kuralı var. Onunla asla boy ölçüşemezsin. Her yönden senden daha iyi olan bir adama küçümseyerek bakman bunun kanıtı."

Babamın gözleri havaya fırlıyor ve sonra yüksek sesle gülüyor. Tepkisi karşısında karnımda bir huzursuzluk hissettim. Öfke bekliyordum, bu her neyse... değil.

"Tess," diye başlıyor, hâlâ gülüyor ve benimle dalga geçiyor. Kendimi o kadar küçük ve önemsiz hissettiriyor ki yok olmak istiyorum. "Lütfen bana *gerçekten* Thiago da Silva'ya aşık olmadığını söyle?"

Sessizlik kelimeleri dilimden alıyor ve cevap veremediğimi fark ediyorum. Onun yerine yere bakıyorum, huzursuzluk tam anlamıyla rahatsızlığa dönüşüyor.

"Öylesin," diye belirtiyor, sesi neşe ve şokla karışık. "Adama gerçekten aşık oluyorsun, eğer henüz olmadıysan." Bana öyle acıyan bir bakış atıyor ki, fermuarımı çekip altımızdaki döşemelere sızmak istiyorum. "Senden büyük beklentilerim yoktu ama en azından bundan daha zeki olacağını düşünmüştüm. Onca yıl bana kendini kanıtlamaya çalıştın ve sonunda hep bildiğim gibi olduğunu gösterdin - beyinsiz, aptal ve duygusal olarak dengesiz. Burada çalışmak için kesinlikle uygun değilsin."

Omurgamdan aşağı buzlar iniyor. Hâlâ konuşamıyorum. Beni sadece birkaç hırıltılı kelimeyle suskun bir morondan başka bir şey haline getirebilmesinden nefret ediyorum.

"Senin için para ödediğini unuttun mu?" diye devam ediyor. "Sana kur yapmak yerine seni satın almayı seçen bir adama aşık oldun. Sen de en az annen kadar aptalsın." Boğazım kuruyor, yaşlar gözlerimi yakıyor. "Bana gelip seninle evlenmek karşılığında borçlarımı affetmeyi teklif ettiğinde bana ne dedi biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, sorusuna cevap olarak değil ama ağzından çıkacak sonraki kelimeleri duymak istemediğim için. Bilmek istemiyorum.

"Görünen ama duyulmayan bir kadın istediğini söyledi. Manipüle edebileceği ve ona diz çöktürebileceği sessiz birini. Yalan söyledim ve kendimi kurtarabilmek için senin bu özete tam olarak uyduğuna dair ona söz verdim, ama şimdi bunu yine de yerine getirdiğini söyleyebilirim." Sözlü saldırısının ağırlığı altında dünyam dönüyor. "Sen hiçbir zaman onun için bir duvar kâğıdından, kolundaki hoş bir süs eşyasından, en büyük katkısı soyadından başka bir şey olmayacaktın." Tekrar gülüyor. "Çok zeki olmakla övünüyorsun Tess, ama bu durumda en aptalca, en tahmin edilebilir şeyi yaptın. Bu kadar zayıf olduğun için utandım. Ben bile senden bu kadar alçalmanı beklemiyordum."

Her kelime karnıma saplanan bir bıçak yarası gibi. Gözlerimin kenarlarında taze yaşlar hissediyorum ama onları kırıştırıyorum.

"Yalan söylüyorsun."

Cebine uzanırken yavaş, kibirli bir sırıtiş ağzını geriyor. Kurşun beni ağırlştırıyor, beynime büyük bir sis çöküyor ve hareketlerimi yavaşlatıyor.

Babam telefonunun play tuşuna basıyor ve Thiago'nun sesi sanki burada bizimle birlikteymiş gibi odada yankılanıyor.

Ve bir zamanlar babama söylediği her korkunç kelimeyi kendi ağzından duyuyorum.

Dudaklar.

"Bana saldırdıktan sonra, evdeki konuşmalarımızı kaydetmeye başladım.

Thiago arka planda her kelimesi bir diğlerinden daha fazla acı veren konuşmasını sürdürürken, "Sigorta olarak onlara ihtiyacım vardı," diye açıklıyor. "Bu şekilde işe yarayacağını düşünmemiştim ama ek kullanım alanı konusunda kızgın değilim."

Telefonunu bir kez daha cebine koydu ve bana baktı.

"Bu da beni buraya gelmemin asıl nedenine getiriyor. Ben tam zamanlı olarak ofise geri döneceğim ve kardeşin de birkaç ay içinde Londra'ya dönecek, dolayısıyla senin hizmetlerine artık ihtiyaç kalmayacak. Önümüzdeki haftanın sonuna kadar vaktin var ve sonra gitmeni istiyorum. Burada geçireceğin boş zamanı düşün.

Artık sevgili kocanla vakit geçirmek zorundasın," diye bitirdi ve ofisimden çıkmadan önce son bir kahkaha attı. Arturo'nun yanından geçerken yüzüme bir kez baktı ve içeri girdi.

Babam haklıydı. Çok aptalmışım.

OceanofPDF.com

Elli Dördüncü Bölüm

Tess

Eve dönüş yolum bulanık bir uyuşukluk içinde geçti. Ofisten ayrıldığımı hatırlamıyorum. Bir an masamın önünde dikilip kendi gerçekliğimde tehlikeli bir şekilde sürüklendiğimi hissederken, bir an sonra mutfağında kupama sıcak su dolduruyor ve çay poşetinden gelen renk girdaplarının berrak sıvıya karışmasını izliyorum.

Arturo eve dönerken bana endişeli bakışlar fırlattı ama akıllıca davranıp soru sormadı. Şimdi ortadan kayboldu ve beni öfkeli, küskün düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Yolun bir yerinde hikâyemizin nasıl başladığını unuttum. Thiago'nun kendi ağzından, eş olarak canlı bir heykel istediğini ve başka bir şey istemediğini duymak içimi parçaladı. Başından beri benimle oynayan bir adama aşık olacak kadar saf olabilir miydim gerçekten?

Babam kesinlikle öyle düşünüyor.

Aşağılanma yanaklarımı yakıyor ve içimi çürütüyor.

Beni gençliğimdeki korkmuş küçük kız versiyonuma indirgeme yeteneğine sahip olmasından nefret ediyorum. Kimse beni onun gibi etkileyemez. Kimse derimin altına girip o eski yaralarımı onun gibi deşemez.

"*Amor*," diye gürlüyor derin bir ses arkamdan, kocam mutfağımıza girerken. "İşte buradasın."

Thiago'nun boğucu kadife sesi karnımı sarıyor ve omuzlarım sertleşirken bile sıkıyor.

Arkamı dönmüyorum.

Arkamdan yaklaşıp göğsünü sırtıma bastırırken sıcaklığı beni sarıyor. Eli belimin kıvrımını buluyor ve dinlenmek için geliyor

Orada sahiplenici bir şekilde.

Onu silkeliyorum. Bana dokunursa bu konuşmayı yapamam, tüm mantıklı düşüncelerimi kaybederim. Kupamı kaptığım gibi mutfak adasının diğer tarafına geçip ondan uzaklaşıyorum.

Asırlar gibi gelen bir süreden sonra ona bakıyorum.

Yüzünde tedirgin bir ifade var, eli hala belime dokunduğu seviyede havada asılı duruyor, sanki kendimi tekrar onun kucağına bırakmamı bekliyor.

Altın gözler benimkileri sorgulayarak arıyor.

"Neden üzgünsün?" diye soruyor, her zaman yaptığı gibi duygularımı zekice ayırıştırarak.

"Bu öğleden sonra babamı gördüm."

Yüzünü tezgâha döner, omuzları gerilirken avuç içleri yüzeye dayanmak için aşağı iner.

"Oh?"

Kavga etmek için sabırsızlanıyorum, vücudumda dönüp duran öfkeli, bastırılmış enerjinin derhal bir çıkışa ihtiyacı var. Tek düşünebildiğim Arturo'nun sözleri. Bir yol ayrımındayım ve nasıl bir gelecek istediğime karar vermem gerekiyor. Aşk, çok farklı geçmişlerimiz de dâhil olmak üzere yolumuzdaki tüm engelleri aşmak için yeterli olmayabilir.

"Benim için bir kayıt çaldı." Thiago'nun yüzü şaşkınlıkla buruşuyor. "Beni bir eşya gibi satın almak için pazarlık yaparken ikinizin yaptığı bir konuşma," diye ekliyorum acı, mizahsız bir kahkahayla.

Thiago'nun ruh halindeki değişiklik etrafımızdaki havanın kimyasını değiştiriyor. Rahat bir duruştan tamamen tetikte bir duruşa geçiyor. Üzerinden sızan koyu karanlık bana onun ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatıyor.

Bazen unutmak kolaydır.

"*Amor*-"

"Sıraladığınız kriterlere bakarak kazanan adayın ben olduğumu düşünmenize şaşırdım. 'Sessiz'. 'Manipüle edilebilir'. '*Görülen ama duyulmayan*'," diye tıslayarak sözünü kestim. "Yani, o noktada neden kendine bir eş aldın ki? Şişme bir bebek yeterli olurdu."

Thiago'nun yüzü kararıyor, yüz hatları gerginleşiyor. Ellerini yumruk yaptı ve birini tezgâha vurarak beni zıplattı.

"Seni neden istediğim onu ilgilendirmez." İçeri girdiğinde çok sıcak olan sesi şimdi düpedüz soğuk. "İstediğim şeyi, yani seni bana vermesi için onu manipüle etmek amacıyla gerekli olanı söyledim."

"Aslında beni istememişsin gibi geliyor," diye karşı çıkıyorum. "Bu tanımlamaların hiçbiri ben değilim. Bence beni gördüğünde şehvetin seni yoldan çıkarmasına izin verdin. Kafan yerine sakinle düşündün ve kendini yanlış kıza bağladın. Bir gün uyanacak ve pişman olacaksın, eğer henüz olmadıysan."

Midemde asit dönüyor. Bir gün beni bir kenara atabileceği düşüncesi dayanılmaz.

Thiago'nun çenesi tehlikeli bir şekilde kıpırıyor, yanağındaki kas bana dik dik bakarken önce fırlıyor sonra geri çekiliyor. Neden kızgın *olduğunu* bilmiyorum, sadece sözlerini ona tekrarlıyorum.

Öfke odadaki gerilimi körükler ve etrafımıza sarılıp kopma tehlikesi yaratana kadar artırır.

"Ona söylediklerimin hiçbiri doğru değildi, Tess. Tavrını seviyorum, ateşini seviyorum, bana bok atmanı ve benden korkmamanı seviyorum. İşte *tam da* bu yüzden benim karımsın."

Başımı salladım ve fısıldadım, "Ben senin karın değilim."

Sözlerim benzin dolu bir varile kibrit atmışım gibi bir etki yarattı. Thiago adanın etrafında dönüp bana doğru hışımla geliyor, yüzünde öfke dalgalanıyor. Bir adım geri atıyorum ama beni tezgâha yapııştırıyor. Güçlü parmakları çenemi kavlıyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. Artık aşılmaz bir metale dönüşmüş olan gözlerine baktığımda ürperiyorum.

"Ağzından çıkana dikkat et," diye uyarıyor, sesi tehlikeli bir şekilde titriyor.

"Değilim," diye tekrarlıyorum. "Ben en kötü ihtimalle senin kaçırma kurbanın, en iyi ihtimalle de ödülünüm. Babamla ve içinde faaliyet gösterdiğin tüm bu sistemle oynadığın güç oyununda sadece bir piyonum. Haksız yere kazandığın bir şeyden başka bir şey değilim."

Eğer beni gerçekten uzun vadede istiyorsa, bunu bana söylemeli. Ona karşı hissettiklerimin onda birini bile hissettiğini itiraf etmesini duymak için yanıp tutuşuyorum.

Kalbimi ortaya koyarken yalnız olmadığımı bilmek.

Onun yerine, tüm vücudu öfkesinin gücüyle titriyor. Bir ipliğe tutunmuş gibi görünüyor, tamamen kaybetmesine sadece saniyeler kaldı. Ama tek istediğim bu. Duymak istediğim sözleri söylemesine yol açacak olan hislerini tamamen terk etmesi.

"Sen benim *karımsın*. Bunu bir daha inkar edersen bir ay oturamazsın," diye hırladı. "Seni gördüğüm andan itibaren seni istediğimi biliyordum ve bunun arkasındayım. Bundan asla vazgeçmedim. Kim olduğunu öğrendiğin an beni yargıladın."

Öyleydim. İyiydin. Kim olduğumu biliyorum, bundan utanmıyorum, ama bu yüzden bana asla bir şans vermezdin. Ben de seni aldım. Bunun için özür dileyemem. Seni benimle evlenmeye zorladığım için pişman olduğumu söylememi mi istiyorsun? Pişman değilim. Asla da olmayacağım."

Duygular nefes yolumu tıkayan bir kütle oluşturuyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Gözlerimin kenarındaki yaşları kırıştırarak yana bakıyorum.

Ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Benim üzerimdeki sahipleniciliğinden ve bölgeciliğinden daha fazlası. Gerçek duygular. Gerçek *hisler*.

Bunu hak ediyorum.

"Haklısın," diye itiraf ediyorum. "Seçme şansım olsaydı asla sana yaklaşmama izin vermezdim." Gözlerimi dikip ona bakıyorum. "Ve belki de bunun için çok iyi bir neden vardı."

Gözlerinde öfke parlıyor. Beklediğim gibi beni iradesine boyun eğmeye zorlamak yerine bir adım geri atıyor. Bedeninin kaybını hemen hissediyorum, tıpkı bir geminin demir alamayıp okyanusta belirsiz bir geleceğe doğru sürüklenmesi gibi.

"Beni kızdırıyorsun." Sesi kırılgan, gözleri çelik gibi sert.

Kendimi kaybediyorum. Acım ve kızgınlığım taşıyor ve beni istemediğim dikkatsiz kelimeler savurmaya itiyor. Dudaklarımdan çıktığı anda pişman olduğum kelimeler.

"O zaman Claudia'ya bir kez daha bakmalısın, sana benden daha uygun olabilir."

Thiago bana, başka herhangi bir canlı organizmayı kül edecek ölümcül bir bakış fırlatıyor. Çenesi o kadar şiddetli kapanıyor ki sesini duyuyorum. Dudakları duygusuz bir çizgi halinde düzleşmeden önce öfkeli bir alay şeklinde kıvrılıyor.

Mesafe bakışlarını ele geçiriyor ve bana bir yabancıymışım gibi, beni hiç tanıımıyormuş gibi bakıyor.

"Benden bu kadar." Gözünün altındaki kaslar istikrarsızca seğiriyor. "Bunu seninle yapmayacağım."

Bana bir kez daha bakmadan hışımla mutfaktan çıktı. Biraz yalnız kalmak için çalışma odasına ya da yatak odamıza gittiğini sanıyorum. Sonra ön kapının açıldığını ve duvarları sarsacak kadar şiddetle kapandığını duyuyorum.

Mutfak adasının kenarından aşağı kayıyorum ve dizlerimden kesilmiş gibi yere düşüyorum.

Benden uzaklaştı.

Daha önce de tartıştık ama hiç çekip gitmedi. Bir kere bile. Bu adam beni kıtanın öbür ucuna kadar kovaladı ve bugün... gitti.

Öylece gitti.

Hayır, öylece gitmedi.

Onu ittim.

Ve şimdi, o gitmişken ve yokluğunun sessizliğinden ve sıcaklığını kaybetmenin kemiklerime işleyen soğğundan başka hiçbir şey kalmamışken, hissettiğim tek şey korku.

Onu başka bir kadının kollarına mı ittim?

Bu düşünce midemi kemiriyor ve fiziksel acıya neden oluyor. Dışarı çıkarken sanki gevşek bir ipliğı çekmiş gibi, ama bu tek bir çekişle tüm parçayı çözen felaket bir iplik. O kapıdan çıkıp giderken farkında olmadan kalbimin tüm dokusunu da beraberinde götürüyor.

Saatler sonra hala dönmediğinde, adımlarımı hızlandırıyorum, hızlandırıyorum ve hızlandırıyorum. Telefonumu elimde sıkıca tutuyorum ve ondan bir mesaj görmeyi umarak bininci kez ekrana bakıyorum.

Hiçbir şey yok.

Onu aramak istiyorum ama zaten yeterince zarar verdim. Ya daha da kötüleştirirsem?

Bu yüzden volta atmaya devam ediyorum, şefin bana sunduğı akşam yemeğini reddediyorum ve onun yerine ön pencerelerden dışarı bakmayı seçiyorum, geri döndüğünde onu görmeyi umuyorum.

Ama yapmıyor.

O gece eve hiç gelmedi.

Yatağımızda tek başıma uzandım, dizlerimi göğsüme bastırdım ve ağladım.

OceanofPDF.com

Bölüm Elli Beş

Thiago

Evden uzakta geçirdiğim bir gecenin öfkemi dindireceğini düşündüysem de ertesi sabah ne kadar yanıldığımı anladım. Sadece kartelin en büyük kulübü olan Tanta'daki ofisimdeki boktan kanepede uyumaktan boynum tutulmuş bir şekilde uyandığım için değil, gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk şey Tess olduğu için.

"Ben senin karın değilim."

Kalbimi sıkan öfke yumruğu, bu sözleri kafamda tekrar tekrar oynatarak kalbimi bir kez daha eziyor. O sözleri söylediğinden beri zihnimde sürekli, sonsuz bir döngü halindeler.

Dün gece içinde bulunduğum ruh haliyle eve gitmek istemiyordum. Öfkem gözümü o kadar kör etmişti ki, onunla fazla ileri gitmekten ve ona gerçekten zarar vermekten korkuyordum. Onu bağlama, ağzını tıkama, benim olduğunu itiraf edene kadar ona işkence etme hayalleri, ayrıldığımdan beri neredeyse hiç durmadan bana saldırmıştı.

Canavarı ondan uzak tutmak ikimizin de yararınaydı. Zaten hakkımda en kötüsünü düşünüyordu ve hayal edebileceğinden daha da iğrenç olduğumu kanıtlamak davama yardımcı olmayacaktı.

Bunun yerine günümün büyük çoğunluğunu telefonuma bakarak, onun konumunu temsil eden noktaya bakarak geçirdim.

Franklin ona saldırdıktan sonra, ona altın bir kolye hediye etmiştim. Bahsetmediğim şey, bunun bir izleme cihazı olarak ikiye katlandığıydı. Ona bundan bahsedersen takmayı reddedeceğini biliyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Şimdi onun kıpırdamayan noktasına bakarken bu kararımdan dolayı inanılmaz derecede mutluyum.

Dün hışımla çıktığımdan beri evden çıkmadı. Bugün Cuma, işe gitmesi gerekiyordu ama gitmedi.

Balayımızdan beri işe gitmedi.

Bugünkü istisnanın benim yüzümden olduğunu umuyorum.

Telefonumu avucumun içinde o kadar sıkıyorum ki ekranın kırılmamasına şaşıyorum.

Benim olmadığını düşünüyor.

Başka bir kadını *düşünebileceğimi* bile sanıyor.

Uyanırken ve uyurken her düşüncemi tüketmediğini sanıyor.

Zihnini bana karşı zehirlediği için babasını öldüreceğim. Ona konuşmamızın kaydını dinletmekten çok daha fazlasını söylemesi gerektiğini biliyorum. Aramız iyiydi ama sonra bozuldu ve bu onun yüzünden oldu.

Çok basit,
gerçekten. Onu
seviyorum.

O kadar çok ki, saklayabileceğim hiçbir yer yok. Kalbimden taşıyor, göğüs kafesimi geçiyor ve utanç verici bir şekilde içimden dökülüyor.

İstedğini düşünseydim ona verirdim ama dün geceki tartışma istemediğini kanıtlıyor. Bunu duymaya hazır olmadığını.

Son birkaç aydır bana karşı yumuşadı, evet, ama o da beni sevmiyor. En azından henüz değil, ama o sevene kadar durmayacağım. Sadece acele edemem. O ürkek bir kısrak gibi, ilk korku belirtisinde kaçmaya hazır ve yapmak istediğim son şey onu korkutmak.

Ya yine ortadan kaybolursa? Bu, aklımdan hiç çıkmayan bir endişe.

Kapı pat diye açılıyor ve Arturo içeri giriyor, yüzündeki sert ifade hemen dikkatimi çekiyor.

"Matteo Leone görüşmek
istiyor." Ofis koltuğumda
arkama yaslandım.

Bu sürpriz oldu. Yeni *kaptanın* benimle diplomatik yollara başvurmasını beklemiyordum.

"Ne zaman?"

"Şimdi," diye cevaplıyor Arturo. "*O burada.*"

Diplomatik yol değil o zaman. O topyekün savaş istiyor.

Adrenalin damarlarımda kükrüyor. Ayağa kalkıyorum, masamın çekmecesine uzanıyorum ve ikinci bir silah çıkarıyorum. Dolu olduğundan emin olmak için şarjörü kontrol ediyorum ve pantolonumun arkasına sokuyorum.

"Yanında kaç adam getirdi?" Kılıfımdaki silahın şarjörünü klinik bir şekilde inceleyerek soruyorum.

"Hiç gelmedi. Yalnız geldi."

Şaşkınlık bir kez daha alevleniyor ve duraklıyorum.

Matteo Leone bir dakikadan kısa bir süre içinde beni iki kez hazırlıksız yakaladı, bu da onu eğrinin çok ilerisinde gösteriyor. Buraya gelmenin, özellikle de yalnız gelmenin ölüm fermanı olduğunu biliyor olmalı.

"Yalnız mı?"

"Ateşkesi görüşmek istediğini söylüyor."

"Babasını öldürenin ben olduğumu biliyor."

Arturo omuz silkiyor, benim hissettiğim kadar kararsız görünüyor. Savunmasız ve benim bölgemde olan o olmasına rağmen bu şekilde ayaklarımızın yerden kesilmesi dezavantajlı olduğumuzu hissettiriyor.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Genç. Ukala. Küstah" diyor ve ekliyor: "Tehlikeli. Çok tehlikeli. Hafife alınması kolay."

Onaylarcasına homurdanıyorum ve çenemi ona doğru eğiyorum. "Bırak girsin."

Arturo dört adamımı daha içeri alıyor, her biri silahlarını çekmiş, odanın dört köşesinde duruyorlar. Ve sonra Matteo Leone içeri giriyor, ceketsiz, kolları dirseklerine kadar sıvalı ve dünya umurunda değil. Yüzünde rahat bir gülümseme ve yakışıklı bir çocuk ifadesi var. Yeraltı Dünyası'ndan ziyade dergilerin ön sayfalarına daha uygun görünüyor ve bu, yirmi yedi yaşındaki bariz gençliğiyle birleştiğinde, onu kolayca gözden kaçırılabilir biri haline getiriyor. Ama bakışlarım gözlerinin soğuk yeşiliyle buluştuğunda Arturo'nun neden onu hafife almamamı söylediğini anlıyorum. İlk izlenimde sanılabileceğinden çok daha hesaplı ve işbirlikçi olduğunu ortaya koyan bir kenar var.

Geçici olarak silahları elinden alındı, bu yüzden buraya benim merhametimle geliyor. Benimkiler hariç odadaki tüm silahlar onun kafasına doğrultulmuş durumda ama yine de onları kolaylıkla görmezden geliyor. Dünya umurunda değilmiş gibi bir izlenim veriyor.

Kafamda bunun bir tuzak olduğuna dair alarm zilleri çalıyor, ama nasıl olabileceğini anlayamıyorum.

Masamın karşısındaki sandalyeye oturuyor ve dirseklerini iki kolçağa dayayarak parmaklarını karnının üzerinde birleştiriyor.

"Buraya gelmek ilginç bir taktik."

"Çocukça oyunlar oynayacak biri değilim" demeden önce dişlerini göstererek sırtıyor. Bakışları kurnazlaşıyor ve doğrudan konuya giriyor. "Sen benim babamı öldürdün."

Sanki vergi beyannamelerimizi tartışıyormuşuz gibi bir duygusallıkla söylüyor.

İtalyan mafyasının yeni *şefi* beklediğim gibi biri değil. İtalyanlardan alışkın olduğumdan farklı bir düşman olduğunu şimdiden söyleyebilirim, normalden daha fazla beyin gücü gerektirecek bir düşman.

Bu meydan okumayı memnuniyetle karşılıyorum. Zamanı gelmişti.

"Yaptım."

Aramızda küçümseyici bir el sallıyor.

"Pis işlerimi yaptığın için sana teşekkür etmeliyim. Yaşlı adamdan kurtulmanın yollarını arıyordum. Sen gidip bunu benim için yaptın ve ben de ellerimi temiz tuttum."

Sandalyemde arkama yaslanıp karşımdaki adama bakıyorum. Eğer babamı öldüren adamın karşısında oturuyor olsaydım, o çoktan ölmüş olurdu.

"Onun hayranı değil misin?" Ben soruyorum.

Bir kakhaha attı. "Hiç de değil. İş için kötüydü. *Famiglia* eskiden Yeraltı Dünyası'nın baş tacıydı, bir de şimdi halimize bakın. Tarihsel olarak kazanılmış saygıyla zar zor geçiniyoruz, başka bir şey değil. Bizi eski ihtişamımıza kavuşturmak niyetindeyim ve sonunda onun yolumdan çekilmesiyle bunu başarabilirim."

"Seni hemen şimdi öldürebilecekken ve ailenin tahtasından bir parça daha düşürebilecekken neden bunu yapmana izin vereyim?"

Rahat bir gülümseme veriyor. "İstersen yapabilirsin. Benden sonra *kaptan* olmak için bekleyen sonsuz sayıda Leone kuzeni var, bu yüzden benim yerime seninle çalışmaya çok daha az yatkın birini koymuş olacaksın." Bir elini çenesine götürüp beni düşünüyor. "İkimize de yetecek kadar yer var. Birlikte çalışırsak birbirimizi zirveye çekebilir ve kârımızı maksimize edebiliriz."

Adriana'nın ölümünden sorumlu kişilerle en iyi ihtimalle akraba olan bir adamla bu konuşmayı neden yaptığımdan bile emin olamayarak, "Ben zaten en tepedeyim," diyorum.

"Ailemin durumunu, zirveye çıkmanın orada kalmaktan çok daha kolay olduğunun kanıtı olarak kabul edin. Eğer ikimiz omuz omuza verirsek, bölgemize tecavüz edenlerle savaşabiliriz. İngiltere'nin ötesine geçebiliriz, ki bununla ilgilendiğini biliyorum."

Bu doğaçlama bir ziyaret değil. Belli ki adam buraya gelmeden önce benim hakkında araştırma yapmış. Bu da Augusto'nun ölümünden sonra neden hemen misilleme yapılmadığını açıklıyor.

Matteo boş ifademe bakıyor ve ekliyor: "Sana bu anlaşmayı tatlıya bağlayacak bir teklifim var."

"Devam et."

"Kız kardeşinin katilini bulmana yardım edeceğim."

Aynı anda arkamdan bir silahın emniyet sesini duyduğumda gözlerim ona kayıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Joaquín'in yüzünde öfkeli bir ifade olduğunu, silahını Matteo'ya doğrulturken elinin titrediğini görüyorum.

Söz konusu adam, kendisine yöneltilen tehlikeden etkilenmeden, ona zar zor bir bakış atıyor.

"Bunu neden yapasın ki?" Joaquín'in korumacı tavrını düzeltmeden soruyorum.

"Örgütümde sizin kadar ben de haydut bir birey istemiyorum ve babamın aksine onu korumayacağım. Olanları ortaya çıkarmanıza yardım edeceğim ve suçluları size teslim edeceğim. Seçeceğiniz cezaya karışmayacağım."

"Karşılığında ne istiyorsun?"

Matteo kollarını açıyor, tam bir samimiyet timsali. Onu bukalemun gibi görüyorum.

"Ateşkes. Daha fazla kan dökülmeyecek. Artık ailemin üyelerinin peşinden gitmek yok. Bu iş bugün bitiyor. Eğer bu kapıdan bir anlaşma olmadan çıkarsam, o zaman savaş olur. Ama bu şartları kabul ederseniz, bu noktaya kadar aileme karşı işlediğiniz suçları görmezden gelirim." Gülümsüyor. "Sanırım teklifimin son derece cömert olduğunu kabul edersiniz."

Gözlerindeki yalanı görmeye çalışarak onu inceliyorum.

O haklı. Şartları neredeyse merhametli. Aileme karşı işlenen suçları bu kadar küçük bir bedel karşılığında affetmezdim.

Gülümsemesi kaybolur, çenesini sıkarken dudakları düz, ciddi bir çizgi halinde aşağı doğru çekilir. Yanağındaki kaslar seğiriyor.

"Ve," diye ekliyor bir süre sonra.

İşte bu kadar. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunun özverili bir uğraş olmadığını biliyordum." "Öyle olduğunu hiç iddia etmedim," diye karşılık veriyor.

"Ne istiyorsun?"

Keskin, yoğun gözler benimkileri delip geçiyor. Ona vermemi istediği şey her neyse, bunun için savaşımaya hazır.

"Altın elbiseli kadın."

Kaskatı kesildim, omuzlarım gömleğime doğru gerildi. Bu onun söylemesini beklediğim son şeydi.

Tepkimi fark edince yumruklarını sıktı. "Ne?"

"Birkaç ay önce Callum Tellier'in galasında altın rengi elbiseli bir kadın vardı. Sana sarıldığını gördüm." Gözleri öfkeyle parlıyor, ondan gördüğüm en hissedilir ateşli duygu gösterisi. "Sizden biri olduğunu varsayıyorum. Onu istiyorum."

Öne doğru eğiliyor ve ilk kez maskenin ardındaki adamı görüyorum. Kurnaz, entrikacı gözler, kararlı bir çene yapısı, yüzünde acımasız bir ifade.

Buraya bunun için geldi. Ofisimden çıkarken bunu başarmak için yola çıktı.

Zafer ona böyle görünüyor.

Mesele ateşkes ya da ittifak değil. Hayır, bunlar ikincil hedefler.

Bu Valentina hakkında.

Ses tonundaki sertlik, daha önceki rahat tavırlarıyla tamamen çelişiyor.

Küçük kız kardeşim hakkında konuşurken alarm zilleri çalıyor. "Onu nereden tanıyorsun?"

Ayağa kalkıyor ve oturduğum yere bakıyor.

"Bu konuyla ilgili değil, sizi de ilgilendirmez. Önemli olan, onu istediğim ve ona sahip olacağım gerçeği. Onu bana verirsiniz, kız kardeşinize ne olduğunu bulmanıza yardım edeceğime dair size söz veriyorum," diye duyurdu.

Daha sonra, *Tanta* gece için açılmadan önce barda tek başıma oturuyorum ve beşinci kadeh viskiyle kötü ruh halimi yatıştırmaya çalışıyorum. Ne kadar içersem içeyim, karımın görüntülerini yok edemiyorum. Göz kapaklarımın arkasına kazınmışlar. Ne zaman gözümü kırpsam, o orada.

Beni baştan çıkarıyor, beni ona çekiyor. Lanet bir deprem gibi beni vuruyor ve içimdeki tüm parçaları karıştırıyor.

Telefonum diğer elimde. Yanıp sönen, hareket etmeyen noktayı, yani onun konumunu izliyorum. Saatlerdir ona bakıyorum.

Bu arada, dün dışarı çıktığımdan beri beni düşünmediğinden bile eminim. Öfkeyle homurdanıyorum ve yüzümü tekrar bardağıma gömüyorum.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun, *patron*?" Arturo bara doğru yürüyüp yanımdaki tabureye oturarak soruyor.

"İçmek."

"Bunu görebiliyorum. Bu gece yine burada mı uyuyacaksın?" Ona baktığımda, "Marco söyledi, gerçi dünden beri içinde bulunduğun boktan ruh haline bakarak tahmin edebilirdim" diye açıkladı.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum.

Homurdanıyor ve barmen Sofia'ya el sallayarak ona bir içki doldurmasını ve benimkini de yeniden doldurmasını istiyor. "Senin eve gitmeni sabırsızlıkla bekleyen bir sarışın yok mu?"

"Hayır," diye kestirip atıyorum, bardağımı elime alıyorum. Buz yüksek sesle şıngırdıyor. O içkisinden bir yudum alırken sessizlik uzuyor.

"Buna inanmıyorum."

Bardağımı gelişigüzel yan çeviriyorum, gözlerim kamaşıyor. Alkol dilimi gevşetiyor, ta ki ben içimi dökme versiyonumu yapana kadar. Bir yanım kızlarla ilgili sorunlarımdan bahsetmeye karşı koyamadığı için kendini sinirli bir ergen gibi hissediyor.

"Tartıştık."

"Babası yüzünden mi?"

Ona ters ters baktım. "Nasıl oluyor da her zaman her şeyi biliyor gibi görünüyorsun?"

"Konuşmalarının bir kısmına kulak misafiri oldum," diye itiraf ediyor. Başını bana doğru çeviriyor ve gözlerimin içine bakarak ekliyor: "Onu kovdu, Thiago."

Kanım buza dönüşüyor, yüz hatlarım öfkeyle gevşiyor. "Pardon?"

"Ona önümüzdeki Cuma gününe kadar vakti olduğunu ve sonra çıkacağını söyledi."

Tess'i tanımak, işinin onun için dünyadaki en önemli şey olduğunu bilmek demektir. Onu bu kadar kolay kovabilmesi, hatta bunu yapabilecek güce sahip olması beni hasta ediyor.

Onun adına içimdeki öfke çalkalanıyor. Dün bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı. Yapması gereken önemli şeyler hakkında benimle tartışıyor

olabilirdi.

ama asıl sorun bu değildi.

Kükreyen bir canavar gibi, korumacılığım bir kez daha yüzeye çıkıyor ve ona karşı yapılan bu adaletsizlikle harekete geçmeye çağırılıyor. Buna izin vermeyeceğim.

"Avukatı ara," diyorum Arturo'ya. "Otuz dakika içinde burada olmasını istiyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm Elli Altı

Tess

Midem bulanıyor.

Nerede o?

Yirmi dört saatten fazla oldu ve eve gelmedi. Ne mesaj attı ne de aradı. Hiçbir şekilde yaşam belirtisi vermedi.

Saat akşam 11'i geçti ve hala dönmedi. Ya... ya hiç dönmezse?

"Benden bu kadar."

Bununla ne demek istedi? Gerçekten benimle işinin bittiğini mi söylüyordu? *Bizimle* mi?

Bu sözleri gerçekten söyleyip söylemediğini bilmemek içimi kemiriyor. Eğer bittiysek.

Bu düşünceyle boğazımda bir hıçkırık yuvarlanıyor.

Dün çok ileri gittim, biliyorum. Çok kızgın ve kırgındım. Ona karşı, evet, ama daha çok babama karşı. Yıllardır kendimi aşağı görmenin verdiği kızgınlığı konuşmak yerine Thiago'dan çıkardım ve bundan pişmanım.

Çok pişmanım.

Eğer eve yeni gelseydi, bunu ona söyleyebilirdim. Özür dileyebilirdim.

Bir pislik olduğumda bunu itiraf etmekten gurur duymam.

Bu büyük evde onsuz olmak berbat bir deneyim. Dün gece hayatımın en kötü uyku gecesi idi. En ufak bir sesle sarsılarak uyandım, anahtarının kilide girme sesinin ya da merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerinin beni uyandırmış olmasını umdum. Ve her seferinde bunun bir şey olmadığını, devasa, soğuk evimizde yalnız olduğumu fark ettim,

Boş yatakta kederli bir şekilde yastığının üzerine çöktüm ve kokusunu duyularıma kazımak için deli gibi koklamaya çalıştım.

Uyku gelmediğinde, saatlerce tavana baktım, gözyaşlarım sessizce yüzümün kenarlarından döküldü.

Eskiden bunu dilediğime inanamıyorum. Ayrı hayatlar ve onu hiç görmemek.

Bir gün boyunca bunun tadına baktım ve her anından nefret ettim, o kadar ki işe gidemedim. Her şeyi tüketen düşünceler dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum, bu sıkıntı bir şey yememi imkansız hale getiriyordu. Yapabildiğim tek şey Thiago'nun bana verdiği mali dosyalara bakmaya başlamak oldu.

Yıllar boyunca binlerce sayfa vardı ama ben öncelikle kartelin Birleşik Krallık'a yayıldığı kilit zaman dilimi olan son bir buçuk yıla odaklandım.

Evrakları incelemek ve hikâyenin tamamını anlamak için daha çok zamana ihtiyacım var, ancak kalıplar ortaya çıkmaya başlıyor. Birinin gerçekten de şirketten zimmetine para geçirdiğini gösteren parçalar. Resim yavaş yavaş bir araya geliyor ve umarım biraz daha zamanla bulgularımla Thiago'ya gidebileceğim.

Tabii daha fazla zamanım olursa.

Eğer hala beni tutmakla ilgileniyorsa.

Aklımdan dün geceyi nerede ve *kiminle* geçirmiş olabileceğine dair düşünceler geçerken şiddetli mide bulantısı midemi bulandırıyor. Banyoya koşuyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, hem fiziksel hem de duygusal destek için klozeti tutarken acı içinde tuvalete kusuyorum.

Beni aldatmış olabilir mi?

Bir kez daha karnıma acı bir sancı saplanıyor.

Eğer yapsaydı, kendimden başka suçlayacak kimsem olmazdı. Ama Tanrım, umarım yapmamıştır.

Başka bir kadınla birlikte olduğunu duymak beni mahveder. Başka bir erkeğin bana dokunması düşüncesi bile beni iğrendiriyor ve onun da aynı şekilde hissetmesini umuyorum ama bilemiyorum.

Gittiğinde *çok* kızgındı.

"Benden bu kadar."

Bu acı hatıra midemi bulandırıyor ama arkasından başka bir duygu fişkırıyor. Küçük başlıyor, sonra giderek büyüyor ve

omurgamı çelikleştiriyor.

İnatçılık. Kararlılık.

Ne yapıyorum ben burada, belki eve gelir diye mi bekliyorum?

Aslında benimle işinin bitmesine *izin yok*.

Ona izin vermeyeceğim.

Benimle evlenen o, bu kararı sonuna kadar sahiplenmeli.

Bu gece istediğim kararı verip vermeyeceğini, benimle ilişkisini sürdürmeyi seçip seçmeyeceğini bekleyip göreceğiz değilim.

Hikayemiz onun beni kovalamasıyla başladı ve şimdi onun peşinden gitme sırası bende. Onu kendim bulup geri getireceğim. Ve tıpkı bana yaptığı gibi, ona başka seçenek bırakmayacağım.

Rehberimdeki bir numaraya basıyorum ve telefonumu kulağıma götürüyorum. "Nerede o?" diye soruyorum.

Hattan rahatlamış bir iç çekiş geliyor.

"Aramanın tam zamanı. *Tanta*'da," diye cevap veriyor Arturo, hiç tereddüt etmeden adresi sıralıyor. Sanırım sesinde bir gülümsemenin izini duyuyorum. "Kararını vermişsin gibi görünüyor" diye eklediğinde daha da belirginleşiyor.

Otuz dakikadan kısa bir süre sonra *Tanta*'ya vardığımda Arturo beni kulübün dışında bekliyordu.

"Buraya taksiyle mi geldiniz?" "Evet."

İnliyor. "Bunun için benim *taşaklarım*a sahip olacak. Belki de ona bundan bahsetmemelisin."

"Hâlâ burada mı?"

"Ofisinde. Seni ona götüreceğim."

Onu içeri kadar takip ediyorum, kulübün gürültüsü beni hemen bastırıyor. Neredeyse gece yarısı olmuş ve parti çok hareketli. Her yerde kızlar var, her biri bir diğerinden daha güzel. Karnım endişeli bir ıstırap içinde dönüyor.

Bir dizi merdiveni tırmanıyoruz ve Arturo'nun işaretlenmemiş kalın siyah bir kapıyı gösterdiği binanın arkasına doğru ilerliyoruz.

"O içeride."

"Ona geleceğimi söyledin mi?"

Başını sallıyor.

Belirsizlik içimi dolduruyor, kalbimi hızlandırıyor. O kapının diğer tarafında ne bulacağımdan korkuyorum.

"O-" Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "Yalnız mı?"

Ağzının köşesi kalkıyor. "Kapıyı aç ve öğren." Tamamen yararsız.

Derin bir nefes alıyorum, avuçlarım kapının kolunu kavlıyor. Kapıyı açıp içeri girerken nefesim göğsümde sıkışıyor.

Thiago masasında oturuyor. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, başı koltuğa dayalı, gözleri kapalı. Göğsü sanki uyuyormuş gibi ritmik bir şekilde inip kalkıyor. Neredeyse huzurlu görüldüğünü söyleyebilirim, ancak kaşları kâbus görmüş gibi çatık.

Ve o yalnız.

Gelgitli bir rahatlama dalgası beni tüketiyor, o kadar güçlü ki dizlerim neredeyse çöküyor. Duygular boğazımda kalın bir şekilde düğümleniyor.

O yalnız.

Kapının açılma sesiyle gözleri yavaşça açıldı. Beni kapı aralığında görünce gözleri belirgin bir şekilde büyüyor. Bakışlarındaki duygu anlaşılmıyor. Beni gördüğüne sevindi mi, kızdı mı, sinirlendi mi anlayamıyorum ama ağzının etrafındaki mutsuz çizgiler göğsümde bir delik açıyor. Yine de aramızdaki elektrik kışkırtıcı. Sessizce bakıyor, gözleri benimkilere öyle dikkatle dalıyor ki vücut ısıımı yükseltiyor.

Sıcak ve kızarmış

hissediyorum.

Dizlerimin bağı

çözüldü ve titriyorum.

Daha da kötüsü, emin

değilim.

Bundan nefret ediyorum.

Önce ceketimin kemerini, sonra da düğmelerini çözerek trençkotumu çıkarıp solumdaki kanepeye atıyorum ve odada dolaşan havadan hemen rahathıyorum.

Giydiklerimi görünce burun delikleri genişliyor ve çenesi birbirine çarpıyor. Minik ipek bir şort ve askılı bir üstten oluşan pembe bir pijama takımı giymişim ve altıma da Ugg botlarımı geçirmişim. Bırakın kulübe gitmeyi, evden çıkmaya bile uygun bir kıyafetim yok.

uygun kıyafetler - ama üstümü değiştirme zahmetine girmeden, anahtarlarımı ve paltomu alıp başka hiçbir şey almadan evimizden ıktım.

Kalbim boğazımda Thiago'nun masasına doğru yürüyorum. Yaklaşmamı izlerken yırtıcı bir şekilde dudaklarını yalıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sessizliği, babamın benim için çalabileceği tüm kayıtlardan çok daha kötü.

"Özür dilerim," diyorum içtenlikle.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda, parıldayan gözlerin yüzüme sabitlendiğini görüyorum. Dudaklarından hoyratça kelimeler dökölüyor. "Ne için?"

"Öfkemi senden çıkardığım ve dün söylediğim korkunç şeyler için." Başımı sallıyorum. "Öyle demek istemedim, hiçbirini ve sen bunu hak etmedin. Her konuda haklıydın. O kayıtta ne söylediğin benim için önemli değil. Benimle evlendiğinden beri bana sadece iyi davrandın ve önemli olan da bu. Eylemler, sözler değil." Boğazım duygu yoğunluğu yüzünden zorlanıyor ama sesimde samimiyet yankılanıyor. "ok özür dilerim."

Cevabını beklerken nabzım kulaklarımda yüksek sesle çarpıyor. Beni fazla bekletmiyor.

"Neden buraya geldin?" diye soruyor, alçak sesle ve düzensiz. Çenemi kaldırıyorum. "Seni eve getirmek için."

"İstediğin bu mu?" diye kabaca soruyor.

Başımı salladım. "Yatağımızda sensiz bir gece daha geçirmek istemiyorum." "Neden olmasın?"

Çünkü berbat bir deneyimdi. Çünkü seni seviyorum.

"O kadar çok yer kaplıyorsun ki, sensiz bir bebek gibi uyuyacağımı sanırsın ama... her şey *yanlıştı*. arşaflar çok dardı. Yatak çok büyüktü. Ve ne kadar battaniyeye sarınsam da çok üşüyordum. Sensiz o yatakta olmaktan nefret ediyordum. Dün gece nerede uyuduysan, misafir odasındakini yaktığın gibi o yatağı da yakacağım." Duraklıyorum, dudaklarım duyguyla seğiriyor. Başımı sallıyorum. "Ve tıpkı bir zamanlar peşimden geldiğin gibi, aynısını yapma ve seni eve getirme sırası bende."

Kızgın gözlerini tekrar benimkilere kaldırmadan önce bakışlarını yavaşça vücudumda gezdiriyor.

"Böyle mi giyindin?"

Uzun, ıplak bacaklarıma ve gelişigüzel iliklenmiş üstüme bakıyorum. Yanaklarım kızardı.

"Geç oldu, yatmaya hazırdım ama seni bekliyordum. Bu gece eve gelmeyi planlamadığımı anlayınca çıktım." Çaresiz bir omuz kaldırdım. "Değişmeyi düşünmedim. Tek umursadığım seni bulmaktı," diye itiraf ediyorum.

Bakışlarıyla beni yakıyor ama bakışları bunun ötesinde bir şey söylemiyor ve endişemin artmasına neden oluyor.

Kapı çalınana kadar sessizlik uzun süre devam ediyor. Thiago kabaca, "İçeri gel," diye emrediyor.

Bir şey söylemeden önce birinin sözümüzü kesmesine izin verdiği için dehşete kapılarak başka tarafa bakıyorum. İşkencemi bu şekilde uzattığına göre bana hâlâ kızgın olmalı.

Joaquín elinde kahverengi bir zarfla içeri giriyor ve beni orada görünce duruyor. Kıyafetimi ya da kıyafetsizliğimi hızlıca not aldı ve aceleyle tavana baktı.

"*Jefe*, avukat az önce istediğin belgeleri bıraktı," diyor ve zarfı ona uzatıyor.

Thiago onu aldı ve midem yere indi. Avukat mı?

İstediği belgeler? Ve bu saatte?

Elbette bu düşündüğüm şey olamaz... Aptalca bir tartışmadan sonra olmaz. Kartelle ilgili bir iş olmalı.

"Teşekkürler, gidebilirsin."

Joaquín kapıyı arkasından kapatırken Thiago kolunu yana kaydırıyor ve elindeki zarfı bana doğru uzatıyor.

"Bunlar senin için" diyor.

Parmaklarım belgelerin etrafına kapanıyor ve kalbim ikiye bölünüyor. Feci bir depremin ardından olduğu gibi, darbe muhtaç organın yüzeyini kırıyor ve onu onarılamayacak şekilde bölüyor. Ses kendi kulaklarımda bu kadar yankılanırken, onun parçalanmayı duymamasına şaşıyorum.

Eğer bu zarf düşündüğüm şeyi içeriyorsa, o zaman bu son. "Bunlar boşanma evrakları mı?" Fısıldıyorum, sesim o kadar kısık ki zar zor duyuluyor.

Thiago'nun yüzü şiddetle kararıyor, sanki bir fırtına yüz hatlarını ele geçirip tamamen karartmış gibi. Ayağa kalkıyor, yavaşça kendini tam, yüksek boyuna doğru açıyor. Konuşurken sesinde kesinlikle mizahtan eser yok, sadece ölümcül bir keskinlik var.

"Az önce sana verdiğim şeyin bu olduğunu mu umuyorsun?"

"Hayır!" Başımı şiddetle sallıyorum. "İstediğim bu değil, ama bu saatte bir avukatla konuşun, yani... Bilmiyorum..."

Cevabım karşısında gözlerinde memnun bir ifade parlıyor. Göğsümde küçük bir umut ışığı canlanıyor.

"Aç şunu," diye emrediyor.

Zarfı ters çevirip içine uzandım. Yaklaşık çeyrek santim kalınlığında bir yığın belge çıkardım. En üstteki sayfanın ilk satırını okuyorum ve gözlerim şok içinde Thiago'ya kayıyor. Dudaklarının köşesi kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüşüyor ve okumaya devam etmem için çenesini bana doğru uzatıyor. Ben de öyle yaptım. Ona tekrar bakmadan önce üst sayfanın tamamını okudum.

"Nedir bu Thiago?"

Masasının etrafında dolaşmaya başladı. Onu bana yaklaştıran her adım göğsümden nefesimi çalıyor, ta ki ben oksijen almakta zorlanana kadar.

"Baban kendisine verdiğim otuz günlük süre içinde yirmi milyon sterlinlik borcunu ödeyemeyince, süreyi aştığı her gün için bana yüklü miktarda faiz borçlanmaya başladı." Belgeleri başıyla işaret ediyor. "Elinizde tuttuğunuz şey, söz konusu faizi ödemek için kullandığı şey. Noble Group için beş yönetim kurulu koltuğu."

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. "Bunları sana o mu verdi?"

"Ya onları ya da hayatını seçme şansı sunulduğunda onlardan ayrılmaktan mutluluk duydu."

"Ama bunlar benim adıma" diyorum, titreyen ellerimde tuttuğum üst sayfaya bakıp sonra tekrar ona dönüyorum. "Bunları bana mı veriyorsun?"

Thiago önümde duruyor, iri cüssesi üzerimde yükseliyor. Sıcak, sahiplenici gözleri yüzümün yan tarafını yakıyor, karnımda tahrik alevleri yakıyor. "Bu senin şirketin. Ben sadece sana ait olanı veriyorum. Babanın sana kendisinin vermesi gereken şeyi," diye ekliyor tehlikeli bir hırıltıyla. "Arturo onun seni kovduğunu duymuş. Senin en çok değer verdiğin şeyi senden almaya hakkı yok ve ben boş boş durup hiçbir şey yapmazken bunun olmasına kesinlikle izin veremezdim. Bu beş koltuğun, siz ve Tristan'ın sahip olduğu iki koltukla birleştğinde size çoğunluğu sağlayacağına inanıyorum. Bunlarla işinizi korumaktan daha fazlasını yapabilirsiniz; onu görevden alabilir ve CEO olabilirsiniz."

İri eli benimkinin etrafına dolanıyor ve sayfaları titreten titremeyi yatıştırıyor. Bana dokunduğu yerde sıcaklık patlıyor ve tüm vücuduma yayılıyor.

Gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyorum ama bakışlarının kararlı bir şekilde elimdeki sayfalara sabitlendiğini görüyorum.

"Ama onları sana bencilce bir nedenle de veriyorum. Haklıydın - seçim yapma şansın yoktu. Baban seni zorladı ve sonra ben seni zorladım. Bunlar sana kendi seçimini yapman için özerklik ve finansal özgürlük veriyor - benimle kal ya da beni terk et."

Gözleri benimkilere kaymadan önce uzun bir süre belgelere bakıyor, ham bir kırılganlık ve özlemle dolu. Bu yönünü başkalarının görmesine izin verdiğini sanmıyorum. Eli kolumdan yüzüme doğru ilerliyor ve yanağımı kavlıyor. Başımı eğiyorum ve onun büyük eline bastırıyorum.

"Kal," diye fısıldıyor, kelime yalvarmakla dua etmek arasında bir yerde. "Kalmanı istiyorum."

Gözlerimi kırıştıyorum ve kalın bir gözyaşı çizgimi aşırp yanağımdan aşağı düşüyor. Başparmağıyla yakalıyor.

Ses tonunda endişe hakim. "Neden ağlıyorsun?"

Duygu girdabı bunaltıcıydı. Birlikte geleceğimiz için çok endişeli ve korkmuş bir şekilde içeri girmiştik, ancak onun bir kez daha beni korumak için çalıştığını gördüm.

"Dün... bittiğini söylemiştin," diyorum, yüzümden daha fazla gözyaşı süzülürken sesim kırılıyor.

"Bitti mi?" Thiago'nun yüzü yumuşuyor ama sesi tavizsiz bir hal alıyor. "O konuyu tartışmayı bitirdim ama seninle işim *asla bitmeyecek*. Bunu kafana sok."

"Ben sana Claudia'ya gitmeni söyledikten sonra eve gelmedin. Merak ettim..." Kelimeleri yüksek sesle söylemekten bile acizim.

"*Amor*," diye homurdanıyor, yüzümü ellerinin arasında sıkıca kavıyor. "Dün gece arkandaki kanepede yattım. Yıllardır yattığım tek kadın sensin. Gün boyu düşündüğüm ve eve geldiğim anda kendimi içine gömmek istediğim tek kadın. Neden başka birine gideyim ki?"

"Çünkü aptallık ettim ve seni kendimden uzaklaştırdım."

"Aptal değildin. Bir kavga ettik ve eminim daha da çok edeceğiz. Ben de özür dilerim, bir an için bile olsa tam olarak istediğim kişi olmadığını düşünmene neden olduğum için." Saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor. "Ama yanıldın. Bu gece eve sana geliyordum ve yaptığın hatayı görmen için ne gerekiyorsa yapmayı planlıyordum. Tek beklediğim belgelerin noter tarafından onaylanıp sana ulaşmasıydı. Sen benden önce davrandın."

ama ben de bir gece daha uzak kalamazdım." Eli boynumun kenarında sıkılaşıyor. "Ve sen, buraya gelip beni mi arıyorsun? Beni sahipleniyorsun?" diye mırıldanıyor gırtlğından. "Hiçbir fikrin yok. Eğer kendimi kesip sana düşüncelerimin senin için nasıl çılgınca yarıştığını, kanımın senin için nasıl delice aktığını, kalbimin senin için nasıl umutsuzca attığını gösterebilseydim, bu seni ölümüne korkuturdu."

Ağız ağız inip benimkini kapladığında dudaklarımda bir rahatlama balonu patlıyor. Öpücük sert, umutsuz ve derin bir özlemle dolu. Açgözlü parmakları ve sert okşamalarıyla bedenimi ele geçiriyor, ağız nefesimi kesen bir açlıkla benimkinin üzerinde geziniyor.

Başta nazikti ama sonra tutuşu morartıcı ve sahiplenici bir hal aldı. Dudaklarını dudaklarımdan koparıyor, nefesini tutmak için benden ayrılıyor ve beni saldırısından dolayı şişmiş dudaklarla bırakıyor. Göğsü tırtıklı bir şekilde inip kalkıyor ama dikkatimi çeken şey bu değil. Gözlerindeki ifade. Bana fiziksel olarak daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi bakıyor, sanki dudaklarının dudaklarımda olmaması ona bedensel acı veriyormuş gibi.

"Neyi seçiyorsun?" diye soruyor, şehvetin sertleştirdiğı sesiyle. Dudaklarımda sert nefesler dolaşıyor. "Seni uyarmalıyım ki beni terk etmeye karar verirsen bu peşimden gelmeyeceğim anlamına gelmez. Benim bir seçeneğim yokken sana bir seçenek sunuyorum, çünkü sensiz yaşayamam."

Kollarım boynuna dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, ağızını kendi ağızımla bulup onu ruhumdaki tüm duygularla öpüyorum. Beni kendine doğru çekerken inliyor ve sert elleriyle beni vücuduna hapsediyor.

Sadece yirmi dört saat oldu ama onu çok özledim. Onun kollarına geri dönmek, fırtınalı denizlerde geçen bir gecenin ardından eve demir atmak gibi geliyor. Başka bir yerde olmak istemiyorum.

"Belgelere ihtiyacım yok, seçimimi uzun zaman önce yaptım," diye nefes alıyorum. "Seni asla terk etmeyeceğim."

Altın rengi gözleri parlıyor, göz bebekleri çeyreklik kadar büyümüş. "Söz mü?" "Söz veriyorum."

Thiago ağızını vahşice benimkinin üzerine kapatıyor ve beni kabaca masasına doğru itiyor. Kıçımı tutuyor ve beni kollarının arasına alıyor. Ağızlarımız artık aynı seviyede ve öpüşmemizi derinleştirmek için bu yeni açığı kullanıyor. İkimiz de müstehcen zevk sesleri çıkarana kadar amım onun sert uzunluğuna ahlaksızca sürtünüyor.

Eli boğazımın ön tarafına dolanıyor ve bizi ayırmak için baskı uygulayarak sıkıyor.

"Bir daha boşanma konusunu açarsan sana ne olacağını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Hatırlamama rağmen başımı sallıyorum.

Kulağımın kabuğuna karşı kelimeleri fısıldarken sesi ballı bir hal alıyor. "Kıçını kırbaçlayacağımı."

Yanıt olarak inliyorum ve eli boğazımı sıkıyor.

"Cezalandırılmayı hak ettiğini düşünüyor musun?"

"Evet."

Beni serbest bırakıyor ve ayaklarım yere değene kadar yavaşça vücudundan aşağı kayıyorum.

"Masamın üzerine eğil ve seni cezalandırmamı istediğin yeri göster."

OceanofPDF.com

Bölüm Elli Yedi

Tess

Onun boğucu emriyle nabız gibi atan ihtiyaçlar doğrudan amcığma vuruyor. Arkamı dönüyorum ve şortumu kapıyorum, kalçalarımın aşağı doğru sallıyorum ve istendiği gibi onlardan çıkıyorum.

Thiago aniden sırtıma bastırıyor, eli arkadan boğazımı sarıyor. Dudakları kulağımı buluyor.

"O şortlar, *amor*," diye hırlıyor. "Onları bir daha asla evin dışında giyme."

Sözsüzce başımı sallıyorum, tenim yanıyor ve o bir adım geri gidiyor. Kapıya doğru yürüdüğünü ve kilitlediğini duyduğumda külotumu çıkarıyorum. Bana doğru döndüğünde, çoktan masasının üzerine yayılmış ve kıcımlı ona sergilemişim.

Bana doğru yürürken yüksek sesle inliyor.

"Çok güzel ve çok itaatkâr." Saygılı bir el çıplak tenimi nazikçe okşamak için aşağı iniyor. "Bugün kemerimi kullanmayacağım. Bu kıcın avuçlarımın altında ısındığını hissetmeliyim."

Sonra geri çekildi ve sağ yanağıma şiddetli bir tokat indi.

Öne doğru sarsılıyorum, kalçalarım masanın kenarına çarpıyor ve lezzetli acıya katkıda bulunuyor. Askılı bluzumu sırtımda yukarı doğru kıvrıyor ve eli bir kez daha, bu sefer diğer yanağıma inerken kıcımdan omurgama doğru özensiz bir çizgi yalıyor. Yüksek sesle inliyorum, serin hava sırtımdaki ıslak noktaya değiyor ve beni titretiyor.

Yakamı çekip aşağı indiriyor, sonra dişlerini boynumun omzumla birleştiği deriye batırıyor, bu sefer de kıcıma üç tokat atıyor.

keskin bir şekilde art arda. Ağzının ilgisi ve tenimdeki avuçlarının acısı arasında, şehvetten neredeyse delirmek üzereyim.

"Bir daha asla boşanmadan bahsetme," diye uyarıyor. "Bir dahaki sefere bu kadar affedici olmayacağım."

"Ben yapmadım!" Nefesimi tutmaya çalışarak soluk soluğa kaldım. "İstedığinin bu olduğunu sanıyordum."

Thiago ensemi tutuyor ve beni masaya yapıştırarak her şaplak atışında yukarı doğru eğilmemi engelliyor. Eli tekrar tekrar iniyor, vahşi vuruşlar ve kızarmış tenime batan parmaklarının açgözlü okşamaları arasında gidip geliyor. Gözyaşları gözlerimin kenarlarını yakarken aynı zamanda uyarılma hissi karnımda sımsıkı kıvrılıyor. Sırılsıklamım ve beni becermesi için çaresizim.

"Biri kafama silah dayasa ve ölümle senden boşanmak arasında bir seçim yapmamı istese, elimi uzatıp tetiği kendim çekerdim," diye cevap veriyor içten içe.

Beni ters çevirip masasının üzerine oturtuyor. Yanan kığım soğuk yüzeyle temas ettiğinde irkiliyorum ama o beni acımasızca kenara çekiyor ve ayrılmış bacaklarımın arasına yerleşiyor. Üstümü iki eliyle kavrayarak üzerimden yırtıyor ve düğmeleri uçuşuyor.

Dudakları göğüslerime inerken ona uzanıyorum, sert meme uçlarımı çılgınca ağzına alıyor. Ona doğru eğilirken inliyorum ve o da heyecanlı bir genç gibi pantolonunun düğmelerini karıştırıyor. Pantolonunu açıyor ve kıkına doğru itiyor ve sonra siki girişime doğru bastırıyor ve kabzasına kadar sokuyor.

İtişinin vahşiliği karşısında ciğerlerimden şok olmuş bir nefes çıkıyor. Canımı kurtarmak için tutunurken tırnaklarım sırtına batıyor. Beni çılgınca beceriyor. Sert ve çaresiz. Öfkeli ve sahiplenici. Kaba ve umursamaz. Ve tamamen, tamamen, ruhumu mahvediyor. Sikini içime sokup çıkarırken elleri her yerde, vahşi hamlelerle amıma sahip çıkıyor. Yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor ve dudakları nabız noktamın etrafına yaklaştığında, parçalanıyorum. Yüksek sesle ve bolca boşalıyorum, onu kendime doğru tutarken klitorisimi pelvisine doğru taşıyorum.

"Benim için çılgılık atmana bayılıyorum *aşkım*," diye homurdanıyor boğazıma karşı.

Orgazmım boyunca beni sikmeye devam ediyor, beni kollarına alıyor ve masanın diğer tarafına geçiriyor. O kadar güçlü ki

Yürürken beni yukarı ve aşağı zıplatıyor, beni horozuna o kadar derinden sokuyor ki daha önce hiç ulaşmadığı bir yere ulaşıyor.

Beni sikinden kaldırıp masasının üzerine çeviriyor ve ateşli bir iniltiyle arkamdan tekrar içime giriyor. Bir çekmecenin açılma sesini duyuyorum, ardından hışırtılar geliyor ve sonra yanaklarım ayrılıyor ve ıslak bir parmak kas halkama bastırıyor.

"Hepinize sahip çıkma vaktim geldi," diye anons ediyor.

Kaskatı kesiliyorum ve parmağını kabzasına kadar içeri soktuğunda dudaklarımdan bir çığlık çıkıyor. Biraz acı var ama asıl his dolgunluk. Parmağını sikiyle birlikte amıma sokmaya başlıyor. Her iki deliğimden de alınmanın ezici duygusuyla gözlerim başımın içine yuvarlanıyor. Çekildiğinde kaybı hissediyorum ama parmağını horozunun yanında amıma ittiğinde yüksek sesle nefes alıyorum, beni sınırımın ötesine geriyor.

"Mhmm... sırlıslık olmuştun, *amor*. Kıcının sikilmesi fikri hoşuna gidiyor mu?"

Tutarsızca inliyorum, bu sefer iki parmağıyla kıcıma geri ittiğinde daha açık bir yanıt veremiyorum. Bu arada, siki öfkeli ritmini sürdürüyor. İçime giriyor, gövdeyi tekrar tekrar aşağı yukarı hareket ettiriyor ve gergin meme uçlarımı masasının pürüzlü yüzeyine sürtüyor. Parmaklarını makaslayarak beni uygunsuz bir şekilde geriyor ve neredeyse tekrar boşalıyorum. Arka kapı eyleminden zevk almanın mümkün olduğunu bilmiyordum ama parmaklarının duvarlarıma vuruş şeklinden gelen acı ve zevk kombinasyonu ezici.

"Hazırsın, *güzelim*. Parmaklarımdan canını çıkarıyorsun."

Thiago içimden tamamen çekiliyor ve sonra parmaklarını tekrar ağzımda hissediyorum, kas halkasının üzerine ıslak bir madde sürüyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu sikini yumruklarken ve vazelinle kaplarken buluyorum.

Bakışlarını benimkilere dikeyiyor, gözlerindeki yırtıcı ve aç bakış omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Şaftını birkaç kez yukarı ve aşağı pompalarken bana bakıyor, müstehcen hareket bacaklarımdan arasında yeni bir uyarılma havuzu gönderiyor.

Beklenti damarlarımda uğulduyor.

"Böyle kal," diye emrediyor ve sikinin kalın başını denememiş deliğime yerleştiriyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Bakire kıcına batarken o geniş gözlerinle bana bak, *amor*."

"Tamam bebeğim," diye cevap veriyorum, tam içeri iterken.

Sevgi dolu lakabımdan ve ağzımın onu içeri almak için açılmasından tıslıyor. Sırtım eğiliyor ve kaslarım içeri girmesinin acısıyla geriliyor ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. Onu içeri almak için gerilmeye çalışırken kıcıma beyaz bir sıcaklık yayılıyor ama o kadar kalın ki. Aletin çevresi beni ikiye ayırıyor, bu his onun iki parmağını almak gibi bir şey değil.

Beni yerimde tutmak için kalçalarımı kavıyor, elleri aşırı ısınmış tenimde rahatlatıcı daireler çiziyor. Beni geri çekiyor ve ileri doğru itiyor, kaslarımı ona doğru eğilmeye zorluyor ve ben haykırıyorum.

Thiago'nun yüzü konsantrasyonun ve parçalanın kontrolün bir resmidir. Kaşları çatılmış, gözleri yoğun bir şekilde sikinin girmeye çalıştığı yere odaklanmış, kendini tutmaya çalışırken dişleri alt dudağını kazıyor. Kendini kaybetmesine saniyeler kalmış gibi görünüyor.

"Neredeyse geldim, *aşkım*. Rahatla ve benim için dışarı it. Bırak gireyim."

Direnişime karşı itiyor ve ağzım sessiz bir çığlıkla parçalanıyor. Gözlerim yarı kapalı ve içimde bir şey yol veriyor. Aletin başı sfinkterimin gerginliğini aşıp kıcıma doğru kayarken bakışları benimkine doğru kalkıyor.

"Oh, Tanrım," diye bağıyorum.

Tüm vücudunu bir ürperti kaplıyor. Elleri kalçalarımın acımasızca kenetleniyor. Yüksek sesle inerken bile gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"*Madre de Dios*," diye mırıldanıyor saygıyla. Önce bir santim, sonra bir santim daha içeri giriyor ve ben başımı geriye atıyorum. Saçımı yumrukluyor ve başımı yana doğru çekerek bakışlarımı tekrar onunkine çevirmeye zorluyor. "Gözlerini benden ayırma," diye emrediyor. "Şu anda neye benzediğin hakkında hiçbir fikrin yok. Eğer sikim zaten kıcının yarısında olmasaydı, bana öyle baktığın için onu boğazına sokardım." Telefonunu eline aldı ve ben daha ne olduğunu anlamadan fotoğrafımı çekti. Vahşi bir gülümsemeyle ekrana bakıyor, diğer eli hâlâ kalçamda ve sikini içimde daha da ilerletiyor. "En sevdiğim pozisyonlarda domalıp beni tüm deliklerine soktuğun bir fotoğraf albümüne başlayacağım. Bu şimdiye kadarki favorim. Yıllar boyunca bu fotoğrafına bakarak elimi becereceğim."

Sayıklıyorum ve cevap veremiyorum. Vücudum onun saldırısı altında parçalanıyormuş gibi hissediyor. Aletin kıcımda hak iddia ettiği her santim, omurgamdan yukarı fırlayan ve kafatasımı karıncalandıran yeni bir acı dalgası gönderiyor. Sınırın ötesinde gerilmiş hissediyorum, parçalara ayrılmaktan küçük bir hamle uzaktayım. Ama bu acının ardında inanılmaz bir zevk yatıyor. Bu garip bir his, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Tabu gibi hissettiriyor, ama bu da bir parçası

Bunu yapmamamız gerektiği gerçeği, o karanlık arzu onu kıcımlı almaya itiyor çünkü bana tamamen sahip olmak istiyor ve bir insanın asla başkasına sahip olmaması gereken bir şekilde. Buna bayılıyorum.

Thiago yanaklarımı ayırıyor ve sikinin beni yararak açtığı yere bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve sikinin yarısının içime gömüldüğünü, diğer yarısının da hâlâ girmeye çalıştığını görmenin verdiği iffetsizlikle amımdan tahrik fişkırıldığını hissediyorum. Gözünü kırpmadan gözlerimin içine bakıyor ve başparmağını kullanarak bir sıra tükürüğü doğrudan göt deliğime sürüyor. Bu erotik manzara karşısında inliyorum, tüylerim diken diken oluyor.

"Gördüklerin hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor, sesi kalın, yasak uyarılmayla tanınmaz hale gelmiş. "Sikimin kıcını almasını izlemek hoşuna gidiyor mu?"

İnliyorum ama bir eliyle boğazımı ve çenemi arkadan sarıyor ve beni kendisine doğru daha da geriye çekiyor.

"Cevap ver bana. Daha fazlasını görmek istiyor musun?" İçime vahşice bir santim daha sokuyor ve ben haykırıyorum. "Sana bir inç daha vermeme iste."

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Sor. Lütfen sikinin bir santimini daha kıcıma sok, kocacığım" de."

Tanrım, o çok kirli ve müstehcen. Her bir parçama sahip olana kadar durmayacak. Her düşünce, her kelime, her hareket.

"Lütfen sikinin bir santimini daha kıcıma sok, kocacığım," diye tekrarlıyorum, sesim şehvetten çatlıyor.

Gözleri üzerimde sahiplenici bir şekilde parlıyor ve sonra kalçalarını hafifçe geriye kaydırıldığını ve horozunun tamamını kıcıma gömene kadar ileri doğru güçlendiğini izliyorum.

Dudaklarımdan yüksek sesli bir çığlık kopuyor ve gevşiyorum. Boğazımdaki eli beni dik tutuyor. Beni göğsüne doğru çekiyor ve dudakları kulağımın kabuğunu buluyor.

"Sana bir inç fiyatına üç inç verdim. Şimdi tamamen içindeyim," diye kendini beğenmiş bir şekilde fısıldıyor, ses tonunda yüksek sesle sahiplik cınlıyor. "Teşekkür ederim de."

"Teşekkür ederim, bebeğim."

Göğsünde bölgesel bir hırıltı yükseliyor. "Rica ederim, *amor*."

Beni kendisine doğru tutuyor, sırtımı göğsüne yaslıyor ve sonra hareket etmeye başlıyor. Kahretsin, *hareket etmeye* başladı. Bu açıyla o kadar içime giriyor ki sanki boğazıma girmiş gibi hissediyorum.

"Hiçbir erkeğin seni götürmediği yerde beni hissediyor musun? Başka hiçbir erkeğin götüremeyeceği bir yerde?" diye soruyor karanlık bir şekilde.

"Evet."

Sadece sikinin başı kıcımda kalana kadar yavaşça çekiyor. Kaybını hemen hissediyorum ama uzun sürmüyor. Acımasızca tekrar içeri giriyor ve beni ayak parmaklarımın üzerine kaldırıyor.

"Aman Tanrım, Thiago."

"Mhmm," diye mırıldanıyor, içimi delmeye başlarken cezalandırıcı bir ritim tutturuyor. "Beni buraya getirdiğin için çok iyi bir kızsın. Kendini çok iyi hissediyorsun. Şu andan itibaren bu kıcın içinde yaşayacağım, buna hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve boğazıma doğru karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Boynumun arkasına iddialı bir öpücük konduruyor ve vahşice tekrar i ç i m e giriyor.

"Merak etme, seni hazırlayacağım."

Uzun dakikalar boyunca, kıcımı sikerken beni kendisine doğru tutuyor, zevkini vücudumdan alıyor ve yeni, aşırı hisler şeklinde bana geri veriyor.

Çıkardığı sesler inanılmaz. Tenimi ısıtıyor ve elektrikleştiriyorlar, sadece onlara ve bana sahip olma hissine odaklandığımda acının tamamen kaybolmasını sağlıyorlar. İlkel, hayvani ve o kadar derin erotik ki kendimi yanıyormuş gibi hissediyorum. Ağzı kulağımın dibinde, şehvet dolu iniltileri tenime çarpıyor ve aklımı kaçırmama neden oluyor. Eğer amımın içindeyken gürültülü olduğunu düşündüysem, bunun yanında hiçbir şeydi. Korkarım aklını kaybetti ve bir daha asla bulamayabilir.

Saçlarımı yumrukluyor ve başımı acımasızca omzuna doğru geri çekiyor, acının ısırtığı vücudumda hızla akan diğer tüm hislerle lezzetli bir şekilde karışıyor. Karanlık, vahşi gözlerine bakıyorum.

"Benim olduğunu söyle, *aşkım*."

Thiago emri kıcıma derin itişlerle nokt alıyor. Diğer eliyle yanağımı yana doğru çekerek sikini içimde eskisinden daha da fazla kaydırıyor. Yeni gerginlikle gözlerim kapanıyor, bir daha nasıl yürüyebileceğimden emin değilim. Bir elimi tekrar ona doluyorum ve

Tırnaklarımı kıçına geçiriyor, onu kendime çekmek için tutuşumu kullanıyorum, böylece içime kadar girebiliyor.

Yanağımı bırakıyor ve eli boğazıma gelip şiddetle sıkıyor. Ani oksijen eksikliği yüzünden gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"*Bana* benim olduğunu *söyle*," diye tekrarlıyor sertçe.

Bu benim için dünyadaki en kolay şey. Vücudum onun saldırısıyla sarsılırken bile bir gülümseme dudaklarımı geriyor.

"Ben seninim."

Yüzünde beliren karanlık memnuniyet beni korkutmalı ama korkutmuyor. Artık değil, uzun zamandır değil.

Eli boğazımdan ayrılıyor ve sonra bir parmağını sikinin yanında kıçıma soktuğunu hissediyorum. Gözlerim açılıyor ve şaşkın bir nefes alıyorum.

"Bu benim

kıçım mı?"

"Evet."

Merhametle parmağını kaldırıyor ve bir sonraki parmağını amıma sokuyor. Birkaç kez içine pompalıyor, müstehcen, ıslak sesleri odanın içinde yankılanıyor.

"Bu benim amım

mı?" "Evet."

Ve sonra parmağı dudaklarımı geçip ağızma giriyor. Parmağında kendi tadımı alıyorum ve bu hareketin iffetsizliği yüzünden neredeyse kendimden geçiyorum.

"Bu benim ağızım

mı?" "Evet."

Göğsünden vahşi bir hırıltı yükseliyor ve lobumu ısıırıyor.

"Aferin kızıma."

Beni masasının üzerine itiyor, iki eliyle kalçalarımı kavırıyor ve itişlerini karşılamak için beni geri çekiyor. Çığlık atıyorum ve can havliyle masaya tutunuyorum.

"Kıçın *o kadar* sıkı ki. İçine ne kadar girersem gireyim, her ileri itişimde duvarlarını aşıp tekrar girmek zorunda kalıyorum." Kollarımı tutup arkamda büküyor ve eliyle sırtımın alt kısmında birleştiriyor. "Ama benim için sıırıslıklımsın, küçük karıcığım. Kalçalarından su akıyor. Kıçının sikilmesine bayılıyorsun. Seveceğini biliyordum."

Kalçalarımın etrafına uzanıyor ve diğer eli muhtaç klitorisimi buluyor. Üç parmağıyla klitorisimi ovaladığında gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor ve boğazımı yırtan bir çığlıkla boşalıyorum.

Masaya yaslanıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve şimdiye kadar yaşadığım en güçlü doruk noktasının dalgalarını sürerken farkında olmadan kıcımlı ona geri atıyorum.

Thiago kıcımlı acıyla tokatlıyor, orgazmı dakikalara yayılıyormuş gibi hissettiren uzun saniyeler boyunca uzatıyor.

"Siktir!" diye bağıyor, amımı tokatlıyor ve beni çılgına çeviriyor. "Sen boşalırken kıcının içinde olmak inanılmazdı. Kasların beni o kadar sert sıkı ki neredeyse sikimdeki kanı emecektin." Parmakları aşağı kayıyor ve sonra sırlıklam amıma üç kez sokuyor. "Tekrar yap," diye emretti.

"Ah, yapamam. Siktir."

"Yapabilirsin."

Parmakları, kıcımdaki sikiyle birlikte içimde yüksek sesle pompalamaya başlıyor ve midemde bir kez daha kıvrılan ihtiyacı hissediyorum. O kadar ıslağım ki, dördüncü parmağını içime kolayca kaydırıyor ve tüm vücudumun gerilmesiyle titremesine neden oluyor. Hayatımda hiç bu kadar dolu olmamıştım ve yaklaşan orgazm beni korkutuyor. Sanki mümkün olan en yüksek dağa tırmanıyormuşum ve diğer taraftaki düşüş beni parçalayacakmış gibi hissediyorum.

Bunu umursamıyor, parmakları ve siki beni körlemesine uçuruma doğru sürüklüyor. Kıcıma yaptığı darbeler tamamen çılgınca bir hal alırken kollarım arkamda bağlı kalıyor. İçime o kadar sert giriyor ki dişlerim takırıyor.

Zar zor dayanıyorum, kendi akıl sağlığımı zar zor koruyorum, bu noktada bilincim bile zar zor yerinde.

Sonra parmakları içimde kıvrılıyor ve amımın aşırı hassas olan özel noktasına sürtünmeye başlıyor.

Tüm vücudum kilitleniyor ve donup kalıyorum. Geçici olarak kör olduğum için siyah görüşümü ele geçiriyor. Yanaklarım sikinin her iki yanında leğen kemiğine bastırılana kadar kıcımın içinde sonuna kadar ilerliyor. Ağzım bir çığlğın hayaletine düşüyor ve her şey kırılıyor.

Sonunda çığlık boğazımdan kopuyor ve kıcımın kasları onun horozuna kenetleniyor ve ben boşalırken, boşalırken ve boşalırken suları istismar edilmiş amımdan çılgınca fişkırıyor.

Thiago arkamdan yüksek sesle kükrüyor, kendi orgazmı onu ele geçirirken içimde dibe vuruyor. Sıcak döllerini sikinden fişkırıyor ve kullanılmış kıcımın içine fişkırıyor. Vücudumun üzerine yığılmadan önce saatlerce devam ediyormuş gibi geliyor, beni altındaki masaya hapsediyor, horozu hala içimde.

Yüzümdeki saçları geriye itip gözlerimi ona göstermeden önce uzun bir süre nefeslerimizi tutarak uzandık. Çenem boyunca ve yüzümün yanından kulağıma doğru öpücükler fırçalıyor.

"Eğer seni her iki deliğinden de siktiğimde fışkırtacaksan, bundan sonra seni sadece bu şekilde alacağım."

Omurgamdan aşağı erotik bir ürperti yayılıyor ve nefes nefese kıkırdıyorum. Thiago omzumun hizası boyunca ve boynumun arkasına nazik öpücükler konduruyor, ağzı bana olan bağlılığıyla saygılı.

Nefesini toparladığında beni çeviriyor ve kollarına alıyor. Benimkiler kolaylıkla boynuna dolanıyor ve kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

Sanki kurtulma umudu olmayan bir bağımlıymışım gibi bana bakıyor, gözleri fanatik bir hayranlıkla yanıyor.

"Bana eziyet ediyorsun, bunu biliyorsun değil mi?" Kolları beni sıkıca sarıyor. "Beni rahatsız ediyorsun. Beni *tüketiyorsun*. O ilk günden beri. Ve şimdi tamamen benimsin." Bana verdiği gülümseme içimi yakıyor, ona olan aşkımın alevlerini daha da yükseltiyor. "Hadi eve gidelim, *aşkım*."

Elli Sekizinci Bölüm

Tess

Sonraki birkaç hafta boyunca evliliğimizin şimdiye kadarki en mutlu dönemine girdik. Thiago çoğunlukla evden çalışıyor, böylece ofisten eve geldiğimde beni karşılamak için orada oluyor.

Bazı manevralar ve diğer yönetim kurulu üyeleriyle yapılan müzakerelerden sonra, Tristan ve ben babamı CEO'luk görevinden başarıyla uzaklaştırdık. Kardeşim bu rolü üstlenmekle hiç ilgilenmedi, bu yüzden ben devreye girdiğimde büyük bir rahat nefes aldı.

Kaotik ve telaşlı bir dönemdi, babamın şirketi bıraktığı durum nedeniyle şimdiye kadar yaşadığım en yorucu çalışma haftalarıydı. Aynı zamanda en *iyi* çalışma haftalarımı. Önümdeki zorlu görev için, onun dümende olduğu yıllar boyunca verdiğim kötü kararları ve zayıf stratejileri düzeltmek için heyecanlıyım.

Çalışmadığım zamanlarda kocamla vakit geçiriyorum. Hala gecenin bir yarısı dondurma yemek için buluşuyoruz, ancak bu sefer mutfağa birlikte iniyoruz, el ele tutuşuyoruz ve ergenlik çağındaymışız gibi kıkırdıyoruz. Hâlâ dondurma sevmediğini iddia ediyor ama ne zaman dondurma getirsem yarım litresini mideye indiriyor. Önce benim ağzıma koymayı, sonra beni öpmeyi ve diliyle kendi ağzına götürmeyi sevdiğini belirtmeliyim. Bunun sadece beni öpmek için bir bahane olduğunu söylüyor ama yine de dondurmayı yiyor, yani sayılır.

Beni randevulara, restoranlara, iş yemeklerine ve etkinliklere götürüyor. Tam bir mafya karısına dönüşüyorum, altı ay önce bile bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Daha fazla müttefikiyle tanışıyorum ve Matteo Leone ile ikinci adamı ve kuzeni Enzo Leone arasındaki ilişkinin filizlenmesine tanık oluyorum. Adriana'ya ne olduğunu bulmaya yaklaşıyorlar. Havada, yaklaştıkları hissi var. I

Thiago bu konuda bir çözüme ulaştığında, nihayet onu dinlendirip yasını tutabildiğinde, omuzlarından devasa bir yükün kalkacağını biliyor.

Bazen birlikte olduğumuzda, bakışlarının uzaklara döndüğünü görüyorum. Sanki şimdiki zamandan kopuyor ve zamanın başka bir noktasına, belki de tamamen başka bir gerçekliğe yolculuk ediyor gibi görünüyor. Onu dikkatle izliyorum, kız kardeşini düşündüğü o değerli anlara gitmesine izin veriyorum. Her zaman geri geliyor, yüzünde şaşkın bir ifadeyle, sanki gittiğini sadece aniden bedenine geri döndüğü için fark etmiş gibi. Ve ben her zaman rahatlatıcı bir dokunuş ve cesaretlendirici bir sözle orada, dinlemeye hazır oluyorum. O bana anlattıkça, ben de ona yardım etmeye daha çok karar veriyorum.

Ben de şu anda nasıl yapacağımı bildiğim tek şeyi yapıyorum - bana verdiği yüzlerce, hatta binlerce belgeyi gözden geçiriyorum. Adrenalin beni saatlerce süren araştırmaya sürüklüyor. Kalıplar arıyorum, özellikle Thiago'nun verdiği listede yer alan ve mali belgelerde aksi yönde açık işlemler varken kendilerine ödeme yapılmadığını söyleyen satıcılara yapılan tekrarlayan ödemeleri arıyorum.

Haftalar süren çalışmalardan sonra, çeşitli nedenlerden dolayı şaibeli olarak sınıflandırmakta rahat hissettiğim birkaç düzine işleme kadar daralttım. Hepsi ya ödeme yapılmadığını iddia eden ya da hizmetlerini takip edemediğim satıcılara yapılmıştı. Bazıları da Thiago'nun Roma'da beni aradığı için ülke dışında olduğunu bildiğim tarihlerde yapılmıştı. Son olarak, tüm ödemeler tek bir muhasebeci tarafından yapılmıştı. Yaptığım araştırmaya göre, bu adam, Jorge Diaz, Kolombiya'da yaşıyor gibi görünüyordu. Bu bile başlı başına garipti - kartelin İngiltere'deki tüm finansmanı Londra merkezli muhasebeciler aracılığıyla yapılıyordu. Bu işlemlerin yapılmamış olması, bir şekilde tehlikeli olduklarının açık bir kanıtıydı.

Thiago'ya bu keşiften henüz bahsetmemiştim. Söylediğim anda 'önce öldür, sonra soru sor' yaklaşımını benimseyeceğini biliyordum, ki bunun çok etkili olacağından emin olsam da bu işin arkasında kimin olduğuna dair cevapları bize vermeyecekti. Muhasebeci sadece parayı taşıyan kişiydi, ama başka biri kararları veriyor ve bu planı uygulamaya koyuyordu.

Yakın biri.

Dün gece Thiago bana yeni bir tedarikçiyle görüşmek üzere bu akşam Londra'dan çağrıldığını söyledi. Açıkçası ilk kez ayrı kalmıyoruz ama evlendiğimizden beri ilk kez seyahat ediyor ve aynı şehirde değil. Neden bilmiyorum ama bu durum beni endişelendiriyor. Temkinli olmak için hiçbir nedenim yok ama yine de tüylerim diken diken oluyor.

Ona ihtiyacım olduğunda hemen yanımda olmadığını bilmek enseme diken diken ediyor.

Dikkatimi dağıtmak için, tüm bunların arkasında kimin olduğunu bulmak amacıyla kalan belgeleri gözden geçiriyorum. Bir yerlerde bir iz olmalı, bunu her kim yaptıysa izlerini tamamen örtebileceğine inanmayı reddediyorum.

Bu evraklara bakarak üçüncü saatimi geçiriyorum ve gözlerim şaşı olmaya başladı.

Hak edilmiş bir mola zamanı.

Telefonumu elime alıp mutfığa gidiyorum. Saat geç olduğu için çalışanlar ya evlerine ya da yataklarına gitmiş, beni gece boyunca yalnız bırakmışlardı.

Karnım gurulduyor. Yemek pişirme becerilerim yarı iyi bir ızgara peynir yapmaya kadar uzanıyor, bu yüzden yapmaya koyulduğum şey bu. Thiago'yu aramayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Muhtemelen bir toplantıdadır, çalışıyordur ve ihtiyacı olan son şey karısının onu rahatsız etmesidir.

Ben de bir sonraki en iyi kişiyi aradım.

"Merhaba seksi şey," diye cevap veriyor Dagny, sutyen giymiş, başka bir şey giymemiş. "Tanrım, elinde bir tava var. O zavallı, masum kocanın üzerine nasıl bir yemek vahşeti salmak üzeresin?" Düşünmek için duraklar. "Aslında sözümü geri alıyorum. Ona gıda zehirlenmesi yaşat, bunu hak ediyor."

"Öncelikle, geçmişte senin için sevdiğin şeyler pişirdim."

"Son sınıftaki oyunumda başrol için yedek oyuncuydum, inanın bana, bu deneyimden yararlandım."

"İkincisi, o burada değil. İş için seyahat ediyor."

"Dışarıda masum seyircileri vuruyordur belki?" Yüzümdeki ifadeyi görünce güldü. "Şaka yapıyorum, Tessie. Yapması o kadar kolay ki, vazgeçmek benim için zor."

"Bu konuda ömür boyu şaka yapma hakkına sahipsiniz."

Homurdanıyor. "Bana bu gece yalnız olduğunu söylemeliydin, yatıya gelirdim."

Izgara peynirimi çevirirken duraklıyorum ve peynir tezgâha düşüyor. "Vay canına, bunu kaydetmiş olsaydım viral olabilirdin."

"Yatıya kalmak için çok mu geç?"

Yüzü düştü. "Evet, özür dilerim. Keşke daha önce haberim olsaydı. Gelecek hafta mağazaya gelecek bir gelin müşterim var, bu yüzden onun tepki vermesi için bazı ilk tasarımlar hazırlıyorum."

"İşin bitince bana gönder, görmek isterim." Tezgâhtan sandviçi alıp bir ısırık alıyorum. "Lezzetli," diyorum dilimi ona doğru uzatarak.

"Bakacağım! Hâlâ mali raporları inceliyor musun?" "Yavaş ama emin adımlarla."

"İyi bir şey buldun mu?"

"Sanırım öyle. Sadece henüz *kim olduğunu* bulamadım."

"Yapacaksın." Ses tonu kolayca kendinden emin. "İnsanlar ukalalaşüyor ve sonra da tembelleşiyorlar, özellikle de yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını düşündüklerinde."

Onun sözlerindeki bir şey, arayışında dar görüşlü olduğumu fark etmemi sağlıyor. Cevap sadece finansal raporlarda yatmıyor. İnsanların hata yapma olasılığının çok daha yüksek olduğu yere bakmam gerekiyor - e-posta.

"Dags, gitmem gerek."

Ağzı sempatik bir şekilde düzleşiyor. "Kızarmış peynir değil mi?"

"Hayır, değil. Sen en kötüsüsün, hoşça kal," diyorum gülerek, Kapatıyorum.

Sandviçi çoktan unutmuş bir halde, etrafımdaki belgelerle birlikte daha önce yere yayılmış olduğum oturma odasına geri dönüyorum. Jorge Diaz'ın e-postalarını bulmak için kâğıtları karıştırıyorum ama binlerce olmasa da yüzlerce e-posta olduğu için çıktılarını almadığımı hatırlıyorum. Bilgisayarımı açtım ve e-postaları incelemeye başladım.

Ve sonra onu buldum.

Bu gece şans benden yana çünkü sadece on beş dakikamı alıyor. Artık sahte olduğunu bildiğim ödemelerden birini onaylayan bir e-posta. Bu keşif karşısında sessizliğe büründüm. Bunca haftadan sonra nihayet aradığım kanıt bulduğuma inanamıyorum. Bu hem önemli bir an hem de garip bir şekilde hayal kırıklığı gibi geliyor. Sadece bir e-posta. Bir parçam hainin maskesinin düşmesiyle sonuçlanacak dramatik bir ifşaat bekliyordu, oturma odamın zemininde tek başıma oturmamı değil.

E-postayı kimin yazdığını ve gönderdiğini gördüğümde, kanım damarlarımda donuyor. Buna inanamıyorum. Elimde kendi kelimeleriyle yazılmış, yaptıklarını doğrulayan bir kanıt olmasaydı inanmazdım.

Bu Thiago'yu derinden sarsacak bir ihanet.

Neredeyse herkesten daha çok güvendiği biri. Yemek masamızda bulunmuş, birlikte içki içtiğimiz, yüzümüze gülümseyen biri.

bizi arkamızdan bıçaklıyor.

Tüm bu ihanet karşısında yüreğim parçalanıyor. Bu her şeyi değiştirecek.

Thiago'ya söylemem gerek, *hemen*.

Birdenbire, toplantıda ya da çalışıyor olmasının bir önemi kalmadı. Ona haber vermeden bu bilgiyi saklayamam. Eğer Thiago onunla birlikteyse, tehlikede olabilir.

"Kahretsin." Telefonumu mutfakta unuttuğumu fark ettiğimde yüksek sesle küfrediyorum.

Oraya koşuyorum ve Dagny ile telefonu kapattığımda tezgahın üzerinde bıraktığım yerde buluyorum. Ekran kilidim açık ve başparmağım Thiago'nun isminin üzerinde gezinirken biri omzumun üzerinden uzanıp telefonu elimden kapıyor.

Korku beni çarptı. Kimsenin geldiğini duymadım. Yalnız olmadığımı bilmiyordum. Dönüp karanlık, acımasız gözlerle yüz yüze geldiğimde hızla dehşete dönüşüyor.

Bu adamın güvenilir olduğunu nasıl düşünebildim bilmiyorum. Şimdi gözlerinin içine baktığımda, onun ne kadar acımasız ve vicdansız bir hain olduğunu görüyorum.

"*Sen.*"

"Ben." Neredeyse kibirli bir şekilde, yaptığı şeyden gurur duyuyormuş gibi söylüyor.

Buraya nasıl girdiğini merak etmeme gerek yok, anahtarlar onda. Thiago tehdidin eve bu kadar yakın olabileceğini hiç düşünmemişti, ben de öyle.

"Telefonumu geri ver."

Keskin dişlerini göstererek sırtıyor. "Korkarım bunu yapamam. Keşfettiğin şeyi kocana söylemene izin veremem. Gerçekten bu işe karışmamalı ve kendi işine bakmalıydın." Telefonumu cebine koyarken yere bakıyor, sonra bakışları buz gibi bir şekilde tekrar benimkine yöneliyor. "Şimdi seninle uğraşmak zorunda kalacağım."

Dehşet göğsümden boğazıma doğru ilerliyor ve orada hava kaynağımı kesiyor.

"Thiago seni öldürecek."

Gülüyor. "Ben olduğumu bilmeyecek."

Yumruğunu yüzümün yan tarafına çarptı ve yere yığıldım.

Kendimden geçmeden önce gördüğüm son şey, yüzüme yaklaşan siyah ayakxabıları.

OceanofPDF.com

Bölüm Elli Dokuz

Thiago

"Şu anda telefona gelemediğim için üzgünüm, ama bana bir mesaj bırakırsanız-"

Kaşlarımı çatarak, sesli mesaj bırakmadan telefonu kapatıyorum. Bu gece beşinci kez Tess'i aramaya çalıştım ama yanıt alamadım.

Londra'ya dönmek üzere arabadayım. Bu akşam görüşmem gereken yeni tedarikçi gelmedi, ona ulaşmam için verilen numarayı aramaya çalıştığımda da bağlantı kesildi.

Genellikle her zaman yanımda olan teğmenlerimin ikisi de bu gece yoklar - Marco eski bir kurşun yarasından kaynaklanan sorunlu yara dokusunu çıkarmak için ameliyat oldu ve Arturo beklenmedik bir şekilde kızıyla birlikte acil bir durum için çağrıldı - bu yüzden onlardan tedarikçiye bakmalarını isteyemem.

Normal bir gecede bile Tess'le konuşamamak şaşırtıcı olurdu, ama ona ulaşamadığım bir gecede ayağa kalkmamın tesadüf olması bana doğru gelmiyor. Yılların deneyimi ensemi karıncalandırıyor ve bana burada doğru olmayan bir şeyler olduğunu söylüyor.

İçgüdülerim bu gece beni ayarttıklarını söylüyor. Ne amaçla, bilemiyorum. Tess'e ulaşamadıkça daha da huzursuz oluyorum. Boynumdaki karıncalanma daha da güçleniyor, ta ki tam bir uğultuya dönüşene kadar.

Altıncı kez aramayı denediğimde ve cevap vermediğinde, telefonumu pencereden aşağı fırlatmayı düşünüyorum. Beni bunu yapmaktan alıkoyan tek şey, bana ulaşmasının hiçbir yolu olmayacağı gerçeği.

"Ne kadar uzaktayız?" Soförüme sordum. "Otuz dakika, *jefe*."

Rolls'un arkasını kişisel öfke odama dönüştüreceğim ve bu süre içinde onu yok edeceğim.

"Daha hızlı sür," diye hırladım.

Telefonumun kilidini açıp Dagny'i arıyorum.

"Vay, vay, vay," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor. "Bu bir sürpriz. Kat faturamı cömertçe ödemeyi teklif etmek için aradığınızı hayal edebilir miyim? Yoksa bu beni tekrar vurmadan önce bir tür nezaket ziyareti mi?"

Direkt konuya girdim. "Tess'e ulaşamıyorum. Altı kez aramayı denedim."

Sesimin ciddi tonunu hemen anlayarak anında ayıldı. "Bakalım ulaşabilecek miyim ve seni hemen geri arayacağım."

Otuz saniye sonra telefonum çalıyor ve midem bulanıyor.

"Eee?"

"Cevap vermedi."

Çenem sessizce ileri geri hareket ediyor. Belki telefonu yanında değildir. Ya da belki...

Dagny aklımı okuyor. "O kaçmadı."

"Nereden biliyorsun?"

"Şey, lo-" içinde olduğu gerçeği dışında Şiddetli bir şekilde öksürmeye başlar. "Üzgünüm, boğazımda bir şey var." Bir kez daha temizliyor, sonra tekrar başlıyor. "Seni terk etmez. Bırakmayacağını biliyorsun."

O haklı. Tess'in beni terk *edeceğini* sanmıyorum.

Ama beni terk etmesi, sessizliğinin ona bir şey olduğu anlamına gelebileceği diğer tek seçeneğe tercih edilirdi.

"Bu akşam yemek yaparken onunla konuştum," diye devam ediyor Dagny. Yüksek sesle inliyorum ve o gülüyor. "Merak etme, sadece ızgara peynir yapıyordu."

"Peki o iyi miydi?"

"Evet, o..." Sesi aniden kesiliyor.

Elim telefonun etrafında sıkışıyor. "Ne oldu?"

"Zimmete para geçirme olayını araştırıyordu. Bunun hakkında konuşuyorduk ve sonra aniden gitmesi gerektiğini söyledi. Nereye bakacağına dair bir fikri var gibiydi... Belki bir şey bulmuştur?"

"Bilseydi beni arardı." "Eğer..."

Dagny cümlesini bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok.

Ona bir şey olursa olmaz.

Bu olasılık damarlarımdaki kanı donduruyor.

Telefonu kapattıktan sonra kendimi yıllardır ilk kez dua ederken buluyorum. Telefonunu diğer odada unutmuş olması ve onu oturma odasındaki kanepede en sevdiği yerde, dış dünyadan kopmuş bir halde kitap okurken bulmam için dua ediyorum.

Bu gece onu savunmasız bırakırken bana yardım etmesine izin vererek onu tehlikeye atmadığım için dua ediyorum.

İyi olması için dua ediyorum, içeri girdiğimde o büyük mavi gözlerin bana bakıp gülümsemesi için.

Ama evimizin kapısından içeri girdiğimde, onun burada olmadığını zaten biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Hava çok durgun. Sessizlik çok sessiz. Duvarlar çok katı, sanki çaresizce itiraf etmek istedikleri bir şeye tanık olmuşlar gibi.

"Tess!"

Adını haykırıyorum, odadan odaya geçip onu arıyorum, içimin derinliklerinde doğru olduğunu bildiğim şeye inanmayı reddediyorum. Bulduğum her boş odada çaresizliğim artıyor, ta ki kalbim boğazımdan çıkıp cansız bir şekilde ayaklarımın dibine düşecekmiş gibi hissedene kadar.

Her yerde ondan izler var. Oturma odasının zemininde açık bir dizüstü bilgisayar. Lavaboda kirli bir tava. Tabakta yarısı yenmiş bir kızarmış peynir.

Telefonu tezgahın üstünde.

Dehşet dokunaçlı parmaklarını ciğerlerime doluyor ve sıkıyor. Telefonu elime alıyorum ve ekran canlanıyor, ikimizin bir fotoğrafını bana geri yansıtıyor. Geçen hafta çektiğimiz bir selfie; ön kolum omuzlarına sarılmış, dudaklarım saçlarına bastırılmış. Söylediğim bir şeye kıkırdayarak gülüyor. Ne dediğimi hatırlayamıyorum.

Yedi cevapsız arama bildirimi yüzünün hemen üstünde duruyor. Öfke karnımda alev alev yanıyor.

Biri onu kaçırdı.

Vücudumu saran, beynimin mantıklı kısmını öldüren öfke ve adrenalini sisini aşmak için kendi bedenimle savaşmak zorundayım.

Düşün.

Eğer kolyesini takıyorsa, onu takip edebilirim.

Bazen yatarken çıkarıyor. Hala takması için dualar gönderiyorum.

Telefonumdaki güvenlik uygulamasına tıklıyorum ve nokta anında bip sesi çıkararak küçük bir rahatlama sağlıyor.

Nerede olduğunu görene kadar.

Augusto Leone'yi öldürdüğüm gece onu götürdüğüm aynı yeraltı sığınağında.

Oraya kendi başına gitmiş olması mümkün değil, sadece tam olarak nerede olduğunu hatırlayamayacağı için değil, aynı zamanda gitmek için bir nedeni olmadığı için.

Ve bunu bilen ve hala tartışmak için hayatta olan tek insanlar kartel üyeleridir.

Dagny haklıydı, beni bulmuş olmalı. Nefes alışım düzensiz, kalbim ritmik değil.

Ne kadar zamandır orada olduğunu, ne kadar zamandır ellerinde olduğunu bilmiyorum, eğer çok geç kaldıysam-

Hayır, bunu düşünmeme izin veremem. O iyi, iyi olmak zorunda.

Ona ulaşmak için umutsuzca arabaya doğru koşuyorum ama oturma odasının zeminindeki dizüstü bilgisayarı beni durduruyor. Etrafında her tarafa saçılmış kağıtlar var.

Mousepad'e dokunuyorum ve ekran canlanıyor.

Bir şifre var ama ben biliyorum.

RockyRoad21

Mutfakta dondurma yemek için ilk buluştuğumuz gün.

Birden fazla pencere açılıyor, ancak en üstteki ona gönderdiğim bir grup dosyadan gelen geçmiş bir e-posta. Anladığım kadarıyla bu bir banka havalesi için onay. Satıcı tanıdığım biri - bana ödeme yapılmadığını söyleyenler arasındaydı.

Ama e-postayı kimin imzaladığını, ödemeyi kimin onayladığını, Tess'in bana ihanet ettiğini kimin keşfettiğini gördüğümde kanım donuyor.

İyi bildiğim bir isim.

Sırtıma derin bir bıçak saplayan bir ihanet.

Altmışınıc1 Bölüm

Thiago

Yeraltı sığınağının kıvrımlı koridorlarında ilerlerken ihanetin derinliğini keşfediyorum. Tess'in bulunduğu yere doğru yanıp sönen noktayı takip ederken yarım düzine kartel üyesi yolumu kesiyor. Beni gördüklerine şaşırmış görünüyorlar.

Hepsini öldüreceğim.

Bir saniye bile tereddüt etmeden, her biri kafasına ya da kalbine bir kurşun yiyor. Düşünce yok, duygu yok.

Sadece ölüm.

Bana sonsuz sadakat yemini ettiler ve bu yemini bozdular. Ölümeleri anlamsız, tıpkı hayatları gibi. Cesetlerinin üzerinden geçerken onların yasını tutmuyorum ve onları arkamda bıraktığım anda unutuyorum.

Silah sesleri varlığını, öfkeli ve patlayıcı varışımı duyururken, onun bulunduğu yere gittikçe yaklaşıyorum.

Savaşta sürpriz avantajı istiyorsun ama umurumda değil. Tess'in sırf ben güvendiğim için güvendiği insanlar tarafından kaçırıldığını bildiğim halde kendi güvenliğini düşünemeyecek kadar ileri gittim.

Bir köşe daha ve ben onun pozisyonunda olacağım.

Onu çeviriyorum ve eşiği geçip bir zamanlar Leone'yi tuttuğumuz büyük odaya giriyorum, silah kolum önümde.

Kalbim dehşet içinde aniden durdu.

Tess dizlerinin üzerinde, elleri arkadan bağlı. Başı öne eğik ve saçları omuzlarından sarkıyor. Ağzı bantla kapatılmış. Şakağında büyük bir çürük var.

Marco tepesinde beliriyor ve silahını kafasına doğrultuyor.

Marco, koruduğum ve rütbesini yükselttiğim kişi. Son bir buçuk yıldır tavsiye almak için başvurduğum ve bir ortak olarak güvendiğim kişi. Kardeşim kadar yakın gördüğüm kişi.

Bana ihanet eden o.

Yine de, ona zar zor bir bakış attım, çünkü Tess oradaydı ve inci

ndi Başka hiçbir şeyin önemi yok.

m. Yüzünü kaldırıyor ve yanaklarında kurumuş gözyaşları görüyorum.

Gözleri

İçi boş ve korkmuşlar ama beni gördüklerinde alevleniyorlar. Umutla değil, benim için korkuyla.

Duygular nefes borumu eziyor. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor, çılgınca *güm*, *güm*, *güm* sesleriyle beni sağır ediyor.

Ona doğrultulmuş o silahı gördüğümde, ölmenin ne demek olduğunu anlıyorum. Bir parçam buruşuyor ve rüzgârdaki kül gibi solup gidiyor. Nefesimi tutmaya çalışıyorum, tüm bedenim hayatımın aşkının bir başkasının merhametine kalmasına tanıklık etmenin isyanı içinde.

Başka tarafa bakıyorum.

Ona bakamıyorum. Tüm odağımı, tüm tarafsızlığımı kaybetmeden olmaz. Bizi bundan kurtarmak için tüm yeteneğimi.

"İyi misin, *amor*?" Çevresinden dolaşıp odanın içine doğru ilerlerken dikkatlice soruyorum. Bakışlarımı ve silahımı Marco'nun üzerinde sabit tutuyorum.

Göz ucuyla başını salladığını görüyorum. Gözlerinde yaşlar beliriyor ve beni diri diri yakıyor.

"Bu iyi," diye fısıldıyorum güven verici bir şekilde. "Seni yakında eve götüreceğim."

"Ben olsam buna güvenmezdim," diyor Marco zalim bir kahrkahaıyla. "Silahını bir kenara at," diye emrediyor, silahını Tess'e doğru sallayarak.

"Tamam, tamam," diye kabul ediyorum, elimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. Silahı dikkatlice yere indiriyorum, sonra kenara atıyorum ve ayağa kalkıyorum, yeni serbest kalan elimi ilkine katılmak için kaldırıyorum.

Marco'nun silahını temkinli bir şekilde takip ediyorum, seğirmesinden hiç hoşlanmıyorum.

"Bizi nasıl buldun?" diye soruyor öfkeyle. Buraya gelmemi beklemediğini söyleyebilirim, özellikle de bu kadar çabuk.

Ellerimi indiriyorum. "Üzerinde bir takip cihazı var."

Başı geriye düşüyor, gözleri kabullenmişlikle kapanıyor. "Bunu düşünmeliydim."

Çenem şiddetle kapandı. "Pek çok şeyi düşünmeliydin."

Ellerim sıkı yumruklar halinde kenetleniyor. Odanın öbür ucuna uçup onu öldüresiye dövmemek için kendimi zor tutuyorum.

"O sendin. Benden çalışıyordun. Sevkiyat bilgilerimizi rakip kuruluşlara satan sendin."

Yüzünde gururlu bir ifade beliriyor. "Bunu anlamam yeterince uzun sürdü." "Ne kadar uzun?"

Sırıttıyor. "Londra'ya geldiğimizden beri burnunun dibinde olup bitiyor ve sen bunu yeni yeni anlıyorsun. O kadar zeki değilsin, o kadar güçlü değilsin, değil mi *Diablo*?"

Yani en başından beri benden çalışıyordu.

Haklıydı, daha önce görmeliydim. Ama dikkatim dağılmıştı. İşi büyütmeyle, Adriana'nın cinayetiyle ve sonra da Tess'le.

Adı aklımdan geçtiği anda gözlerim ona kayıyor ve onu titrerken buluyorum. Yüzündeki ifade tarif edilemez. İçimi acımasızca sızlatıyor.

Bakışlarımı ondan güçlkle ayırıyorum.

"Neden?"

Alay ediyor. "Para ve güç, başka neden olsun ki? Bu organizasyonu yönetmek için doğru kişi olduğuna hiç inanmadım. Neden sen olasan ki? Sırf Da Silva'nın oğlu olduğun için mi?" Benimle alay edercesine başını sallıyor. "Bu iş için doğru adam olduğunu düşünmüyordum ve görünüşe göre ekibinin çoğu da aynı fikirdeymiş."

"Sizinle aynı fikirde olanların cesetlerini koridorda bulacaksınız."

"Sence bu muydu?" Tekrar sırıttıyor ve arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum. Döndüğümde üç adamımın daha odaya girdiğini görüyorum. "Mürettebatının büyük bir kısmı sana karşı isyan halindeydi. Bu kaltak olmasaydı seni devirene kadar devam edebilirdim," diye alay ediyor ve silahını Tess'in şakağına dayıyor.

Gözleri dehşetle açılıyor. Bakışları tekrar bana döndüğünde ileri doğru sert bir adım atıyorum.

"Bir adım daha atarsa beynini dağıtırım."

Ellerim savunmaya geçiyor, çılgın gözlerim namlunun onun mükemmel tenine değdiği yere kilitleniyor. Nefes almak imkansız, beyin fonksiyonları daha da imkansız.

"Kıpırdamayacağım," diye söz veriyorum. "Ona zarar verme."

"Kendi işine bakamayan ilk sürtük o değil." Dudağı aşağılayıcı bir şekilde kıvrılıyor. "Adriana ile uğraştığım gibi onunla da uğraşacağım."

Oda olağanüstü bir sessizliğe bürünür.

Tess kaskatı kesiliyor, vücudu benimkini yansıtıyor ve sonra yüzünü yavaşça ona doğru çeviriyor. Bulunduğum yerden bile gözlerinin ona dik dik baktığını, onu canlı canlı şişlediğini görebiliyorum.

Sözleri vücuduma nüfuz ederken ölümcül bir tedirginlik bedenimi sarıyor. Ardından hızlı bir inançsızlık vuruyor beni.

"Az önce ne dedin sen?"

Duygusuzca gülüyor.

Duygusuzca.

"İtalyanlara o kadar odaklanmıştın ki, tehdidin eve daha yakın olup olamayacağını hiç düşünmedin. Şanslıydım, bu senin dikkatini dağıttı." Silahının şarjörünü açtı ve mermileri çıkarmaya başladı. "Yanılmadın, onlardı. Ama aynı zamanda bendim de. Karteli genişletmek için sana yeşil ışık yakıldığında, bunun seni alt etmek için bir şans olduğunu biliyordum. Bu yüzden Londra'ya geldim ve Rocco Leone ve korumalarıyla buluştum. Yanlarında Ermeni köpekleri Dadurian'ı da getirmişlerdi. Kartelin buraya getirilmesini garanti edeceğim, birkaç yıl boyunca onlara para ve gizli bilgi aktaracağım ve karşılığında, doğru zaman geldiğinde, size karşı ayaklanmayı yönetmeme yardım edecekleri ve beni yerinize geçirecekleri bir anlaşmayı tartışıyorduk."

Kırmızı bir sis görüşümü daraltıyor ve motor kontrolümü ele geçiriyor. Kendimi tamamen kaybetmeme dakikalar kaldığını hissediyorum ama bulmaca sonunda bir araya geliyor.

"Adriana nasıl devreye giriyor?"

Şarjörde sadece bir tane kalana kadar mermiler teker teker çıkar. Silahı kararlı bir hareketle kapatıyor. Bir endişe bıçağı omurgamı delip geçiyor.

Onu konuşturmak için sorular soruyorum ki silahını Tess'e doğrultmasın.

"Bizi duydu. İster kötü şans deyin, ister kader, ne olduğunu bilmiyorum ama o gece *Firenze*'deydi ve beni gördü. Beni takip etti ve konuşmalarımızı dinledi. Benimle yüzleşti ve sana her şeyi anlatacağını söyledi. Ondan kurtulmak zorundaydık."

Bulmacanın son parçası da yerine oturdu ve sonunda ne kadar kör olduğumu anladım. Dadurian'dan sözde 'itirafı' işkenceyle alan oydu. Augusto Leone'yi mucizevi bir şekilde kaçırان oydu.

başka kimse yapamazdı. Bunu yapabilmesinin tek yolu Leone'nin ona gardını düşürecek kadar güvenmesiydi. Hepimizle oynadı.

Bunu görmeliydim.

"Augusto öleceğini anladığında neden seni ispiyonlamadı?"

"O biliyordu. Adriana'nın kulak misafiri olduğu o toplantıda yoktu ama onun yerine Rocco'yu gönderdi. Ve Rocco öldürüldüğünde, Augusto'yu bir şey söylerse kalan tek oğlunun hayatıyla tehdit etmek kolaydı. Bu yüzden onu öldürmen için seni kışkırttı."

"Rocco'yu öldüren sen misin?"

Bu benim sorumlu olmadığım tek İtalyan ölümü. Ölümünü öğrendiğimden beri arkasında kimin olabileceğini merak ediyorum. Kim sebep olmuş olabilir. Eminim ki seçenek sıkıntısı yoktur; adam sadistleri zararsız anaokulu çocukları gibi gösterdi.

Marco kaşlarını çatıyor, monoloğuna başladığından beri kibir ve neşe dışında yüzünde beliren ilk duygu bu. "Hayır, onu kimin öldürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok."

Garip bir şekilde ona inanıyorum. "Matteo da işin içinde miydi?"

Ne kadar yanılmıştım? İçgüdülerim yuvaya başka bir engerek yılanının girmesine izin verecek kadar bana ihanet etmiş miydi?

"Hayır, bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. O sadece ikinci oğluydu, bu işe karışmasına gerek yoktu."

Rahat bir nefes alıyorum.

Marco silahı bir kez daha Tess'in kafasına doğrulttuğunda bu düşünce çabucak ölür. Zalim, duygusuz bir gülümseme ağzını buruşturur.

Gözleri kapanıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Bağıriyorum.

Başını yavaşça bana doğru çeviriyor. "Rus Ruleti'ni duydun mu?"

Tess'in boğazından bir hıçkırık yükseldiğini duyuyorum. Çıkış yolu bulamıyor. Bir damla gözyaşı yüzünden aşağı yuvarlanıyor ve ağzını kapatan bandın üzerinden akıyor.

Çaresiz bir elimi ona doğru uzattım. Sırtımdan aşağı ter damlıyor. Ciğerlerimden kısa, dehşet dolu nefesler çıkıyor.

"Dur. Bunu yapmana gerek yok. Onu da öldürmene gerek yok, zaten biliyorum."

"O da mı?" diye soruyor.

"Adriana," diye bağırdım.

Başını sallıyor. "Her zaman onun öldüğünü varsayıyordun, ama onu öldürdüğümüzü söyledim mi?" Görüşüm bulanıklaşıyor, vücut ısım aniden düşüyor. "Onu *sattık*. Rocco onunla eğlendikten sonra yani. Adriana'ya kafayı takmıştı. Dadurian ona ilaç verdi, o kısmı doğruydu, sonra da onu Rocco'ya bıraktık. Ona sahipken kim bilir neler yaptı, ama güzel olduğundan şüpheliyim. Onunla işi bitince onu sattı. Muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür ama sandığınızdan çok daha uzun süre hayattaydı."

Bana anlattıklarının akıl almaz dehşeti karşısında ciğerlerim boşalıyor. Kız kardeşimin yaşadıklarını düşünmeye dayanamıyorum. Onu kurtaramadığım şeyi.

Ham duygular organlarımı işe yaramaz et parçalarına dönüştürüyor. Boğazımdaki kitle yüzünden yutkunmakta güçlük çekiyorum. Düşüncelerim yarış-

Tıklayın.

Bir tıklama var.

Anında tanıdığım korkunç bir tıkırtı.

Marco'nun az önce karımın kafasına doğrulttuğu silahın tetiğini çektiğini fark ettiğimde kalbim boğazıma düğümleniyor.

"Bir mermi. Altı atış kaldı."

"*Dur!*" Kükredim. "Ne istiyorsun lan sen? Bana ne istediğini söyle, sana vereyim, yeter ki ona zarar verme."

Ölü gözler benimkileri buluyor. "Bana ne vermek istiyorsun?"

"Ne istersen! Ne istersen." Yemin ediyorum, gözlerim vahşi. İkisi arasında gidip geliyorlar. "Beni al. Öldür beni. İstedğin kişi benim. Tess hiçbir şey bilmiyor ve bu hayatı istemiyor bile. Beni öldürürsen, CEO rolüne ve cemiyet etkinliklerine geri döner ve bir daha kartel işleriyle hiçbir ilgisi olmaz. Beni öldürürsen savaşmadan pozisyonumu alırsın. Senin olur. Ona sahip olabilirsin, her şeye sahip olabilirsin, sadece, lütfen, onu kurtar."

Tess yerde çırpınıyor. Başını şiddetle sallıyor, ağzı yapamasa da gözleri bana yalvarıyor. Kasetin arkasından anlaşılmaz kelimeler haykırıyor.

Bunu yapmamı istemiyor ama benim için ölmesine izin vermeyeceğim. İzin veremem. Ondan uzaklaşıp ona bakıyorum.

Uzun süre düşünceli bir şekilde beni süzdü. Sonra başını salladı.

"Takası kabul ediyorum. Onu bağlayın," diye emretti.

Şiddetle dizlerimin üzerine çökmeye zorlandım. Eller saçlarımı çekiyor. Diğerleri kollarımı arkamdan çekiyor. Bir yumruk yüzümün yan tarafına iniyor. Kürek kemiklerimin arasındaki bir ayak beni yüzüstü yere itiyor. Onlara karşı koymuyorum. İtilmeme ve sürüklenmeme izin veriyorum, gözlerim Tess'ten hiç ayrılmıyor. Bana doğru sarsılıyor ama Marco onu saçlarından tutup geri çekiyor.

"*Bırak gitsin,*" diye bağıryorum. "Gitmesine izin vereceğini söylemiştin."

Bakışlarında bunu yapmayacağını düşündüren karanlık bir parıltı var ama sonra bıçağını çıkarıp kadının sırtına saplıyor. Onu bırakıyor ve kadın yere düşüyor.

Elleri serbest kalır kalmaz ağızındaki bandı yırtıp önce dizlerine, sonra ayaklarına sürünerek bana doğru koştu. Öfkeli bir çılgınlıkla adamları üzerimden itiyor ve beni dizlerimin üzerine çekiyor. Yüzü ham duyguların, korku ve çaresizliğin hakimiyet için savaştığı bir resim gibi, yüzümü kavırıyor.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor kırık bir sesle.

Tess kollarını bana doluyor ve bedenimin içine düşüyor. Boynumdan sarkıyor, dizleri bükülmüş bacaklarımın arasına yerleşiyor, göğsü benimkine bastırıyor. Hayatı pahasına bana tutunuyor. Kalbinin bedenimde delice attığını hissedebiliyorum. Bir an için iki kalple yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu deneyimliyorum. Sarsıntılı, düzensiz atışlar tek bir sabit ritimde birleşene kadar biri göğsümün her iki tarafını kaplıyor.

Gözlerim kapanıyor. Bu

gerçek güç.

Ondan önce gelen her şeyin kötü bir ikame olduğunun farkındayım.

Ellerimin otuz saniye daha serbest kalması için her şeyimi verirdim, böylece onu geri tutabilirdim, böylece ölmeden önce onu son bir kez kendime doğru ezebilirdim.

Sonra gözlerimi açıyorum ve durumumuzun ciddiyetini hatırlıyorum. Bana tutunmasının yapması gereken en son şey olduğunu hatırlıyorum.

"Tess," diye ısrarla uyarıyorum. "Çık git buradan. Kaç." Kımıldamıyor. Boynuma ıslak bir şeyin çarptığını hissediyorum ve ağladığını fark ediyorum. "Tess, lütfen. Hemen defol git buradan." Onu omuz silkerek uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bana tutunuyor. Beni bedeniyle koruduğunu fark ediyorum. Gitmeye niyeti yok. Umutsuzluk ses tonumu histeri eşiğinin biraz ötesine taşıyor. "*Amor.* Lütfen, git. *Kaç.*"

Ne kadar uzun kalırsa, Marco'nun fikrini değiştirmesi için o kadar çok zamanı olur. Akıl sağlığımın kenarlarından yıpranmaya başladığını hissediyorum.

"Tess!"

"Seni ölüme terk etmeyeceğim." Sesi boynumun kıvrımlarında boğuklaşıyor. Gözyaşları boğazımı ıslatıyor ama ses tonu hiç değişmiyor. Kararlı.

Arkasından Marco acımasızca gülüyor. "Ne kadar dokunaklı," diye alay ediyor.

OceanofPDF.com

Bölüm Altmış Bir

Tess

Kalmayı **ben** seçmedim.

Bu da başlangıçta bir seçim olduğunu gösterir. Ama kendimi kurtarmak için sığınaktan kaçıp onu geride bırakacağım bir dünya yoktu.

Hayatım buna bağlıymış gibi Thiago'nun boynuna tutunurken ağlıyorum. Birçok açıdan öyle.

Beni kurtarmak için kendini feda etmekte tereddüt etmedi. Onu seven bir babası, hala hayatta olabilecek bir kız kardeşi ve ona tapan bir üvey kız kardeşi varken benim için kendini gözünü kırpmadan feda etti.

Sırf ben buradan özgürce çıkabileyim diye her şeyden vazgeçmeye hazır ve benim onu geride bırakmam mı gerekiyor?

Eğer ben gidersem, o da benimle birlikte gider. Ve eğer o burada ölürse, ben de ölürüm.

Ama çok uzun zamandır sakladığım sırrı nihayet itiraf etmeden olmaz. Ölümümle yüzleşmek, en başta bunu söylemekten asla çekinmemem gerektiğini fark etmemi sağlıyor.

Yüzümü çevirip dudaklarımı Thiago'nun kulağına yaklaşıtıyorum.

"Seni seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Söylemeliydim."

"Hayır!" diye bağırıyor, kelimeler dudaklarımdan zar zor dökülürken. Vücudunu öne doğru fırlatıyor ve beni yere yapıştırmaya çalışıyor. Elleri hala arkadan kelepçeli bir şekilde üzerimde dururken, gözleri yüzümde çılgınca dolaşıyor. "Öyle söyleme *aşkım*, bana veda ediyormuşsun gibi söyleme. Bunu kabul etmeyeceğim."

Gözümü kırpıyorum ve gözümün kenarından bir damla yaş süzülüp yanağımdan aşağı süzülüyor. Dudaklarım aralanıyor ama eller uzanıp beni tutuyor, sonra da ağızımdan tek bir kelime bile çıkamadan beni acımasızca ondan uzaklaştırıyor.

Thiago ileri atılıyor, boğazından saf şeytani bir öfke kükremesi kopuyor. Elleri bağlı olduğu için fazla uzaklaşmıyor. Yere çarpıyor, hemen yan tarafına yuvarlanıyor, Julio tarafından Marco'ya doğru sürüklenirken çılgın gözleri beni baş aşağı takip ediyor.

"Bırak onu! Seni öldüreceğim, duydun mu beni? Seni öldüreceğim," diye kükrüyor diğer iki adam üzerine gelmeden önce.

Marco'nun önünde durmam için beni ayağa kaldırdılar.

"Kaçma şansın vardı, kullanmadın" diye mırıldanıyor, bir eli yanağıma okşamak için uzanıyor.

Ona tükürdüm.

Yüzüne inip onu bir anlığına sersemlettiğinde içimde bir tatmin dalgası oluşuyor.

Ona meydan okurcasına sırtıyorum. "Eğer onu öldürecekse, beni de öldür."

Julio bana tokat attı. Yüzüm yana doğru uçuyor, sol kulağımda yüksek bir çınlama patlıyor. Arkamda, Thiago'nun yerde debelendiğini duyuyorum.

Marco sadece gülümsüyor, midemi düğüm düğüm eden bir sırtış ve tükürüğümü başparmağıyla siliyor.

Çenemi kavıyor, yumruğuyla eziyor.

"Seni öldürmek mi? Oh, bebeğim, hayır." Kıkırdıyor, sesi omurgamdan aşağı bir soğuk hava akımı gönderiyor. "Hayır, bu artık değişti." Çenemi kavıyor, tutuşu morartıcı ve acı verici. "Senin için iyi bir fiyat alabilecekken neden seni öldüreyim? Tıpkı Rocco'nun Adriana'ya yaptığı gibi."

Arkamdan öfkeli hayvani bir çılgılık patlıyor. Bunu itiş kakış sesleri takip ediyor. Arkamı dönebilseydim dönerdim ama Marco beni sabit tutuyor. Thiago'nun onu rehin tutan adamlarla boğuştuğunu anlamak için buna tanık olmama gerek yok.

Marco, Julio'ya "Onu benim odama götür," diye emrediyor.

Daha önce hiç yaşamadığım bir korku, onun soğuk emri karşısında beni donduruyor. Gözlerindeki bakışı tanıyorum; Franklin'in bana saldırmaya çalışmadan önceki bakışının aynısı. Marco yüzümü iterek serbest bırakıyor ve beni Thiago'ya bakmaya zorluyor.

Hâlâ sırt üstü yatıyor, öfkeli nefesleriyle göğsü şiddetle inip kalkıyor ve iki muhafız tarafından tutuluyor. Gözleri sabitlenmiş

yüz ifadesi öfke ve saf dehşet arasında bir yerde sıkışıp kaldı. Vahşi bir hırıltı boğazını parçalıyor.

Ona bakıyorum, aramızdaki bağ canlı ve nabız gibi atıyor. Korkunun beni boğmasına izin vermemeye çalışıyorum. Bu odadan çıkarsam beni tarifsiz dehşetler bekliyor ama şu anda bir çıkış yolu göremiyorum.

Marco parmaklarının tersini yanağımda gezdiriyor. Tüylerim diken diken oluyor ve tenim nemleniyor. Ona verdiğim tepki Thiago'ya verdiğim tepkiden daha farklı olamazdı.

"Onun hakkında aklını kaçırmama neyin sebep olduğunu hep merak etmişimdir," diyor ve neşeyle kocama bakıyor. "Şimdi kendim öğrenmek üzereyim."

"HAYIR!" çığlığı Thiago'nun boğazından kopuyor, sesindeki acı duyulabiliyor. Onun çığlığını duymak dayanılmaz, çirkin ve çarpık ve beni parçalara ayırıyor.

Marco'nun eli dudaklarımı okşamak için hareket ediyor ve neredeyse öğürüyorum. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, taze gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanırken.

Sonra ağzımı açtım ve Marco'nun başparmağını ısırabildiğim kadar sert ısırdım. Siktiğimin piçi.

Bu ona iznim olmadan bana dokunmamayı öğretecek.

"Siktir git," diye tıslıyorum ona, dudaklarımdan kezzap dökülüyor.

Elini göğsüne bastırarak yaralı bir şekilde uluyor. Sonra gözleri tekrar benimkileri buluyor, öfkeyle parlıyor. Yumruğu havada uçuşuyor ve bugün ikinci kez yüzüme yumruk atıyor.

Yere düşüyorum ve bilincimi kaybediyorum.

Neredeyse hemen kendime geliyorum. Saçlarım yüzümü kapatıyor, görüşümü engelliyor. Altımda hareket eden zemini görebiliyorum, bir çift ayak beni bir yere götürüyor.

Birinin kollarında taşınıyorum.

"Onu odama götürün."

Taze panik içimde kabarıyor. Çılgın kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarpıyor. Görüşüm daralıyor. Kendimi sakinleştirmek için ihtiyatlı derin nefesler alıyorum

ve histeriyi durdurmak. Eğer beni ele geçirmesine izin verirsem, bundan canlı çıkamam. Açık bir zihne ihtiyacım var.

Bedenimi rahatlatmaya, gözlerimi kapalı tutmaya çalışıyorum.

Beni esir alan kişi bilincimin yerinde olduğunu bilmemeli. Beni burada kurtaracak olan şey sürpriz unsuru.

Thiago bana bunu öğretti.

Kendimi derme çatma bir yatak odası gibi görünen bir yere cansız bir şekilde bırakıyorum. Metal ayaklar üzerinde bir kilim ve kirli bir şilte seçebiliyorum. Mide bulantısı boğazıma kadar yükseliyor ama yutkunarak geri çekiliyorum.

Yatağın üzerine fırlatılıyorum ve düşüşümü yakalamaya çalışmadan vücudumun zıplamasına izin veriyorum, bilinçsizmişim gibi davranmaya devam ediyorum. Kirpiklerimin arasından bakarken, kapıya doğru dönen Julio'yu tanıyorum. Bana dönüp baktığında gözlerimi hızla kapatıyorum. Bana uzun uzun bakarken kalbim korkuyla çarpıyor.

Git. Git. Git.

Kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum, bayılma numaramı yutması için dua ediyorum, bana doğru geri gelmemesi için dua ediyorum.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra, gidiyor.

Hayatta kalma içgüdülerim devreye giriyor ve kafamın içindeki bir ses bana *kaçmamı* söylüyor.

Yalnız ve bağısızken oradan çıkmak için. Bu benim şansım.

Ama gerçek şu ki Marco'nun nerede olduğunu bilmiyorum. Buraya geleceğini söylemişti-

Kelimeleri düşünmeye dayanamıyorum. Ama geliyor. Biz konuşurken o kapının diğer tarafında ya da koridorun hemen aşağısında olabilir. Eğer çok erken hareket edersem, kendimi ölümden daha kötü bir kadere mahkum edebilirim.

Bu yüzden vücudumun içgüdülerine karşı savaşmak gibi imkânsız bir karar verdim ve kaldım.

Kımıldamıyorum.

Julio'nun beni dikkatsizce yatağa bıraktığı rahatsız pozisyonda kalıyorum, gövdem yarı bükülmüş halde şiltenin üzerinde, kolum vücudumun altında, üzerimde herhangi bir kamera olması ihtimaline karşı.

Kalıyorum ve bana tecavüz etmeye çalışacak adamı bekliyorum.

Zaman sanki sonsuza kadar uzuyor. Saniyeler, nabzımın boş vuruşları eşliğinde uğursuzca akıp gidiyor. Yine de tek bir anı bile boşa harcamıyorum. Zamanı zihnime geri çekilmek ve Thiago'dan aldığım savunma derslerini hatırlamak için kullanıyorum.

Onlara ihtiyacım olacak.

Kapı bir kez daha açılıyor ve beraberinde yeni bir korku dalgası getiriyor. İçimde alarm zilleri çalıp beni tehlikede olduğum konusunda uyarırken, dehşet karnımında kocaman bir çukur açıyor. Beni göreceğinden korktuğum için gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum. Ama buna gerek yok. Kokusunu alabiliyorum.

Marco.

Odada benimle birlikte.

Kapı kararlı bir tıkırtıyla arkasından kapanıyor.

Bir canavarla kapana kısıldım.

"Hâlâ bilinci yerinde değil," diye not düşüyor ipek gibi. Bu keşif onu heyecanlandırmışa benziyor. "Dövüşmelerini tercih ederim ama bunun için zamanımız var." Bana doğru ilerlediğini duyuyorum. "Şimdilik, bu ilk seferi kolaylaştıracak."

Eli kalçama iniyor ve onun dokunuşuyla sarsılmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Bekle. *Beklemem* gerek.

Saldırmak için mükemmel anı bulmak.

Vücudumun en sert kısımları onun en yumuşak kısımlarına karşı.

Eteğimin ucundan tutuyor. Gürültülü bir yırtılma sesi sessizliği yırtıyor.

Eli, külotumun eteklerine dokunana kadar kalçamda yukarı doğru hareket ediyor.

Tiksinti midemde şiddetle çalkalanıyor. Safra boğazıma doğru yükseliyor ve ortaya çıkmakla tehdit ediyor.

Marco omuzlarımdan tutup sırtüstü yatmam için beni çeviriyor. Kokuşmuş nefesi yüzüme düşüyor.

Ve sonra daha da yaklaşıyor, kendine olan güveniyle kibirleniyor ve zaferinden zevk almaya karşı koyamıyor.

"Thiago da Silva'nın dünyada en çok sevdiği kadına saygısızlık etmekten zevk alacağım."

Çok erken zevk alıyor.

Gözlerim sadece bakışlarındaki şaşkın ifadeyi görecektir kadar kırpışarak açılıyor ve sonra alnımı burnuna çarpıyorum.

Ardından gelen yüksek *çıtırtı*, şimdiye kadar duyduğum en tatmin edici ses.

Marco acı içinde inliyor. Elleri, burnundan serbestçe kan fışkıran yüzüne doğru uçar.

Onun aksine, ben rahatıma düşkün değilim.

Şaşkınlığından ve beni bırakmış olmasından yararlanıp daha fazla kaldıraç elde etmek için doğruluyorum. Sonra bacağımyı çekebildiğim kadar geriye çekip yukarı doğru savuruyorum ve kaval kemiğimi olabildiğince sert bir şekilde taşaklarına vuruyorum.

Umarım karnına doğru fırladıklarını hissederek, çünkü ben de bunu amaçlıyordum.

Yaptığım yanlış hesaplama, şokun onu katlayıp yatağa düşürmesi.

Tam üstümde, beni altına hapsedti.

Nefes almak için savaşıırkenki ölü ağırlığı beni neredeyse boğuyor. Çığlık atıyorum, hayatım için savaşıırken boğazımdan kan donduran bir ses çıkıyor. Elleri boynuma dolanıyor ve sıkmaya başlıyor.

Düşün, Tess. Düşün.

Görüşüm bulanıklaşıyor, gözlerimde noktalar oluşuyor.

En yumuşak kısımlar.

Gözlerine ulaşmaya çalışıyorum, ama başını yukarı eğiyor ve onları ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. İçimdeki yaşamı boğarkenki acımasız gülümsemesi damarlarıma taze bir öfke gönderiyor.

Bu pislik kazanamaz.

Saçlarına uzandım ve iki yumruğumla kavradım. Sonra onu kendime doğru çekmek için kullanıyorum. Muhtemelen birinin saçını çekmesine alışık olmadığı için acıyla çığlık atıyor ve elleri bir anlığına boğazımda gevşiyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak başımı kaldırıyorum ve zaten kırık olan burnunu sadece yaşamak için her şeyi yapan birinin sahip olabileceği bir vahşilikle ısırıyorum.

Ona etinden bir parça tükürdüm. Burnunun bir kısmını ısırdım.

"Tecavüzcü pislik," diye alay ediyorum, şimdi yarı oturur pozisyonda olmasından yararlanarak onu üzerimden itiyorum.

Yıkılmış yüzünü tutarak yanımdaki yatağa düşerken kalçama bir şey çarpıyor.

Bir silah.

Titreyen ellerimle ona uzandım, bana saldırmaya çalıştığında üzerinde ve ulaşabileceği bir yerde bir silah olduğuna inanamıyordum.

Beni hafife aldı.

Parmaklarım etrafına dolanıyor ve pantolonunun bandından çekip çıkarıyorum. Ayaklarımyın üzerindeyim ve kapıya, özgürlüğe doğru bir adım attım,

Arkamdan öfkeli bir kükreme duyduğumda. Bana doğru hamle yaptığını görmek için tam zamanında döndüm.

Onu vurabilirdim ama daha önce hiç ateş etmedim. O bir anlık tereddüt bana pahalıya patladı.

Marco beni yere yatırdı.

Sırtım yere çarptığında ve onun ağırlığı bir kez daha üzerime çöktüğünde nefesim ciğerlerimden şiddetle boşalıyor.

"Aptal *orospu*," diye bağıyor ve bana tokat atıyor. Burnundaki kan yüzüme damlıyor. Yaklaştım.

Çıkmaya *çok* yaklaştım.

Kendimi bundan kurtarabileceğime, özgür kaldıktan sonra gidip Thiago'yu kurtarabileceğime olan inancım damarlarımda yeni bir adrenalın dalgasına yol açıyor.

Silah elimde, yanımda. Parmağım tetiğin etrafında kıvrılıyor ve sıkıyor. Silah sesi yüksek sesle yankılanıyor, Marco'yu ürkütüyor. Kurşun duvara doğru ateşleniyor, onun yakınında değil.

Ama şimdi dikkati dağıldı.

Silahı kaldırdım ve şakağına dayadım.

Yüksek sesle inliyor, bu yeni yaradan daha fazla kan fışkırıyor.

Altından sürünerek çıkıyorum ve ellerimin üzerinde geri çekiliyorum, avuçlarım pürüzlü, kirli zemine sürtünüyor ve kesiliyor.

Marco sendeleyerek önce bir dizine, sonra diğer dizine kalkıyor, pes etmeyi reddediyor. Kolumu kaldırdığımda elim o kadar titriyor ki neredeyse silahı düşüreceğim ama sağlam duruyorum.

Bu sefer kafamı çevirmeyeceğim. Yeter artık.

Bana doğru tökezlerken nefret dolu gözlerine bakıyorum. Tek gördüğüm ihanet, açgözlülük, Adriana'nın trafiğe çıkmasına yardım eden korkağın, katilin, bana saldırmaya ve öldürmeye çalışan adamın vicdansızlığı.

Gerçek şeytanın kim olduğunu görüyorum ve tekrar ateş ediyorum.

Kurşun karnına isabet eder ve karnını tutarak geriye doğru düşer. Gözleri şok içinde genişledi. Bunu yapacağımı düşünmemişti.

Dudaklarından acı dolu bir inilti dökülüyor. Silah elimden düştü.

Daha fazlasını görmek için buralarda takılmıyorum.

Ayağa kalktım ve benim ve sevdiğim insanların hayatında bu kadar çok kalp ağrısından sorumlu olan adama son bir kez baktım.

Ancak o zaman hayatım için koşarım.

OceanofPDF.com

Altmış İkinci Bölüm

Thiago

Marco ona yumruk atıyor ve Tess cansız bir şekilde yere düşüyor, vücudu altında eziliyor. Hissettiğim çaresizlik sadece öfkemle eşleşiyor. Azgın bir orman yangını gibi, cehennem yayılıyor ve yoluna çıkan her şeyi yiyip bitiriyor.

Kendimi karıma doğru attım ama arkamdaki iki adam beni engelledi. Beni tekrar yere, ayaklarının dibine yatırıyorlar. "Bırakın beni, sizi piçler! Bırakın lan beni." Dikkatimi tekrar Marco'ya yönelttim. "Seni öldüreceğim," diye yemin ediyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Julio çömelir ve Tess'i kollarının arasına alır.

"Ne yapıyorsun?" Sesim çılgınlığa dönüşerek soruyorum. Beni görmezden geliyor ve kollarında onun baygın bedeniyle uzaklaşmaya başlıyor. Benden uzaklaştığı her adım kalbimde yeni bir bıçak yarası açıyor. "Dur! Onu nereye götürüyorsun? Geri dön! GERİ GEL!"

Başı yana düşüyor, saçları yüzünü tamamen kapatıyor. Onun benden alınışını izlerken içimde bir şeyler parçalanıyor. Çırpınıyorum, tekmeliyorum, cehennem gibi savaşıyorum. Çılgına döndüm. Kurtulmayı ve ona doğru biraz ilerlemeyi başardım ama ellerim arkamdan kelepçeliydi, çabucak yakalandım ve çekildim."

Hainlerden biri "Sakin olun lan!" diye emrediyor.

Bana en çok ihtiyacı olduğu anda güçsüzlüğüm beni öldürüyor.

Çıldırılmış, delirmiş enerji, mantıklı yanım yok olana kadar beni ele geçiriyor. Geriye kalan tek şey karımı korumak için duyduğum hayvani ihtiyaç. Julio karımı alıp kapıdan çıkarken boğazımdan çılgınca bir çığlık kopuyor.

onunla birlikte. Çiğ çaresizlik içimi parçalıyor, sanki bir satırla parçalanıyormuşum gibi.

Marco kindar bir gülümsemeyle bana sırtıyor.

Onu konuşturmaya, yanımda tutmaya ihtiyacım var.

Bu odadan çıkmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapmak ve... Onu durdurmazsam neler olacağını düşünemiyorum.

"Bunu nasıl yaptın? Adamlarımı bana karşı kıskırttın?"

"Bunu benim için çok kolaylaştırdın ve bunun için sana teşekkür etmeliyim *Diablo*. Arturo Londra'dan ayrılırsan ne gibi tehlikelerle karşılaşabileceğin konusunda seni uyarmıştı, ancak bu kadar yakın bir tehditle karşılaşacağını tahmin edememişti. Sen yokken destek topladım. Zahmetli bir işti, kartelin büyük bir kısmının sana sadık olduğu ortaya çıktı. Sana sırtını dönecek insanlar bulmak düşündüğümünden daha zor oldu," derken yanağındaki kaslar öfkeyle titriyordu. "Ama sonunda onları buldum."

Öfkemin taşmasını engelleyecek gücüm yok.

"Hainlerin nasıl öldüğünü çok iyi biliyorsun," diye homurdanıyorum.

"Bir hainin ölümüyle öleceksin. Seni öbür dünyaya göndermek benim için bir zevk olacak."

Yüzündeki gülümseme silinip gidiyor. Bana doğru yürüyor ve yüzlerimiz aynı hizada olacak şekilde kamburunun üzerine çöküyor.

Arkamda, ellerim bıçağı pantolonumun iç tarafına yerleştirilmiş kılıftan çıkarmak için dikkat çekici bir şekilde çalışıyor.

"Seni şu anda öldürecektim," diye açıkladı. "Ama hepimiz sırayla karını becerirken seni hayatta tutmaya karar verdim. Seni öldürmeden önce son gördüğün, son *duyduğun* şeyin bu olmasını istiyorum."

Vahşice kükrüyorum, bu ses daha önce çıkardığım ya da duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Kendimi kuduz bir köpek gibi ona doğru fırlatıyorum ama o kolayca ayağa kalkıp geri çekiliyor. Hastalıklı, ekşi bir his boğazımı yakıyor.

"Önce ben gideceğim," diyor kendini beğenmiş bir şekilde, pantolonunun içinden müstehcen bir şekilde sikini avuçlayarak. "Onu odalardan birine koyun, daha sonra onun için geri geleceğim." Ve sonra dışarı çıkar.

Ayaklarımın altındaki zemin kayıyor ve kendimi kaybediyorum. Başka bir erkeğin ona dokunması, başka bir erkeğin bacaklarının arasına yerleşmesi ve kendi zevki için bedenini alması düşüncesi beni acıdan hasta ediyor.

Mide bulantısı karnımı büküyor ve kuru kusuyorum. Midem bana karşı dönerken safra ve tükürük yere dökülüyor.

Adını bile hatırlamadığım şahin acımasızca gülüyor. Önümde daireler çiziyor.

"Şu kırbaçlanmış amcığa bak. Karısını test edeceğimizi düşününce resmen bağırsaklarını deşiyor."

Kalan safrayı tükürüyorum ve siyah gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Bakışlarımda onu uyaran bir şey görmüş olmalı çünkü gülümsemesi yüzünden aniden siliniyor.

Dizlerimin üzerinde dönüyorum ve bacaklarımı kullanarak ayaklarını altından çekiyorum. Yere düşüyor ve ben de kendimi onun üzerine atıyorum, elimde sıkıca tuttuğum bıçak etine saplanıyor. Ellerim arkadan bağlı olduğu için ona körlemesine saldırıyorum. Bıçak karnına battığında bağılıyor. Hemen çekip çıkarıyorum, daha yükseğe çıkıyor, daha zayıf bir et arıyorum. Bıçağın boğazına battığını hissedene kadar onu kesiyorum, girip çıkarıyorum, girip çıkarıyorum. Acınası bir hırıltıyla ölüyor.

Diğer şahin gözlerini dikmiş, korkuyla bakıyor. O daha genç ve deneyimsiz. Muhtemelen bu isyankâr plana dahil edildiğinde verdiği kararın büyüklüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Önemli değil. Nasıl olsa başardı.

Donmuş bir şekilde duruyor.

Bu bana bağlı ellerimi arkamdan, ayaklarımdan üzerinden ve önümden manevra yapmam için zaman veriyor. Bu süreç dayanılmazdı. Kendimi kurtarmak için omzumu yerinden çıkarırken omzum yuvasından fırlıyor. İstirap verici acı içimi parçalıyor ama yine de kalbimdeki acı kadar yakıcı değil.

Şahin ellerimin önümde olduğunu görünce harekete geçiyor ama artık çok geç. Elinde bir bıçakla üzerime geliyor ve ben basit bir hareketle bıçağı elinden alıyorum, adrenalini yaralı kolumun bana engel olmasını engelliyor. Sonra kelepçenin zincirini kullanıyorum ve onu boğarak öldürüyorum.

Onun ölü bedeni benimkinden aşağı kayarken kulakları yırtan, tüyleri diken diken eden, dehşet dolu bir çığlık havayı yırtıyor. Nerede olsa tanırım.

"Tess!" Sığınağın duvarlarını sarsan gırtlaktan gelen bir çığlık atıyorum.

Kulaklarımda yüksek sesle bir uğultu patlıyor. Bunun vücudumda çılgınca dolaşan kanımın sesi olduğunu fark ediyorum.

Titrek, çılgın ellerim önce ilk cesedi, sonra ikincisini arıyor, ta ki parmaklarım kelepçeleri açmak için bir çift anahtarın etrafına dolanana kadar.

İlkini bitirmiştik ki çığlıklarından daha kötü bir ses sessizliği yırttı. Böyle bir şeyin var olduğunu düşünmemiştim.

Tanınabilir, çok gürültülü bir silah sesi.

Hemen ardından ikinci bir tane daha.

Yankılar daha durmadan koşmaya başlıyorum. İçime dolan dehşeti tanımlamak için bildiğim iki dilde de hiçbir kelime yok. Kimyasal yapımı bozuyor, DNA'mın tellerini yeniden yazıyor ve beni sonsuza dek değiştiriyor.

Gerçek şu ki, akıl sağlığımı kaybettim.

Kapıda üçüncü bir şahin tarafından karşılandım. Açık kelepçeyi boynuna geçirip şahdamarını kesiyorum, ayaklarımın dibine düşüşünü izlemek için durmuyorum.

O koridorlarda koşarken nerede olduğumun ya da ne yaptığının farkında bile değilim. Otomatik pilottayım, bedenim beynimi dahil etmeye gerek duymadan kimi bulması gerektiğini biliyor. Saf, hayvani bir ihtiyaç beni koridorlara doğru itiyor. Onu bulma ve ona dokunan herkesi öldürme ihtiyacı. Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koşarken yaralı kolum yanımda gevşekçe sallanıyor.

Onu ne durumda bulacağımı düşünmeme izin vermiyorum. Yaşıyor, önemli olan tek şey bu.

Canlı, canlı, canlı.

Eğer bir gecede dua etme sınırı varsa, o zaman sıçtım demektir.

Koridordan birinin geldiğini duyuyorum, bu yüzden köşenin diğer tarafında kalıp onları pusuya düşürmek için bekliyorum. Koşuyorlar, ayakları beton zemine gürültüyle çarpıyor. Yaklaşıyorlar.

Çılgınca bir koşuyla köşeyi dönüyorlar. Kolum adamın beline dolanıyor, aynı anda sarı bir saç kütesini fark ediyorum, aynı anda baharatlı bir koku burnuma çarpıyor ve rahatlıyorum.

Aynı saniye içinde onu duvara doğru itiyorum. Berrak mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarımdan kocaman bir rahatlama balonu patlıyor.

"Tess mi?" İnanmayarak sordum.

"Thiago?" Gözleri irileşti. Elleri boynuma dolanıyor ve kendini kollarıma atıyor. "Thiago!"

En yakın odaya doğru iki adım attıktan sonra onu kollarımın arasına alıp dizlerimin üzerine çöküyorum. Omzumdaki çılgınlığı duymazdan gelerek onu bedenime bastırırken bana karşı güçlü bir şekilde titriyor.

"Tess," diye inleyerek yüzümü boynuna gömüyorum.

Onu tuttuğuma inanamıyorum. Hayatta olduğuna. Güvende olduğuna, en azından şu anda. Gerçek gibi hissetmiyorum. Bir parçam bunun içimdeki histerinin yol açtığı bir halüsinasyon olup olmadığını merak ediyor. Yüzünü avuçluyorum.

ve saçlarını kulağının arkasına fırçalayarak onu geri itiyorum. Yanaklarında kan var ama ona ait değil gibi görünüyor. Mükemmel tenini kirletiyor ve bunu görmeye dayanamıyorum. Sert başparmaklarımla onu ovuyorum, buna odaklanıyorum çünkü aşağıya bakmaya ve ona yapılmış olabileceğinden korktuğum şeyi görmeye kendimi alamıyorum.

"*Amor*," diye mırıldanıyorum, duygularım kelimelerimin içini boşaltıyor. "Ben iyiyim," diye söz veriyor.

Sonunda, kalbim boğazımda, vücuduna bakıyorum. İlk gördüğüm şey eteğindeki büyük yırtık, ta kalçasının üstüne kadar uzanıyor. Elbiseyi vücuduna tutturan tek şey belindeki daha kalın bant.

Taze mide bulantısı ortaya çıkmakla tehdit ediyor. Titreyen elim onun kalçasına gelirken boş sessizlik kulaklarımda yüksek sesle yankılanıyor.

Marco'nun ona tecavüz etmiş olabileceği ihtimaliyle yüzleştüğimde cehennem midemde bir çukur açıyor.

"O-" Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "Sen iyi misin? Ne oldu? O... O..."

Sesim acıdan çatlıyor.

Kelimeleri söylemeye dilim varmıyor. Ona dokunup dokunmadığını nasıl soracağımı bilmiyorum.

Yüzümü kavırıyor ve gözlerimi kendi gözlerine kaldırıyor.

"Bana dokunmadı. Kaçmayı başardım." Dudaklarını hararetle benimkilere bastırıyor. İffetli bir öpücükle, ölü kalbimi yeniden çalıştırıyor. Belini sıkıca kavırıyorum. Geri çekiliyor ve alnını benimkine dayıyor. "En sert yanlarımı onun en yumuşak yanlarına karşı kullandım," diye nefes alıyor. "Bana öğrettiklerini dinledim."

Parçalanmış bir hırıltı göğsümde gümbürdüyor ve dudaklarımdan fırlıyor. Alnımı tekrar onunkine bastırıyorum, gözlerim çırpınarak kapanıyor. "Şükürler *olsun*. Seni o şekilde incitmiş olsaydı, benim yüzümden sana *dokunmuş* olsaydı kendimle yaşayamazdım."

Acı veren ağrı, donuk bir sızıya dönüşmeye başlıyor. Onu şiddetle öpüyorum, ona duyduğum korku, endişe ve sevginin derinliğini dudaklarımdan tek bir dokunuşuyla iletiyorum.

"O yapmadı. Silahını almayı başardım ve onu vurdum Thiago."

Duruyorum, sonra geri çekiliyorum. "Öldü mü?"

"Hiç sanmıyorum. Ben çıktığımda kanlar içinde yerde yatıyordu. Bir kez duvara vurdum ve sonra karnına bir yere çarptım."

"Aferin kızıma," diye övüyorum. Kendini savunma derslerini bir üst seviyeye taşıdı. "Silah nerede?"

Gözleri büyür ve yüzü kızarır. "Ben- ben bıraktım. Özür dilerim, düşünemedim, onu vurduktan sonra korkup kaçtım. Onda."

"Şşş," diye susturdum onu, alnından öperek. "Tam olarak ihtiyacın olanı yaptın. Aslında *daha fazlasını*. Şimdi gidip bunu bitireceğim."

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama kolumdan tutup beni geri çekiyor. Tısladığımda irkiliyor.

"Kolunun nesi var?"

"Omzum çıktı," diyorum acımasızca.

"Dur sana yardım edeyim." Ayağa kalkıyor ve sorunu bulana kadar omzumun etrafını nazikçe yokluyor. "Bu acıtacak."

Gözlerinin içine baktım. "Hiçbir şey hayatımın son yarım saatiyle kıyaslanamaz."

Bakışları yumuşuyor. Omzumu tekrar yuvasına yerleştiriyor ve ben irkiliyorum. Gözleri bana yalvarırken elleri hassas etime masaj yapıyor.

"Gitme. Lütfen gitme."

"Yapmak zorundayım. Henüz ormandan çıkmadık ve o ölene kadar da çıkamayacağız. Onu öldüreceğim ve sonra senin için geri geleceğim."

Çenesi inatla dikleşiyor. "Burada kalmayacağım. Seninle geliyorum."

"Hayır, *aşkım*. Saklanman ve beni beklemen gerek."

Başını inatla sallıyor. "Ya sana zarar verirse?"

Yüzünü tutuyorum ve bana bakması için zorluyorum. O mavi gözler beni her zaman olduğu gibi içten içe yiyip bitiriyor.

"Bana zarar vermesinin tek yolu *sana* zarar vermesidir. Senin güvende olduğunu bilmezsem odaklanamam, başka bir şey düşünemem, anlıyor musun? Geri çekilip saklanmanı istiyorum. Saklanacağına *söz ver*, Tess." Hâlâ kararsız görünüyor. "Söz ver bana."

"Söz veriyorum," diye fısıldıyor.

Bölüm Altmış Üç

Thiago

Vücudumda dolaşan öfke kemiklerime kadar işledi. Bu öfke iliklerime kadar işlemiş durumda ve hayatımın geri kalanında bu öfkenin izlerini yanımda taşıyacağım. Bana ihanet etmek kendi ölüm cezasını taşır, ama karımın peşinden gitmek? Ölüm, Marco'nun ben onunla işimi bitirmeden önce bana yalvaracağı bir merhamet.

İçini boşaltacağım adamı aramak için sığınağın koridorlarında ilerlerken kollarımda dolaşan şiddet beni yenilmez hissettiriyor. Arkasında bıraktığı kan izlerini takip ediyorum. Mantıklı bir düşünce yok, kendi güvenliğimi umursamıyorum, sadece kız kardeşime zarar veren ve Tess'e saldırmaya çalışan hayvanı avlamaya odaklanıyorum.

Köşeyi dönerken Julio'yu görüyorum. Kartelin içinde doğmuş, anne ve babası babamın yirmili yaşlarından beri ailenin bir parçası. Ölümü onları incitecek ama ihaneti onları yok edecek. O daha orada olduğumun farkına bile varmadan arkasındayım, ön kolum boğazına kilitlenmiş.

"Dile a tu dios que el diablo dice hola, hijueputa."

Boğazını kesmeden önce sertleşmek için bir saniyesi vardı, vuruşumun acımasızlığı neredeyse bu süreçte başını koparıyordu. Onu bırakıyorum ve koridorun diğer ucundaki köşeden biri dönerken vücudu yere düşüyor.

Fredo. Julio'nun kardeşi.

Bıçağım havada savruluyor ve koridorun karşısından gözüne on santim derinliğinde saplanıyor. Acınası bir iniltiyle ölüyor, ölürken de hayattayken olduğu gibi bir adam değil.

Vücutuna doğru yaklaşıyorum, bıçağı kafasından çekip pantolonumun paçasına yerleştiriyorum. Diğer gözü şaşkınlık içinde donmuş, görmeden bana bakıyordu. Bir kükremeyle göz çukuruna uzanıp o işe yaramaz göz küresini yakalıyorum ve kolaylıkla kafasından söküp çıkarıyorum. Kan izlerini kapalı bir kapıya kadar takip ederken yumruğumda sıkıca kavradım.

Augusto Leone'nin öldüğü gece Marco'nun köstebek olduğunu bilmem ya da en azından şüphelenmem gerekirdi. Tess tarafından o kadar tüketilmişim ki başka hiçbir şey görmemiştim. Ve o orospu çocuğu bu zayıflığımı bana karşı kullanmıştı, tıpkı tahmin ettiğim gibi.

Tekmelediğimde kapı kırılarak açılıyor, üst menteşeler tamamen gevşiyor. Marco, Leone'nin öldüğü sandalyede oturuyordu. Onun da orada öleceğini bilmenin şiirsel bir adaleti var.

"Küçük isyanınız başarısız oldu," diye söyledim ve göz küresini ona fırlattım. Yere çarpıyor ve yuvarlanarak ayağa kalkıyor.

Tess ona bir numara yaptı. Yüzü kan içinde. Solgun, teni çarşaf gibi beyaz ve karnını tutuyor. Sandalyesinin altında kalın bir kan birikintisi var; içinden sızıyor ve yavaşça yere damlıyor. Tess bilmeden ona öldürücü bir atış yaptı. Kan kaybediyor ve etrafını saran miktara bakılırsa fazla ömrü kalmamış.

Ağzı açık, dudakları kesik kesik nefes alırken beni çılgın ama hızla solan gözlerle izliyor.

"Sakın ölme Marco," diye feryat ediyorum. "Seni hâlâ öldürmem gerekiyor."

"Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu," diye mırıldanıyor.

"Nasıl biteceğini sanıyordun? Aileye ihanet ettin, bundan asla kurtulamayacaktın."

"Bir yıldan fazla bir süre boyunca yaptım!" diyor, kelimeleri bana tükürecek kadar güç bularak. "Benden hiç şüphelenmedin, Adriana'nın ölümüne karışmış olabileceğimi hiç düşünmedin. Eğer senin aptal karının amcığı olmasaydı yıllarca devam edebilirdim."

"Ciğerlerini söküp sana yedireceğim Marco. Onları nefes boruna öyle bir sokacağım ki boğulacaksın, seni bok parçası."

Kulağa acı veren bir kahkaha attı. "Zayıflıklarını bu kadar açık bir şekilde ortaya koymak sana yakışmıyor, Thiago. Tess seni kör ediyor, sana hatalar yaptırıyor, bunu biliyorsun. Ve ben de bu yüzden açgözlü oldum. Senin dikkatini nasıl dağıttığımı gördüm ve daha fazlasını istedim, ben de aldım. Eğer sadece

Planıma sadık kalıp adamlarını yavaş yavaş sana karşı çevirmeye devam etseydim, ben kazanmış olacaktım. Sen burada oturmuş ölüyor olurdun ve ben *de* senin yerini alırdım. Seni ve onu birlikte hafife almışım."

"Kaybettin, Marco. Ve şimdi ödeyeceksin."

Ona doğru yürüdüm. Yanında gevşekçe duran sağ kolunu kaldırıyor ve bana bir silah doğrultuyor.

Dudaklarımda çılgın bir gülümseme beliriyor. Ona doğru ilerlemeye devam ediyorum. Beni istediği kadar vurabilir, hiçbir şey ona ulaşmamı ve çıplak ellerimle karnını deşmemi engelleyemez.

Silahı tavana doğrultana kadar kaldırmaya devam ediyor ve sonra ateş ediyor.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Dört atış.

Kafa karışıklığı kaşlarımı çatarken olduğum yerde kalakaldım.

Bana karşı net bir şansı vardı. Kendisine beni öldürmek için neredeyse hiç şans bırakmamak yerine o kurşunların her birini göğsüme gömebilirdi. Tavandaki bu dört kurşun ve Tess'in ona sıktığı iki kurşunla birlikte, işimi bitirmek için ona sadece bir atış şansı kaldı.

Silah tutan eli kucağına düştü, tükenmişti. Kolunu kaldırmak ve mermiler hücum ederken tutmak için harcadığı enerji neredeyse işini bitiriyordu.

Bana bakıyor ve bakışlarında tam olarak anlayamadığım bir şey var. Bana mantıklı gelmeyen ama yine de önseziyle tüylerimi diken diken eden bir hesaplılık.

"Beni öldürmek için bir kurşundan çok daha fazlası gerekecek," diyorum soğuk bir şekilde.

Marco gülümsüyor, damarlarımdaki kanı donduran çirkin bir yüz ifadesiyle. Bu adamı bir zamanlar nasıl güvenilir bir danışman, hatta bir arkadaş olarak gördüğümü aklım almıyor.

Silahı bir kez daha kaldırıyor, bu sefer bana doğrultuyor. "Son birkaç ayda bir şey öğrendim," diye açıklıyor. "Paradan çok daha değerli bir şey."

Elim yavaşça arkama doğru kayıyor, dikkat çekmeden pantolonumun içine sakladığım bıçağa doğru bir hamle yapıyor.

"O da ne?" Kırpıyorum.

Marco'nun başı yana eğilir ve gözlerini yavaşça kapatır. Tekrar açıldığında, gözlerinde zafer parlıyor.

Midem bulanıyor, sanki vücudum olacakları daha gerçekleşmeden anlamış gibi.

"Tahtayla oynamazsın, rakibinle oynarsın," diye papağan gibi tekrarlıyor. "Bunu bana sen öğrettin. Yaşamak ya da ölmek senin için önemli değil, bu yüzden yenilmesi zor bir rakip oluyorsun. Ölümünden korkmuyorsun ve bu yüzden seni öldürmek bana çok az cazip geliyor," diye açıklıyor, sesi tüm duygulardan yoksun. "Öte yandan seni yok etmek öyle." Hırıltılı bir hırıltı ciğerlerini sarsıyor, ta ki öksürerek eline kan gelene kadar. "Kendin için ölümden korkmuyor olabilirsin ama söz konusu dünyada en çok değer verdiğin kişiyi korumak olduğunda bunun tam tersi geçerli. *Bu* senin en büyük korkun, senin için ölüm cezasından daha kötü bir kader. Bana tam olarak nasıl kazanacağımı gösterdiğinin farkındayım." Yüzünde yavaş bir sırıtiş beliriyor. "Ve o son hamleyi yapmak için, *jefe*," diye başlıyor alaycı bir tavırla, "sadece bir kurşuna ihtiyacım var."

Ağır çekimdeymiş gibi, kolunu yana kaydırıp silahı benden uzağa doğrultmasını izliyorum. Soğuk bir şekilde "Şah mat" derken bakışları nefretle yüzümde sabit kalıyor.

Ve sonra ateş ediyor.

Mermi ısıklık çalarak yanımdan geçiyor ve kulaklarımı çınlatıyor. Vücudumdan birkaç santim uzaklaşan merminin sıcaklığını hissediyorum ve mermi duvara temas ettiğinde sıvanın patladığını gösteren sesi duymayı bekliyorum.

Onun yerine, kurşunun çok daha yumuşak bir hedefe saplandığını duyuyorum.

Ve sonra arkamdan ürkmüş, acı dolu bir inilti geliyor, yoğun sessizlikte bir çan kadar net. Öleceğim güne kadar kulaklarımda yankılanacak bir ses.

Buz doğal olmayan bir şekilde yavaşça omurgamdan aşağı iniyor, ensemdaki tüyler ürpertici bir şekilde diken diken oluyor.

İçsel olarak, biliyorum.

Marco güler ve silahı bırakır.

Hayır.

"Thiago..." diye yumuşak bir ses bana sesleniyor.

HAYIR.

Dehşet, ölümcül soğukluktaki parmaklarıyla bana uzanıyor ve kalbimi ölümcül pençesiyle sıkıyor. Organlarıma pençe atıyor, beni içten içe kesiyor ve Marco'nun tahmin ettiği gibi beni yavaş yavaş öldürüyor.

Arkamı döndüğümde, en büyük korkumun gerçekleşmesiyle yüz yüze geldiğimde kırık bir inilti boğazımı tırmalıyor.

Tess.

Tess, az önce odaya girdiği için yanakları hâlâ kızarmıştı.

Tess, yüzünde şaşkın bir ifadeyle, iri gözleri şok içinde bana bakıyor.

Tess, kafası karışmış bir halde bir adım geri çekilirken, yüzü yavaşça aşağı eğilerek karnına bakar.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede her şey durur.

Odadaki tüm hava sanki emilmiş gibi dışarı akar. Sessiz, yıkıcı bir sona gelene kadar zaman yavaşlar.

Burada olmaması gerekiyordu. Saklanması, dışarı çıkmaması, benim gelip onu bulmamı beklemesi gerekiyordu.

Söz verdi.

Ama sonra eli yavaşça karnından uzaklaşıyor ve kanla kaplanıyor. Pembe üstünden kırmızı çiçekler açıyor, kanlı bir korku sahnesinin suluboya resmi gibi yayılıyor. Gözleri genişliyor ve tekrar benimkilere bakıyor ve bembeyazlar.

Çok beyaz ve korkmuş.

"Thiago," diye mırıldanıyor tekrar, bana doğru uzanarak.

Dehşetin büyüğü tek bir inanmayan kelimeyle bozulur, hava aniden geri gelir ve kanatlarında katı gerçekliği getirir.

"Tess!" Kükrüyorum.

Karnında hızla genişleyen kırmızı lekeye tutunarak dizlerinin üzerine çöküyor.

Ve sonra öne doğru düşüyor, vücudu yere çarpıyor.

"HAYIR!"

İşkence görmüş, acı dolu çılgınlardan oluşan bir kakofoni kulaklarıma çarpıyor. Çılgınlıkların benden geldiğini inanamayarak fark ediyorum. Dehşetimi dolu dolu feryatlarla haykırıyordum.

Şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen ham, katıksız *acı* beni yumrukluyor. Ona doğru hamle yaptım ama bacaklarım tutmadı ve yere yığıldım.

Uzaktan bir silah sesi daha duyuyorum. Arturo sonunda ortaya çıkıyor ve Marco'nun öldüğünden emin olmak için yanımdan hızla geçiyor.

Ama tek görebildiğim Tess'in yere bastırılmış yüzü, gözyaşlarıyla dolup taşan ve umutsuzca benimkini arayan korku dolu gözleri.

Ve kırmızı.

Her yer kırmızı.

Pembe olması gereken yerde kırmızı.

Kızıl, çok sevdiğim sarı saçlarımı matlaştırıyor.

Ona doğru sürünürken ellerim kıpkırmızı, bedenimi kollarımın üzerinde sürüklüyorum, kusurlu bacaklarım beni bu mesafeye taşıyamıyor.

Sözümü tutmadım, kafamın içindeki suçlayıcı ses bana bunu haykırıyor. *Sözümü tutmadım*.

Ellerim onu bulduğunda, dudaklarımdan bir duygu balonu kopuyor. "Hayır, hayır, hayır, *hayır*," diye çılgınca bağıriyorum, omuzlarından tutup onu ters çeviriyorum.

Kendi kulaklarımın bile tanıyamayacağı acı dolu bir çığlık duvarlara çarpıyor.

"Tess," diye bağıriyorum, kanamayı durdurmaya çalışırken çılgın ellerim kanlı ellerini kapatıyor. "Tess," diye tekrarlıyorum, bu kez daha yumuşak bir sesle, tek hece boğazımdaki devasa kütle tarafından karıştırılıyor. "Tess, ne yaptın sen? Ne yaptın *lan* sen? Tanrım," diye bağıriyorum, elime çarpan ılık kanı hissederek.

Tüm gerçekler gibi, onun da benim için geldiğini tüm kalbimle biliyorum. Marco'nun tavana sıktığı silah sesleri onu saklandığı yerden çıkarmak içindi. Buna kandı, benim güvenliğim için kendi güvenliğinden daha fazla endişelendi. O silah sesleri onu labirent gibi koridorlarda beni bulmak için körlemesine koşturdu. Beni kurtarmaya geldiğini ve bunun yerine kendini feda ettiğini.

Onu kollarıma alırken adını sayıklıyorum, sanki zamanı geri alabilirmiş ve ben de onun önüne geçip o kurşunu sıkabilirmişim gibi sayıklıyorum. Sesim boğuk ve tanınmaz halde, gözyaşlarım etime saplanan sivri uçlu bıçaklar gibi boğazımda sürünüyor.

"Düşündüm ki... Yaralandığımı sandım," diye açıklıyor. Dudakları çok kuru, gözleri çok geniş ve mavi, ama her zaman parlak olan bu renk şimdi korkuyla kanıyor. "Ne olduğunu bilmeden, hayatta olup olmadığını merak ederek ve olmayabileceğinden korkarak saklanamazdım." Gülümsüyor, kanlar içinde üzerimde yatarken bile *gülümsüyor*. "İyi olduğun için çok mutluyum."

"*Amor*," diye ağlıyorum kırık bir sesle, onu kollarımda daha da yakınlaştırıyorum. Saçlarını y ü z ü n d e n geriye doğru okşuyorum, yanlışlıkla yanağına kan bulaşıyor ve

alnına vurdu. "Beni öldürse bile saklanman gerekiyordu. Benim için incinmek sana düşmezdi."

"Evet, öyleydi. Bilmiyor musun..." diye güçlükle mırıldanıyor. "Kraliçe her zaman kralı korur."

"Hayır," diye bağıyorum vahşice. "Böyle olmaz. *Asla* böyle olmaz."

Onun kanıyla kaplıyım. Her yerde kan var ve beni boğazımdan şiddetle yakalıyor, nefes alamayacak kadar midemi bulandırıyor.

Daha önce kanı hiç umursamamıştım, hatta ondan zevk almıştım. Ama onunkinden değil.

Onun değil.

Silah sesine bakmak için elimi karnından çekiyorum ve dünyamın dokusunun altımdan yırtıldığını hissediyorum. Yara açık, et parçalanmış. Elimin baskısını kaldırdığım anda yaradan dalga dalga kan akıyor. Tiksintiyle değil ama korkuyla kusma ihtiyacı beni tekrar ele geçiriyor.

"Her şey yoluna girecek, söz veriyorum." Kanamayı bir kez daha durdururken kelimeler dudaklarımdan güven verici bir şekilde d k l yor. "Arturo!" Kükreyerek etrafta onu arıyorum. "Turo, bir ambulans  ağır, lütfen bir ambulans  ağır," diye çılgınca yalvarıyorum.

 oktan telefonuna sarılmış, volta atıyor ve bize endişeli bakışlar fırlatıyor. Yüzünü görmeye dayanamıyorum, bakamıyorum çünkü ifadesindeki her şey bana kızımın öleceğini düşündüğünü söylüyor.

Başımı sürekli, tekrar tekrar, o kadar şiddetli sallıyorum ki boynumun kırıldığını duyuyorum.

"Tutamayacağın bir söz verme," diye mırıldanıyor, hayalet gibi solgun. *Sözümü tutmadım. Onu güvende tutmadım.*

" yle söyleme," diyorum. Kendimi tamamen kaybetmemeye, onu korkutmamak için kendimi bir şekilde tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Sefil bir şekilde başarısız oluyorum. "Buradan çıkmayı başaracaksın."

Çok fazla kan var.

Parmaklarımdan arasından sızıyor ve vücudunun yan tarafından kalın dereler halinde akıyor. Ne kadar bastırdığımı bir önemi yok, akmaya devam ediyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum, bunun iyi bir haber olmadığını biliyorum ama bunu kabul edemem. Reddediyorum.

Bir el gelip yanağımı hafifçe avu l yor. Gözlerine bakıyorum ve onları gözyaşlarıyla parlarken buluyorum.

Sonra dudakları ayrılıyor ve hayatımda duyduğum en tatlı sözleri fısıldıyor.

"Seni seviyorum," diyor sessiz bir yoğunlukla. "Hayır," diye cevap veriyorum, kategorik olarak. "*Sikeyim* hayır."

Gözleri titreyerek kapanıyor ve yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor. Bu gösterdiği ilk acı belirtisi ve sözlerime verdiği tepki. Eli yavaşça yüzümden geri çekiliyor.

"Beni sevmiyor musun?" diye soruyor usulca, sesi bin bir acıyla kırılıyor.

Ve insan olmanın ne kadar güzel ve karmaşık bir şey olduğuna hayret ediyorum, öyle ki bazen sözlerimizle kurşunlardan daha fazla can yakabiliyoruz.

Kollarımda sımsıkı göğsüme yaslanmış, ben aklımı yitirirken her tarafım kanıyor ve o benim onu sevmediğimi mi düşünüyor? Ona kalbimin göğsümden özgürce çıktığını söylediğimde beni duymadı mı?

Ve bak nasıl hallettim.

"Elbette seni seviyorum," diyorum kalbim kırık bir şekilde, ilk gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülürken.

Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve geçmişte bana baktığında, onu öptüğümde, onu güldürdüğümde pek çok kez olduğu gibi göz bebeklerinin büyümesini izliyorum.

Birlikte yaşadığımız binlerce küçük, önemsiz anı gözlerimin önünden geçiyor.

Ama bu sefer farklı.

Bu bir şehvet, kahkaha ya da özlem bakışı değil.

Gözbebekleri genişlemeye devam ediyor, gittikçe büyüyor, ta ki siyah gözbebekleri tüm gece gökyüzünü derinliklerinde barındırana kadar. Ve içlerinde bana yönelttiği parlak bir ışık parlıyor. Hayır, bu bir aşk bakışı ve benim için parlıyor.

O benim.

Kalbim parçalanıyor ve acı dolu bir nefes alıyorum. Neden ona daha önce söylemedim? Neden hissettiğim anda ve ondan sonraki her saniyede söylemedim? Onu çok geç sevmiş olmak istemiyorum.

Ellerimden biri yarasına bastırıyor, diğeri onu bana doğru tutuyor. Ama saçlarını kulağının arkasına itmek, su çizgisini aşan gözyaşlarını silmek, yanağını okşamak ve yüzünü okşamak istiyorum. Ona duyduğum sevgiyi anlatmak için çok daha fazla ele ihtiyacım var.

"Seni o kadar çok seviyorum ki nefes alamıyorum. Sanırım seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Sen..." Boğazımı kapatan ani tıkanıklık yüzünden konuşamıyorum. Geçidi tıkayan bir duygu kabarması var. Eğer onu yerinden oynatırsam, her şey onunla birlikte gelecek, beni en derinlerime kadar parçalayan çığ acı ve ıstırap da dahil. "Hayatıma girdin ve her şeyi alt üst ettin. *Her şeyi değiştirdin.*"

Sözcükler boğazımdan keskin bir hıçkırıkla dökülüyor. Gözlerimden yaşlar dökülüyor. Yüzümden aşağı yuvarlanıp çenemin kıvrımından geçerek onun yanağına düşüyorlar. Solgun, neredeyse yarı saydam yanağı, onu canlı gösteren her zamanki pembe renginden yoksun.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor ve dudaklarında dingin bir gülümseme var. İçimden kederli bir feryat daha kopuyor.

Alnımı onunkinin üzerine koyuyorum, bedenim acı dolu hıçkırıklarla sarsılırken yüzünü kederimle yıkıyorum.

Çok soğuk, inanılmaz derecede soğuk.

Ambulans nerede?

"Bana veda ederken bu sözleri söylemene izin yok. O yüzden bekle, tamam mı *aşkım?*" Alnından öperek söylüyorum. "Hastaneye gittiğimizde, iyileştiğinde beni sevdiğini söyle."

"Sanırım... Sanırım sana şimdi söylemeliyim," diye mırıldanıyor, gözyaşları kendi yanaklarından süzülürken yüzü kırılıyor. "Benim için ne kadar önemli olduğunu sana söylemeden ölmek istemiyorum."

"*Hayır,*" diyorum başımı tekrar sallayarak, bunu dinlemeyi reddederek. "*Hiçbir yere gitmiyorsun. Bekleyeceksin. Yaşarsın* ve bana o zaman söylersin, *aşkım.* Lütfen."

"Ölüyorum Thiago," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor.

"Hayır, değilsin! Sen değilsin. *Sen değilsin.*" Ağzım yüzüne iniyor, yanaklarını, dudaklarını, göz kapaklarını, burnunu, teninin her santimini öpücüklere boğuyor. "Hayatımın aşkı kollarımda kan kaybından ölmez, Tess. Bu benim yaşayabileceğim bir şey değil. Benim için yaşamalısın."

Arturo'ya bakmak için döndüm. Sessizce kenarda duruyor, etrafı kartelimden bir düzine adamla çevrili, Tess'i kurtarmak için bana yardıma koşan kadın ve erkekler. Önce ona, sonra bana bakarken yüzlerinde şaşkın bir ifade var, akıl sağlığının on adım ötesinde ve giderek daha hızlı bir şekilde deliliğe doğru düşüyorlar.

Tess'e dönüp bakıyorum, gözbebekleri bir iğne deliği kadar küçülmüş. Birkaç dakika önce gözbebeklerinde parlayan ışık hızla sönüyor. Göz kapakları çırpınıyor, kapanıp yeniden açılıyor.

Sadece yorgun, hepsi bu. Bu kadar. Onu kaybetmeyeceğim.

"Benimle kal *aşkım*," diye yalvarıyorum, onu kollarımda ileri geri sallayarak. "Eğer beni gerçekten seviyorsan, benimle kalırsın. *Benimle kalırsın*."

Bunu kaç kez söylediğimi bilmiyorum, sadece kelimeler anlam yerine seslere karışırken boğazım çiğ ve zımpara gibi oluyor.

"Bu... hiç adil değil."

Sesim çatlıyor. "Beni asla terk etmeyeceğine *söz vermiştin*. Söz vermiştin. Lütfen gitme. Sensiz ne yapacağım ben?" Sesim çatlıyor, her hecem kırılıyor. "Bunu yapamam, sensiz yaşayamam."

Acı ezici. Boğucu. Nefes alamayana kadar ciğerlerimi boğuyor. Ona bakarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya devam ediyor. Tüm kalbimle ona ağlıyorum. Eğer o ölürse, zaten boş bir kabuktan başka bir şey olmayacak.

Cildi buz gibi. Alnında boncuk boncuk nem var. Dudakları maviye dönüyor, yaşamı her geçen an biraz daha tükeniyor.

"LANET OLASI AMBULANS NEREDE?" Kükrüyorum.

Gözleri birkaç kez daha kapanıyor. Sanki görünmez ağırlıklarla savaşıyormuş gibi gözlerini kırıştırtarak açmak zorunda kalıyor. Ama şimdi üzerlerinde bir pus var; odaklarını kaybetmişler ve bana bakıyor, bakışları görmüyor ve perili.

"Benimle kal, *aşkım*. Lütfen, *lütfe*n, benimle kal," diye haykırıyorum, her kelimedede işkence özgürce yankılanıyor. Kendimi inanmadığım Tanrılara bana hak etmediğim merhameti bahşetmeleri için dua ederken buluyorum. "Benimle kal," diye yalvarıyorum. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Teşekkür ederim..."

Sesi gırtlaktan gelen bir törpüden başka bir şey değil. Her kelime canını acıtıyormuş gibi geliyor. Gözlerini kırıştırtıyor ve bir damla gözyaşı daha yüzünün kenarından koluma süzülüyor.

"Ne için?"

"Beni karın yaptığın için. İstedğim macerayı yaşamak için kaçmama ya da dünyayı gezmeme gerek yoktu. Senin karın olmak... hepsinden daha büyük bir maceraydı."

Tekrar yüzüme uzanmaya çalışıyor ama kolu gevşekçe göğsüne düşüyor. Elinin arkasını kavıyorum ve ıslak yanağıma götürüyorum. Tenimin sıcaklığı onun soğuk parmaklarını ısıtıyor.

"Öyle, *amor*. Hepsinden daha büyük bir macera," diye düzeltiyorum, avucunun içine teselli bulmadan ağlayarak.

Tess gülümsüyor, başparmağını yanağımı okşamak için kaydırıyor. "Sana aşık olmak... başıma gelen... en güzel şeydi. Ölmeden önce yapılacaklar listemin son maddesi."

"Hayır," yanağımı elinin içine bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, yapılacaklar listende daha çok şey olduğunu biliyorum. Paraşütle atlamak istiyorsun. BSL öğrenmek istiyorsun. Bir düğünden ayrılan son kişi olmak istiyorsun. Daha milyonlarca hayalin var ve her birini gerçeğe dönüştürmek için dünya kadar zamanımız olacak. Hastaneden çıkar çıkmaz başlayabiliriz. Yapacak daha çok işin ve etkileyeceğin daha çok insan var. Sen. Sen. Bitmedi. *Bitmedi*. Vazgeçme, *aşkım*."

"Çok yorgunum... Sanırım gözlerimi kapatacağım."

"*Hayır!*" Onu korkutarak ağlıyorum. "Dövüşeceğini söylemiştin. Hatırlıyor musun? Bana sonuna kadar savaşacağına söz vermiştin, o yüzden *savaş*. Lütfen. Senden bir daha hiçbir şey istemeyeceğim." Alnımı tekrar onunkinin üzerine koyarak usulca yalvarıyorum: "Lütfen *aşkım*, benimle kal. Buzlukta hâlâ bitirmemiz gereken dondurmalar var."

Yanağından bir damla gözyaşı daha süzülür.

"*Te quiero mucho*, bebeğim," diye fısıldıyor. Uzaktan siren sesleri duyuyorum.

Sonunda.

Başımı kaldırıyorum, Arturo'ya onlarla buluşmasını ve onları buraya getirmesini emredeceğim, ama o çoktan kapıdan dışarı koşuyor.

"Bunu duyuyor musun, *amor*? Ambulans senin için geliyor.

İyi olacaksın. Her şey yoluna girecek." Tekrar ona

baktığımda gözleri kapalıydı.

Ve bir nefesle kalbim daralıyor, sonra milyonlarca parçaya ayrılıyor.

"Tess?" Sesleniyorum. "Tess?" Tekrar söylüyorum, ses tonum daha çılginca. Cevap vermeyince yanağına hafifçe vuruyorum, sonra daha sert vurarak gözlerini açmasını sağlamaya çalışıyorum. "Tess! Tess, uyan." Yüzüme bastırdığım eli gevşiyor ve cansızlaşıyor. "Uyanmanı ve gözlerini açmanı istiyorum. *TESS!*" Kükrüyorum.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu uyandıramıyorum. Başı yana yatıyor, vücudu gevşiyor ve nefes alıp vermesi acı verici, pürüzlü bir şekilde sona eriyor.

OceanofPDF.com

Bölüm Altmış Dört

Tess

Acı yok.

Sadece şok ve beni yavaşça buz gibi yapacak kadar soğuk bir ürperti var.

Ama aynı zamanda Thiago beni sevdiğini söylediğinde özgürleştirici bir sakinliğe dönüşen parlayan bir sıcaklık da var. Hemen ardından, onunla birlikte yaşlanamayacağım için duyduğum derin ve ruhumu parçalayan üzüntü geliyor.

Gözlerimi son bir kez açmak için son gücümü harcıyorum. Yüzü benimkinin üzerinde, gözyaşlarıyla çalkalanıyor. Yüz hatlarına kazınmış acı o kadar çığ ve içgüdüsel ki, neredeyse bilincimi kaybetmemi engellemeye yetiyor.

Onun içinde bir şeyi parçaladım. Bu asla iyileşemeyeceği bir yara. Onu bu acıyla bırakmak istemiyorum. Onun beni koruduğu kadar ben de onu korumak istiyorum.

Gitmeye hazır değilim.

Bu adaletsizlik beni öldürüyor.

Yüzümün kenarından bir damla gözyaşı daha akıyor.

Ama nefesim daralıyor, ışıklar sönmeye başlıyor, kuşlar ötmeyi kesiyor ve karanlık, denizcileri ölüme götüren bir sirenin baştan çıkarıcı sesiyle beni çağırıyor.

Sanırım zamanı geldi, her ne kadar hazır olmasam da.

Ne kadar denersem deneyeyim, bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Yıkıcı bir sonla, dünya kararıyor.

OceanofPDF.com

Altmış Beşinci Bölüm

Cassie

"**Tess** Noble, yirmi beş yaşında kadın, karnından silahla yaralanmış. Ambulansla hastaneye götürülürken yolda fenalaşmış ama hayata döndürülmüş. Yaklaşık on beş dakikadır bilinci kapalı. Damar yolu açtık ve kanamayı durdurmuş gibi görünen yarayı kapattık ama çok kan kaybetmiş. En kısa zamanda kan nakline ihtiyacı olacak," diyor sağlık görevlisi kadın acil servise götürülürken.

Hemşireler önlük ve eldiven giymeme yardım ederken, "Onu Travma 2'ye götürün," diye emrediyorum.

Hasta makinelerimize bağlandığında ve odada ritmik bir bip sesi duyulmaya başladığında, kıdemsiz asistanım Dr. Jake Winter bana "Nabız zayıf ve kan basıncı düşük," diye bilgi veriyor.

"Ameliyathaneyi arayın ve onlara yüksek öncelikli bir vakamız olduğunu bildirin. Onu stabilize edip o adamların yanına götürelim, burada onun için yapabileceğimiz fazla bir şey yok," diye emrediyorum.

Noble.

Bu soyadını biliyorum.

Ekip, onlara verdiğim travma müdahale talimatlarını izleyerek hastanın etrafında dolanıyor. Hemşirelerden birinin etrafından dolanıyorum ve hastanın başına gidip yüzüne bakıyorum.

Hastalara asla bakmamaya çalışıyorum, onları insanlaştırmak için sadece isimlerini kullanıyorum. Böylesi daha kolay. Onları kaybetmenin acısından uzak durmak daha kolay.

Ama aşığıya baktığımda midem sıkışıyor. Yüzü oksijen maskesi tarafından yarı yarıya gizlenmiş olsa da onu tanıyorum. Haftalar önce acil servisteydi, bir başka hastam olan annesine yapılan saldırıya en yakın akrabası olarak müdahale etmişti.

Onu baygın ve masamda yaşam savaşı verirken görmek gerçeküstü. Açıklanamaz bir bağın geliştiğini ve bizi birbirimize bağladığını hissederken tüm tarafsızlığımı kaybediyorum.

Ölmesine izin vermeyeceğim. İzin veremem.

Birdenbire etrafımızda şiddetli bir bip sesi patlıyor ve hepimizin kafası monitörlere doğru dönüyor.

"Durumu kötüleşiyor," diye bağıyor Jake.

Vücudum adrenalin patlamasına tepki verirken nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor. "Kompresyona başlayın. *Şimdi*," diye emrediyorum.

Jake ellerini birbirine geçirir ve Tess'in göğsünü pompalamaya başlar. Kaburgalarını çatlatacak kadar sert bastırırken tüm vücudu sarsılıyor. Gözlerim monitörden ayrılmıyor, herhangi bir değişiklik görmüyorum.

"İki miligram epinefrin yükleyin."

"Evet, Doktor."

Koridordan gelen yüksek sesler duvarlardan duyuluyor ama onları duymazdan gelip hayati bulgularına odaklanıyorum.

Hala bir değişiklik yok. Nabzım hızlanmaya başladı.

"Pekâlâ, defibrilatör için hazırlanın. Bu arada kalp masajı yapmaya devam edin."

Hemşirelerden biri AED'yi hazırlarken Jake göğüs kompresyonlarına devam eder. Pedleri Tess'in göğsüne yerleştirir, ancak koridordaki kargaşanın sesi arka planda daha da yükselince başı yana kayar.

"Pedler yerinde mi?" Pedleri ondan alarak sordum. "Evet, Doktor."

"2,50'ye şarj et."

"Doldu."

"Herkes temizlensin" diye emrediyorum.

Tess'e, yüzünün beyazlığına ve sarı saçlarını tutam tutam kurutan kıızıla bakıyorum. Ölüm döşğinde değil de *hayattayken*, nefes alan, hisseden bir insan olarak neye benzediğini bilmek beni tetikliyor. Bunu sadece bir kez daha yaşadım ve o anıları unutmak için çok çalıştım.

Tess yaşayacak. Yaşamak zorunda.

Travma odasındaki yedi hemşire ve doktor teker teker ellerini çeker ve herkes temizlenene kadar ondan uzaklaşır.

"Şok edici," diye anons ediyorum.

Yüksek bir elektrik *sesi* geliyor ve Tess'in vücudu bir kez sarsılıyor. Hayati değerlerine bakıp herhangi bir değişiklik belirtisi arıyorum. Kalp atışları düz çizgide kaldığında karnımda bir şeyler sıkışıyor.

"Haydi, Tess," diye bağıyorum, çaresizlik sesimi tanınmaz hale getiriyor. "*Hadi*, benimle kal." Daha yüksek sesle, odanın geri kalanına, "Üç yüze şarj edin." diyorum.

"Suçlandı." "Herkes temiz mi?"

"Temiz!" "Şok edici."

Tess tekrar sarsılıyor ve hepimiz monitöre bakarken odaya sessizlik çöküyor. Hepimizin yaptığı gibi ben de nefesimi tutup nabız belirtisi görmeyi umarken bu sessizlik saatlerce sürecekmış gibi geliyor.

Ve sonra bir bip sesi.

Tek bir bip sesi, yıpranmış ve ürkek.

Şimdiye kadar duyduğum en güzel ses.

Duyguların boğazımda düğümlendiğini hissediyorum ve nedeninden emin değilim. Belki annesine nasıl değer verdiğini gördüğüm için, belki de benden sadece bir yaş küçük olduğu için, ama dudaklarımdan çıkan rahatlamış nefes göğsümdeki yirmi tonluk baskıyı hafifletmiş gibi hissediyorum.

Hayati değerleri düzeldikçe o tek bip sesi sabit bir ritme dönüşüyor. Güçlü değil ama orada.

"Nabız aldık," diye anons ediyorum. Hissettiğim rahatlamanın odadaki diğer herkesin yüzüne yansıdığına tanık oluyorum. "Onu stabilize edelim ve yakından izleyelim."

Kulağına yaklaşp sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum. "Sen bir savaşçısın, Tess. Bunu da atlatacaksın."

Dışarıdan bu kez öncekinden çok daha yüksek bir çarpma sesi gelir. Bunu, bir şey için anlaşılmas bir şekilde bağırarak sıkıntılı sesler takip ediyor. Durum giderek tırmanıyor gibi görünüyor.

"Orada ne haltlar dönüyor?" Talep ediyorum, artık kod aradan çıktığına göre zihnim açık.

Bir hemşire durumu değerlendirmek için dışarı çıkar ve dakikalar sonra yüzünde üzgün bir ifadeyle geri gelir. "Kurbanın kocası, Doktor," der.

Ben. "Fransızcamı bağışlayın ama dışarıda kendini kaybediyor ve onu görmek istiyor. Öfkesinin yükünü mobilyalar çekiyor."

Sevdiğiniz kişi hakkında haber beklemenin, onun yaşayıp yaşamayacağını bilmemenin, umut mu edeceğinizi yoksa yas mı tutacağınızı bilememenin ve her ikisi arasındaki o dayanılmaz askıya alma anına yakalanmanın ıstırabını ancak hayal edebilirim.

"Cerrahi ekip bizim için hazır mı?" diye sordum.

"Evet, Doktor. Dr. Whiteshaw ameliyata hazır."

"Hastayı hazırlamayı bitir, ben de kocasıyla konuşmaya gideyim. Winter, bu sende mi?"

"Elbette, Doktor."

Eldivenlerimi çıkarıp ameliyat önlüğünü çıkardıktan sonra her ikisini de çöp kutusuna atıyorum ve derin bir nefes alıp özel bekleme alanına çıkıyorum.

Bakışlarımın takıldığı ilk şey, hastanenin olağan klinik temizliğine tamamen aykırı bir şekilde koridorun ortasına yayılmış iki sandalye ve yan sehpa oluyor. Sonra gözlerim koridorun diğer ucunda öfkeyle volta atan iri yarı, korkutucu adama takılıyor. Tamamen siyah giyinmiş ama her tarafı kan içinde. Kokusunu buradan bile alabiliyorum. Karısının kanıyla sırlıslık olmaya nasıl dayanabiliyor, aklım almıyor. Acı içinde ellerini saçlarında gezdiriyor, sadece hastane personelinin yanından geçerken onları selamlamak için duraklıyor.

Aynı derecede korkunç yarım düzine erkek ve kadın etrafını sarmış, tam olarak kuşatmamış ama gerektiğinde müdahale etmeye hazır oldukları belli.

Bu adam da kim?

"*KARIM NEREDE?*" diye bağırıyor yoldan geçen bir hemşireye, öfkeden kudurmuş bir halde. "Onunla birlikte ambulansa binmeme izin vermediler. Yirmi dakikadır burada ve kimse bana nerede olduğunu ya da nasıl olduğunu söylemiyor." Adamlardan ikisi kollarından tutarak resepsiyon masasını yıkmasını engelliyor. "Bu hastaneyi parçalamaya başlamadan ve onu kendim bulmadan önce beni ona götürün."

Hemşire korkuyla donakalır, onun heybetli varlığından ürker, ama onun ilgisini çoktan kaybetmiştir.

Koridorda durduğumu fark edince adamın bakışları bana kaydı. Önlüklerime ve ona nasıl baktığıma bir kez baktı ve bana doğru hücum etti. Tek bir düşünceyle bana saldırması

Amaç, kızgın bir boğanın önünde durup büyük bir kırmızı bayrak sallamaya benziyor ama beni korkutmasına izin vermiyorum.

Personelerle bağırıldığını ve olay çıkardığını gördüğümde beri omurgamı kilitleyen sinir, yaklaştığında ve gözleri olan açık umutsuzluk havuzlarına baktığımda bir anda buharlaşıyor. Acı dolu bakışlarında muazzam bir acı var, saklamaya zahmet etmediği bir acı. Ondan yayılıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Siz Tess Noble'ın kocası mısınız-" "O öldü mü?"

Hızla araya girmesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Soru klinik bir üslupla ama öylesine içgüdüsel, *ham bir* duyguyla soruluyor ki mideme yumruk gibi iniyor. Etrafındaki hava gergin, mutsuzluğu yüzünden kalınlaşmış.

Bakışları çılgınca gözlerimin arasında geziniyor, umutsuzca ona henüz vermediğim bir cevabı arıyor. Omuzları gergin, sanki hayatının en kötü haberini almak için kendini hazırlıyor. Bu bana onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor; bu adam karısının ölümünden sağ çıkamayacak bir adam.

"Hayır."

Yüzü buruşuyor, ifadesi ince bir porselen gibi kırılıyor.

Dudaklarından kırık bir inilti dökülür ve ardından tüm vücudu rahatlatarak öne doğru sarkar. İçindeki öfke aniden boşalırken omuzları çöküyor ve başı öne eğiliyor, geriye sadece şiddetli bir keder ve zayıf bir umudun iç burkan birleşimi kalıyor. Titrek bir elini yüzünde gezdiriyor ve derin, kesik bir nefes alıp kendini toparlarken gözlerini benden saklıyor.

"Kocası mısınız?" Nazikçe sordum.

Başını sallıyor, duygularını kontrol etmeye çalışıyor.

"Da Silva," diyor sonunda, yüzü hâlâ elinde. "Adı Tess da Silva. O benim karım."

Sesi 'karısı' kelimesiyle çatlıyor.

Öyle olduğunu zaten biliyorum, ama o bunu "ruh eşi" kelimesini kullanan birinin şiddetiyle söylüyor, ortaklıklarının yasal bir sınıflandırmasından çok onun için tam olarak ne anlama geldiğinin bir tanımı olarak.

Soyadı sadece ikinci planda kalıyor, kiminle uğraştığının farkına varmak gibi. Bu kasabada bu soyadına sahip tek bir adam var ve o da geçilecek biri değil.

Ama sokaktan geçen sıradan bir adam, İngiltere Kralı ya da Papa olması benim için fark etmiyor, kim olursa olsun Tess'in aldığı bakımın standardı aynı.

"Ölecek mi?" diye soruyor, sesi üflenmiş cam gibi kırılğan.

Yeraltı Dünyası hakkında bildiğim kadarıyla, bu adamların neredeyse yenilmez olması gerekiyor. Onun gibi bir adamın, karısının başına gelenlerden dolayı dizlerinin üzerine çöktüğü belli olan böylesine perişan duygular göstermesini izlemek şok edici.

Karnında bir kurşun olmasının ve şu anda yaşam mücadelesi vermesinin nedeninin bu olabileceğini tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok. Ona ulaşmak için hedef alınmış olmalı.

İşe yarıyor.

"Eğer bununla bir ilgimiz varsa, hayır." Sonunda gözleri tekrar benimkilere kaydı. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. "Ülkedeki en yetenekli doktorlar bu hastanede çalışıyor. Ona mümkün olan en iyi şekilde bakılıyor. Ben Doktor Cavanaugh. Cassie," diye ekliyorum, ona söylemeye karar vermeden önce bir an duraksıyorum, "Karınızla birkaç hafta önce, annesi hastaneye yatırıldığında çok kısa bir süre tanıştım." Bakışlarından farkındalık sızıyor. "Ondan hoşlandım. Güçlü görünüyordu. Bir savaşçı."

Dudaklarına bir gülümsemenin hayaleti değıyor, yıkımdan başka bir ifadenin ilk işareti.

"Öyle."

"O zaman başarması için çok büyük bir şans var." Devam etmeden önce ses tonuma elik bir hava kattım. "Ama siz burada bekleme odamızı mahvederken bırakın işimizi düzgün yapmayı, odaklanamayız bile. Konuştuğumuz gibi eşiniz ameliyata giriyor, bu yüzden herhangi bir güncelleme almanız birkaç saat sürecek. Misafir alanımıza gidip duş almanızı ve temizlenmenizi öneririm. Kendinize eki düzen verin ki karınız ameliyathaneden çıktığında onu korkutmayın."

Arkasındaki adamlardan biri bana uyarıcı bir bakış atarken, bir diğlerinin gözleri patronlarına emir verme şeklim karşısında şaşkınlıkla açılıyor. Dışarıda kim olduğu umurumda değıl ama burada benim kurallarına uyacak.

"Onu bırakmayacağım," diye homurdanıyor.

Çenemi ona doğru kaldırıyorum. "Uyandığında ilk göreceğı şeyin senin onun kanına bulanmış halin olmasını mı istiyorsun?"

Görünüşünün durumunu unutmuş gibi görünen vücuduna inanamayarak bakıyor. Giysilerinin siyahı, vücudundaki yaraların çoğunu gizliyor olabilir.

Kan, aynı zamanda kollarının her yerinde ve boynuna kadar uzanıyor, cildindeki özenle yapılmış dövmelemlerle müstehcen bir tezat oluşturun.

Adamlardan biri, göbekli, yaşlı bir adam, omzuna güçlü bir el koyuyor.

"Jefe, ben kalacağım."

"Hepimiz yapacağız," diye ekliyor bir başkası, ona doğru adım atarak.

Üçüncü bir kişi "Ona göz kulak olacağız" diyor ve Tess'in geri dönmesini bekleyen bir insan ordusu olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum.

Yavaşça başını sallıyor, boğazı düğümleniyor. Bana dönüp bakmadan önce çevresindekilere "*Gracias*," diyor.

"Bir haber alır almaz size haber vereceğim," diyorum o daha sormadan, sonra da ekliyorum: "Bilesiniz diye söylüyorum, karınızın aşırı kan kaybı nedeniyle muhtemelen kan nakline ihtiyacı olacak."

"Benden al," diyor ve hemen kollarını bana doğru uzatıyor, sanki tam burada damarlarından çıkaracakmışım gibi.

"Kan grubunuz nedir?"

"B."

Yüzümde acıma ifadesi belirliyor ama bunu hemen gizliyorum. "Özür dilerim. A tipi negatif, yani size uymuyor. Merak etmeyin, elimizdekilere bakacağız ve ihtiyacımız olanı bulmak için diğer hastaneleri arayacağız."

"Joder," diye küfrederek bir başkasını yüzüne sürüyor.

"Git," diye emrediyorum, misafir duşlarının olduğu yönü işaret ederek. "Haber alır almaz beni bilgilendirecek misin?"

"Evet."

"Pekala," diyor ve adamlarından biriyle birlikte uzaklaşırken ona "*Tráeme un cambio de ropa*" demesini izliyorum.

Arkamı döndüğümde diğerlerinin hâlâ bana baktığını görüyorum.

"Ne?"

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor genç gardiyanlardan biri. "Konuşmanın yaklaşık iki dakikasında anladım."

Daha göbekli olan yaşlı adam usulca kıkırdıyor. "O zaman sen cesur bir kadınsın. Uyandığında bizim Tess'le iyi anlaşacaksın."

OceanofPDF.com

Bölüm Altmış Altı

Thiago

Tess'in yanına dönebilmek için hızlı bir duş almaya koyuluyorum. Su vücuduma çarptığında, derimden akan ve giderde kaybolmadan önce ayaklarımda toplanan kan miktarı beni rahatsız ediyor. Birden üzerimde olmasına dayanamaz oldum. Neredeyse bir saatimi vücudumun her bir santimini cildim çiğ kalana ve su yeniden kristal berraklığına kavuşana kadar ovarak geçiriyorum.

Düşün iyi bir basıncı var ve başımı eğip uzun dakikalar boyunca sırtımdaki kaslara masaj yapmasına izin veriyorum, vücudumdaki korku ve işkenceyi de yıkayacağını umuyorum.

Tess'in ambulansın arkasına bindirildiği andan doktoruyla konuştuğum ana kadar geçen otuz dakika boyunca onun öldüğünü düşündüm.

Otuz. *Lanet olsun.* Dakika.

Göğsümde keskin bir ağrı var. Tess ameliyattan çıktığında zamanla hafifleyecek ama hiç geçeceğinden emin değilim. O otuz dakikayı ya da ruhumda yarattığı hasarı bir daha yaşayamam.

Önemli değil. Ne kadar derin olursa olsun, ne kadar acı verici olursa olsun, o bunu yaptığı sürece ihtiyacım olan yaralara katlanabilirim.

Daha nazik, daha iyi bir adam olsaydım, bundan çıkaracağım ders, bu hayatın onun için güvenli olmadığı olurdu. Bırakın ölmemi isteyen insanları, onu yanlış gidebilecek her şeyden bile koruyamayacağım. Onu sonsuza dek bırakmalıymışım.

Ama takıntılı zihnimin ya da açgözlü, bencil kalbimin öğrendiği şey bu değildi. Uzun zamandır bildiğim bir şeyi doğruladılar - bir hayatın

Tess olmadan mümkün değil.

Onu seviyorum ve bu diğer her şeyi geğersiz kılıyor. Hiçbir şey onun kadar önemli değil.

Onu itmek yerine, ona daha yakın olacağım.

Ondan vazgeçmek yerine, o mükemmel kafasının bir teline bile zarar vermeyi aklından geçirenlere savaş açacağım.

Yeni kıyafetlerimi giydikten sonra saçlarımı kabaca kuruluyorum ve Tess'in ameliyattan çıkacağı kanada doğru ilerliyorum.

Mürettebatımın sıralandığı koridoru gördüğümde olduğum yerde duruyorum. Kartel içinde çeşitli rütbelerde kadın ve erkekler var, her biri kollarını açmış bir sandalyede oturuyor ve ayrı ayrı tekerlekli arabalara dayanıyorlar. Geçidi dolduran en az bir düzine kişi var ve en az bir o kadarı da kenarda bekliyor.

"Neler oluyor?" Arturo'ya sıranın sonunda durup onları denetlediği yere doğru yürüyerek soruyorum.

Ben yaklaşırken birkaçı ayağa kalkmaya çalıyor, hemşireleri dehşete düşürüyor. İçlerinden biri, düşük seviyeli bir şahin olan Lucas'ı, "Otur yerine!" diye uyarıyor. "İhtiyacımız olan son şey hepinizin bayılıp kafalarınızı kırmanız, ve hastane yataklarımızı kaplıyor. Oturun ve kımıldamayın."

"Joaquín'in fikriydi," diye cevaplıyor Arturo, bana doğru yürürken soruyu soran adama başını sallayarak.

"*Jefe*," diyor Joaquín başıyla onaylayarak. "Diğerlerinden Tess'e ne olduğunu duydum ve olabildiğince çabuk geldim."

"Minnettarım," diyorum ona dürüstçe. "Burada neler oluyor?" Mürettebata başımı sallayarak soruyorum.

"Kartele bir ağrı yaptık ve kan grubu A negatif ile uyumlu olan herkesin gelip bağışta bulunmasını istedik," diyor ve yüzünde biraz şaşkın bir ifadeyle önümüzde duran manzaraya bakıyor. "Bu sadece ilk otuz dakika içinde gelenler. Hastane ondan sonra insanları geri çevirmeye başladı. Görünüşe göre şimdiden ihtiyaç duyduklarının beş katını toplamışlar."

İsimsiz bir duygu ciğerlerimi bir bant gibi sarıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Arturo'ya bakıyorum.

"Hepsi onun için mi geldi?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Ve senin için. O liderlerinin karısı. Onların kraliçesi."

O bant daha da sıkıyor ve kelimeleri boğazımdan çıkarıyor. Kendimi yavaşça, tekrar tekrar başımı sallarken buluyorum. Hemen arkamda bir ihanet ve başarısız bir darbe girişimi varken, Londra'ya geldiğimden beri tartışmasız en zayıf konumdayım. Kartelin böyle sürüler halinde gelip desteklerini göstermeleri ve karımı kurtarıırken konumumu güçlendirmeye yardımcı olmaları hiç de azımsanacak bir şey değil.

Sırada yürürken her bir çift göz bana bakıyor. "Bunu unutmayacağım," diye söz veriyorum, birbiri ardına ellerini sıkıyorum.

Sonuna geldiğimde, boş bir sandalyeye oturuyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum ve Tess'in ameliyattan sağ çıkması için dua ederek nasıl bir haber alacağımı merakla bekliyorum.

OceanofPDF.com

Altmış Yedinci Bölüm

Cassie

Ben bir cerrah değilim, bu yüzden Tess'i ameliyat etmiyorum ama vardiyam bittiğinde kendimi ameliyathanenin dışında nasıl geçtiğine dair haber beklerken buluyorum. Dr. Whiteshaw saatler sonra nihayet ortaya çıktığında, beni hala orada beklerken buluyor ve beni bilgilendiriyor. Acil serviste onu tedavi ettiğim için kocasına haberi benim verip veremeyeceğimi soruyorum ve o da kabul ediyor.

Misafir bölümüne indiğimde, sorumlu hemşireden, haber beklemek için gelenlerin sayısının kontrol edilemez hale gelmesi nedeniyle, kendi deyimiyle 'da Silva ordusunun' özel bir bekleme odasına alındığı bilgisini aldım.

En az iki düzine kadın ve erkek taşındıkları odayı dolduruyor. Küçük gruplar halinde oturuyor, sessizce konuşuyor ve patronlarına sessizce destek veriyorlar. Bu sadakat gösterisini görmek kalbimi ısıtıyor.

İki adamın arasında oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, elinde bir fincan kahve tutuyor. Fincan hâlâ dolu ve kafeinden çok kıpırdanmak için kullandığı belli.

Ben içeri girdiğimde gözlerini benimkilere dikeyor ve sonra ayağa kalkıp odanın öbür ucundan bana doğru adım atıyor, yüzünde beklenti dolu ve temkinli bir umut ifadesi var.

Gülümsüyorum ve aniden duruyor, gözleri açılıyor. "Yaşıyor ve durumu stabil," diyorum ona.

Sanki içinde dönüp duran tüm duygular bir anda dışarı fırlamaya çalışıyormuş gibi dudaklarından tanınmaz bir ses çıkıyor. Belinden eğilir

ve titreyen ellerini daha da titreyen dizlerinin üzerine koyarken, içinden geçen çılgın duygu selini kontrol etmeye çalışıyor.

"Kurşun dalağını parçalamış, bu yüzden biraz iyileşmesi gerekecek ama onu dikmeyi başardılar. Bir süre sakinleştirici verilecek ama gidip onu görebilirsiniz. Onunla oturabilirsin."

Diğerleri etrafını sarmış kutlama yaparken o doğruldu ve şimdi ikinci adamı olduğunu anladığım adama sarıldı. Ne olduğunu anlayamadan, odadaki diğer adamlardan biri tarafından ayı gibi sarıldım. Beni yerden kaldırıyor ve başka birinin bana sarılmasına yetecek kadar uzun bir süre sonra tekrar yere bırakıyor. Onların ortak mutluluğuna gülmekten kendimi alamıyorum.

"Tebrikler," diyorum, onlar adına gerçekten mutlu olarak.

Onları odasına götürmeden önce birkaç dakika yalnız kalmayı hak ediyorlar, bu yüzden beni durdurduğunda dışarı çıkmaya başlıyorum.

"Doktor," diye sesleniyor.

Döndüğümde onu bana doğru yürürken buldum. Her santimiyle korkutucu bir kartel patronu gibi üzerime geliyor. Sonra bana doğru bir el uzattı.

"Teşekkür ederim," diyor başını öne eğerek. "Onu kurtardığın için sana sonsuza dek borçluyum."

Onun dünyasında bunun ne anlama geldiğini biliyorum. "Buna gerek yok-" derken bile elini tutuyorum.

"Ne zaman ne istersen," diye araya giriyor. "Senindir. Soru sormak yok."

Bakmadan omzunun üzerinden bir hareket yaptı ve bir adam ona doğru yürüdü.

Biz.

Patronu kadar uzun boylu, onun kadar çekici. vücuduma bakıyor. Bakışları klinik bir his vermiyor. Bana bir erkeğin bardaki bir kadına baktığı gibi bakıyor, makyajsız, önlüklü ve dağınık topuzlu olmam dışında.

"Ben Thiago ve bu da Joaquín. Aramaya karar verdiğinizde benimle temasa geçmenize yardımcı olacak. Gece ya da gündüz. Nasıl çalıştığını anlatacak, sonra beni Tess'i görmeye götürebilirsin," diyor ve adamına başıyla selam verdikten sonra oturduğu yerden eşyalarını almak için geri dönüyor.

Joaquín bana bir kart uzatıyor, bakışlarını benimkilerden hiç ayırmıyor. "Hazır olduğunuzda bu numarayı arayın, ben açarım." Yoğun bakışları yüzümde gezinip ağzıma kadar iniyor ve omurgamda anlık bir karıncalanma yaratıyor. "Bu sana verilmiş oldukça büyük bir güç. Akıllıca

kullan..."

"Dr. Cavanaugh."

Dudakları seğiriyor. "Adın yok mu?"

Bakışlarındaki bir şey bana onun yanında tetikte olmamı söylüyor.

"Tıp fakültesinde altı yılımı, isteyen her erkeğe ilk ismimi vermek için harcamadım."

Ağzını çekiştiren yavaş sırtıış vücudumda lezzetli bir ürperti yaratıyor.

"O zaman bunu kendim keşfetmem gerekecek, değil mi?"

Gözlerindeki ilgi yersiz ve hoş karşılanmıyor. En azından, yanaklarının her ikisinde de beliren eşleşen gamzelere tepki olarak derin bir uyarılma uyanır ve içimde sıcak bir şekilde kıvrılırken bedenime iletmeye çalıştığım şey bu.

Kartı cebime atıp çıkıyorum, kalbimin eskisinden daha hızlı attığını ilgisiz bir şekilde fark ediyorum. Uzaklaşırken kışkımda hissettiğim ateşli bakışlara karşılık olarak farkındalık sırtımdan yukarı tırmanıyor.

Thiago benimle bekleme odasının dışında buluşuyor ve birlikte ameliyat sonrası tüm hastaların yoğun bakımından çıkana kadar kaldıkları ikinci kata doğru yürüyoruz.

Odasına gittiğimizde panjurlar çekilmişti. Thiago'nun bakışları pencereden Tess'in büyük bir yatakta entübe halde yattığı yere doğru ilerliyor. Tüm o makinelerle çevrili yatakta küçük görünüyor.

Ona bakarken gözlerinde kaos dönüyor. Bir elini cama doğru kaldırıyor, avucunu pencereye dayıyor ve yemin ederim, çarpan kalp atışlarını buradan duyabiliyorum.

Konuşurken sesi çakıl taşı gibi sert. "Ona dokunabilir miyim?"

Hayır demek üzereydim ama sonra roller tersine dönseydi ne isterdim diye düşündüm. Eğer birini bu kadar çok sevseydim, kimse ona dokunmama engel olamazdı.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Sadece onu itip kakmamaya ya da vücudunu herhangi bir şekilde hareket ettirmemeye dikkat et. Ve eğer biri sorarsa, ona kesinlikle dokunamayacağınızı söyledim. Asla."

Dudaklarına bir gülümseme dokunuyor. Ben tekrar konuşmadan önce hareket ediyor ve kapıyı iterek açıyor.

"Bay da Silva-."

"Thiago," diye düzeltiyor, omzunun üzerinden bana bakarak.

"Thiago." Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Oraya girmeden önce bilmen gereken bir şey daha var."

OceanofPDF.com

Altmış Sekizinci Bölüm

Tess

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey beyaz bir tavan.

Neden bilmiyorum ama sanırım öbür dünyada tavan olmasını beklemiyordum. Ve eğer varsa, kesinlikle beyaz olmalarını beklemiyordum. Biraz klişe gibi.

Ayrıca, ölmeden önce şeytanla evliydim, bu yüzden öbür dünyada kalışımın bu spa benzeri beyaz duvarlardan çok vaat edilen ateş ve kükürt içereceğini varsaydım.

Tüm bu düşünceler aklımdan geçtikten sonra konuşamadığımı fark ediyorum çünkü boğazımda bir şey var. Dudaklarım da en azından kısmen bantlanmış gibi görünüyor. Nefes almak acıtıyor ve kaburgalarımda ve karnımda zonklayan bir ağrı var.

Bakışlarım tavandan aşağıya, eşit derecede beyaz duvarlara ve sıradan mobilyalara kayıyor.

Kaşlarımı
çatıyorum.
Neredeyim
ben?

Başımı hareket ettirmeden olabildiğince aşağıya baktığımda ağzımdan bir tüp çıktığını görüyorum. Çirkin, soluk yeşil yatak takımları olan bir yatakta yatıyorum. Sesler süzülüyor, tıbbi makinelerin sürekli bip sesleri ve bir hastanede olduğumu fark ediyorum.

Gözlerim rahatlayarak
kapandı. Ben ölmedim.

Thiago'yu düşündüğümde panikle açılıyorlar. Nerede o? O iyi mi? Güvende mi?

Bir hareket dikkatimi sağı çekti. Bir doktor orada durmuş, bana gülümsüyor. Onu tanımam bir saniye sürüyor ama kısa sürede annemi ziyaret ettiğim zamanki halinden hatırlıyorum.

"Tekrar hoş geldin." Elimi tutup rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor ve bana parlak bir gülümseme veriyor. "Kocan burada yokken uyandığın için çok kızacak." Gözlerimde alevlenen soruyu okumuş olmalı ki, "O iyi. Son iki gündür yanından bir saniye bile ayrılmadı, hatta o sandalyede uyuyordu. Sonunda onu duş almaya ve üstünü değiştirmeye ikna ettim, böylece geri döndüğünde senin uyanık olduğunu görünce kıcıma tekme basacak," diyor gülerek. "Neden entübasyonu çıkarmıyoruz, böylece döndüğünde onunla konuşabilirsin?"

Başımı sallıyorum, gözlerimle ona teşekkür ediyorum.

Beş dakika sonra tüp gitti ve boğazım temizlendi. Boğazım ağrıyor ve konuşabileceğimden bile emin değilim ama yine de deniyorum.

"Teşekkür... ederim," dedim ve sonra gülümsedim. Bir an için bir daha asla konuşamayacağımı düşündüm.

"Rica ederim. Seni tekrar görmek güzel, Tess. Bu arada ben Cassie."

Tam cevap vermek üzereydim ki boğuk bir şaşkınlık sesi duydum. Cassie arkasını döndüğünde Thiago'nun kapı aralığında durduğunu gördü.

Bitkin ve perişan görünüyor. Sanki cehennemden çıkmış gibi. Perili gözleri bana dikildiğinde yeniden canlanıyor. Bir elini kaldırıp çenesini ovuşturuyor, bakışları inanmaz bir şekilde tüm bedenimi tarıyor.

"*Amor*," diye boğuk bir ses çıkardı. "Uyanmışsın."

Gözyaşları hemen görüşümü bulanıklaştırıyor ve ona doğru uzanıyorum. Cassie sessizce uzaklaşırken Thiago iki adımda arayı açıyor ve yüzümü yakalıyor. Ağzı şiddetle yüzüme iniyor ve beni öpüyor. Sert, hızlı öpücükler, birbiri ardına, sanki bana dokunmaya doyamıyormuş gibi ağzı tekrar tekrar aşağı iniyor.

Çekip gittiğinde nefes nefese kalmıştım.

"Bunu bana bir daha asla yapma," diye yalvarıyor ve dudaklarına bir öpücük daha konduruyor. "*Asla*."

Kollarını tutuyorum, ellerim omuzlarında geziniyor, onun bana dokunması kadar ben de onu hissetmeye takmış durumdayım. İkimizin de başardığını bilmenin verdiği rahatlama ve sevinç gözyaşları yüzümden aşağı akıyor.

"Ben iyiyim," diye söz veriyorum kısık sesle. "Ben iyiyim. Marco'ya ne oldu?"

Elimi tuttu ve kendi eliyle sıktı. "O öldü. Arturo onu öldürdü. Bir daha asla onun için endişelenmene gerek yok."

"Ya Adriana?"

"Onu aramaları için Avrupa'daki tüm büyük şehirlere adam gönderdim. Ayrıca ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için karanlık web kaçakçılık sitelerini de takip ediyoruz." Çenesi öfkeyle çalışıyor, sonra gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve yumuşuyor. "Onu bulacağız, bundan eminim. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Thiago yanımdaki yatağa tırmanıyor ve kolunu başımın altından geçiriyor. Karnımı itip kakmamaya dikkat ederek beni göğsüne yaslıyor. İşaret parmağı çenemin altına geliyor ve yüzümü kendisine doğru çeviriyor.

"Nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı?"

Başımı sallıyorum. "Sadece biraz ağrım var."

Kalbi kırık bir gülümseme dudaklarının köşesini yukarı doğru kıvrıyor. Parmağıyla yanağımı taparcasına okşuyor.

"Seni kaybettiğimi sandım." Sesi çatlıyor ve gözleri yaşıyor. Kıpırdamayan kocamın beni neredeyse kaybetmek üzereyken duygulandığını görmek acı verici ve aynı zamanda iyileştirici. "Öleceğini ve sana seni sevdiğimi söylediğimi duyduğun tek anın kollarımda kan kaybından öldüğün an olduğunu düşündüm." Alnımdan öpüyor, dudakları tenimde kalıyor. "Seni güvende tutamadığım için çok üzgünüm ama seni ne kadar sevdiğimi her gün söylemediğim için daha da üzgünüm. Duygularımı göğsüme yakın tutarak ne kadar aptalca davrandığımı anlamam için neredeyse seni kaybetmem gerekti. Sana söylemek için mükemmel anı bekleyip durdum. Her anın mükemmel olduğunu ancak sen ölürken fark ettim çünkü o an *bizdik*."

"Seni çok seviyorum, *aşkım*. İngilizce ve İspanyolca dillerindeki tüm kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha fazla. Sen benim *her şeyimsin*. Bunu daha önce de biliyordum ama son elli sekiz saatlik ıstırap bunu çok netleştirdi. Eğer istediğin buysa her şeyden vazgeçerim - kartelden, paradan, nüfuzdan - çünkü benim için önemli olan tek şey seni güvende tutmak." Kolunu bana doladı. "Kolombiya'ya taşınabiliriz. Ben bir çiftçi olabilirim, sen de çiftliğimizi bir kâr makinesine dönüştürmenin bir yolunu bulabilirsin. Daha küçük bir hayatımız olabilir. Seninle yaşayacağım her hayat benim için yeterince büyük olacak; mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şey sensin."

Yüzüm mutluluk gözyaşlarıyla doldu. Vurulduktan sonra bilincimi kaybettiğimde, itirafını duymuş olmanın huzuruyla ölüme doğru yol almıştım. Beni sevdiğini, her kelimesinde ciddi olduğunu belli eden bir

şevk ve acelecilikle söylemişti. Ama şimdi hayatım tehlikede değilken bunu tekrar duymak,

Bunu bir zorunluluk ya da zaman sınırlaması olmadan söylediğinde, sözler daha da tatlı oluyor.

"Ben de seni seviyorum bebeğim." Gözleri titreyerek kapanıyor ve alnı benimkine dayanıyor. "Altı ay önce bana bu sözleri sana söyleyip söylemeyeceğimi sorsaydın, aklını kaçırmış olduğunu söylerdim. Ama şimdi içtenlikle ve tüm kalbimle söylüyorum. Aşk hayatımda sonradan aklıma gelen bir şeydi, görücü usulü bir evlilik yapacağım için yaşamam pek mümkün olmayan bir şeydi ve eğer yaşasaydım, hayatımdaki "aşk" pek de güzel değildi, bu yüzden özlemini çektiğim bir şey değildi. Ama seni mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde seviyorum. Böyle bir aşkın var olduğunu bile bilmiyordum ve bunu deneyimleyebildiğim için çok şanslıyım. Bana isteyebileceğim en büyük hediye verdin. Seni ve hayatını yargıladığımı biliyorum ama yanıldığımı defalarca kanıtladın. Sen benim için en iyi eş ve ortak oldun. Tartışsak bile senden asla ayrılmak istemiyorum." Uzanıp onu usulca öpüyorum. "Ve benim için aileden vazgeçmiyorsun. Artık bu hayattan korkmuyorum ve Marco'nun bunu değiştirmesine ya da bugünden sonra üzerimizde herhangi bir etkisi olmasına izin vermeyi reddediyorum. O kazanamaz."

Thiago bana keyifle gülümsüyor.

"Sen tanıdığım en güçlü kadınsın," diyor. Eli yüzümden yavaşça vücuduma doğru kayıyor ve karnımın üzerine geliyor. "Ve *bana* en büyük hediye verdin."

Başımı kaldırıp ona bakmadan önce kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Hamilesin, *amor*."

Nefesim kesiliyor ve elim şok içinde ağzıma gidiyor. Gözlerimde taze yaşlar birikiyor. Berbat haldeyim.

"Ne?" Sesim titreyerek soruyorum.

Başını sallıyor, coşkulu bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

"Hamilesin," diye onayladı. "Doktorlar testleri yaparken fark ettiler. Neyse ki kurşun rahmine yakın bir yere gitmemiş, yani bebek zarar görmemiş. Sadece bir aylık hamilesin, bu yüzden haberin bile olmayabileceğini düşündüler."

"Ben- ben yapmadım," diye kekeledim. "Bilseydim sana söylerdim. Buna inanamıyorum. Yani, bundan memnun musun?"

"Mutlu musun? Kendimden *geçtim*. Seni ilk becerdiğimden beri hamile kalmanı istiyordum, hatırladın mı?"

Başını eğiyor ve karnıma uzun bir öpücük bırakıyor.

"Şaka yapıyorsun sanmıştım."

"Hayır, *aşkım*," diye cevap veriyor, tekrar oturur pozisyona geliyor ve diğer kolunu bana doluyor. "Sen olduğunu hep biliyordum. O ilk günden beri."

Parmaklarımı sevgiyle saçlarında gezdiriyorum. "Özür dilerim, yetişmem biraz zaman aldı."

"Olma." Alnını benimkine bastırıyor ve sonraki sözlerini memnuniyetle söylüyor. "Beklediğime değdin, *aşkım*."

Son

OceanofPDF.com

Sonsöz

Altı Yıl Sonra

"Anne," diye sızlanıyor Theo, bana doğru uzanırken.

Cassie ben aynaya dönmeden onu kollarına alıyor. "Annen şu anda seni kucağına alamaz bebeğim, hazırlanıyor. Neden?"

Lola ve Rafe ile oynamayacak mıyız?"

Theo somurtuyor. "Ben bebek değilim. Beş yaşındayım." Bunun ne kadar büyük bir yaş olduğunu kanıtlamak için beş parmağını birden havaya kaldırıyor. "Rafael bebek ve hiçbir şey yapmıyor. Çok sıkıcı."

Cassie güler ve onu tekrar yere bırakır.

"Kuzenlerini bulmaya gitmeye ne dersin, aşkım?" Nera odaya girerek soruyor. "Tristan amcanla birlikteler."

"Onlar da bebek. Onlara kıyasla ben kocaman bir çocuğum."

Gülümseyerek aynaya dönüyorum. "Evet, öylesin. Sen benim koca oğlumsun," diyorum eğilip yanağından öperek.

Theo'nun göğsü gururla kabarıyor, kendinden bu kadar memnun olduğunda tıpkı babasına benziyor.

Valentina ve Dagny kocalarıyla birlikte içeri girer ve Theo'nun gözleri parlar

Yu

kar "Nina!" diye bağıyor.

1. Valentina çömelir ve kollarını iki yana açar. "Benim küçük adamım!" Koşar ve kendini onun bekleyen kollarına atar.

"Hain," diye mırıldanıyor Dagny nefesinin altında. Kocasını bir kolunu sarar

omuzlarına doladı ve kıkırdadı. "Onun favorileri olmaması gerekiyor."

"Senin küçük adamın mı?" Valentina'nın kocası soruyor.

Ayağa kalktı ve kucağında oğlumla ona doğru döndü. "Beş yaşındaki yeğenimizin bana ne dediği konusunda bölgeci davranmıyorsun."

"Belki de öyleyimdir," diye mırıldanarak onun yanağını okşuyor. "Belki de odamıza geri dönmeliyiz, böylece içine bir erkek koyabilirim."

Kapı bir kez daha açılır ve Cassie'nin kocası odaya girer, bakışları Cassie'nin bakışlarını bulduğunda şakalaşan çiftin yanından geçip gider.

"Karısının içine bebek koyan biri varsa o da benim. Kocan sağ olsun," diyor parmağıyla beni göstererek. "Onu neredeyse beş gündür görmedim."

Sevinçten havalara uçan Cassie'yi kucaklıyor ve aç bir öpücükle ağzını onunkine bastırmadan önce iki kez döndürüyor.

En iyi arkadaşlarımın etrafımda toplandığını görünce kalbime bir sıcaklık yayılıyor.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Theo merakla soruyor ve yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle onları işaret ediyor.

"Oğluma bebeklerin nasıl yapıldığını henüz öğretmeyelim," diye cevap veriyorum. Cassie ve kocası biraz zorlukla ayrılıyor, ikisi de nefes nefese kalıyor.

"O zaman odadan çıkayım mı?" Nera şakacı bir şekilde soruyor. İki yıl önce ikizlerini doğurduktan sonra üçüncü çocuğuna hamile.

"Sen ve Thiago bu hızla devam ederseniz, o konuşmayı sandığınızdan daha kısa sürede yapacaksınız," diye yardımcı oluyor Dagny.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

Vurulduktan ve Cassie hayatımı kurtardıktan sonra, hem iyileşme sürecim hem de hamileliğim neyse ki çok sorunsuz geçti. Başıma gelenlerden dolayı herhangi bir komplikasyon veya yan etki olmadı ve Theo sekiz ay sonra, neredeyse dokuz buçuk kilo ağırlığında ve dövme hariç tıpkı babasına benzeyen bir şekilde dünyaya geldi.

Bebegi ona teslim ettiklerinde Thiago'nun yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Oğluna huşu içinde bakarken yüz hatlarının her birine kazınmış olan o şiddetli koruyuculuğu. O anda iki şeyi anlamıştım; bir, onu hayatı pahasına koruyacağını ve iki, çok yakında tekrar hamile kalmayı beklemem gerektiğini. Gözlerinin benimkilere dikilmiş, büyümüş ve ağırlaşmış hali bana i ç i m e bir ordu yerleştirmek istediğini söylemişti.

Lola ondan iki yıl sonra, Rafael de bir buçuk yıl sonra onu takip etti. Bir kariyer, sağlıklı bir evlilik ve üç çocuk arasında denge kurmak

Kolay olmadı ama yardım aldım.

Valentina evlendikten sonra karteldeki resmi görevlerinden ayrıldı ve ben de onu Noble Group'ta işe aldım. Resmi bir eğitimi olmadığı için ilk başlarda yardımcım olarak çalışıyordu, ancak akıllı ve anlayışlı biriydi ve iki yıl içinde benim için tüm operasyonları yönetmeye başladı. Şu anda Operasyon Direktörü ve şirketin gelişmesinin ve her zamankinden daha iyi olmasının nedenlerinden biri.

Cassie iyileşme sürecim boyunca bana yardımcı oldu ve hamileliğimi de yakından takip etti. Yakınlaştığımızı söylemek isterdim ama yakınlaşmaya gerek yoktu. Bu otomatikti. Bir gün hayatımın bir parçası değildi, ertesi gün onsuz hayatımın nasıl olduğunu bile hatırlayamıyordum. Her kızın umduğu türden sadık bir en iyi arkadaş oldu.

Nera konusunda haklıydım - o 'aradığım' *kişiydi* ve kardeşim ona aşıktı. Baştan aşağı tam bir baş belası, yakın zamanda iki kez Olimpiyat eskrim şampiyonu, bir moda ikonu, bir anne ve şimdi de yakın bir arkadaş. Evlendiler ve Londra'ya geri taşındılar, böylece o ve arkadaşları benim yakın grubumun bir parçası oldular.

Ve Dagny. Dagny bir gecede gelen şöhret karşısında bile değişmedi. Şu anda İngiltere'nin en gözde tasarımcısı ve tasarımları için yaklaşık iki yıllık bir bekleme listesi var. Tabii ki ben hariç, yeni parçalarını ilk deneyen ve modelleyen hep ben oluyorum.

Şu anda mutlu bir evliliği var, inanabiliyor musunuz? Bir keresinde bana, benim aksime, bir Yeraltı Dünyası erkeğiyle evlenmesine asla izin vermeyeceğini söylemişti.

Diyeim ki, uzun süre direnmedi. Ve
bunu unutmasına asla izin
vermeyeceğim.

Tristan ve eşim dışında, partimizin tamamlanması için sadece bir kişi eksik.

Kapı açılıyor ve sanki onu ben yaratmışım gibi içeri giriyor, yüzünde çiçek açan bir gülümseme tüm yüzünü kaplıyor.

"İşte buradasın," diyorum. "Neredeyse sensiz başlayacaktık. Bu gece ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yok."

"Özür dilerim, özür dilerim," diye cevap veriyor Adriana soluksuz bir kahkahayla. "Geç kaldığımı biliyorum."

"Biri bana şimdi ne yapacağımızı söyleyebilir mi?" Ben soruyorum.
"Kocam nerede?"

"Buradayım *aşkım*," diye sesleniyor arkamdan, yanında Tristan'la birlikte sahildeki manzaramıza açılan kapıdan içeri girerken

villa. Lola Thiago'nun kalçasında uyuyor, başı Thiago'nun omuzlarında, emziği dudaklarının arasında. Rafael de uyuyor, Thiago'nun diğer elinde tuttuğu taşıyıcıya sımsıkı gömülmüş.

Çocuklarımızı bu kadar zahmetsizce taşımasını izlerken karnıma bir şehvet ateşi düşüyor. Bugünlerde Thiago'nun kızlık organlarımı çılgına çevirmeden yapabildiği pek bir şey yok. Ben hala doğum sonrası hormonları suçluyorum, gerçi eminim onlar çoktan gitmiştir ama Cassie'nin tıbbi açıdan beni desteklemesini sağlayacağım. En iyi arkadaşının bir doktor olmasının avantajları.

Thiago onu Dagny'ye verirken Lola inliyor ama uyanmıyor.

"Kızım," diye sevgiyle mırıldanır.

Rafael'in kucakını Cassie'nin kocasına verir, o da mutlulukla kucakına alır. "İşte benim vaftiz oğlum," der.

Thiago arkadaşlarımıza, "Pekâlâ, siz gidip yerleşebilirsiniz," diyor.

"Yaşasın!" Dagny kızımı uyandırmamak için fısıltıyla bağıyor. "Dışarıda görüşürüz."

"Nereye?" Yanımdan geçerken sordum. Sadece göz kırıyor. Tüm arkadaşlarımız kapıdan girip dışarıda kayboluyor ve Thiago ile beni yalnız bırakıyorlar.

Bakışları üzerimde ateşli ve sahiplenici. Belli ki Cassie'nin bu gece giymemi söylediği uçuk pembe elbiseyi beğenmiş.

"Sonunda bizi ve en yakın arkadaşlarımızı neden buraya getirdiğini söylemenin zamanı geldi mi?" Ben soruyorum.

Kolombiya'da, Barú yarımadasındaki Playa Blanca'dayız. Son bir haftadır ailece buradayız ve dün arkadaşlarımız çift çift ortaya çıkmaya başladı ve beni şaşırttı. Ona baktığımda, Thiago'nun yüzünde benim sevinçli tepkime bakarak ukala bir gülümseme vardı ve tüm bunları onun organize ettiğini biliyordum.

Kızlara ne kadar yalvarsam ve şantaj yapmaya çalışsam da bana neler olduğunu anlatmadılar.

Thiago her zaman çok romantikti, birlikte olduğumuz yedi yıl boyunca bunu defalarca gösterdi, ama bu her neyse, onun için bile bir sonraki seviye.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ellerimi usulca avuçlarının içine alıyor. "Bunu yıllar önce yapacaktım ama Marco'yla olanlardan sonra çok meşguldüm..."

Marco'nun isyan girişiminin sonuçları önemliydi. Hastaneden eve döndükten sonraki aylarda Thiago'yu neredeyse hiç görmedim. İyileşme sürecim ve hamileliğimin ilk dönemlerinde mümkün olduğunca yanımda olmaya çalıştı ama kökünü kazıması gereken bir kanser ve tekrar kontrol altına alması gereken bir kartel olduğunu anladım.

O ve güvendiği birkaç adam içten dışa doğru bir iç savaş başlattılar. İhanete karışmış ve henüz maskesi düşürülmemiş herkesi bulup ibret olsun diye cezalandırdılar. Onlara işkence ettiler, sonra da ailelerini öldürdüler. Sebep oldukları onca acıdan sonra içimde merhamet duygusu bulamıyordum. Ve şimdi hamileydim, önceliğim ailemi güvende tutmaktı.

Thiago, kartelin görünüşteki zayıf anından yararlanabileceğini düşünen herhangi bir örgütün ve kalan kartel üyelerinin hainlere ne olacağını anladığından emin olmak için hepsine bir mesaj gönderdi.

Marco'nun cesedi Tower Bridge'de asılı bulundu. Elleri korkuluklara çivilenmiş, ayakları altından sarkıyor, penisi vücudundan koparılmıştı. Çıplak göğsüne 'Hain' kazınmıştı.

O zamandan beri sorunlar büyük ölçüde kontrol altına alınmıştı, ancak yol boyunca birkaç gerekli hız tümseğine çarpmıştık.

"... ve sonra seni hamile bırakmaya devam ettim," diye bitiriyor Thiago kendini beğenmiş bir sırıtişla.

Gülüyorum. "En azından bunun için üzgünmüşsün gibi *davranabilirsin.*" "Değilim," diye gülümseyerek cevap veriyor.

Onu dudaklarından öperim. "Ben de öyle."

Yeni doğan bebeğimizi yanında taşıyarak hastaneden çıkan bu adamın babalığını izlerken, sırf bunu tekrar yapmasını izleyebilmek için hemen hamile kalmayı istememe neden olan bir şey var.

Thiago parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve sahile açılan çift kapıya doğru ilerlerken beni de peşinden sürüklüyor.

"Benimle evlendiğine hiç pişman oldun mu?" diye soruyor usulca.

Kaşlarımı çatıyorum, başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Bunu neden sordun ki?"

"Peki ya düğünümüz? Hiç pişman oldun mu?"

Rolls'un arkasındaki pompalı tüfekli düğünü düşündükçe gülümsüyorum. İlk fırsatta oradan kaçan korkmuş rahibi. İlk fırsatta

Thiago'nun ilk orgazmımı içimden söküp çıkardığı, sonra da ağzımı acımasızca siktiği yol.

"Kesinlikle alışılmadık bir şeydi," diyorum komplocu bir sırıtışla. "Ama aynı zamanda hayır."

"Ben de öyle." Kapı aralığında durur. Keten perdeler rüzgârda dalgalanarak kapıdan görünen manzarayı kapatıyor. "O an seni benim yapmam gerekiyordu. *İhtiyaç duydum*, istemedim. Sonunda seni yakaladıktan sonra sana duyduğum ihtiyaçtan dolayı akıl sağlığımın yerinde olmadığına karar verilebilirdi." Parmaklarını şefkatle yanağımda gezdiriyor. "Ama her zaman sana verdiklerimden daha iyisini hak ettiğini düşündüm."

Thiago perdeyi yakalıyor ve nihayet diğer tarafta bizi neyin beklediğini ortaya çıkarıyor.

Sahilde iki sıra beyaz sandalye, her koltukta gülümseyen en iyi arkadaşlarımız ve bize bakmak için kapılara doğru dönen çocuklar oturuyor. Sandalyeler yüzlerce kan kırmızısı gülün süslediği bir sunağa bakıyor. Arkasında dalgalar kumsala vuruyor. Sunağın altında Dagny elinde bir kâğıt tutarak ıslıl ıslıl duruyor.

"Kıçını şu koridordan aşağı indir, Tessie," diye sesleniyor heyecanla, elini ağzına götürmüştü. "Bunun için sertifika aldım!"

Elim şok içinde ağzıma gitti. Gözlerimde yaşlarla Thiago'ya doğru dönüyorum.

"Nedir bu?"

"Yeniden evleniyoruz." Elimi sıkıca kavırıyor ve bizi villadan çıkarıp merdivenlerden aşağıya, koridordan aşağıya doğru yürütüyor. Yanından geçerken Valentina bana bir buket uzatıyor. "Bu koridorda tek başına yürümene ya da bana hediye edilmene ya da evli olmayan kadınlar için başka ne tür gelenekler varsa onlara izin vermeyeceğim. Altı yıldan fazladır evliyiz. O kadar zamandır benimsin, bugünün tarihi değil. Bu, sana arkadaşların ve ailenle birlikte her zaman hak ettiğin düğünü yapmakla ilgili." Tristan'ın yanında oturan annemi görüyorum. "Ve şimdi de çocuklarımız."

Sunağa vardığımızda şaşkınlıkla sunağa bakıyorum; konumun güzelliği ve detaylar karşısında nutkum tutuluyor. Bunu benden nasıl sakladılar bilmiyorum ama gözyaşlarına boğuldum.

"Burada işimiz bittiğinde, sahilde bir düğün yemeği yiyeceğiz ve yıldızların altında dans edeceğiz, tam da senin sevdiğin gibi. Ve sonra en son biz ayrılacağız, böylece sen de sonunda

yapılacaklar listesi." Bana hayranlıkla gülümsüyor. "Umarım bu düğün bir zamanlar hayalini kurmuş olabileceğin kadar mükemmel olur."

"Şimdiden daha iyi," diyorum, duygularım beni boğuyor.

Dagny bana doğru eğildi. "Tam daire hakkında konuş, ben burada duruyorum."

Buna inanabiliyor musun?"

Thiago gözlerini devirir. "Bana başka seçenek bırakmadı." Omuz silkiyor. "Beni vurdu."

Arkamda kocasının öfkeyle homurdandığını duyuyorum. Thiago'nun yaptıklarının hatırlatılmasından hoşlanmıyor.

"Peki şimdi eşit miyiz?" Thiago soruyor.

Yüzümdeki ışıltılı gülümsemeye şöyle bir bakıyor ve gülümseyerek kocama dönüyor. "Sanırım sonunda olduk."

Önce notlarına, sonra da bize bakıyor. "Hazır mısınız çocuklar?"

"Öyleyim," diyorum, kocama bakarken gözlerim parlıyor. "Altı yıldır öyleyim," diye cevap veriyor.

"Pekâlâ, hadi şu düğünü başlatalım." Boğazını temizledi ve geleneksel düğün törenlerini okumaya başladı. Thiago kendi yeminini ediyor ve ben de kendi yeminimi doğaçlama olarak oracıkta ediyorum. Onu hayatımın sonuna kadar seveceğime yemin etmek dünyanın en kolay şeyi.

Sonunda Dagny sorar: "Siz, Thiago da Silva, bu kadını, Tess da Silva'yı, yasal olarak eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"İstiyorum," diye mırıldanıyor.

"Ve sen, Tess da Silva, bu adamı, Thiago da Silva'yı, yasal olarak kocan olarak kabul ediyor musun?"

"Var," diye yanıtlıyorum. "Var."

Yumuşak bir memnuniyet sesi çıkarıyor ve elimi sıkıyor. Sonra dördüncü parmağıma yeni bir yüzük takıyor, ilkinden bile daha büyük bir elmas.

"Gelini öpebilirsin. Tekrar!" Dagny haykırıyor.

Thiago beni geriye doğru yatırıyor, bacağıma beline kadar tutuyor ve sırtımı ön koluna yaslıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ben de seni seviyorum."

"Seninle iki kez evlendiğime göre artık benden boşanman çok daha zor olacak," diye şaka yapıyor, dudakları benimkilerden milimetrelerce uzakta.

Bakışlarım ağzına düşüyor. "Bu kelimeyi yüksek sesle söylediğin için kışını kırbaçlamam gerekiyor mu?"

Gözleri sevgiyle parıldıyor. "Benden kibarca iste ve ne istersen yapmana izin vereyim."

Thiago'nun ağzı yakıcı bir öpücükle benimkini bulmadan önce Theo'nun arka planda "Hadi baba!" diye bağırdığını duyuyorum. Tarçın dilimde patlıyor.

Ve hayat mükemmel.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

